

Giới thiệu Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào

Thể loại : ngôn tình, hiện đại,hài hước, sủng

Editor : Amei1503

Câu chuyện bắt đầu từ lúc cô cảm lấy bức ảnh chụp yêu đương vụng trộm đi tìm chồng đòi ly hôn khi cuộc hôn nhân của cô đang dần lệch khỏi quỹ đạo vốn có của nó. Nhưng cô lại kinh ngạc phát hiện:" Anh Tư, sao lại là anh?" Người đàn ông nheo mắt tràn đầy nguy hiểm" Muốn ly hôn sao, làm thêm lần nữa." Cô nhìn gương mặt trước mắt mình, lại nhìn người đàn ông trong hình, đối tượng bên ngoài của cô, lại chính là người chồng mà hai năm tới giờ cô chưa từng thấy mặt?

Cũng kể từ ngày ấy bây giờ thì ai ai cũng biết, Nam tư gia cung chiều cô vợ nhỏ của mình...cô bị hấn thương yêu đến vô pháp vô thiên, thần quỷ không sợ, bạn bè nói hấn quá nuông chiều vợ..

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Ra giá đi, tôi dẫn anh đi

Cởi quần ra.

Dưới ánh đèn chói lóa, Tiêu Ý Ý siết chặt nắm tay, ngồi bó gối ở đầu giường, thân thể không ngừng run rẩy, sắc mặt ngày càng đỏ, một đôi mắt trẻ con, liếc nhìn chăm chăm người đàn ông trên giường đang giữ lấy quần xi-lip của chính mình, thúc giục:

-Nhanh lên một chút!

Con mắt của người đàn ông lóe lên, yếu ớt run rẩy:

-Tiêu tiểu thư, tôi là... Tôi là lần đầu tiên.

-Nói nhiều vô ích làm gì, cởi nhanh một chút!

Tiêu Ý Ý hít sâu một hơi, lần đầu tiên, không phải cũng đặc biệt với ai đó sao?

Cô sắp bị ép điên rồi, kết hôn hai năm cũng không biết chồng mình, suốt ngày bị giam trong biệt thự làm chim hoang yển, bao cao su phù hợp với quy định của mình, cũng nhanh chóng khiến cho tinh thần cô thất thường.

Nghiêng đầu bút đề mạnh xuống, cô quyết định làm vỡ lớn, tạo ra cho mình căn cứ chính xác yêu đương vụng trộm, ép người chồng thần bí kia của cô ly hôn.

-Yên tâm, tiền cho anh không thiếu, nhanh cởi ra, sớm xong việc một chút.

Vừa nói chuyện, cô bắt đầu cởi y phục của mình, đầu ngón tay trắng bệch căn bản không dùng được lực, ngực rõ ràng sợ muốn chết, lại cứng rắn giả bộ đáng vẻ vội vàng lắm, kêu lên một tiếng hướng giường đánh tới.

Thân thể nặng nề đặt trên người Tiểu Ca, cô nhớ lại những mảnh hồi ức nhỏ đã từng thấy trước đây, đang muốn hành động, cửa phòng đột nhiên mở ra một phát, là người từ bên ngoài đẩy vào.

-Ồi!

Tiêu Ý Ý bị đổ sang bên cạnh, cảm thấy hoa mắt, lúc mắt mở lên lại, người dưới thân người đã sớm bị người ta quăng ngã ra phía tường.

-Cút đi!

Thanh âm trầm ổn lại lạnh băng quát lớn, sợ đến mức thân thể Tiểu Ca run rẩy, lời cũng không dám nói ra, ứ lại trong cổ họng, ừ ừ rồi đi.

Ánh đèn lóe lên trên mặt, Tiêu Ý Ý liếc mắt nhìn người đàn ông, cô nằm nghiêng, hai tay đan lại để sau đầu, đuôi mắt ôm lấy một tia không thích hợp nhìn hấn đầy phong tình:

-Bạc Tư, tôi đang dành dụm tiền bạc.

-Thiếu phu nhân, chớ hồ nháo, Tư gia đã biết sẽ tức giận.

Bạc Tư bình tĩnh gỡ xuống cái camera ở giữa phòng, nhìn thoáng qua, bất đắc dĩ nói:

-Cô ra bên ngoài quán rượu chờ, tôi kêu tài xế đến đưa cô về nhà.

Thực sự không thú vị mà!

Người đàn ông kia phải sinh khí mới tốt, hay nhất trong lúc tức giận, đem hai người ly hôn luôn.

Tiêu Ý Ý theo hấn ra ngoài quán rượu, cũng không lên xe, tùy tiện đi theo một hướng.

Bạc Tư kéo cửa xe ra, lo lắng gọi cô:

-Thiếu phu nhân, tiền sinh đã quy định, mười giờ tối nhất định cô phải về đến nhà, bằng không, sẽ cho tạm biệt luôn năm thứ tư đại học của cô.

Lời này thành công đem cô ngăn lại, dừng một giây, cô nhấc chân cời mọi chiếc giày, quăng mạnh về phía hấn:

-Tôi tới địa ngục!

Một cửa đập trúng, thân thể cô lắc lư hai cái, xoay người lại, thuận tiện đem luôn chiếc giày còn lại còi ra, tháo dây giày, vứt luôn chiếc trong tay.

Bạc Tư nhặt giày cô lên, băng qua đường, lên một chiếc màu đen xe có rèm che, đem cameras đưa cho người đàn ông ngồi phía sau.

-Tứ gia, đây là thiếu phu nhân.

Bên bóng ma bao trùm xuống, ngũ quan người đàn ông nhìn không rõ, chỉ nghe thấy một giọng trầm thấp:

-Vật gì vậy?

-Cái này... có vẻ thiếu phu nhân muốn chụp lại cái gì đó, muốn kích thích ngài... Ly hôn, trong hai năm qua, thiếu phu nhân không ít lần làm ầm ĩ, lúc này, đã đi quá giới hạn.

Hắn vốn là trợ lý của Tứ gia, nhưng vào hai năm trước đã trở thành vệ sĩ của Tiêu Ý Ý, nhất cử nhất động của cô, đều phải báo lại cho Tứ gia, lời này, cũng là lời nói thật tình mà thôi.

Người đàn ông hừ nhẹ một tiếng, hơi thờ ơ xoang mũi lộ ra, cúi đầu, mang theo vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng:

-Lá gan không nhỏ nhỉ!

-Ngài có muốn nhìn qua?

-Không cần, cô ấy không có cái dũng khí đó đâu.

Người đàn ông xuống xe, theo hướng Tiêu Ý Ý vừa rời khỏi, không nhanh không chậm đuổi theo sau, chiếc xe màu đen có rèm che chạy chậm phía sau hắn..

Cước bộ dừng lại, hắn nhíu mày nhìn lên quán bar màu sắc đầy mập mờ.

Đẩy cửa ra, âm nhạc điếc tai nhức óc thanh đập vào mặt.

...

Tiêu Ý Ý nhiệt tình uống rượu Vodka, uống một hơi hết nửa ly, cho tới bây giờ cô không say rượu, cồn rất nhanh vào trong đầu, cảm giác như muốn xỉu, đang ở trong hoàn cảnh này, càng cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Cô đỡ đầu, loạng choạng ra ngoài, tách khỏi đám người đang nhảy múa liệ trong sàn nhảy, mỗi một bước chân đạp xuống dưới, như muốn đâm nát cây bông trên đó vậy.

Cũng không nhìn đường, vừa vịn tiến vào lồng ngực của người đàn ông.

Cô ngẩng đầu lên, híp một đôi mắt, bị mấy tia sáng cầu vồng chiếu vào, góc cạnh trên gương mặt người đàn ông đầy rực rỡ, cô nhất thời nhìn đến ngây người:

-Thật là đẹp trai quá đi.

Hai tay ôm lấy cổ hắn:

-Ra giá đi, tôi dẫn anh đi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng

Hai tay cô ôm lấy cổ hắn:

- Ra giá đi, tôi mang anh theo.

Gân xanh của người đàn ông nổi lên.

Người phụ nữ này, lại dám coi hắn là “tiểu ca”.

- Buông tay ra.

Mặt hắn sa sầm, lời nói phát ra không có một tia nhiệt độ nào.

- Hai trăm ngàn, thế nào?

Cái miệng nhỏ của cô khẽ nhếch, mùi rượu nồng nặc phun lên mặt hắn.

Hắn quả thực muốn cười, chỉ là hai trăm ngàn, mà đòi mua Nam tổng hắn một đêm xuân phong.

Nếu như hắn nhớ không lầm, tất cả tiền chi tiêu của cô đều là hắn cho, dám cầm tiền của hắn đi ra ngoài tìm đàn ông, xem ra đúng là thiếu quần áo rồi.

Hắn nâng eo cô lên, con mắt thâm thúy lóe lên tia nhắc nhở.

- Không thể nâng giá lên một chút sao?

Ý Ý ngoạo cổ nhìn hấn, hai con mắt phù một tầng mê li do say rượu, bắt tri bắt giác nắc một cái, đưa tay nhéo ngực hấn một cái.

- Không ít, chỉ là một đêm thôi mà, đủ cho anh làm một năm ở đây rồi.

Môi mòng của người đàn ông nhếch lên, khuôn mặt lạnh lùng như băng, không tí nào cười, gương mặt tuấn tú bỗng nhiên lại gần, nhiệt khí dâng lên phả vào khuôn mặt nhỏ phía trước.

- Tôi cho cô phục vụ đặc biệt, bảo đảm đem cô hầu hạ đến khoái hoạt.

Ý Ý cười to hai tiếng:

- Không sai, rất thú vị.

- Vậy cứ như thế đi.

Cô duỗi một đầu ngón tay, ở trước mặt hấn so một hồi, không quá hai giây, liền mềm nhũn hạ xuống:

- Nhiều hơn mười ngàn, không thể nhiều hơn nha, không thể quá tham lam.

Người đàn ông ý lạnh càng sâu, con mắt sâu lắng xẹt qua một tia tối tăm, hấn cắn răng nghiêng lợi đem người trong ngực ôm lấy, nhanh chóng mang cô ra ngoài.

Đột nhiên cử động, giọng Ý Ý rít gào:

- Anh làm gì thế hả?

- Tôi không chờ được nữa.

Cô ngăn ra, ngửa đầu nhìn hấn, đèn đường sáng trong đêm chiếu vào trong đôi mắt, chiếu vào ngũ quan thật đẹp của hấn, càng thêm vẻ anh tuấn mẽ người của hấn.

Khuôn mặt này, đẹp quá mức rồi.

Cô si ngốc cười một tiếng, đầu mềm mại tựa vào trong ngực hấn, nghĩ thầm không thiệt thòi đâu.

Hơi thở nhẹ nhàng, vừa vịn xuyên qua áo sơ mi vào trong, bụng dưới của hấn chớp mắt căng thẳng, con mắt u ám thêm mấy phần, hướng về phía khách sạn 3 sao đối diện, bước chân vừa nhanh vừa vội.

Nắm lấy phiếu phòng, xoay tiền, làm liền một mạch.

Mới vừa vào phòng, Nam Cảnh Thâm liền đem người từ trên người xuống, đặt ở trên tường, môi dè xuống, tấn công hung hăng mà đầy đặc.

- A...a...

Ý Ý không thích ứng được, quay đầu phải trái tránh né, bị hấn dùng tay chế trụ sau gáy, thân thể dán sát vào nhau, giọng nói lạnh lùng từ trong khe hở truyền ra:

- Đừng nhúc nhích.

- Anh...

Không cho cô có cơ hội nói ra, hấn lần thứ hai hạ môi xuống, hôn rất nóng bỏng, hai tay dẫn theo nhiệt độ ở trên người cô treu chọc, ngơ ngác ngác, áo lông dĩ nhiên đã bị đẩy lên cao quá ngực.

Ý Ý kì thực chưa từng hôn môi, chưa bao giờ biết, bất quá chỉ có một lần thân mật nhất cũng chỉ có ôm ấp mà thôi.

- Ý Ý, chúng ta chia tay đi.

- Anh không yêu em, em chưa bao giờ chịu cùng anh thân mật, anh muốn khỏi cọc gỗ có ích gì.

- Ý Ý, em quá vô vị rồi.

- Ý Ý, hôn lễ của anh, một tuần sau lễ cưới...

Không biết là sợ sệt do hôn môi, trong đầu bỗng nhiên nhảy lên những hồi ức không tốt, viền mắt cô chua xót, chớp mắt một cái một giọt lệ rơi xuống.

Sau đó, cô lấy can đảm ôm lấy cổ người đàn ông, đem hăm ép xuống, càng làm cho nụ hôn sâu hơn, cô cảm giác được động tác của hấn dừng lại một chút, dường như cảm giác cô đột nhiên ngênh hóp, nhưng không quá nửa giây, hấn đối khách làm chủ, thật sâu hôn nàng.

- Anh Văn...

Người đàn ông bỗng nhiên mở mắt:

- Kêu gì?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vạ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Anh muốn, em cho là được

- Vần ca ca.....

Người đàn ông bỗng chốc mở mắt ra:

- Kêu ai cơ?

Ý Ý mở đôi mắt đang mê man, tròn mắt nhìn hắn, cái miệng nhỏ bẹp một cái, hỏi hắn:

- Em không xinh đẹp sao? Em không tốt sao?

Tròng mắt thâm thúy của người đàn ông như bị đổ mực, nhuộm một màu càng ngày càng đen, hô hấp càng tăng thêm một phần.

Hắn muốn gắng hỏi cô người trong miệng cô kêu là ai, nhưng còn chưa mở miệng, cô bỗng nhiên ho khan hai tiếng, ho đến chảy nước mắt:

- Tại sao anh không muốn em, tại sao phải cưới người khác...

Tay cô bắt lấy áo sơ mi ngay gần của hắn, đầu ngón tay nắm chặt đến trắng bệch.

Một tay khác choàng qua cổ hắn, kéo hắn xuống, hơi thở phả vào mặt hắn:

- Anh muốn, em cho anh là được rồi...

Ánh mắt người đàn ông bỗng chốc giật một cái.

Hơi lạnh quanh thân hắn ép đến không khí đều ngưng tụ lại.

Hắn rất rõ ràng, người Ý Ý đang nghĩ đến, không phải là hắn.

- Cho cái gì?

Hắn bắt lấy cổ cô, lạnh giọng hỏi.

Trong thanh âm đã sớm không còn tỉnh táo lúc này, giọng nói bình tĩnh đến đáng sợ.

Ý Ý hồn nhiên vẫn không biết, dĩ nhiên không sợ chết đem môi kề sát vào môi mỏng của hắn:

- Anh muốn em, em cho...Cho anh, Vần...

Cô nói còn chưa hết câu, đôi môi bỗng nhiên bị cắn phá.

Nam Cảnh Thâm răng môi cùng nhau, hung hăng niêm phong cái miệng nhỏ đang nói linh tinh của cô lại, dùng khí lực dồi dào, hận không thể đem cô nuốt vào bụng, động tác thô bạo, không hề có kỹ xảo, tay ở bên eo nàng từng tắc bầu chặt, sức mạnh quả thực mắt không chế, eo nhỏ của Ý Ý nhẹ nhàng động, lại bị hắn tăng thêm lực nhiều một chút, liền nằm gọn trong tay hắn.

Gần như hôn kịch liệt, dùng sức hôn xuống.

Ý Ý bị đau, nhiều lần muốn tránh, lại bị hắn liều chết đè trên tường, cong một chân chen vào giữa hai chân cô, đưa cô như một người bình thường bị đóng ở trên tường, căn bản không thể động đậy.

Trong cổ họng thậm chí còn nếm thấy mùi máu tanh.

Khóe miệng...Bị hắn cắn nát rồi!

Ý Ý say rượu tỉnh được nửa phần, rốt cuộc cảm thấy sợ hãi, bởi vì cô thấy một người đàn ông xa lạ đè trên người mình, cảm thấy một luồng dữ dội bức ra từ trong người cô...Phẫn nộ.

Thừa dịp hắn không để ý, Ý Ý đem hắn đẩy ra, loạng choạng từ trong tủ rượu kéo ra một bình rượu, vịn nắp ghế đầu uống liền một hơi, chất lỏng trong suốt theo khóe môi chảy xuống cái cổ duyên dáng.

Nam Cảnh Thâm cau mày, trông như đang nhậ nhệ, quả thực là không muốn sống nữa.

Hắn bước lên muốn lấy đi cái bình rượu từ tay cô, Ý Ý lau miệng, hướng về phía hắn cười hắc hắc, nói:

- Rượu tăng thêm vẻ phóng túng, táo bạo, như vậy, tôi sẽ không sợ gì rồi!

Nói xong, cô đập vỡ bình rượu, đi về phía Nam Cảnh Thâm đánh tới...

Con người đen của hắn thu lại, lui về phía sau một bước.

“Rầm”

Ý Ý chặt chẽ vững vàng ngã vào người hắn.

Mỉm cười Nam Cảnh Thâm nhìn lại như thể có thể kẹp chết một con ruồi vậy.

Cô ý đem mình quá chén, vẫn coi trọng tử lượng của mình như vậy sao?

Hắn ngoại trừ chỉ có dở khóc dở cười, còn lại cũng chỉ có phần nộ xông thẳng lên đỉnh đầu.

Cô vợ nhỏ của hắn, ý thức đề phòng người quá kém.

Nam Cảnh Thâm lùi về sau một bước, nghiêng người dựa vào tủ đồ, lấy ra hộp thuốc lá, lấy bật lửa, ngọn lửa màu lam nhảy lên tiến vào nơi sâu xa trong mắt hắn, nơi đó u chòm như biển thâm trầm.

Trên trần nhà, đèn thủy tinh chỉ sáng một chiếc, ánh sáng từ cửa hàng chiếu vào trên người hắn, giống như thứ kim cương được gọt dũa hoàn mỹ, gương mặt tuấn tú đang ngưng tụ một vẻ tức giận, đôi lông mày đặc biệt sắc bén, âu phục trên người, com lê vẫn ngay ngắn như cũ, mặc dù vừa mới hỗn loạn, nhưng trên người hắn không lưu lại dấu hiệu chật vật nào.

Hắn an tĩnh hút thuốc, từ trên cao nhìn xuống vẻ mê man của người phụ nữ bé nhỏ kia, tận lực đè nén cục tức phát ra, nắm chặt điếu thuốc, khí lực căng đến mức gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Nam Cảnh Thâm đem người ôm lấy, tiến vào phòng tắm...

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Ngoan ngoãn nằm lại

Ngày hôm sau.

Ý Ý tỉnh lại, cảm thấy thân thể toàn thân đau nhức, mắt còn chưa mở, cảm nhận tia sáng chói mắt chiếu vào mí mắt, mở lung một tầng sáng loang lổ, cô cố sức xoa mắt hai cái, trợn mắt nhìn một cái, đột nhiên cảm giác được đầu đau như muốn nứt.

Cô bỗng nhiên ý thức được cái gì, kinh hoàng giương mắt, ngực lộp bộp trầm xuống, cách bài trí gian phòng, ngoại trừ khách sạn thì còn có thể là gì.

Nhìn xuống dưới...Áo sơ mi đàn ông, quần tây đàn ông, cà vạt đàn ông, từ trên chiếc giường trắng mang phong cách Âu châu, quăng vớt bừa bãi một hàng trên mặt đất.

Trong thùng rác đầu giường, quăng vớt hai bao màu hồng đã sử dụng.

Ý Ý bỗng nhiên thấy sợ, lặng lẽ đem chăn kéo xuống, lòng bàn tay lại chạm phải da thịt, khiến cô nhát thoi như rơi xuống hầm băng.

Người đàn ông nằm bên cạnh, giống như mấy cái tát và vào mặt, tận lực làm tê liệt ý nghĩ của riêng mình có thể kết thúc đột ngột.

Người đàn ông còn chưa tỉnh, cô không dám nhìn tới hình dáng hắn thế nào, hốt hoảng tìm y phục của mình, thừa dịp hắn chưa tỉnh bỏ trốn trước.

Đúng lúc này, cửa phòng bị một lực mạnh từ ngoài phá cửa xông vào.

Một đoàn ký giả chạy ào vào, giờ máy lên chụp, dồn sức mạnh mẽ quay những ống kính hướng tới giường lớn mà chụp.

Ý Ý lơ mơ một lúc, người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên ngồi dậy, kéo cao chăn bao phủ lấy cô từ đầu đến chân, che chắn thật kín, cô phản xạ có điều kiện giãy dụa, liền lập tức nghe thấy tiếng hân thấp giọng nói:

-Không muốn bị chụp hình lửa thế thì nằm yên đi.

Cô trong nháy mắt liền nằm im lại.

-Nam tổng, xin hỏi tiểu thư nằm bên cạnh ngài là ai?

-Nghe nói hai năm trước Nam tổng đã kết hôn, ngài ở nước ngoài hành tung không rõ, cũng chưa từng công khai vợ mình, xin hỏi trong lòng ngài, cô ấy có phải là vợ ngài?

-Hai ngày trước ở phi trường, ngài lại độc thân về nước, không kịp chờ đợi cùng tình nhân gặp mặt sao?

-Vừa mới tiền nhiệm Phó tổng Hoa Thụy, thì liền bị bêu xấu, đây tốt cùng là hãm hại, hay là sinh hoạt của ngài vốn hỗn loạn.

-Nam tổng, xin hãy nghe những vấn đề của chúng tôi, trả lời câu hỏi.

Nam Cảnh Thâm ngẩng đầu lên, tia sáng từ cửa sổ bên cạnh chiếu vào, đem về mặt cùng đường nét nghiêm nghị, lạnh lùng hiện lên tia sắc bén, lông mày hạ xuống, một đôi con ngươi đen như chim ưng.

-Điều hỏi xong rồi?

Bốn chữ không nặng không nhẹ, trong nháy mắt khiến gian phòng yên tĩnh trở lại.

Camera lóe lên những tia chớp sáng, chớp từng khoảnh khắc trên nét mặt và thân thể hắn, hắn đang ở trần, chiếc chăn màu trắng vừa đủ đắp lên cơ bụng hắn, từ bên trong tán ra khí chất kiêu ngạo, không có chút nào có tia chật vật hay tỏ vẻ sa sút.

-Tóm lại, các người muốn hỏi nhiều nhất nhất là...

-Tiểu thư bên cạnh ngài..

Tuy rằng Hoa Thụy, bên trong gia tộc tranh đấu làm người ta hiểu kì, nhưng vị Nam tứ gia này từ trước đến nay đều giữ mình trong sạch, cuộc sống riêng tư của hắn không dễ bị đào móc như vậy.

-A...

Nam Cảnh Thâm phát ra một tiếng cười ngắn ngủi nhưng lạnh thấu xương:

-Các người như thế nào lại kết luận, người trên giường, không phải là vợ tôi?

Lời này vừa nói ra, quả thực như loạt bom ném bom ném vào biển sâu.

Sau vài giây yên tĩnh, đám ký giả bạo phát kịch liệt, kêu la hưng phấn, thất thanh, hận không thể đem chân lột xuống, nhìn đến bảo bối của Nam tứ gia, luyến tiếc muốn công khai rốt cuộc vợ của vị Nam tứ gia có đáng đáp như thế nào.

Cùng lúc này, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân, càng ngày càng gần...

Nam Cảnh Thâm hạ mắt, khoe môi lộ ra nụ cười nhạt, cánh tay dài duỗi ra, mang một bao thuốc lá tới.

Ngón tay dài mang cốt cách lịch sự, tao nhã, lấy ra một điếu thuốc hút, nhếch ngón trỏ nhẹ đánh một cái, trán hơi nhăn lại, tuyệt đẹp

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cô ngồi xổm, hẩn hút thuốc

Nam Cảnh Thâm hạ mắt, khoe môi cong lên nụ cười nhạt, cánh tay dài duỗi ra cầm lấy bao thuốc:

-Xin lỗi các vị, Tứ gia và thiếu phu nhân còn muốn nghỉ ngơi, nếu như muốn hỏi, xin đi đến nơi họp báo của Hoa Thụy, một giờ sau, Tứ gia sẽ đến gặp các vị.

Hôm nay, vừa vặn Hoa Thụy mời vị Phó tổng nhậm chức đến buổi họp báo.

Cổ điển lời nói khách khí, phía sau bảo an đã bắt đầu mời người ra ngoài.

Người ở chỗ này đều biết, ngày hôm nay có thể tới đây chụp được gì đó, là đã được ngầm cho phép, giờ còn đòi chụp tiếp nữa thì, quả thực là lỗ măng.

Nghe đồn vị Nam tứ gia kỳ tài này trong thương trường đầy thủ đoạn tàn nhẫn, là người không dễ đối phó như vậy.

Ký giả hai bên nhìn nhau, cho dù không cam lòng, cũng chỉ có thể rời đi.

Tiếng bước chân xa dần, tiếp theo là tiếng đóng cửa to rõ, lại sau đó trong phòng nháy mắt lạnh xuống, an tĩnh đến lạ lùng.

Ý Ý buồn bực ở trong chốn chờ đợi, xác định trong phòng không có ai, liền thử đem chân kéo xuống một tí, lộ ra một đôi mắt kinh hoàng, trên trán có vài lọn tóc dính mồ hôi.

Cô liếc mắt nhìn sang bên, liền nhìn thấy hẩn đang hút thuốc.

Lực chú ý của Ý Ý bỗng nhiên đặt lên tay hẩn, tay hẩn so với tay phụ nữ còn đẹp hơn, không tính là trắng, màu da tiểu mạch đầy gọi cảm, khớp xương rõ ràng đang kẹp lấy điếu thuốc nhà ra làn khói xanh.

Vùng giữa lông mày hẩn nhăn lại, hơi thở trầm ổn trên người hẩn bức tới khiến người không thờ nổi.

-Còn muốn nhìn bao lâu?

Hẩn bỗng nhiên phát ra tiếng khiến Ý Ý giật mình hoảng sợ.

Lúc này mới bắt tri bất giác phản ứng kịp, phía dưới chân là... Trần như nhộng.

Ký ức tối hôm qua như thủy triều trào vào trong đầu, những đoạn hình ảnh ngắn, hơi nhớ lại một chút, toàn là những hình ảnh hạn chế huyết mạch phun trào, cô cắn mạnh môi, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ ửng vì xấu hổ.

Cẩn thận liếc nhìn trang phục tán loạn, run giọng mờ miệng:

-Đêm qua, chúng ta... chúng ta.

Cô nói liên tục nói “chúng ta”, sau như bị nghẹn, thế nào cũng phun không ra từ nào.

Nam Cảnh Thâm hơi nheo mắt lại, con ngươi đen thâm thúy nhìn lấy người cứ nhìn hẩn mãi.

-Muốn hỏi cái gì?

-Tôi là nói, tối hôm qua chúng ta... chúng ta.

Cô khoa tay múa chân, một hồi chữa tay về y phục, lát sau lại chỉ vào thùng rác.

-Chỉ ngủ.

Đơn giản chỉ có hai chữ, cảm giác buồn bực đập vào ngực cô.

-Có phải là...

-Làm rồi.

Ý Ý hít một ngụm khí lạnh, sợ hãi trộn to hai mắt.

Nam Cảnh Thâm phà ra một làn khói mỏng, đường nét góc cạnh hiện ra mỏng lung trên khuôn mặt hẩn, khoe môi cong lên nụ cười lưu manh:

-Muốn đổi ý sao?

“...” có thể chắc.

-Chuyện đó, tôi có thể giải thích một chút, chuyện đêm qua là ngoài ý muốn, là tôi sai, đem lầm anh thành người ở quầy rượu, náo loạn thành chuyện lớn, công bằng mà nói chúng ta coi như huê, liền...hợp được tan được (hào tỵ hảo tán)?

Giọng nói nhỏ dần, nâng ánh mắt lên bình tĩnh nhìn hấn, rất kiên định chờ câu trả lời của hấn cô liếc mắt nhìn hấn, sốt ruột.

Nam Cảnh Thâm nhìn cô chăm chăm, dù bạn vẫn ung dung cong lên khoe miệng:

-Em nghĩ thế nào mà hợp được tan được?

Ý Ý nuốt xuống một ngụm:

-Anh xoay người sang chỗ khác, tôi muốn mặc quần áo và rời khỏi đây, chuyện tối hôm qua coi như không có chuyện gì xảy ra cả.

Sắc mặt người đàn ông trở nên u ám, thân trên bỗng nhiên nghiêng người sang, trong nháy mắt khuôn mặt đẹp trai lộ ra ngay trước mặt cô.

Ý Ý kinh ngạc một chút, muốn lui về phía sau, tay bỗng nhiên bị nắm lấy, sau đó liền bị ép lên đỉnh đầu.

-Anh...

-Tối hôm qua lúc mang anh đi, em đã hứa sẽ đưa hai mươi vạn, giờ không tính đưa sao?

-Anh!?

-Chắc là hai mươi một vạn.

Ý Ý nhìn chăm chăm vào đôi môi của hấn gần như sát vào môi cô.

Cô không ngốc, trận chiến tối qua, nếu thật sự đã đem hấn thành tiểu ca, mình chính là ngu ngốc, đoán chừng đã chọc phải nhân vật lớn gì đó rồi, cô thực sự muốn khóc mà không được.

-Tôi đưa, tôi đưa!

Cô lớn tiếng nói, khó khăn tránh khỏi cái thân đang đè lên người mình:

-Chờ một lát, tôi viết chi phiếu đưa cho anh!

Nam Cảnh Thâm nhào qua, cũng không gấp gáp, xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô qua, con ngươi đen láy khinh thường liếc nhìn cô:

-Lật đặt cái gì, em tặng thêm chi phí, anh đương nhiên nên biếu tặng một lần.

Vừa nói chuyện, bàn tay hấn ác ý như có như không sờ thắt lưng cô.

Cả người Ý Ý nổi da gà, muốn tránh cũng không được, xấu hổ xông thẳng lên đầu, trong lúc kinh hoàng hét lên một tiếng:

-Tứ gia!

Lúc này trốn trong chốn, nghe những ký giả gọi hấn như vậy...

-Ừ?

-Tôi không cần tặng gì hết, làm ơn buông tôi ra.

Hấn không nhúc nhích, tim Ý Ý đập mạnh, trán đổ mồ hôi lạnh, cô hơi run rẩy lập cập, lấy dũng khí nói:

-Xin hãy tự trọng, tôi là...tôi là phụ nữ đã có chồng.

Con ngươi Nam Cảnh Thâm nhỏ lại.

Con mắt đen thâm thúy phảng phất như biển sâu, người nhìn vào đoán không ra, hấn phát ra giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, không hề có tí ôn nhu nào:

- Vừa hay, tôi cũng là một người chồng.

Cả người Ý Ý chấn động, ngửa đầu nhìn hấn, lại cắn răng nghiêng lợi tò vò về tức giận.

- Tê ---

Đang nghĩ gì đó đột nhiên trên lưng đau xót.

Khí lực trên tay hấn quả thực muốn đem cô xé rách:

- Cảm giác yêu đương vụng trộm bên ngoài có phải rất kích thích?

Cô nói không ra lời, bị hấn nắm trong tay, dọa đến con mắt phải loạn lên.

Một lúc lâu, hấn buông tay ra, môi mòng nâng lên, phát ra một tiếng ngán ngùi, tiếng cười mỉa mai:

- Bớt phóng túng một chút, còn dám tìm đàn ông bên ngoài, cẩn thận anh cắn xé em.

Cái gì?

Hắn có ý gì?

Ý Ý không phản ứng kịp, cũng không dám hỏi, người đàn ông này thực sự nguy hiểm, hơn nữa tương đối nguy hiểm, ví như cái biểu hiện vừa rồi kia, thiếu chút cô cho là mình sẽ bị đánh rồi.

Cũng không rõ hắn tỏ vẻ tức giận cái gì, không phải bởi vì cô quên đưa tiền đấy chứ?

Cô mở miệng muốn hỏi, chỉ chớp mắt, bỗng nhiên hết chửi tại:

- Anh làm gì thể hả?

Hắn cư nhiên xuống giường, đứng quay lưng với cô, trên người không mặc cái gì, một điểm cũng không che, may mà cô che mặt cấp tốc, bằng không là nhìn thấy hết thứ không nên nhìn thấy rồi.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Hắn tắm ngay cả cửa cũng không thêm đóng!

Ý Ý xấu hổ muốn chết, tựa như bị nhìn thấy trống trơn chính là mình, tay nhỏ bé run rẩy đưa ra, nhặt lấy y phục của mình lên, nhanh chóng mặc vào, lấy ra tờ chi phiếu ghi hai mươi một vạn đặt ở đầu giường, trong ngực hồi hận muốn chết.

Cô động đến số tiền này, nhất định sẽ kinh động đến người chồng thần thần bí bí kia của cô.

Hai mươi một vạn, giải thích với hắn mua cái gì, gấu trúc sao?

Nam Cảnh Thâm từ trong phòng tắm đi ra, trên người quần áo đã chỉnh tề, liếc mắt thấy tờ chi phiếu đặt dưới ly nước, khóe miệng nhếch lên vẻ trào phúng, đem tờ chi phiếu nhét vào trong túi.

Bên ngoài quán rượu, chiếc xe Maybach màu đen đã sớm đứng ở nơi đó.

- Tứ gia, về chuyện hồi sáng này...

- Không cần phải nói, đến buổi họp báo.

Nam Cảnh Thâm đề lông mày xuống, ngửa đầu dựa vào ghế, nhắm mắt lại chợp mắt, hắn cần tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút, tối hôm qua vất vả kia ảm ỉ không ít, quấy với hắn cả một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mời thần thì dễ, tiễn thần mới khó

Tám giờ rưỡi sáng.

Phó tổng Hoa Thụy tuyên bố sắp xếp mở cuộc họp.

Những phóng viên vào được đây đều đã cùng Hoa Thụy có nhiều năm hợp tác, lần họp báo này chỉ là đi ngang qua sân khấu, dù sao xét cho cùng vị phó tổng này đã gây chấn động lớn khi về nước.

Tài sản Nam Cảnh Thâm ở nước ngoài, tùy tiện đếm một chút chính là mười mấy trăm triệu, năm ngoái hắn được xếp hạng trong top 100 của Forbes.

Hắn đem công ty của mình sát nhập vào Hoa Thụy, một phát lên chức Phó tổng tài, họp báo chỉ là hình thức thông báo tình hình mà thôi.

Trên đài có hai chỗ ngồi, nhưng chỉ có một người ngồi.

Hình tam giác thép vàng ghi tên người ---

Phó tổng tài, Nam Cảnh Thâm.

Còn bên cạnh, cũng đồng chức vị: Phó tổng tài, Nam Vị Dương.

Thời gian sắp đến, Nam Vị Dương liếc mắt sang bên, vẩy tay rơi vài câu vào thư ký đứng cạnh, muốn tuyên bố họp báo bắt đầu.

Vừa đúng lúc, cửa đại sảnh mở ra, một đám người mặt một kiểu âu phục, comple hoàn mỹ đứng hai bên cửa, đi đầu là Nam Cảnh Thâm.

- Tứ gia đến rồi!

- Chuẩn bị vấn đề cho kỹ càng, hắn đến rồi, họp báo bắt đầu rồi.

Đám phóng viên nghe thấy tiếng vang lên liền im lặng hẳn.

Nam Vị Dương nhìn mọi người vờn quanh tới người đàn ông kia, con người nheo lại, ngũ quan trên mặt bỗng nhiên ác liệt.

- Tôi cho là cậu không tới.

Hắn khinh thường, trào phúng nói.

Nam Cảnh Thâm liếc mắt, nở nụ cười nhạt, phát ra tiếng nói nhẹ:

- Vốn là không đuổi kịp, ai bảo đại ca nhiều chuyện, nhất định phải tìm người đến đánh gãy em đang ôm vợ.

Sắc mặt Nam Vị Dương chợt cứng lại, nhưng một cái chớp mắt, lại khôi phục về như thường.

- Tôi không quan tâm cậu, lúc nào thì mang em dâu về gặp mặt.

- Không cần.

Nam Cảnh Thâm hơi híp mắt:

- Trong nhà loạn lắm.

Là “loạn”, không phải hỗn độn.

Ở Hải Thành, người người ngược nhìn Nam gia có gia thế có thân phận, tổ tiên từng làm quan trong triều, bấy giờ lại là một phương tài phiệt, người trong nhà lắm cái miệng, thị phi cũng nhiều.

Xem ra, lời đồn bên ngoài, Nam tứ gia đối với cô vợ nhỏ sùng ái cực kỳ chính là sự thực.

Không nỡ để cô chịu đựng những chuyện xấu xa này.

.....

Ý Ý từ trong khách sạn đi ra, rớt rớt đứng ở ven đường đón xe, vừa vặn một chiếc taxi tới, cô gọi xe, sau đó lập tức ngồi vào, nói địa chỉ biệt thự, lưng dựa vào ghế phía sau, mới phát giác được tìm mình đập nhanh đến vậy.

Điện thoại di động vang lên, cô nhanh chóng bấm nhận, hốt hoảng nói:

- Khải Nhân.

- Bây giờ cậu ở đâu?

Ý Ý ngồi dậy, hướng về phía cửa sổ liếc một cái:

- Ở trung tâm thành phố, mình muốn về nhà.

- Trờ về nhà làm gì, cậu quên mất hôm nay là ngày gì sao!?

Tổng Khải Nhân sốt ruột gãi nhẹ:

- Tớ ở khách sạn đợi một mình cậu, còn tưởng cậu bị làm sao, không ngờ cậu lại quên mất.

- Khách sạn, quán rượu nào?

Cô bật thốt lên hỏi, lập tức cảm giác được Tổng Khải Nhân dừng một chút, bên kia nghe tiếng giày cao gót thoáng dồn dập, hình như cô di chuyển đến nơi yên tĩnh hơn.

- Hôm nay là ngày Nam Vân cùng chị cậu Tiêu Tình Đình... kết hôn.

Thì ra...

Cô thật sự đã quên.

Làm sao sẽ quên đây.

Tối hôm qua còn thương tâm đến cùng vì cái gì, đi ra ngoài mua say, còn không giải thích được ngủ với một người đàn ông.

Cô làm sao liền quên được, chính mình lần đầu tiên trong đời phóng túng, cũng là bởi vì sáng ngày hôm nay, chính là lễ cưới của bọn họ.

- Tớ đi đón cậu nhé?

Tổng Khải Nhân không nghe thấy tiếng của cô, thăm dò hỏi.

Ý Ý hít mũi:

- Khải Nhã, mình muốn về nhà tắm rửa trước, cậu tới đón mình đi.

- Được.

Về đến nhà, Ý Ý đem từ đầu đến chân mình rửa sạch sành sanh, trong lòng chua xót khiến cho nước mắt trào ra, xen lẫn với nước xó nhà đi mất.

Lúc rời khỏi phòng tắm, Tổng Khải Nhân đến, biết rõ cô kháng định đã quên mang theo lễ phục nên thuận tiện mang theo tới đây.

Bộ lễ phục màu trắng xanh dài đến chân, kết hợp với giày cao gót nạm kim cương.

Mặc mấy bộ trang phục như vậy, Ý Ý có chút không quen, Tống Khải Nhân cũng không cho cô đổi, đem tóc của cô chải thành kiểu công chúa, kết hợp với chiếc túi nhỏ màu trắng, thành thực nhưng không mất vẻ đáng yêu.

Thời điểm cô xuất hiện tại lễ cưới, hiển nhiên hấp dẫn rất nhiều người.

Đặc biệt là đôi mắt mẹ kế nhìn cô, giống như muốn kết hôn với cô vậy.

Ý Ý nhéo tay Tống Khải Nhân, nghiêng tai nói:

- Mình không muốn mặc vậy, tại cậu không cho mình đổi.

- Sợ cái gì, mình còn ước gì đem cho cậu bộ trang phục so với cô dâu còn đẹp hơn, nhìn đi, cậu mới là thiên kim chân chính của Tiêu gia, thứ hai, cái cô Tiêu Tĩnh Đình mới chính là người cướp đàn ông của cậu, cậu cứ để đôi cậu nam nữ kia ngắm nghía cẩn thận, xem xem cậu có bao nhiêu đẹp đẽ.

Ý Ý đỡ trán mình:

- Cậu thật nhiều chuyện đấy.

Bạch Uyển Như tiến đến, thân mật nắm lấy tay của Ý Ý, mỉm cười nhìn về phía Tống Khải Nhân bên cạnh:

- Tống tiểu thư cũng tới, cô cùng Ý Ý có quan hệ tốt, cũng đừng theo con bé làm loạn, vừa nãy ba của cô còn hỏi tôi cô ở đâu, đừng làm cho ông ấy tìm cô đến sốt ruột.

Tống Khải Nhân cười ngọt ngào:

- Cảm tạ di Bạch, tôi tới rồi.

Nói xong liền rời đi.

Sắc mặt Bạch Uyển Như cứng đờ, Tống Khải Nhân chưa bao giờ gọi bà ta là Tiêu phu nhân, hay là Tiêu bá mẫu (bác gái), gọi một tiếng thẳng thắn di Bạch, nhìn thì như khách khí lễ phép lắm, nhưng quả thực là đang trào phúng nói bà ta là đồ tiểu tam.

Đứng gần Tiêu Ý Ý, quả nhiên mỗi một thứ đều là đồ tốt!

- Ý Ý, chị của con ở phòng hóa trang đợi con.

Ý Ý cau mày, muốn hất tay bà ta ra, Bạch Uyển Như sớm đã phát hiện, nắm lấy tay cô gắt gao, trên mặt lộ ra nụ cười cực ôn nhu, nhưng kì thực lộ ra uy hiếp.

- Hôm nay là người đại hôn của chị con, ngoan ngoãn, đừng nghịch, làm em, con cũng nên tiến đưa con bé.

- Chỉ sợ tiến đi cũng không được.

Ý Ý hừ nhẹ một tiếng, khiêu khích nói:

- Mời thần thì dễ, tiễn thần mới khó (thỉnh thần dong dì, tống thần nan), di Bạch đã nghe qua chưa?

Môi dưới của Bạch Uyển Như giật giật, không đáp lại, cũng không làm mặt lạnh, trên mặt vẫn duy trì nụ cười dịu dàng, đi bắt chuyện với các vị phu nhân khác.

Ý Ý cảm thấy vô vị.

Nhắc váy hướng về phòng hóa trang.

Tiêu Tĩnh Đình sớm đã chờ cô, chờ đến phiên, đang nổi nóng ở bên trong, vừa nhìn thấy cô đi vào, vớ lấy cái lược gỗ ném tới.

- Làm gì mà chậm vậy, lại đây nhanh lên!

Cô ta muốn chuyên gia trang điểm, chờ thấy rõ khuôn mặt của Tiêu Ý Ý, cô ta hơi run lại, trở mặt ra vẻ mỉm cười, rất thân mật khoát cánh tay Tiêu Ý Ý, hướng tới người trong phòng nói:

- Các người ra ngoài hết đi.

Những người này ước gì rời đi sớm một chút, mỗi người sắc mặt rất khó coi, đi ra ngoài tốc độ phải có bao nhanh thì có bấy nhiêu nhanh gọn.

Không còn người ngoài, Tiêu Tĩnh Đình đem hộp châu báu ném về phía mặt bàn, vênh vao đắc ý nói:

- Ý Ý, từ nhỏ chị đã thương em, ngày hôm nay tốt xấu gì cũng là đại hôn của chị, em đừng có đưa về mặt đưa đám ra, như thế sẽ làm mất mặt Tiêu gia đấy.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nam Vân là tôi không muốn

Cô ta dùng cằm chỉ trỏ:

- Lấy cho chị cái khăn đội đầu đi.

Mi tâm Ý Ý run rẩy lợi hại, trong người có một cỗ buồn nôn muốn xông lên.

Bị ánh mắt khiêu khích đặc ý nhìn chăm chú, cô vốn muốn giận điên lên, đề cô ta xuống, nhất định phải lột bỏ cái mặt đang cười kia của cô ta:

- Được, em mang tới cho chị.

Cô nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Tiêu Ý Ý lớn lên rất đẹp, vẻ đẹp ngây thơ của cô khiến người ta thoải mái, cũng không chói mắt, nhưng khiến người ta không dời mắt nổi, làn da vô cùng mịn màng cùng đôi mắt tràn đầy sinh khí, nhìn qua một chút không hề có tính công kích, lại phối hợp với khuôn mặt mập trẻ con, có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đang yêu, ai nhìn vào không thể không nổi tính.

Tiêu Tinh Đình quả thực đồ kị đến phát điên.

Cô ta đã đoạt tất cả mọi thứ của Tiêu Ý Ý, thân phận, gia thế, bạn trai, cái nào cũng khiến cho cô ta đắc ý!

- Em làm gì vậy, kéo đầu chị muốn đứt ra!

Tiêu Tinh Đình kêu lên một tiếng, giờ tay lên muốn đánh.

Ý Ý đứng sau lưng cô ta, trong tay còn nắm lấy một nắm tóc của cô ta, không những không thả mà còn siết chặt một chút, đưa đầu cô ta quay về phía gương, cười nói:

- Đừng nhúc nhích a, em mà kích động, vạn nhất tay run, kiểu tóc này phải làm lại rồi.

Tiêu Tinh Đình nhìn cô ta cười đến đáng sợ, ánh mắt lập tức lóe lên:

- Đừng lấy, tay chân vụng về, đi ra ngoài kêu thợ trang điểm vào cho chị.

- Lập tức đi vào.

Đầu ngón tay Ý Ý bắt lấy kẹp tóc, dùng sức đâm vào đầu cô ta.

Bị đau như kim châm, Tiêu Tinh Đình lập tức che đầu, phát tay đẩy Ý Ý ra, cô ta đá văng ghế đứng dậy:

- Mày cố ý!

Ý Ý nhảy về phía sau một bước, cười hi hi nói:

- Đứng rồi, tôi cố ý đẩy thì sao!

- Mày cậy khỏe gan lớn, có tin tao nói cho ba mẹ biết.

- Chị cứ nói, thuận tiện nói cho bà nội biết một tiếng.

Nghe vậy, cơn giận của Tiêu Tinh Đình nhất thời tiêu tán.

Ý Ý tránh xa cô ta ba tấc, càng không có ý định đỡ lấy cô ta, cô cười nhẹ răng, mơ hồ nói:

- Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ, lúc trước chị cùng mẹ chị quý trước mặt bà nội, khép nép cầu xin chúng tôi để các người vào cửa...

“Bóp...”

Tràng pháo lạnh lạnh.

Ý Ý nhất thời không quan sát, bị đánh đến đầu bị lệch sang bên.

Tiêu Tinh Đình tức giận đến run cả người, tức đến nổi giậm chân:

- Mày, con tiện nhân này, mày nói lại xem, nói lại lần nữa xem!

Ý Ý bị đánh nửa bên mặt, không có cảm giác đau, trước mắt không rõ cho lắm, Tiêu Tinh Đình nhào lên muốn bóp cổ cô, móng tay sắc nhọn của cô ta đâm vào xương quai xanh của cô, Ý Ý theo bản năng lui về phía sau, sau đó lại nghênh đón một phát trói tay Tiêu Tinh Đình lại, cắn răng nói:

- Tôi nói cho chị biết, Nam Vân là tôi không muốn, chị muốn thì cứ lấy, tôi đây không thèm!

- Mày...mày...tiện nhân...

- Đến cùng ai là tiện nhân, chị còn không có mắt xem à!?

Ý Ý rốt cục không thể nhịn được nữa, hai mắt cô ửng hồng, tuyến lệ dồn đến trong hốc mắt, nhưng vẫn nhẫn nhịn không khóc, cô chưa từng làm chuyện lớn lối hung ác như vậy, chẳng qua là bị ép, trong lòng cô oan ức đến nổi bong bóng, yêu một người đàn ông nhiều năm như vậy, lại đã sớm cùng Tiêu Tinh Đình đầu mày cuối mắt rồi.

Thời điểm bọn họ còn bên nhau, Ý Ý còn chưa lấy chồng, bây giờ nghĩ lại, quả thực chính là một chuyện cười.

Sau khi phát tiết, cô đã không muốn lại ở lại chỗ này, mọi người đi tới cửa, Tiêu Tinh Đình bỗng nhiên đuổi theo, kéo một cánh tay của cô lại:

- Tao còn chưa hả giận, mày không thể đi!

Mí tâm Ý Ý nhăn lại, thật sự không muốn lại nói thêm gì nữa, hất tay của cô ta ra.

Rõ ràng không có dùng lực gì nhiều, càng đem Tiêu Tinh Đình kéo ra đến cửa, tay còn gắt gao siết chặt cô, vừa thu lại lực, Ý Ý vốn còn đang kinh ngạc cô at sao có lực lớn đến vậy, mở mắt rồi cùng cô ta bốn mắt đối đầu.

Cô ta chợt nở nụ cười gần, để Ý Ý sững sốt một chút.

- Em không cần đánh chị, chị sai rồi, là chị sai rồi, chị không nên cướp đi anh Vân của em, chị cái gì cũng làm cho em, em muốn cái gì chị đều không đoạt lấy, còn muốn chị thế nào đây.....

Tiêu Tinh Đình bỗng nhiên khóc lớn.

Ý Ý giật run lên, tay bị động hướng về trên mặt Tiêu Tinh đình, chặt chẽ vững vàng cho cô ta một cái tát, đánh cho lòng bàn tay cô đều chấn động đến tê rần.

Tiêu Tinh Đình bỗng nhiên buông cô ra, nâng mặt của mình lên sợ hãi kêu to:

- Cầu xin em đừng đánh, chị đang mang thai. . .

Ý Ý còn chưa kịp phản ứng, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Như có lưỡi dao lướt trên mặt, bả vai bị một bàn tay nắm lấy, dùng sức đẩy cô về phía tường, gáy Ý Ý bị va chạm một hồi, đầu óc tức thì trống rỗng, trước mắt xuất hiện một bóng đen, bên tai nghe tiếng giọng nam giận dữ, lạnh lùng:

- Tiêu Ý Ý, khi nào thì cô đã trở nên độc ác đến vậy!

Cô sững sờ, lấy tay đỡ lấy trán, đối diện với con mắt đầy giận dữ của Nam Vân, trong lòng bỗng nhiên đau đớn.

Tiêu Tinh Đình thuận thế tựa vào lồng ngực hần, đặc ý nhìn Ý Ý.

Cô bỗng nhiên hiểu rõ, từ nhỏ đến lớn, không ít lần bị Tiêu Tinh Đình hãm hại qua, cùng một thủ đoạn, ngay cả ba và Vân ca ca đều đứng về phía cô ta.

Cũng bởi vì Tiêu Tinh Đình sẽ khóc, cô không biết.

Ý Ý dùng sức bầm báp đùi mình một cái, suy nghĩ nhiều cũng bỏ ra hai giọt lệ giả bộ đáng thương, đáng tiếc chảy không ra.

Nam Vân căng thẳng nâng Tiêu Tinh Đình, tinh tế tỉ mỉ:

- Em mang thai sao?

- Hai ngày trước có kết quả, đã sáu tuần rồi.

Tiêu Tinh Đình e thẹn cười cợt, tay khoát lên bụng, một bên mắt liếc nhìn Ý Ý, cô ta lập tức đưa tay ôm lấy cô Nam Vân, như con chim nhỏ tựa sát vào người hần, khẩn cầu:

- Anh đừng tức giận, Ý Ý không phải cố ý, đều tại em đem tờ giấy ra, làm cho em ấy nhìn thấy, em ấy mới.....

Cô ta cố ý không đem lời nói xong, cắn môi, phức tạp liếc mắt nhìn Ý Ý, tầm mắt cuối cùng rơi vào trên mặt Nam Vân, khóc đến đau lòng làm cho người ta thương tiếc.

Nam Vân ôm lấy cô ta thật chặt, quai hàm bởi vì tức giận mà phát ra tiếng, dùng một loại ánh mắt căm ghét nhìn Ý Ý, lạnh lùng nói:

- Hóa ra là tôi nhìn lầm cô, nhiều năm như vậy ở trước mặt tôi giả làm Tiểu Bạch Thỏ, thì ra đây mới là của bộ mặt thật của cô?

- Em không có.....

- Thật là làm cho tôi buồn nôn!

Ý Ý chấn động mạnh, tim như bị cái gì nhéo chặt, đau đến máu chảy đầm đìa.

Hần nói cô buồn nôn?

Muốn biện giải, nhất thời chặn trong cổ họng

Cô sợ run sung nhìn khoe miệng Nam Vân cười càng ngày càng bạc bẽo, càng ngày càng trào phúng, lời lẽ vô tình lại tiếp tục phun ra:

- Tôi sớm nên nhìn rõ cô, ngoài miệng nói yêu tôi, sau lưng lại gả cho người khác, cô chính là tiện nhân!

Đây là người đàn ông mà cô yêu gần mười năm sao?

Cô vì sao lấy chồng, từ trước đến nay Nam Vân chưa từng hỏi, dù cho hần có phát hiện hôn nhân buồn cười này của cô, là mẹ con Tiêu Tinh Đình. . .

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thấy cô liền ngán

Cô vì sao lấy chồng, Nam Vân từ trước đến giờ chưa từng hỏi qua, dù cho hần có hỏi, dù cho hần phát hiện cuộc hôn nhân buồn cười này của cô là do mẹ con Tiêu Tinh Đình, thực sự hần còn chả muốn quan tâm đến..

Cô mở miệng muốn nói, thế nhưng lời đã đến miệng lại một tiếng cũng không phát ra được, giống như bị chặn bởi một mớ hỗn độn, thế nào cũng không tìm được đầu.

Bộ dáng này của cô, đối với Nam Vân mà nói chính là chột dạ.

Hắn hừ lạnh, một tiếng hừ rất nặng:

- Cút đi, nhìn thấy cô là tôi phát ngán lên, mau trở về nhà hầu hạ chồng cô thật tốt, bộ cô bị ngoạn hư thái gì hay sao, lại dám không biết xấu hổ tìm đến Tỉnh Đình gây phiền phức.

Ánh mắt Nam Vân đầy gai nhọn, liếc mắt nhìn cô chòng chọc, giống như muốn đem cô ra xem xét cho thật rõ ràng, nhưng mà cuối cùng, trên mặt chỉ còn lại biểu tình thất vọng cùng ghét bỏ.

Tay Ý Ý nắm chặt lại ngay sau đó buông lỏng, đôi môi cắn chặt từ từ nhả ra, hai vai hơi sụp xuống, chẳng biết tại sao, trong lòng cô bỗng nhiên lại sinh ra một cảm giác thoải mái.

Nam Vân đối với cô hiểu lầm sâu như vậy, cô dĩ nhiên không muốn cãi lại nữa.

Cô nắm hai tay, cánh tay thẳng tắp, hít sâu một hơi, thanh tĩnh nói:

- Tôi đã biết, yên tâm đi, sau này tôi sẽ không dây dưa nữa.

Nói xong, cô dựa vào một tia lý trí chống đỡ cuối cùng, thật vất vả đi tới cửa.

Hai người họ ở phía sau vẫn có không dự định buông tha cho cô.

- Như vậy là hay nhất.

Cô bỗng nhiên muốn khóc, ra đến cửa cước bộ nhanh hơn rất nhiều, cúi đầu đi tới cuối hành lang, dừng lại một cái, khí lực cả người như bị lấy mất, ôm ngực từng ngệm từng ngệm thờ dốc.

Trong lòng cô nhớ nhung những hồi ức thời nhỏ tốt đẹp, tất cả đều bị người đàn ông này bóp nát hết.

Ở trong mắt của hắn, Tiêu Ý Ý cô, đã sớm là đồ vứt bỏ.

Dù cho cô có nói, cô chưa từng gặp qua chồng mình, càng không có đàn ông nào hết, hắn cũng...sẽ không tin tưởng sao?

Ngực đau đớn, trời đất như đảo lộn đánh vào đại não của cô, xé rách khiến cô sắp ngất, khẹt khẹt một cái, trong hốc mắt nổi lên tầng nước, mông lung, không nhìn rõ đường đi, bất ngờ không kịp đề phòng đụng phải ai đó không thể tránh kịp.

Cuối hành lang khu hút thuốc, người đàn ông mặc áo trắng thối đang nghiêng người tựa vào tường, trên người, tay áo somi măng-sét kéo lên đến khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay săn chắc, tay hắn để xuống, trên ngón tay kẹp một điếu thuốc lá, làn khói trắng mờ ảo theo ngón tay hắn bay lên.

Ý Ý vô tình xuất thần nhìn cái tay kia, cánh tay đẹp như vậy chính mình thấy cũng không nhiều.

Nhìn theo hắn giờ tay lên, đôi môi mỏng ngậm lấy điếu thuốc lá, nhẹ hút một chút, làn khói bay lượn lơ trước khuôn mặt tuấn tú...

Sao lại là hắn!

Sáng sớm mới thấy qua...

Ý Ý lui về sau một bước, phía sau là thang máy, cô không chút suy nghĩ ấn nút xuống, khẽ run mắt nhìn không được liếc mắt lên nhìn chỗ hắn đứng.

Ngạc nhiên phát hiện, hắn đã nhìn thấy nàng.

Hắn đứng ở cửa sổ, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mặt như ẩn như hiện trong bóng tối, cặp con ngươi đen thâm thúy sâu lắng, có hơi phản sắc bén, cứ như vậy không chớp mắt nhìn cô chằm chằm.

Hình như là đang tức giận...

Ý Ý nhanh chóng chuyển mắt, thang máy vừa lên đến nơi, cô cấp tốc chui vào, sợ hắn cũng theo vào, run rẩy ấn nút liên tục, đến khi cửa thang máy đóng lại hoàn toàn mới vỗ vỗ ngực, nơi nào đó đang nhảy hết sức lợi hại.

Thực sự là kỳ quái, tại sao lại sợ hắn, nợ nần đều đã thanh toán hết, cũng đã nói sẽ không dây dưa gì rồi mà.

Cửa thang máy mở ra, Tổng Khải Nhân chờ ở đằng kia, cảm điện thoại di động, đang muốn bắt, vừa đưa mắt thấy người đi ra, liền hai bước tiến lên bắt lấy tay cô:

- Đi đâu vậy, hôn lễ bắt đầu rồi.

Ý Ý che giấu bất thường trong người, miễn cưỡng kéo môi nở nụ cười:

- Không có việc gì, đi toilet một chút.

- Cậu đừng cười nữa, cậu cười còn khó coi hơn là khóc, đi thôi.

- Vị trí của chúng ta có chung một chỗ không?

- Cậu mơ à, cái người mẹ kế độc ác kia của cậu đem cậu an bài ở phía trước.

Người nhà mẹ đẻ, ngồi phía trước không có gì đáng trách, nhưng mấy năm nay ai mà chẳng biết, Tiêu Ý Ý cùng Vân Nam có quan hệ tình cảm từ nhỏ đến lớn, giờ để cho cô tận mắt chứng kiến bạn trai cũ và chị kế kết hôn, chuyện không nên xảy ra dưới mắt cô như vậy, rõ ràng như vậy, muốn xé nát cô khó biết gì.

Ý Ý đứng thẳng người:

- Sợ cái gì, mình sẽ đi một đường qua sân khấu, không để cho người ta tới chú ý là được.

...

Ngôi thức hôn lễ bắt đầu.

Đèn phòng khách quang chuyển thành màu vàng ấm áp, vài nhúng sáng bao trùm đến từng góc phòng, Ý Ý lặng lẽ xê dịch ghế ra sau, cái bóng của người bên cạnh vừa vịn che đi nửa người cô.

Cô cầm đĩa hoa đặt trên đùi, chậm rãi bóc, lơ đãng nhìn hoa đầy màu sắc trên sân khấu, trải dài một đường kéo tới công vòm.

Tiêu Tinh Đình mặc bộ váy cưới màu trắng thướt tha, trên đầu đội khăn voan, kéo tay của ba, thẹn thùng đoan trang đi tới, ngay chính giữa sân khấu, có thân ảnh cao lớn... Đang chờ cô ta.

Ý Ý rất không thích cảm giác này, ngồi ở chỗ này mỗi một giây đều là dày vò.

Hôn lễ tiến hành được phân nửa, cô đã muốn đi.

Đang lúc đứng lên, toàn bộ đèn trong đại sảnh bỗng nhiên vụt tắt.

Đột như tắt đèn tối thui, khiến cho tân khách bên trong một trận gây rối, vài giây sau đó, màn hình lớn trên sân khấu được bật lên, đột nhiên phát ra một đoạn clip nặng khẩu vị.

Hai cô thân thể trần truồng, ở trên giường lớn đang mây mưa thất thường, nữ nhân vật chính bị đặt ở dưới thân, hai chân đeo bím trên lưng người đàn ông, cô ta rất hưởng thụ đến cong cả người, đúng lúc đem mặt lộ rõ trong hình.

Bộ mặt rất rõ ràng, chính là cô dâu sắp được trao nhẫn cưới, Tiêu Tinh Đình.

Mà người đàn ông kia, một đầu tóc dài màu nâu, vóc người so với Nam Vân còn lớn hơn...

Từng tiếng kêu rên dâm dăng từ trong màn ảnh truyền tới.

Hiện trường ồ lên.

Ý Ý cũng khiếp sợ không thôi, lúc hoàn hồn lại, con mắt nhanh chóng quay sang chỗ khác, mấy cái hình ảnh thẹn thùng như vậy, không hề có chừng mực, so với hình mấy cô vợ bé không có gì sai biệt hết.

Trên đài tân lang háng giọng, mặc dù thân hình đứng nghiêm đứng thẳng, nhưng lại rõ ràng buộc chặt, phần nộ khiếp người đang lan tỏa khắp cả người hân, hân đối mặt với màn hình với một đôi mắt hung ác nham hiểm, cứ như vậy nhìn chăm chăm, chăm chú nhìn đến căn răng nghiêng lợi, mắt thấy tâm tình gần như sẽ bạo phát đến nơi.

Không quá một phút, trong đại sảnh quả thực nổ tung lên, thanh âm tranh luận âm ỉ càng ngày càng cao, những người đàn ông trong này, thậm chí bắt đầu chỉ chỉ trò trò vớ vẩn người tân nương, nói những lời rất khó nghe.

Xí nghiệp Tiêu thị vốn là dân quê làm ăn mà giàu lên, miễn cưỡng lắm mới chen vào được xã hội thượng lưu ở Hải Thành, hôm nay tới không ít người, đều là giao tình với nhau trên thương trường cũng không có bao nhiêu hợp tác làm ăn giữa họ, có thể tới toàn bộ đều là do nể mặt mũi với Nam gia, nhưng đối với một công ty nhỏ không thể lên sàn như Tiêu thị, tự nhiên chính là nhìn không thuận mắt.

- Tắt, tắt! Lập tức tắt đi cho tôi!

Tiêu Tinh Đình gầm rú lên, nước mắt chảy đầy mặt, cô ta bắt lấy người gần đó, chỉ vào màn hình kêu loạn cả lên, sau đó lại chạy về phía Nam Vân, lôi kéo tay hân, khóc lóc kể lể cố gắng biện minh cho mình.

Sắc mặt Nam Vân lúc này, ẩn trong ánh sáng đèn phòng, trên mặt bao phủ một tầng tức giận rõ ràng, hân cười lạnh muốn hất Tiêu Tinh Đình ra.

Cô ta như người điên nắm chặt lấy tay hân, con mắt quét xuống dưới đài nhìn Tiêu Ý Ý đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đứa bé trong bụng cô là của ai?

Cô ta như người điên nắm lấy tay hân, sau đó hoảng hốt, con mắt quét xuống dưới đài nhìn Tiêu Ý Ý đứng đó.

Cách hai mắt đầm lệ, cũng có thể thấy được tia sắc lạnh trong mắt cô ta bắn ra.

Ngực Ý Ý lộp bộp trầm xuống.

Tay chân cũng không biết để như thế nào.

Không biết có phải chết đứng hay không, toàn trường chỉ có mình cô đứng yên một chỗ.

Sự việc bất ngờ như vậy, khiến cho ai cũng phải chú ý.

Tiêu Tinh Đình nhìn về phía cô, cô rối mù nhìn trái phải một cái, vịn cái ghế muốn ngồi xuống, tận lực làm giảm bớt sự tồn tại của mình.

Nhưng có người lại không cho cô được như ý nguyện

Tiêu Tinh Đình đã vọt tới, nhưng giữa đường lại bị Bạch Uyển Như ngăn lại, bà ta trước hết phản ứng, để cho nhân viên phục vụ bắt đầu sơ tán tân khách, video cũng đã bị cắt, trong đại sảnh sáng như ban ngày, dưới ánh đèn rõ ràng, sắc mặt mọi người chăm chọc, cười nhạo không chút nào che giấu.

Nhìn ánh mắt Tiêu Tinh Đình bây giờ có thể thấy quả thực cô ta đang hận đến cắn răng.

Cô ta không quan tâm vọt tới trước mặt Ý Ý, lớn tiếng hỏi:

- Có phải mày là người làm?

Ý Ý chỉ mình:

- Tôi làm cái gì?

Vài lụa trắng trên đầu Tiêu Tinh Đình vì bị kích động mà kéo rơi, phần trang điểm trên mặt bị nhòe bởi nước mắt, hai con mắt đen thui, nhìn rất buồn cười, cô ta nắm lấy tay Ý Ý, chửi ầm lên:

- Tiêu Ý Ý, mày... con tiện nhân này, vì mày không cam lòng, dùng loại thủ đoạn này để hãm hại tao, mày cho là mày có thể đạt được mục đích sao, đem hôn lễ của tao phá hư thành ra như vậy, mày cho là Nam Vân sẽ muốn mày sao, không có đâu! Mày là do anh ấy bỏ, mày là thứ rất rười bị anh ấy bỏ rơi.

Ý Ý hất tay cô ta ra, nhìn lướt qua người đàn ông trên đài, lập tức chính mình kinh sợ, sao cô lại có thể mong chờ Nam Vân có thể che chở cho cô, tựa như trong quá khứ cô từng ỷ khuất vậy.

May mà chỉ một cái liếc mắt, cô rất nhanh phản ứng kịp, rồi lại hết lần này tới lần khác mong chờ những thứ vô ích, để cho Tiêu Tinh Đình vọt tới, dùng chân đạp một phát lên đùi Ý Ý, giọng căm hận nói:

- Mày cho là như vậy có thể hủy hoại tao sao, mày có mà nằm mơ!

Tiêu Tinh Đình hoàn toàn điên rồi, cô ta mang tất cả tức giận phát tiết lên người Ý Ý, cô ta nắm lấy hai vai cô đẩy về phía sau, Ý Ý lui về sau nhưng không dừng lại được, chỉ có thể bị động mặc cho người ta đẩy, phía sau lưng đụng phải tháp rượu, chất lỏng lạnh lẽo xuyên qua bộ lễ phục đơn bạc thấm vào da cô, thân thể cô nghiêng ngả, đưa tay ra sau, muốn tìm chỗ chống đỡ, lại chỉ chạm vào mảnh vỡ.

Đang lúc ngây người, mắt thấy cái tát của Tiêu Tinh Đình sẽ giáng xuống.

Ý Ý không kịp tránh, chỉ có thể chấp nhận, cô nhắm mắt lại.

Nhưng mà, cơn đau đón lại không rơi xuống.

Cô hơi hé mắt ra, bỗng nhiên ngáy ngẩn cả người.

Nam Vân nắm lấy cổ tay của Tiêu Tinh Đình, lôi cô ta ra, bước nhanh về phía trước, sau đó dùng sức đè cô ta vào tường.

Hắn lạnh lùng nhìn Tiêu Tinh Đình, trong mắt một mảnh hắc ám, không có một tia ôn nhu nào:

- Tôi hỏi cô, đứa con trong bụng cô là của ai?

Tiêu Tinh Đình sớm đã sợ đến xanh mặt, mái tóc cô đầu xinh đẹp giờ bị bung đến rối loạn, nghe câu hỏi của hắn, bỗng chốc liên bối rồi, hai mắt đăm lẹ chần chừ nhìn hắn:

- Chẳng lẽ anh hoài nghi...

- Không phải là hoài nghi.

Tay Nam Vân siết chặt hơn, tay còn lại bóp lấy cổ cô ta, tức giận mãnh liệt nhìn cô ta:

- Nói, của người nào?

Thấy thế, Bạch Uyển Như và Tiêu Chấn Hải đồng loạt xông lên giải vây, Bạch Uyển Như khóc lóc thề lương, tầm mắt nhìn khuôn mặt Tiêu Tinh Đình đỏ lên, rất sợ Nam Vân kích động quá mà bóp chết cô ta.

Hôm nay là hôn lễ rất lớn, lại kết thúc trong thảm hại, nếu như lại xảy ra án mạng thì...

Tiêu Tinh Đình bị sặc, ho khan không ngừng, ủy khuất rơi lệ:

- Nam Vân, anh phải tin tưởng em, đứa bé... Đứa bé là của anh...

Nam Vân nào có tin tưởng, cô ta rất sợ bị hắn nhìn với ánh mắt như thế.

Cho rằng trèo vào Nam gia, từ nay về sau có thể bay lên cao hơn nữa, nhưng bây giờ, cô ta đã thành trò cười, mặc dù đứa bé không phải của hắn, cô ta cũng muốn cắn chết.

Đang trong lúc bối rối luống cuống, cô ta cúi đầu liếc mắt, thấy tay của Tiêu Ý Ý còn đang bị cô ta túm trong tay.

Mới vừa rồi bị Nam Vân bóp cổ, cô ta vốn không có buông tay Tiêu Ý Ý ra, thế cho nên Tiêu Ý Ý lúc này còn đang bên cạnh cô ta.

Cô ta lập tức giá họa:

- Là cô ta, Nam Vân, anh phải tin tưởng em, nhất định là cô ta hãm hại em...

Thân thể Ý Ý run rẩy, không biết là lạnh hay là tức giận, ngón tay đâm vào lòng bàn tay ả ần đau, dù không cảm nhận cơn đau sâu sắc, sắc mặt cô dần trắng bệch, người ta nhìn vào cử tướng là bị say xe.

- Tôi thế nào hãm hại chị, người mang thai là chị đâu phải tôi?

- Mày!

Tiêu Tinh Đình mắt thấy không xuống đài được, giờ tay phải lên muốn tát cô một phát.

Lần này Ý Ý đã có phòng bị trước, giơ tay lên muốn phản kháng lại.

Đột nhiên, trên lưng phát sinh một lực, kéo cô ngã vào vòng ôm ấm áp.

Khí tức trên người đàn ông lạnh đến thấu xương kèm theo mùi thuốc lá nhân nhật, từ từ tiến vào trong hơi thở, hần có cái loại khí chất kiêu ngạo tôn nghiêm, con mắt đen sâu thăm nhìn thẳng, biểu hiện vô tình nhưng lạnh lẽo đến cực điểm.

Hắn nâng cánh tay lên để ngang đầu Ý Ý, vừa mới chặn cái tay của Tiêu Tinh Đình giáng xuống, nghiêng người đứng yên một góc, hoàn hảo đem Ý Ý ôm vào trong ngực che chở.

- Gia giáo của Tiêu gia, thật là làm cho tôi mở rộng tầm mắt.

Mỗi móng khê mở, giọng nói lạnh lẽo, tầm mắt nhìn một vòng, sau đó rơi vào trên người Nam Vân, con người đen liền thu lại:

- Muốn dạy dỗ vợ, thì đóng kín cửa mà quán giáo, đừng đứng ở chỗ này mà làm mất mặt xấu hổ.

Nam Vân buông lỏng tay, con mắt kính nể nhìn người:

- Chú Tư, chú cũng nhìn thấy rồi đấy, là cô ta...

- Cô ta ngủ với người khác, cháu còn có thể thế nào nữa.

- Chú Tư, sao chú lại giúp người ngoài?

- Chú giúp cháu dâu nói, thế nào lại gọi là người ngoài!?

Nam Vân ngán ra, lập tức cắn răng nói:

- Trò kết hôn này thật khôhài, cháu không kết hôn nữa!

Nghe hắn nói muốn thoái hôn, ngoại trừ Ý Ý người bên Tiêu gia lập tức luống cuống tay chân, có thể kết hôn với người trong Nam gia, đối với Tiêu Chấn Hải mà nói không khác gì rơi xuống vực thẳm, mấy ngày nay, chiêu bài đánh vào Nam gia, đích thật sẽ nhận được nhiều thuận lợi và lợi ích.

Nếu như thoái hôn, Tiêu gia không chỉ bị chê cười, Tiêu thị cũng sẽ phải chịu liên lụy.

Tiêu Chấn Hải làm sao có thể cam tâm đem con rể quý này chạy mất.

- A quân à, con và Tinh Đình đều đã lĩnh chứng rồi, hôn lễ này, không thể nói là không kết hôn chứ.

Nam Vân cảm ghét gằm nhẹ:

- Loại người bản thù này còn muốn gả vào Nam gia, ông muốn nghỉ cũng đừng nghỉ!

Tiêu Chấn Hải bị sắc, sắc mặt nhất thời không thể chấp nhận, bình thường chẳng ai dám cho ông ta cái loại sắc mặt này, có thể hết lần này tới lần khác, với khẩu khí này, ông ta thật sự chịu, không thể phát tác nổi nóng.

- Chú Tư, cháu rời đây trước, chú giúp cháu giải quyết hậu họa thật tốt.

Mỗi móng của Nam Cảnh Thâm nhẹ nhàng nhếch lên:

- Được.

Sắc mặt Nam Vân dễ nhìn ra, coi tây trang vút trên mặt đất, nhìn cũng lười nhìn, nhấc chân muốn đi.

Nhưng mà, phía sau một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông, trong nháy mắt như nhất chậu nước lạnh xối xuống đầu.

- Cố Diễn, chuẩn bị xe, đưa Tiêu Tinh Đình về Nam gia.

Cước bộ Nam Vân chợt dừng lại, quay người lại, khó tin nhìn Nam Cảnh Thâm:

- Chú Tư, chú có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cái tiếng chú Tư này, cô còn chưa có tư cách gọi

- Cố Diễn, chuẩn bị xe, đưa Tiêu Tinh Đình về Nam gia.

Nam Vân dừng lại, xoay người, khó tin nhìn Nam cảnh Thâm:

- Chú Tư, chú có ý gì?

- Hôn sự của con, là do ông nội cho phép, đàn ông Nam gia tối kị chính là không chịu trách nhiệm, nếu con kết hôn, cô ta sẽ là vợ con.

Giọng nói của Nam cảnh Thâm vô cùng bình tĩnh, nhưng trên mặt như gợn lên mấy lớp sóng.

Nam Vân tất nhiên rất tức giận, Nam gia từ trên xuống dưới, hẳn chỉ sợ duy nhất chú Tư, lại nghĩ tới vừa rồi ba hẳn lúc rời đi có nhìn hẳn một cái, hiện tại hẳn không thể đẹp được cái cục diện rối rắm này, còn muốn về nhà giải thích thế nào.

Ai bảo hôn lễ này là hẳn cứ đòi cho được

Đổi tiêu Chấn Hải mà nói, có những lời này của Nam tứ gia, vị trí Tôn thiếu phu nhân của Tiêu Tinh Đình vẫn còn.

Ở Hải Thành, Nam gia chính là thần thoại.

Vị Nam tứ gia này vừa về nước đã được cho quyền hành lớn trong Hoa Thụy, càng không phải là nhân vật tầm thường.

Bình thường ông ta đâu thể cùng loại người này tiếp xúc, giờ chợt nhìn thấy chân nhân, ông ta tiến lên, giọng nói cung kính đầy vẻ lấy lòng:

- Tứ gia nói phải, thanh niên hay dễ xung động, chờ qua vụ này, hảo hảo giải thích, hiểu lầm đều có thể giải bỏ.

Đuôi mắt của Nam Cảnh Thâm hẹp lại tỏ vẻ coi thường:

- Ông là?

Ngắn ngủi hai chữ, lại như cái tát vả vào mặt Tiêu Chấn Hải.

- Ngài có thể không biết tôi, tôi là ba của Tiêu Tinh Đình, cũng là tổng tài của Tiêu thị, đây là danh thiếp của tôi, ngài...

Tiêu Chấn Hải lấy ra danh thiếp, hai tay cầm lấy, cúi khom người, rất cung kính dâng lên.

Nam Cảnh Thâm không nhận, cũng không thèm nhìn, trực tiếp nhét vào túi quần tây.

Sắc mặt Tiêu Chấn Hải nhất thời khó coi, lại cũng không dám biểu hiện ra ngoài:

- Sau này chúng ta là thông gia, mong được ngài giúp đỡ nhiều hơn.

Người đàn ông cũng không đáp lại, vẻ lạnh lùng bao phủ lấy, hoàn toàn không đem Tiêu Chấn Hải để vào mắt.

Ánh mắt thâm thúy bén nhọn chợt rơi vào người cô gái trong ngực mình:

- Có sao không?

Ý Ý không nghĩ tới hẳn lại đột nhiên cùng cô nói chuyện, ánh mắt lưu chuyển, mi tâm nhỏ nhẹ cau lại một chút, hít một hơi tận lực buông lỏng giọng:

- Không sao, tôi đã tránh mấy mảnh vỡ đó, máu cũng đã dừng lại, không có việc gì.

- Cho anh xem nào.

Ý Ý đỏ mặt, ngửa đầu tiếp xúc với hơi thở của hẳn.

Cô rụt cánh tay, nhưng vẫn bị hẳn bắt lại được.

Phòng khách lớn như vậy, tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn, Ý Ý rất không quen, bắt lấy tay đang nắm tay mình:

- Thực sự không có việc gì, đừng xem.

Tiêu Tinh Đình giật mình không thôi, cô ta không nghĩ tới, Tiêu Ý Ý cư nhiên câu được đại nhân vật lớn như vậy, cô ta sợ Tiêu Ý Ý sẽ tố cáo mình, vừa thấy Nam Cảnh Thâm có ý ở trước mặt Nam Vân che chở cô, lá gan cũng lớn lên:

- Chú Tư, cháu mới vừa rồi không có làm gì em ấy, chúng cháu chỉ đùa giỡn thôi, chú không biết đấy thôi, Ý Ý vẫn luôn thăm mền Nam Vân, hôm nay đến xem cháu kết hôn, em ấy không cam lòng, cho nên mới đến quấy phá.

Có thể mặt không đỏ lật ngược phải trái, cũng chỉ có Tiêu Tinh Đình mới có thể làm được.

Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Ý Ý thật sự có chút chán ghét cô ta, dù sao trên người đã bị hắt không ít nước bẩn, cô chỉ hừ nhẹ một tiếng, lười nói chuyện, đỡ bị người khác chê cười.

Nam Vánh Thâm cúi đầu nhìn cô tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng cả lên, đôi mắt tà mị hiện lên ý cười, đuôi lông mày nhếch lên:

- Cô kêu tôi là chú Tư?

Hắn lạnh giọng mở miệng, mắt liếc xéo nhìn Tiêu Tinh Đình:

- Ai cho cô có cái dũng khí đó, cái tiếng chú Tư này, cô còn chưa có đủ tư cách gọi tôi như vậy.

Nghe vậy, Tiêu Tinh Đình biến sắc.

Người đàn ông hơi nhú mi, môi mông khê nhếch, giọng nói lạnh nhạt:

- Còn nữa, cô cho Nam gia tôi một vết đen như vậy, đừng tưởng rằng như vậy là xong.

Cổ Diễm thu được tín hiệu, không biết lấy đâu ra cái máy tính xách tay.

- Tôi vừa đi qua phòng chiếu phim, đem video sao ra một bản, có thể các vị không rõ ràng lắm, tôi đã chỉnh sửa hình ảnh rất tốt, đoạn video này là sự thật, còn là tổng hợp, mấy phút nữa có thể cho các vị đáp án.

Ý Ý rất kinh ngạc, cô không nghĩ tới, Nam Cảnh Thâm sẽ làm ra loại chuyện tuyệt tình như thế.

Rõ ràng video này không phải là tổng hợp, lại càng muốn vạch trần ở trước mặt Nam Vân, muốn Tiêu Tinh Đình ngay cả biện giải cũng không được.

Thù đoạn ác độc như vậy khiến cho cô phải giật mình, bản thân cũng không nhận được muốn nhanh chóng xem Cố Diễn sẽ làm như thế nào.

Nhưng mà mới vừa khẽ động, tầm mắt cố gắng nhìn qua vai người đàn ông, bàn tay đặt trên thắt lưng cô nắm chặt một chút, Nam Cảnh Thâm mang theo cô trực tiếp rời khỏi hiện trường.

Hai cánh cửa gỗ lớn chậm rãi mở ra.

Thân người Nam Cảnh Thâm cao lớn bước ra ngoài, trong lòng dấy theo Ý Ý, đằng sau hắn, mọi người hai mặt nhìn nhau, một trận cảm như hén.

Tiêu Tinh Đình sợ đến mức ngồi bệt ra đất, hai mắt vô thần, không có tiêu cự, cô ta biết mình rốt cuộc là xong rồi.

Đây là loại uy hiếp thế nào...

Cho tới bây giờ không có ai khiến cô ta có cảm giác bị áp bức đến điên đảo thế này.

Người đàn ông Nam Cảnh Thâm này, thật đáng sợ...

Nam Vân siết chặt nắm tay, con mắt không khống chế được nhìn về phía Tiêu Ý Ý, từ góc độ của hắn, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một phía gò má của cô, cô hơi ngửa đầu, khuôn mặt mềm mại xinh đẹp, không niếm một hạt bụi nào.

Từ trước đến nay hắn luôn mang biểu hiện nhạt nhẽo, giờ tận mắt thấy cô bị người đàn ông khác nắm lấy, sẽ sinh ra đồ kị, ghen ghét.

Hơn nữa người kia lại là chú Tư, là người mà hắn từ nhỏ vẫn ngược nhìn sùng bái, muốn trở thành người giống vậy.

...

Ra khỏi khách sạn.

Nam cảnh Thâm lấy chìa khóa từ người phục vụ trong bãi đậu xe, đi thẳng tới chiếc Maybach màu đen, mở cửa xe, con người đen hơi mở ra:

- Vào đi.

Tiếng nói trầm thấp vững chắc, trái tim nhỏ của Ý Ý khẽ run lên, không chịu nổi cái nhìn đầu độc người của hắn, cô cúi đầu, khom người ngồi vào trong xe.

Cửa xe bên kia mở ra rồi đóng lại.

Người đàn ông lúc tiến vào mang theo cái lạnh thấu xương từ bên ngoài vào.

Hải Thành nằm gần biển, mặc dù đang là đầu hè, nhưng không khí vẫn ướt lạnh.

Ngực Ý Ý có điểm trống rỗng, cô tới gần cửa xe một tí, lặng lẽ nhấn nút trên cửa sổ xe.

- Sợ tôi?

Giọng nam lạnh lạnh lùng bỗng nhiên truyền tới.

Ngón tay cô run lên, thân thể liền ngồi thẳng.

Cô rất thành khẩn lắc đầu, nói:

- Không có, trong xe hơi ngột, tôi mở cửa sổ hít thở một chút.

Lời nói vừa dứt, trên đùi bỗng nhiên ném tới một bộ tây trang mới tinh.

Liếc mắt nhìn, hắn cời áo khoác, một chiếc áo Italia thủ công màu đen với hàng nút áo đẳng cấp.

- Mặc vào đi.

Hắn nói giọng mệnh lệnh.

Ý Ý rung mình, ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên áo khoác:

- Không sao, tôi không lạnh.

Mi tâm của người đàn ông nheo lại một cái, con người đen nhìn cả người cô bị rượu làm ướt nhẹp, môi mỏng khẽ câu:

- Tùy em.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 11: Nhưng tôi làm việc rất chăm chỉ

Mí tâm của người đàn ông nhăn lại, con người đen nhén cả người cô bị rượu làm ướt nhẹp, môi mỏng khẽ cau lên:

- Tùy em

Xe khởi động.

Hai cửa sổ phía trước đều mở, không cảm thấy tĩnh lặng, lúc gió lạnh thổi vào, Ý Ý mới cảm thấy trên người có chút lạnh.

Cúi đầu liếc nhìn chính mình, bộ lễ phục dự tiệc, xóc xếch dính đầy rượu, ướt thành mảng lớn nhỏ, ngay cả ngực đều trở nên trong suốt.

Khuôn mặt Ý Ý tức thì đỏ rực, mím môi lại, tầm mắt lơ đãng mơ hồ nhìn sang bên cạnh, rốt cuộc vẫn là không chịu nổi cái lạnh, đem tây trang mặc vào.

Vạt áo rất dài, kéo đến đùi, cô ngồi cả lên tây trang, tay áo cũng rất dài, hơn cả một bàn tay cô, liền thử xắn tay áo lên vài vòng.

Cô trông như một đứa trẻ đang mặc áo người lớn vậy.

Cô sửa lại áo một chút, liếc mắt nhìn hai bên trái phải, người đàn ông vẫn tiếp tục cầm lái, cử chỉ hần ưu nhã, cả người toát một loại khí chất quý tộc, trên chiếc áo sơ mi trắng là chiếc cà-vạt màu xám tro, bị gió lạnh thổi vào nên có chút tung bay.

Cô nhìn hần đến xuất thần, chú ý quá mức tập trung, cho nên khi hần liếc mắt nhìn sang, cô chợt dạ quay sang chỗ khác, có chút lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Gãi gãi lỗ tai, lại bỏ tay xuống, liếm liếm môi, cô khó khăn mở miệng:

- Cảm ơn anh.

- Cái gì?

Thanh âm của cô nhỏ như con muỗi, gió thổi qua liền bay mất, Ý Ý hít một hơi, liền lớn tiếng nói:

- Cảm ơn anh vừa rồi giúp tôi giải vây.

Người đàn ông cười khê:

- Cũng không tính là giúp em, đó cũng là chuyện của Nam gia chúng tôi.

Tiếng cười của hần rất êm tai, rất chắc chắn, rất trầm thấp, mang theo giọng khàn khàn.

Ý Ý vốn chưa có bình phục trái tim nhỏ của mình trong nháy mắt lại đập thình thịch, ánh mắt hốt hoảng, bất ngờ không kịp đề phòng cùng hần nhìn nhau.

Cô nhanh chóng chỉ tay về phía trước

- Lái xe đi, cẩn thận chút đó.

Hần mỉm cười.

Đan ở khóe môi cười nhạt, rất nhẹ, rất ôn nhu.

Đường cong trên gò má tính xảo như được gọt dũa hoàn hảo, trời sinh ra vóc người tốt, thể hiện cái dạng biểu tình gì cũng đều xất sắc đến chói mắt.

Khuôn mặt người đàn ông trẻ tuổi ôn nhu như vậy, nhưng ánh mắt lúc nào cũng lộ ra vẻ lạnh lùng sâu thẳm.

Cô lễ bình thường luôn ở địa vị cao, cảm giác theo thói quen, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút không muốn đến gần cho lắm.

Ý Ý nói hai câu sau đã cảm thấy trong miệng rất khô khốc, nhấp mím môi, dứt khoát không lên tiếng.

Ngoài cửa sổ quang cảnh chạy ngược về sau, càng chạy càng thấy quen, Ý Ý bất tri bất giác phát hiện ra, đây chẳng phải là đường chạy về khu biệt thự đó sao.

Cô lặng lẽ kinh ngạc, chẳng lẽ hần biết cô ở đâu?

Vừa nghĩ thế, lại cảm thấy không có khả năng đó, khu đất ở Tân Hải là đất tác vàng, có thể mua được biệt thự ở đó, thân phận phải rất cao quý, Ý Ý có thể ở đó, bởi vì đó là sau khi cô lập gia đình, được ông chồng thần bí của mình an bài.

Chắc hẳn vị Nam tứ gia này, khả năng không ở trong nhà của mình, tự mình dọn ra ngoài ở riêng, vừa vặn nhất định là hàng xóm của cô rồi. Nghĩ vậy, cô cho rằng hần biết nhà cô là điều đương nhiên thôi.

- Sáng sớm lúc đi, sao lại không chào hỏi một tiếng?

Bên trong buồng xe an tĩnh, một bầu không khí quý dị, người đàn ông bỗng nhiên mở miệng, lại khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô biến sắc:

- Anh không phải là đang tắm sao, tôi liền rời khỏi đó.

Cô dè hai ép lỗ tai lại, đầu ngón tay xẹt qua vành tai, nhiệt độ nóng đến dọa người.

- Sáng sớm... Tôi có để lại cho anh tờ chi phiếu, anh có nhìn thấy không?

Đuôi mắt người đàn ông liếc nhìn cô, khuôn mặt vô tình, giọng nói lãnh đạm:

- Ở dưới cái ly.

- Ừ...

Ý Ý hít sâu một hơi, lấy can đảm nói:

- Là tôi không biết tự lượng sức mình, lúc sáng dám ký giả kia tiến vào, tôi chỉ biết thân phận anh không đơn giản, anh chính là vị Nam tứ gia kia, vậy mà tôi còn dám đưa anh chi phiếu, tôi...

Lời cô nói càng ngày càng không mạch lạc.

Nam cảnh Thâm hiểu lời cô nói, nhưng lại chờ cô nói hết bằng cái miệng vụng về nhỏ nhắn của cô:

- Tôi cảm thấy rất không có ý tứ, nếu như anh thấy tấm chi phiếu kia là điều vũ nhục, có thể hay không..

- Làm sao?

Hắn hỏi, có chút biết rõ còn cố tình hỏi.

Ý Ý không biết nói sao, hai hàm răng cắn chặt, đôi mắt hơi rử xuống, lông mi run run, sau đó, lấy hết toàn bộ dũng khí nói ra:

- Cũng không cần trả lại cho tôi, dù sao hai mươi một vạn đó đối với anh mà nói, chỉ là nhỏ nhặt thôi (cửu ngư nhất mao)...mà?

Đối với cô mà nói, sao có thể nhỏ nhặt được.

Cô vẫn còn là một sinh viên.

Sau khi kết hôn, ông chồng cô đã cho cô một cái thẻ phụ, lại là thẻ vô hạn. Nhưng cô ngoại trừ bình thường mua quần áo và đồ ăn vặt ra, cũng chưa từng dùng số tiền lớn như vậy, bây giờ một phát rút mất hai mươi một vạn, không bị hỏi mới là lạ.

Người đàn ông nâng mày, đôi môi nở nụ cười nhẹ nhàng, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày dịu lại.

Phía trước hiển thị đèn đỏ.

Hắn dừng xe lại, một tay nắm tay lái, tay kia chống má, chỉ là ngón trỏ để trên môi mỏng, nhẹ nhàng chậm chạp vuốt phẳng.

Con người đen thâm thúy, một cái chớp mắt nhìn chăm chăm vào cô, như muốn đem tâm tư của cô nhìn thấu qua.

Ý Ý bị nhìn đến sợ, tâm hoảng loạn, cái miệng nhỏ nhanh chóng nói:

- Nếu như anh không muốn vậy...

Nam cảnh Thâm cảm thấy buồn cười, hắn liền bật cười.

Hắn vốn tưởng khuôn mặt nghiêm túc dọa cô sợ, rồi lại làm cái biểu tình vô cảm đến vậy, hắn vô tình nhìn thấy cô vợ nhỏ này thật sự rất dễ thương nha.

- Nhưng mà tôi rất chăm chỉ nha, em muốn thu hồi phí dịch vụ, có phải không có đạo đức không thể?

- Cái gì...Phí dịch vụ hả?

Lông mày Nam cảnh Thâm nheo lại, rất có tâm nhắc nhở:

- Em đã ngủ với tôi rồi.

-...

Hắn có biết xấu hổ hay không, có biết xấu hổ hay không cơ chứ!?

Nói một mớ như vậy, cứ như vậy nói tạc ra.

Trong nháy mắt Ý Ý trợn to hai mắt, gương mặt phình ram quay đầu lại, rất tức giận, lông mày hạ xuống:

- Thân thể anh ít nhiều chắc chỉ mười vạn thôi, còn đòi đến hơn hai mươi vạn sao.

Cô nói nhỏ, hắn vẫn nghe thấy được, nhưng làm bộ như không thấy, hết đèn đỏ, hắn bình tĩnh cho chạy ô tô.

Cái đề tài này, đàm luận cũng không có kết quả nào.

Ý Ý nghĩ, nói đi nói lại, cũng không nhất định có thể lấy về khoản tiền kia, nếu hắn muốn trả đã nói sớm rồi, nói thêm mấy câu nữa, chắc sẽ lại bị pha trò gì đó nữa.

Sau đó cô dựa vào ghế sau, trong lúc đang nghĩ, trong đầu bỗng lóe lên điều gì đó khiến gáy cô trở lạnh.

Cô nhất thời ngồi xuống, thân thể cố ý hướng tới gần hắn, hai tay tạo thành hình chữ thập, vốc dáng thập phần tiêu tụy cầu khẩn:

- Vẫn còn một việc, xin Nam tứ gia giúp một tay, chuyện đêm qua...Đêm qua tôi thực sự không cố ý, lúc đó tâm tình tôi không tốt, lại uống say, làm chuyện gì nói cái gì, tôi cũng không rõ lắm, tôi hôm qua coi như ngoài ý muốn, xin anh giữ bí mật dùm, đừng nói cho ai biết. Sau này tôi sẽ không quấn lấy anh, hưởng hồ thân phận tôi với anh cách xa, đời này cơ hội được gặp lại đừng nói là cực kỳ bé nhỏ, căn bản là không đụng nhau được, anh không cần lo lắng tôi sẽ dây dưa, xin anh coi chuyện tôi qua là ngoài ý muốn đi, tôi cũng không cần anh phụ trách.

Cô nói hợp tình hợp lý, cũng rất thành thật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, ánh mắt trong suốt như ngọc lưu ly vậy, đôi mắt to tràn đầy cầu xin và hy vọng.

Giống như là một việc gì đó rất hệ trọng không thể không cầu xin hắn.

Chương 12: Yên tâm đi, tôi ở đây

Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, ánh mắt trong suốt như ngọc lưu ly vậy, đôi mắt to tràn đầy cầu xin và hy vọng.

Giống như là một việc gì đó rất hệ trọng không thể không cầu xin hẳn, còn hận không thể trực tiếp quỳ xuống.

Vừa thành kính, lại vừa có bộ dạng nghiêm túc, quả thực coi hẳn như pho tượng phật mà cúng bái.

Nam Cảnh Thâm suốt nửa thì bật cười, lá gan nhỏ như vậy, lúc gan lớn ra ngoài tìm trai, sao không nghĩ tới hẳn sẽ vạch trần?

- Cầu xin tôi sao?

- Vâng, van cầu anh.

Đầu ngón tay Ý Ý xiết lại, cắn môi, đôi mắt to tròn linh động ngập nước, lo sợ hẳn sẽ cự tuyệt, còn bổ sung nói:

- Anh giúp tôi đi mà, chuyện này sẽ chỉ trong lòng chúng ta, huống hồ, nếu bị... vợ anh biết, sao anh có thể ăn nói với cô ấy được.....

- Ha ha ha.

Người đàn ông khẽ cười, trong mắt phát ra tia sáng lạnh:

- Yên tâm, vợ tôi rất rộng lượng, chưa bao giờ quản tôi ở bên ngoài có phụ nữ.

-.....

Còn không biết xấu hổ nữa chứ.

Ý Ý cảm giác mình bị áp bức, ngay cả nói cũng không thêm nói, lại có điểm đồng tình với vợ hẳn, đại khái người phụ nữ này đầu óc có thể đã bị ngấm nước mất rồi.

- Anh giúp tôi giấu đi mà, huống hồ ngoài anh ra, không ai biết người trong chốn lúc ấy là tôi. Hơn nữa tôi cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, loại chuyện này nếu bị truyền ra ngoài thì.....

Người đàn ông hạ đuôi mắt xuống, lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái, cuối cùng khẽ cười một tiếng:

- Tôi chỉ hù dọa tên trộm là cô thôi.

Cô nháy mắt mấy cái.

- Cho nên ý anh là?

Hắn nhếch khóe môi, khuôn mặt không khỏi ôn nhu một chút:

- Tôi đáp ứng giúp cô.

- Cảm ơn! Cảm ơn Nam tứ gia, anh chính là thân sĩ thiện lương như vậy, khẳng định vợ anh sẽ không phát hiện anh ở bên ngoài làm chuyện xằng bậy đâu..... Không phải, ý của tôi là.....

Vì không khống chế được nên thoáng cái đã buộc miệng nói hết, Ý Ý còn muốn giải thích, không có vẻ gì giấu đầu hở đuôi.

Ý cười trên môi người đàn ông càng ngày càng tăng, xem ra không tức giận gì, nhưng cũng không nói chuyện, không khí một lần nữa trầm xuống. Ý Ý càng nghĩ càng cảm thấy lúng túng, không dám nhìn vào mắt hẳn.

Xe đã chạy được mười phút, trời càng ngày càng tối, từ lúc ra khỏi khách sạn, trời đã chuyển mưa nhỏ, sắc trời vẫn còn sáng, lúc này bầu trời đã hoàn toàn sẫm tối, hai bên đường đã lên đèn, các dãy nhà và cửa hàng cũng đã sáng đèn, ánh sáng vàng nhạt từ đó chiếu xuống vỉa hè.

Phía trước có đèn đỏ, xe dừng lại, thân thể theo quán tính ngã về phía trước một chút, vì có thắt dây an toàn, nên cảm giác bị trướng càng ngày rõ ràng, ngón tay Ý Ý cầm chặt vào ghế ngồi, kiểm nén đến đỏ mặt, chân cũng khép lại càng chặt.

Cô nhìn đường xung quanh nghĩ muốn về đến biệt thự cũng phai mất ít nhất hai mươi phút nữa.

- Tứ gia.....

Cô hô nhẹ một tiếng, hai chữ còn lại dính trên đầu lưỡi, liếm liếm đôi môi đang run rẩy.

Tầm mắt Nam Cảnh Thâm nhìn qua cô.

- Sắc mặt sao khó coi vậy?

- Anh có thể đem xe sang bên kia một chút hay không? Tôi muốn..... muốn đi tiểu. (mắt mặt nhí!!! □)

Tay lái của Nam Cảnh Thâm cứng đờ, chậm rãi nói:

- Đoạn đường này đều là nhà dân, nhìn thêm chút nữa đi, phía trước hẳn sẽ có nhà ăn hoặc là khách sạn.

Hắn giảm chân ga, tốc độ xe nhanh lên, nhưng lại làm Ý Ý càng thêm không nhìn được.

- Anh dừng lại một chút đi, tôi..... nhìn không được nữa rồi.

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô, thấy cô siết chặt tay trên nắm tay cửa đèn trắng bạch.

- Biết rồi.

Hắn không đem xe dừng ở chỗ đậu, hắn không tìm được chỗ đậu, hai bên đường đều là chỗ đậu xe tư nhân.

Đoạn đường này đèn đường tương đối tối, cửa hàng cũng khá ít.

Ý Ý xuống xe, nhanh như chớp hướng đến chỗ không có người, Nam Cảnh Thâm đi theo xuống xe, tầm mắt vẫn khóa trên thân ảnh đang chạy phía trước, cuối cùng thấy cô quẹo vào khu ngõ giữa hai toà nhà.

Chẳng lẽ.....

Hắn bước nhanh tới, bóng hắn kéo dài một đoạn trước ngõ, đem lộ ra nửa thân mình, Ý Ý lúc này có tính cảnh giác rất cao đã nhìn thấy hắn.

- Tứ gia, anh đừng nhúc nhích, đứng yên ở đó đi.

Cô cuống cuống ngăn lại phía dưới, thân mình vừa mới ngồi chồm hổ xuống, một dòng nước không thể kiềm chế được nữa, lập tức chảy ra ngoài.

Tiếng xuyết xuyết, dưới thân lại nền xi măng, tiếng vang càng rõ ràng hơn.

Con người đen của Nam Cảnh Thâm hơi co lại, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hắn lấy ra một điều thuốc, cái bật lửa sáng rọi vào con mắt hắn, con người khẽ run, dường như không tỏ vẻ bình tĩnh được.

- Tứ gia, anh còn ở đó không?

Giọng nói nhỏ mềm mại, từ phía sau yếu ớt truyền đến.

Hắn liếm môi dưới.

- Ủ.

- Có anh ở đây là tốt rồi, tôi như vậy, tôi sợ lắm.

Mắt người đàn ông khẽ liếc sang, chỉ nhìn thấy một hình ảnh mơ hồ, lời của cô thể nhưng lại làm cho hắn ngực xao động, khóe môi chậm rãi nâng lên.

- Yên tâm đi, tôi ở đây.

Hắn nói vậy, vật nhỏ không một tiếng trả lời.

Một phút sau.

- Tứ gia, anh có giấy không?

Ý Ý ngưng ngừng hỏi, cô mặc bộ lễ phục, trên người không có túi tiền, càng không có giấy, do dự và gầy dựa, lúc hỏi câu này, cô hận không thể một tát mình đến ngắt xiu.

Thật sự là rất xấu hổ a.....

- Tôi tìm xem đã.

Nam Cảnh Thâm đem điều thuốc ngâm ở miệng, bàn tay mò trong túi áo khoác, lại tìm ở trong túi quần, không có giấy, nhưng lấy ra cái khăn tay.

- Chỉ có cái này, dùng tạm đi.

Hắn hướng đến con ngõ nhỏ hai bước, phỏng đoán vị trí của cô, khi thấy tay cô vói ra lấy hắn mới buông tay.

Ý Ý nhận lấy cái khăn, sờ sờ, bề mặt trơn nhẵn không ráp, còn có mùi hương bạc hà nhàn nhạt.

Đôi mắt nhỏ xấu hổ cầm cái khăn tay của hắn xếp lại, lưỡng lự để xuống phía dưới... lau chùi. (Mẹ ơi! Gớm quá ☹)

Sợ hắn đột nhiên quay đầu lại, Ý Ý vừa thẹn vừa vội, xử lý mau chóng. Lúc cô từ ngõ nhỏ đi ra, liếc mắt ngay chỗ đèn đường. Người đàn ông đưa lưng về phía cô, thân cao lớn, chân dài thẳng tắp, khớp xương ngón tay rõ ràng đang kẹp một điều thuốc lá, hắn nâng ngón trỏ, gõ nhẹ vào điều thuốc.

Đang nhà khói, hắn nghe được phía sau có động tĩnh, liền xoay người lại.

Ý Ý mới vừa đem thả vảy xuống, trong tay nắm lấy cái khăn tay đã bị vo lại, hai ngón tay cẩn thận nắm chỗ sạch sẽ, thiếu chút nữa bị hắn nhìn thấy, cô cuống quýt giấu ra phía sau lưng.

- Tứ gia, xin phép một chút.....

Bóng của hắn bị đèn đường kéo dài, bóng từ phần eo vừa đứng bao lấy cô.

Nam Cảnh Thâm hạ mắt xuống, trên mặt không có biểu tình dư thừa nào, chân nhẹ nhàng hướng bên cạnh cô, rồi đi chuyển qua hai bước.

Ý Ý ở sát bên người hắn muốn vượt lên trên, thoáng nhìn thấy giữa ngón tay thon đẹp của hắn có làn khói nhẹ.

Cô đi mau đến chỗ thùng rác, vứt cái khăn tay vào đó, khuôn mặt đỏ ửng vẫn chưa dịu đi, hiện tại một thân thoải mái, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút xấu hổ.

Cô cào cào tóc, ha ha cười gượng hai tiếng, muốn tìm chuyện nào đó để phá vỡ bầu không khí cứng ngắt lúc này:

- Xin lỗi anh, cái khăn tay vừa rồi là nhãn hiệu gì, vừa rồi tôi không thấy rõ, anh nói cho tôi biết, tôi đi mua lại cho anh.

Nam Cảnh Thâm hút thuốc, con ngói đen nhìn cô chăm chăm, khí chất điềm tĩnh ở trên người hắn ép tới khiến cô run người cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Mắc cỡ chết mất

Không đắt, chỉ tám tám mươi vạn.

Nói xong, hắn kiêu ngạo hướng về chỗ đậu xe mà đi.

Ý Ý dừng lại cước bộ, trong đầu toàn là tiếng ong ong.

Tám mươi vạn.....

Cách nói chuyện của người nói dù cho không giống nhau đi nữa, nhưng giọng điệu như không có gì thể này, giống như bị cô vút bỏ thứ gì đó chỉ đang tám đồng tiền vậy.

Cô dừng lại một chút, quay đầu liếc hướng thùng rác chạy đến.

Mới vừa đi được hai bước, bỗng nhiên bị một cái tay túm lại, giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên bên tai:

- Em dám đi nhặt cái khăn đó đưa cho tôi, tôi sẽ nhét nó vào miệng em.

..... Làm sao hắn biết được.

Ai nha, kia chính là tám mươi vạn lận đó, cô vừa mới thâm hụt hai mươi vạn, hiện tại lại thiếu tám mươi vạn, cô làm sao nói rõ với cái vị ở nhà đây.

- Nhưng mà cái đó đến tám mươi vạn.....

- Không cần em bồi thường.

Lời này..... Sao không sớm nói a.

Cũng không biết có phải sợ cô hồ nháo làm bậy hay không, Nam Cảnh Thâm túm cô theo, một đường đi thật nhanh, lực đạo túm sau cổ cô một chút cũng không giảm. Ý Ý cảm thấy cái cổ bị đè rất chặt. Cô cuống quýt đạp đạp hai chân, tay trở ra phía sau, sờ soạng vài cái mới bắt lấy được tay hắn, nói:

- Buông tôi ra, tôi tự mình đi được.

Người đàn ông cước bộ chậm lại, rồi đứng yên tại chỗ.

Ý Ý đưa lưng về phía hắn, hắn ngừng lại, nhưng cô không có dừng, đạp đạp vài cái đụng vào lòng ngực hắn.

Nam Cảnh Thâm nắm lấy cánh tay cô.

Cô vừa cúi đầu xuống, lại bị khuôn mặt đẹp trai của hắn hấp dẫn, quay người đi nhìn trộm. Dưới ánh đèn đường hiện rõ khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông, con ngói đen như mực tàu, tản ra ánh sáng lạnh, đang từ trên cao nhìn xuống cô.

Trong nháy mắt Ý Ý thành thật lại, ngoan ngoãn dừng lại, mím môi không nói gì.

Nam Cảnh Thâm hút một ngụm thuốc, trong không khí mát lạnh phảng phất mùi thuốc lá. Hắn hít mũi lại, cách một tầng sương mù nhìn cô, cái loại ánh mắt này, làm cho người ta rất có áp lực nha.

Sau đó hắn tắt điếu thuốc đi, ném vào thùng rác phía sau, đi đến chỗ ghế lái.

- Còn thất thần làm cái gì, lên xe.

Ý Ý thất thần đáp lại:

- A.

Nhắc làn váy đi mau đến chỗ xe, ngồi vào ghế phụ.

Trên đường về nhà, cô cố gắng đem thân mình lùi vào trong ghế, đèn hai bên đường rất sáng, nhưng bên trong xe lại có khoảng tối nho nhỏ che phủ cô, làm dịu đi cảm giác thẹn thùng trong lòng cô.

Ở trước mặt người đàn ông xa lạ này tiện lợi, loại ấn tượng này, có thể tốt được sao.....

Xe dừng lại trước cửa biệt thự, Ý Ý vội vàng nói cảm ơn, cởi bỏ dây an toàn, nói tạm biệt, mở cửa xe vọt lên, ngay cả sắc mặt hắn thế nào cũng không dám xem.

Cô rất xấu hổ, bước chân vừa nhanh vừa loạn, bỗng nhiên có ánh sáng chiếu đến, cô hít mũi, liền đứng tại chỗ bất động.

Từ biệt thự, có một chiếc màu trắng xe có rèm che đi ra, đang muốn hướng cửa quẹo vào, đột nhiên dừng lại.

Ý Ý híp mắt nhìn, một thân ảnh cao lớn từ trong xe đi xuống, bước nhanh hướng về phía cô, ánh sáng chiếu vào trên mặt người đó, cô liếc mắt một cái nhận ra, phản xạ có điều kiện rụt cổ lại chột dạ.

- Phu nhân, cô đã đi đâu?

Bạc Tư đi đến đứng trước mặt cô, thần sắc ngưng trọng hỏi.

Ý Ý nhìn hẩn, pha trò:

- Đi dự hôn lễ nha.

- Hôn lễ đã kết thúc từ lâu rồi, thiếu phu nhân đi tiếp bạn của thiếu phu nhân, tôi không đi theo. Nhưng lâu như vậy mà thiếu phu nhân còn chưa về, tôi đang muốn đi tìm cô đây.

Lời nói mạnh mẽ, như đang phang vào đầu Ý Ý.

Ý Ý sợ hãi, ngoài miệng lại vẫn kiên cường nói:

- Tôi lớn rồi, có chuyện mới phải ra ngoài thôi mà.

Bạc Tư nghiêm ngặt nói:

- Từ gia đã quy định, trước 10 giờ đêm phải về nhà, nếu có chuyện gì, phải gọi điện thoại báo cho tôi một tiếng.

- Đã biết đã biết.....

Mấy cái này đã nghe đến tám trăm lần rồi, cô hoài nghi cái lỗ tai của mình đã sớm mọc cái kén rồi.

- Từ gia tứ gia, xưng hô như này có gì tốt, sao mọi người cứ thích kêu cái tên nghe như ông cụ non này vậy nhỉ.

- Cái gì?

Tuy rằng nhin không được mà cúi thấp đầu nói nhỏ, nhưng vẫn bị Bạc Tư nghe được, Ý Ý cuống quýt xua tay, nói:

- Không có gì, không có gì.

Cô kỳ thật rất sợ Bạc Tư. Từ khi vào biệt thự, Bạc Tư vẫn luôn làm tài xế kiêm vệ sĩ cho cô. Chung quy, Ý Ý cảm thấy, gương mặt cân xứng này, cùng sức hút đàn ông, không nên làm lái xe, rất là không trọng dụng nhân tài.

Bình thường bọn họ không quan tâm cô đang nói cái gì, cảm thấy được trên người hẩn có oán hận rất nặng, cũng không biết là oán cái quái gì, mặc dù đối với cô cho tới bây giờ đều là sắc mặt tốt xấu chuyển biến bất thường, nhưng rất tận chức tận trách, không thể xoi mói ra được một chút sai lầm nào, nhưng vẫn cảm thấy có chút quái dị nào đó.

Cô hơi giương mắt lên, trộm dò xét sắc mặt hẩn, lại phát hiện Bạc Tư đang nhìn chăm chăm vào gì đó, cả người giống như là chấn động, trong con mắt ít khi có cảm xúc kia, rõ ràng có chút nhiệt khí.

Như là chờ mong, như là muốn nói lại thôi, tổng thể mà nói, ánh mắt nhìn như thấy người mình cung kính.

Ý Ý theo tầm mắt hẩn nhìn ra sau, liếc mắt một cái nhìn thấy người đàn ông vô thanh vô tức đứng đó.

Cô kinh ngạc nhảy dựng lên, lại rất nhanh ổn định lại mình, rồi cố gắng nặn ra nụ cười nói:

- Nam tứ gia, anh còn chưa đi sao?

Nam Cảnh Thâm đã sửa sang lại cái áo somi trắng trên người cùng quần tây, cà- vạt chỉnh tề, hai tay để ở túi quần, cổ tay áo được xắn lên đến gần khuỷu tay, trên cổ tay phải đeo cái đồng hồ màu bạc xa xỉ, toàn thân toát lên hơi thở quý tộc, tự nhiên mà làm mọi người thần phục.

Hẩn cao to, lông mi cong, một đôi mắt đen, liếc mắt khinh thường nhìn cô:

- Đưa đến tận cửa nhà, không định mời tôi vào ăn một chút gì à?

- Hay là.....

Ý Ý kỳ thật rất muốn cự tuyệt, gót chân đã lùi hơn nửa bước, trộm nghĩ muốn hướng ra phía sau Bạc Tư trốn đi.

Khóe mắt lơ đãng liếc một cái, Bạc Tư vẫn đang nhìn chăm chăm Nam Cảnh Thâm, đêm tối, thấy không rõ biểu tình trên mặt hẩn, nhưng ẩn ẩn có thể cảm giác thấy có chút kích động.

- Từ gia.....

Hẩn nhẹ giọng nói, nhỏ đến mức đến cả Ý Ý ở bên cạnh cũng không nghe thấy.

Rất nhanh có cái tay nhỏ bé kéo ống tay áo Bạc Tư, nhẹ nhàng lay động hai cái.

- Bạc Tư, đã trễ thế này, nhà của chúng ta hình như..... còn đồ ăn chứ?

Quả thật mặc kệ lúc nào cô về nhà, trong phòng bếp lúc nào cũng có đồ ăn Trung Quốc hoặc Tây, tùy thời đều có thể ăn. Từ gia từng phân phó qua, ai dám làm cô đói bụng liền bị đuổi việc. Quan hệ giữa Ý Ý cùng nhóm người hầu trong nhà rất tốt, nhiều lúc cô không có cảm giác ngon miệng, cũng sẽ vì họ mà ăn một vài miếng.

Cô sợ Bạc Tư lơ miệng, lúc mắt hai người chạm nhau, cô nháy mắt ra hiệu, ý trong mắt tràn đầy cự tuyệt.

- Như thế nào, không tiện sao?

Một tiếng cười khẽ, theo gió lạnh phiêu tán trong không gian.

Cả người Ý Ý bỗng chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tôi bảo hộ cô ấy là chuyện đương nhiên

Suốt ruột, Ý Ý nhéo Bạc Tư một phen.

Hắn cư nhiên không có phản ứng, như là không biết đau, con mắt đen không chớp mắt cứ nhìn chăm chăm Nam Cảnh Thâm. Nhưng Nam Cảnh Thâm hẳn coi người xung quanh như không khí, đừng nói là đôi mắt, ngay cả khóe mắt cũng lười hướng về phía người khác.

Sự hờ hững này, tựa hồ chọc giận Bạc Tư, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi, mở miệng, giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Không có tiện.

Hầu kết Nam Cảnh Thâm chuyển động lên xuống, tiếng nói nồng đậm dễ nghe, hướng về phía cô nói:

- Thật không có tiện sao?

Cô nắm chặt đầu ngón tay, ngẩng đầu nhìn Bạc Tư, đôi mắt nhỏ chột dạ không dám nhìn tới người đàn ông có hơi thở cường đại đối diện, hai cánh môi nhỏ mấp máy:

- Anh ấy nói không có tiện, thì thật sự là không..... không có tiện, tôi nghe theo anh ấy.

Cô càng nói càng nhỏ lại, âm cuối hạ xuống, chỉ khe khẽ quanh cánh môi.

Tím đập mạnh bình bịch, khẩn trương nói.

- Cô chủ tôi là phụ nữ đã có chồng, tiền sinh, anh nửa đêm ở chỗ này là không đúng.

- Ha ha.

Nam Cảnh Thâm cười khẽ.

- Anh bảo hộ cô ấy rất khá.

- Tiền sinh nhà tôi đã phản phò qua, không được để phụ nhân tiếp xúc với đàn ông lạ, tôi bảo hộ cô ấy là đương nhiên.

Lời vừa nói xong, hắn nắm cánh tay Ý Ý hướng biệt thự mà đi.

Phản ứng quá đột ngột, lập tức đem Ý Ý tỉnh mộng.

Cô quay đầu lại liếc mắt một cái, người đàn ông có dáng người cao ngất vẫn đang đứng ở dưới đèn đường, quần tây áo sơ mi đơn giản, mơ hồ có loại khí chất khí phách, khéo léo cùng cảm dục.

Cặp mắt thâm thúy kia, so với màn trời lúc này còn đen hơn, con ngươi lạnh lùng, làm nổi bật hơi thở lạnh lẽo từ trong xương tủy.

Tốt xấu gì người ta cũng đưa cô về, bị đối đãi như vậy, có vẻ như không được tốt cho lắm.

Bước chân Bạc Tư rất dài, Ý Ý căn bản theo không kịp, giống như con ghê đi ở phía sau hắn, cách một tầng ống tay áo hơi mỏng, một chút cũng không cảm thấy sức lực hắn nắm tay cô rất lớn. Khắp cả người hắn mang hơi thở đầy tàn bạo, từ đầu đến chân đều đang nói hắn đang mất hứng, hơn nữa là rất không cao hứng.

Ý Ý kỳ quái nhìn hắn.

- Anh biết anh ấy sao?

- Không biết.

- Sao tôi lại cảm thấy anh với anh ta như là có thù oán với nhau vậy, anh ta đặc tội với anh sao?

Bạc Tư bỗng dừng lại, thả tay cô ra, ánh mắt sắc lạnh nhìn vào mắt cô khiến cô cảm thấy rùng mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không có thù, cũng không oán oán.

Hắn là thực sĩ tài chính NBA, thiên phú dị bẩm, dần thân vào thương trường một năm liền đi theo Nam tứ gia. Hai năm trước lão nhân gia hắn thuận miệng nói một câu, liền đem hắn đi làm hộ vệ cho Ý Ý.

Nào dám có thù, chỉ có oán thôi.

Rõ ràng là cưới vợ, không nên giao cho hắn trông giữ, chính mình lại cầu kết làm bấy, còn làm bộ như không quen biết hắn.

Sao có thể không oán đây.

Ý Ý nhìn sắc mặt hần, bình thường chỉ quen thấy hần nghiêm túc, thật cũng không cảm thấy được có bao nhiêu dọa người, cô hi hi cười hai tiếng, hai tay để sau người, ở trước mặt hần lùi lại:

- Người kêu Nam tứ gia kia, tôi nghe người khác xưng hô hần như vậy, chồng của tôi cũng kêu tứ gia, hần cũng ở nhà theo sắp xếp của lão Tứ sao?

Khóe miệng Bạc Tư gọn sóng không sợ hãi nói:

- Không rõ lắm.

-.....

Lại nữa.

Cứ thần thần bí bí như vậy.

Cô ngoại trừ chỉ biết ông chồng thần bí của mình bên ngoài kêu tứ gia, ngay cả họ là gì cũng không biết, mỗi lần nói bóng nói gió hỏi, hoặc là ngay trước mặt cô pha trò, hoặc là tựa như Bạc Tư như vậy, trực tiếp dùng ba chữ "Không rõ lắm" nói với cô.

- Phu nhân về rồi.

Ý Ý mới vừa tiến vào đại sảnh, tay đã bị Tiểu Quý dắt đi.

- Hôm nay cô muốn ăn cái gì, trong phòng bếp có bò bít tết, còn có thịt bò hầm.

- Khoai tây hầm thịt bò sao?

Hai mắt Ý Ý tỏa sáng, hắc hắc cười chà chà tay.

- Nhanh nhanh đi, lấy cho bà chủ một chén.

- Thiếp thân đi ngay.

Tiểu Quý học theo kiểu cách nha hoàn cổ trang trong phim, Ý Ý cố ý ngẩng cao đầu nhìn xuống, ra vẻ kiêu căng sỗ soạn trên mặt Tiểu Quý một phen, hai cái cô gái cười lăn lộn một đoàn.

- Tiểu Quý, không biết quy củ!

Một tiếng trách móc truyền đến.

Ý Ý giật mình, cảm thấy khí lạnh sau gáy.

Cô cả gan nghĩ muốn Tiểu Quý chuẩn đi, đề giọng nói xuống nói nhanh:

- Không ăn cơm nha, tôi về phòng tắm rửa trước, cô chút nữa đen thừc ăn khuya lên cho tôi.

Nói xong cô tính chuẩn đi, nhưng mà cổ tình phòng cô lại ở lầu hai, quần gia Hồ bá giống như cái cột chắn ngay đầu cầu thang, cô bất chấp đi qua, đầu cũng chưa nâng, nhanh chóng nói:

- Hồ bá bá ngủ ngon, con trở về phòng tắm rửa rồi ngủ nha.

- Đứng lại.

Mùi chân Hồ bá vừa chuyển, thần sắc nghiêm túc:

- Phu nhân, tôi có chuyện muốn hỏi cô.

Da đầu cô run lên, chột dạ gãi trán.

- Chuyện gì nha?

- Hôm nay thẻ của cô mất hai mươi mốt vạn, cô cầm lấy nhiều tiền như vậy làm cái gì?

Quả nhiên vẫn là bị hỏi.....

Trái tim Ý Ý đập liên hồi như nổi trống trong lồng ngực, chớp chớp mắt, mắt ngấn nước, giọng nói mềm nhẹ nói:

- Con mua gấu trúc.....

Ánh mắt Hồ bá nghiêm lại, coi như bình tĩnh nói:

-Mua làm cái gì?

- Hầm, hầm cùng với khoai tây,..... cùng ăn với Khai Nhân.

Cô tròn mắt nói nói dối, thuận tiện đem khuê mặt dụ dỗ.

- Ăn ngon không?

- Cũng được, thịt có chút cứng.

Cô rút cuộc bịa không nổi nữa, vốn tưởng rằng mở miệng nói câu đầu tiên sẽ bị mắng, không nghĩ tới Hồ bá cư nhiên phối hợp, loại đối thoại này, ngược lại thực buồn cười, làm cho

người ta không có bậc thang để xuống, cô xấu hổ lại hỏi hận, môi cắn đến trắng bệch.

Tính tình Hồ bá cũng không phải tốt như vậy, nghe xong, sắc mặt liền thay đổi.

- Phu nhân, cô càng ngày càng bướng bỉnh.

..... Cô thiếu chút nữa liền quỳ xuống.

- Buổi chiều tư gia gọi điện tới, cô lấy tiền làm kinh động ngài ấy, bảo tôi tịch thu tất cả tiền của cô.

Ý Ý suy nghĩ nửa nghĩ mình nghe lầm, cô cũng không dám hỏi lại, trong lòng vẫn lo lắng sẽ bị trừng phạt, nhưng lại khác xa dự đoán của cô.

Sau khi kết hôn lúc, tư gia đích thật không cùng cô gặp mặt, không có trực tiếp thông qua điện thoại, mệnh lệnh hoặc yêu cầu đối với cô, đều là trực tiếp thông qua Hồ bá. Nhưng mà ăn mặc ngủ nghỉ, hẳn chưa từng bạc đãi cô. Trước đây cô muốn mua quần áo hay cái khác, cũng rất tiết chế, chưa từng tiêu quá hai ngàn đồng.

Đột nhiên mất đi hai mươi mốt vạn, hẳn tức giận sao?

Ý Ý khịt khịt cái mũi, trước mắt không hiểu sao có một tầng sương mù, trong lòng buồn phiền, có cảm giác, cô bị người dè phòng cho là ăn trộm.

- Đã biết.

Cô rầu rĩ lên tiếng.

- Có hai cái rương trong ngăn kéo ở tủ đầu giường, để con lấy nó cho.

Nói xong cô bỏ chạy lên lầu, lần vấy tung bay, tiếng giày cao gót vang lên ở cầu thang.

Hồ bá nhìn bóng dáng của cô, nhủ mảy, có chút đăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tư gia nắm bảo vật trong bàn tay

Đến cửa phòng ngủ, Ý Ý đi ra, trong tay cầm hai cái rương đựng chi phiếu, giao cho Hồ bá.

- Giao cho ông đấy, con không có giữ gì hết nữa đó nha!

Cô rầu rĩ nói, ánh mắt không thèm nhìn về cái rương, nói xong liền đóng cửa lại.

Không phải tức giận, không phải oán, cô chỉ là cảm thấy trong lòng buồn phiền thôi.

Tuy rằng đã dùng không ít tiền, nhưng Tư gia cũng không tự mình tới hỏi cô, mà là thông qua Hồ bá, trên đời này làm gì có vợ chồng giống bọn họ, bị chấn giữa một tầng vải mỏng, đừng nói tướng mạo hay tính cách, thậm chí ngay cả tuổi, hay một cái tên cũng không biết.

Bình thường xài chút tiền vặt, giống như chim hoàng yến được cho thức ăn, số lượng một khi lớn, ngay lập tức đem cô thành kẻ trộm mà xử trí.

Loại cảm giác này, mắt bác không thể nói nên lời.

Cô càng nghĩ càng ủy khuất, càng ủy khuất trong lòng càng buồn phiền. Nằm trên giường rồi cũng ngủ không được, đơn giản chỉ là nằm úp sấp xuống, nước mắt chảy ra, cổ tình chảy vào miệng, cảm giác chan chất nặn trong miệng, cảm xúc của cô chớp mắt sẽ hỏng mất.

Hồ bá đứng ở cửa, nghĩ muốn gõ cửa, ngẫm lại vẫn là quên đi, Tư gia đã quyết định, tự nhiên có cái lý của ngài, mặc dù chỉ là tịch thu chi phiếu, nhưng thực ra đóng chi phiếu kia của cô một chút cũng không bị mất đi.

Trong lòng ông hiểu rồi, Tiêu Ý Ý đối với Tư gia mà nói, là bảo vật trong bàn tay ngài.

Chính là chậm chạp không chịu nhìn nhận, cũng làm cho người ta nắm không ra.

Suy nghĩ xong xuôi, Hồ bá quyết định không làm kinh động Ý Ý, lấy điện thoại gọi cho Tư gia, đi đến chỗ cửa sổ, ánh mắt tùy ý liếc xuống, thân hình đột nhiên chấn động.

Ông lập tức ra khỏi biệt thự, hướng tới chiếc xe Maybach màu đen kia. Gần đến chỗ chiếc xe, cách một cửa kính xe, nhìn người đàn ông ngồi chỗ ghế lái.

Hồ bá lập tức dừng lại, cong người nhặt một túi rác bên chân lên, ném vào thùng rác ngay cạnh công, làm như không có việc gì quay trở về biệt thự.

Con người đen của Nam Cảnh Thâm hơi thu lại, đen tối sâu thâm giống như đáy biển, một chút cũng không cho người khác chạm tới.

Nâng tay mở đèn bên trong xe, lòng bàn tay trái mở ra phủ một tầng mồ hôi. Vừa rồi nhét ở trong túi quần lâu quá, da còn còn có chút nóng lên, hẳn chỉ để lại nhẹ nhàng chỗ vết thương đã rớm máu, không khỏi nghĩ đến, lúc Ý Ý đi giải quyết, hẳn đứng ở công hai căn nhà, lúc đưa khăn tay cho cô, tay hẳn không cẩn thận quệt phải thanh ri sắt lò ra từ cái lỗ trên tường. Hẳn vẫn làm như không có việc gì, không có lộ ra nửa điểm không khoẻ.

Đến lúc này, đau đớn rốt cục nổi lên rõ ràng.

Than một tiếng, hẳn lấy đi động ra, bấm vào dây số quen thuộc.

- Nửa đêm nửa hôm, tìm tôi làm cái gì?

Điện thoại đỏ hai tiếng, đối phương đã tiếp máy, giọng nói trầm thấp khàn khàn, tức giận vì bị đánh thức.

- Tay bị thương, miệng vết thương có rỉ máu.

Phó Dật Bạch nhất thời tỉnh táo lại.

- Làm sao?

- Cửa nhà

- chờ chút, tôi đến liền.

Nam Cảnh Thâm nâng mắt lên, con người đen nhìn đến căn phòng ở lầu hai, ánh sáng ảm áp chan hoà, đem cái màn che tô thành một màu vàng sáng, nhan sắc thoải mái, mắt hấn sâu lại, khóe môi khó có được cong một nụ cười.

- Ở cửa nhà cười của tôi.

Phó Dật Bạch sững sốt nửa giây.

- Đã thừa nhận với nhau?

- Còn chưa có.

- Tôi nói này lão Tử, cứ tiếp diễn như vậy, hôn sự này của cậu, đoán chừng cũng sẽ ly hôn thôi. Tôi nghe Cố Diễm nói qua, cô vợ nhỏ này của cậu hai năm qua vẫn làm âm ỉ, không lớn một chút nào, nghĩ muốn ly hôn với cậu, cô ấy mới hai mươi tuổi đã kết hôn với cậu, tiểu cô nương tuổi này, lòng dạ tính nết là mạnh mẽ nhất đấy.

- Cậu cảm thấy tôi không tiếp cận được cô ấy?

Trong đầu Nam Cảnh Thâm tự động hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn xin đẹp linh động kia, liền hấn mày cười, vào giờ phút này thế nhưng mới rõ ràng. Hấn hỏi xong, tựa hồ ngay cả chính mình cũng hiểu được tính khí của cô gái bé nhỏ kia, hấn không khỏi nở nụ cười.

Phó Dật Bạch nghe thấy hấn cười liền phát câu nói:

- Tôi nào biết nói, tôi chỉ biết, cậu cứ như vậy đừng cô ấy lại không chịu dùng, sớm hay muộn cũng ly hôn!

Cuối cùng còn lẩm mồm bồi thêm một câu:

- Cô ấy đã là người lớn, cậu cũng đã hơn ba mươi, cũng không cảm thấy được buổi tối "thận trọng" mà hoảng.

Mối mong của Nam Cảnh Thâm khẽ cong lên, hấn từ trước đến nay hận người đã thành thói quen, đổi lại làm bình thường, đã sớm tổn hại đến khí thế của mình, hôm nay vượt qua lễ thường, thật là tốt.

- Cậu nói không sai.

Vật nhỏ nuôi lớn, nên dùng một chút, thuận tiện cũng đem chính mình cho cô dùng một chút.

Vợ chồng thôi mà, rất bình thường.

- Đừng lẩm mồm, nhanh lại đây đi.

Kết thúc trò chuyện, Nam Cảnh Thâm lục lợi ngắn kéo, không có nước khử trùng vết thương nhưng có băng keo dán, liền xé hai tờ khăn giấy bên cạnh, đang muốn lấy ra điều thuốc, màn hình điện thoại bỗng sáng lên.

Hấn nhìn lướt qua, con người đen nhú lại.

Ý cười trên mặt tan đi mất.

- Có việc gì?

Nam Vân kích động nói:

- Tứ thúc, chú trở về một chuyến đi, trong nhà lộn xộn quá.

Người đàn ông không tiếng động đích cười lạnh một tiếng.

- Trở về.

Khởi động xe, cũng không quên nhấn cho Phó Dật Bạch, bảo hấn trực tiếp nhanh chóng đến nhà cũ Nam gia xử lý miệng vết thương.

Đã gần mười hai giờ khuya.

Ngọn đèn ở căn nhà cũ vẫn rất sáng.

Nam Cảnh Thâm xuống xe, lái xe đã chờ từ sớm tiếp nhận chìa khóa. Nam Cảnh Thâm nghiêng đầu, sắc mặt ôn hòa nhàn nhạt hỏi:

- Bên trong xảy ra chuyện gì?

- Hôn lễ sau khi kết thúc, Tôn thiếu phu nhân trực tiếp bị đưa đến nơi này, đại phu nhân đưa cô ta vào tân phòng đã được chuẩn bị tốt, sau Tôn thiếu gia trở về, đại não một trận, suýt nữa cùng đại thiếu gia đánh nhau.

Tiêu Tinh Đình bị đưa đến nơi này, chẳng qua là Nam Cảnh Thâm thuận miệng nói một câu, nhưng cũng không ai dám chậm trễ. Lúc đoạn video được phát ra trong hôn lễ, Nam Vị Dương chỉ nhìn một phần ba đoạn, sắc mặt liền đen lại, mang theo chị dâu Vân Dung rời đi, vốn tính toán muốn đưa cho Tiêu Tinh Đình hai phần trăm cổ phần Hoa Thụy, rồi bỗng chốc tự nhiên đổi ý.

Nam Vân đại náo, là chuyện đã dự kiến trước.

Nam Cảnh Thâm cùng anh trai Nam Vị Dương xưa nay bất hòa, hẳn vốn không muốn nhúng tay vào, nhưng vừa nhìn thấy Tiêu Ý Ý bị ủy khuất, hẳn liền đau lòng.

Người của hắn, làm sao là có thể để cho người khác khi dễ.

- Lão gia nói thế nào?

Lái xe từ trước đến nay đối với người đối diện- Từ thiếu gia, đều có ấn tượng tốt, hẳn vừa hỏi, tự nhiên cũng nói ra toàn bộ sự thật:

- Thật ra lão gia chưa nói gì cả, nhưng sắc mặt không mấy hoà nhã. Sau khi kia hai cha con họ đánh nhau, lão gia ngay cả mắng cũng chưa mắng, trực tiếp mang lão phu nhân đi biệt thự Phong Diệp Sơn.

Người đàn ông có chút ngoài ý muốn nhú mày.

Tính tình ông gia nhà hắn, hẳn hiểu rất rõ, không mắng một câu nào quả là hiếm có, phòng chừng cũng cảm thấy cửa hôn sự này là ông cho phép, lại nhìn lầm người, trong lòng không được tự nhiên, cho nên lười phản ứng thôi.

- Đã biết, cảm ơn ông.

- Từ gia khách khí rồi, đứng rồi, ngài ăn cơm chưa, trong phòng bếp còn cơm nóng.

- Cái đó nói sau đi.

Nam Cảnh Thâm nhàn nhạt gật đầu, trước sau vẫn giữ nụ cười vui vẻ, bước chân không nhanh không chậm. Đến phòng làm việc, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, mắt hắn hăm sâu lại, nhìn thấy đầu tiên, chính là Tiêu Tinh Đình một thân vẫn đang mặc áo cưới.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nếu đã ngủ với nhau, phải chịu trách nhiệm

Trên người cô ta vẫn còn mặc áo cưới, vài chỗ bị xé rách, chỗ vai áo cưới đất tiền bị xé nát như vải bố, làn váy cũng vậy, như bị người ta xé lên ném vào trong bùn.

Tay cô ta ôm ngực, vẻ mặt chịu đựng khuất nhục.

Cảm thấy được tầm mắt hắn, Tiêu Tinh Đình nâng mắt, rung rung nhìn Nam Cảnh Thâm, cảm thấy được đây là người duy nhất trong cái nhà này đứng về phía cô ta, trong phút chốc liền sinh ra mong đợi.

Nam Cảnh Thâm lập tức đi đến sô pha ngồi xuống, rút điều thuốc, ngọn lửa màu xanh đen nhảy múa trong con ngói đen của hắn, hai con mắt theo quán tính nheo lại.

- Từ thúc.

Nam Vân nắm chặt tay, trên mặt treo một mảng hắc ám, nói chuyện không tránh khỏi nghiêng răng nghiêng lợi:

- Mặc kệ nói như thế nào, cuộc hôn nhân này cháu sẽ không thừa nhận, nếu chú đã trở lại, thì giúp cháu khuyên nhủ ba cháu đi.

Nam Cảnh Thâm hút một ngụm thuốc, khói thuốc trắng mông lung trước đôi mắt lạnh lùng, hắn chuyển mắt nhìn người đàn ông ngồi bên tay trái.

- Anh hai, thế nào?

Nam Vị Dương xoa nhẹ khóe miệng, mặt hắn coi như sáng rọi, chính là khóe miệng, dù sao cũng là lão tử, thân thù chung quy vẫn yếu hơn thẳng nhai con hiếu thảng này một tí.

Con mắt nghiêm khắc quét tới.

- Cậu tính toán muốn xen vào?

Nam Cảnh Thâm khẽ cười một tiếng, buông tay ra, cánh tay khoát lên sô pha, hiển nhiên là không nghĩ nói nhiều, nhưng cũng không tính rời khỏi nơi thị phi này.

Điều này khiến cho Nam Vị Dương tỏ ra rất chán ghét.

Hắn đối với đứa con này rất thất vọng, muốn giáo huấn cũng phải đóng cửa lại, Nam Cảnh Thâm chặn ngang một cước tiến vào, hẳn đã mất hứng, lúc này lại còn bày ra tư thái này mà đến.

Nghe nói, Tiêu Tinh Đình bị đưa tới nơi này, chính là Nam Cảnh Thâm làm trò hứa trước mặt người Tiêu gia, một khi đã như vậy, thật muốn nhìn trận khôi hài này, hẳn nghĩ như thế nào xong việc.

- Nói suy nghĩ của cậu xem nào.

Nam Cảnh Thâm khẽ nhếch mày, chớp mắt, lộ ra nụ cười mỉm.

- Muốn muốn nghe ý kiến của tôi?

Thần sắc Nam Vị Dương cổ quái, thờ hắc ra một tiếng:

- Đùng nhiều lời.

Nam Cảnh Thâm thanh thân dựa vào sô pha, ngón tay kẹp thuốc lá, ngón khác đập hai cái vào điều thuốc, hắc nói trầm thấp, lời ít mà ý nhiều hỏi:

- Lão gia tử không đưa ra phải hủy hôn sao?

- Không có.

Tầm mắt hắc chuyển qua Nam Vân:

- Có ngủ qua không?

Nam Vân ngẩn ra, theo bản năng hướng về thân ảnh bên cạnh hắc, nhìn thoáng qua, một thân đàn bà bản thủ, khiến cho hắc vận phần chán ghét, đến bây giờ, xem qua cái video trong hôn lễ, trong đầu xuất hiện một vài hình ảnh, quả thực làm hắc buồn nôn.

Mặc kệ thế nào, loại đàn bà này, hắc là quyết định sẽ không lấy.

Nhưng đoán không ra ý Tứ thúc, cắn răng một cái, thừa nhận "n" một tiếng.

- Nếu đã ngủ qua, sẽ phải chịu trách nhiệm, hôn lễ cũng đã làm, sao còn tùy hứng như thế.

Nam Vân sùng sốt, hắc như thế nào cũng không dự đoán được, vừa mới áp chế đi lại kích động đứng lên.

- Chú là muốn cháu thu thứ rách nát này? Sao có thể được, cháu nói rồi, cháu không cần cô ta, tuyệt đối không muốn, hôn lễ làm rồi thì thế nào, chẳng lẽ dựa vào gia nghiệp Nam gia ta lớn như vậy, không thể hủy hôn một lần sao?

- Đùng lấy mặt mũi Nam gia làm nguy trang, gia nghiệp Nam gia không phải để cậu hoành hành ngang ngược.

Nam Cảnh Thâm nghiêm mặt, khói thuốc xanh trắng, ngũ quan khắc sâu góc cạnh rõ ràng, đôi mi hình lưỡi đao sắc bén hơn bình thường:

- Người là cậu muốn kết hôn, cầu hôn lễ có hôn lễ, Nam gia không làm cậu mất mặt, cấp cho cậu thẻ diện, hiện tại nói hủy hôn liền hủy hôn, cậu cho hôn lễ là cái gì, trò đùa à?

Nam Vân bị khí thế trên người Nam Cảnh Thâm ép sợ tới mức nháy mắt không dám lên tiếng.

Hắc có lá gan dám cùng Nam Vị Dương động thủ, đó là bởi vì Nam Vị Dương là ba hắc, cho dù thế nào, trong xương vẫn thương hắc, cho nên hắc mới dám làm càn.

Từ nhỏ đến lớn, người duy nhất hắc sợ, chính là Tứ thúc này.

Cũng thói quen nói một không nói hai trong lời nói, mặc dù Tứ thúc không có một chút dấu hiệu tức giận, hắc cũng biết, nếu lại làm càn, khẳng định chiếm không được chỗ tốt, dù sao trong lời nói Tứ thúc, ở chỗ ông nội, so với bất luận kẻ nào đều dùng được.

- Cháu sớm hay muộn cũng sẽ ly hôn.....

- Đó là chuyện của cậu.

Nam Cảnh Thâm khiển trách, hít sâu một ngụm thuốc.

Bên cạnh Nam Vị Dương ngồi không yên.

- Lão Tứ, cậu đây là cái ý tứ gì?

- Anh hai, bọn họ đã là vợ chồng, theo lý thuyết, việc này, chúng ta làm trưởng bối không nên nhúng tay, nhưng hiện tại rất kỳ cục, hôn lễ cũng đã làm, cho dù không thể cũng phải dẹp xuống, ngày sau thật sự bất hòa, rồi ly hôn, kia đều là chuyện bọn chúng.

Lời này hợp tình hợp lý, cũng nói lên tâm tư của Nam Vị Dương.

Hôm nay là hôn lễ của Nam Vân, khách tới đa số là nhân vật nổi tiếng trong thương giới, hắc từ trước đến nay coi trọng danh dự, hôm nay đám cưới ngày hôm sau lại nháo ly hôn, đối với thanh danh Hoa Thụy ít nhiều sẽ có ảnh hưởng, Nam Vân sẽ trở thành tên cận kề, ngày sau khó tìm được một mối hôn sự tốt khác.

Tạm thời không hủy hôn, đối với Nam Vân mà nói, ngược lại là chuyện tốt.

Về mặt Nam Vị Dương bất động, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh hết mức.

- Vậy làm như cậu nói đi.

- Ba!

Nam Vân gấp đến độ rống lên, lại bị Nam Cảnh Thâm quát lớn:

- Mang cái chìa khóa lại đây.

- Chú muốn làm cái gì!

- Ta nói, đem cái chìa khóa nhà trọ của cậu lại đây.

Nam Cảnh Thâm nâng giọng, thể mệnh lệnh của mình.

Nam Vân phản kháng nửa ngày, mới không tình nguyện đem chìa khóa lấy ra, Tứ thúc tịch thu bất động sản tư nhân của hắc, đơn giản là muốn đem hắc cột vào nơi này, ở liền ở, dù sao

cũng là nơi từ nhỏ lớn lên, cùng lắm thì không cùng phòng với Tiêu Tinh Đình.

Nam Cảnh Thâm tiếp nhận chìa khóa, đưa cho người hầu phía sau, phân phó nói:

- Đi đem tất cả thu hồi lại.

Quay đầu lại, tầm mắt rốt cục dừng ở trên người Tiêu Tinh Đình, ngữ khí hần bỗng nhiên ôn hòa:

- Tinh Đình, hôm nay khiến cô chịu ủy khuất rồi.

Tiêu Tinh Đình cả kinh, vành mắt ươn ướt, cũng không dám rơi lệ, cô ta há mồm muốn gọi một tiếng Tứ thúc, nhưng nhớ đến lời Nam Cảnh Thâm nói qua, tiếng tứ thúc này, cô ta còn không có tư cách gọi, nhất thời sửa lại:

- Không ủy khuất ạ.

- Đêm nay cô ở trong khách phòng nghỉ ngơi một đêm. Thế này đi, ta bảo người hầu đến lấy áo ngủ trong phòng chị Ba, đem áo cưới trên người thay đi, chờ qua bữa sáng ngày mai, ta đưa cho cô chìa khóa nhà trọ Nam Vân, cô với nó ở cùng nhau, nhà cũ bên này, tạm thời đừng đến, cô cũng thấy, lão gia tử cùng lão phu nhân, trong thời gian ngắn không thể tiếp nhận cô

- Tứ thúc!

Nam Vân kích động nói:

- Sao chú có thể làm như vậy!

Con người lạnh lùng của Nam Cảnh Thâm liếc hần một cái, dĩ nhiên là không kiên nhẫn.

Loại không kiên nhẫn này, khi nhìn Tiêu Tinh Đình, lại nháy mắt tiêu tán.

- Đồng ý không?

Tiêu Tinh Đình kích động, vui sướng, nói như vậy, cho dù Nam Vân muốn ly hôn cũng không được, Nam tứ gia tự mình đã mở miệng, ai dám phản đối.

Cũng là nói, danh hiệu Nam gia tôn thiếu phu nhân duy nhất này, xem như cô ta đã nắm chắc!

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Đỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Không ai dám ở trước mặt hần chơi đùa

Có thể không cao hứng sao, có thể không kích động sao.

Cô ta hận không thể lập tức làm mất mặt đám người dám chế cười cô ta.

- Cảm ơn tứ..... tứ gia, cảm ơn ngài.

- Đừng vội cảm ơn.

Nam Cảnh Thâm chuyển đề tài.

- Thời điểm cầu hôn, Nam gia có phải đáp ứng cho cô sau khi kết hôn sẽ đưa hai phần trăm cổ phần Hoa Thụy?

- Phải.....

- Thật có lỗi, cổ phần công ty ta sẽ thu hồi, không phải không cho, mà là không thể cho, cho dù ——

Nam Cảnh Thâm nâng tay, khói thuốc bay lên trên, ngón trở nhẹ nhàng gõ trên đầu thuốc, đầu thuốc màu xám rớt xuống khói bụi, con mắt thâm thúy nói:

- Chuyện hôn lễ, sẽ nói rõ với cô sau.

Nói cách khác.....

Cô ta muốn vào cửa Nam gia, phải buông bỏ cổ phần công ty, đây là cái giá phải trả.

Cổ phần công ty Hoa Thụy, là ước mơ gì đó mà ba cô ta vẫn luôn tha thiết, lúc trước đã đáp ứng cho cô ta, Tiêu Tinh Đình dựa vào chuyện này mà ở trước mặt mấy tiểu thư nhà giàu vênh vào tự đắc một thời gian dài, hiện tại đột nhiên phải thu hồi, đừng nói ba sẽ tức giận, mà cô ta cũng luyến tiếc.

Nhưng dựa vào tình hình hôm nay..... rõ ràng không cho cô ta lựa chọn con đường sống mà.

Tiêu Tinh Đình nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, cái đau đó không thể so sánh với nỗi đau trong lòng, quả thực không đáng nhắc tới.

Thật lâu sau, mới run rẩy đáp ứng:

- Được.....

Cô ta đánh bạo, nhìn người đàn ông trong truyền thuyết này, hiện tại mới hiểu được, bên ngoài xưng hô hần một tiếng tứ gia, không phải khen tặng đơn giản như vậy.

Trên người hắn có khí chất vương giả, con trai thứ tư của Nam gia, kì thực là xuất sắc nhất, thần sắc trầm ổn đậm mực, lòng dạ thâm sâu, đã lắng đọng lại do nhiều năm ở trên thương trường.

Đám ở trước mặt hắn đùa giỡn, trên đời này..... có lẽ không có ai.

- Anh hai, xử lý như vậy, anh cảm thấy vừa lòng không?

Nam Cảnh Thâm hỏi.

Nam Vị Dương một câu đều nói không được, đáp ứng cho Tiêu gia cổ phần công ty cũng là dưới danh nghĩa ông ta thông qua, trước kia thì tốt rồi, lão gia từ tui rằng là tổng tài, nhưng đã muốn lui về ẩn cư nhiều năm, trong tay ông ta nắm không nhiều cổ phần công ty Hoa Thụy, nhưng tốt xấu không ai tranh đoạt, xem như là người lãnh đạo cao nhất Hoa Thụy.

Từ khi Nam Cảnh Thâm về nước, tình thế liền thay đổi.

Hắn nguyên bản cũng đánh chủ ý tới cổ phần công ty, lại làm cho Nam Cảnh Thâm nhận lấy thân phận trưởng bối, lại tính đến chuyện người ngoài nói ra nói vào, không thể không nói, hắn làm chuyện này, so với Nam Vị Dương tự mình đến làm, hiệu quả còn tốt hơn, Tiêu gia có oán cũng không đến đầu ông ta, cũng giữ được tư thái rộng lượng của mình.

Nam Vị Dương tựa tiểu phi tiểu nói:

- Tốt, làm như thế sao có thể không tốt được.

Nam Cảnh Thâm mỉm cười đáp lại:

- Anh vừa lòng là được.

Hai người đàn ông nhìn nhau, Nam Vị Dương nhìn vào khóe môi Nam Cảnh Thâm, nụ cười lãnh đạm quá nhiều ôn hòa như muốn đâm chọc ông ta, mặt ông ta đang tươi cười tức thì cứng đờ, sau đó lạnh nhạt chuyển qua chuyện khác.

- Còn đừ người ở trong này làm gì, mang Tinh Đình lên lầu đi.

Nam Vân không phục nói:

- Dựa vào cái gì, cô ta thích ở lại liền ở lại, đây chính là người mà mấy người không nên nhét cho tôi.

Nói xong liền đi thẳng lên lầu, Nam Vị Dương không có biện pháp, đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, làm nhiều chuyện như vậy, cũng không có tác dụng gì.

Ông ta liếc mắt nhìn Tiêu Tinh Đình đang khóc sụt sụt, cảm thấy sốt ruột nóng nảy, phát tay nói:

- Mang tôn Thiếu phu nhân đi lên đi.

Tan cuộc, Nam Cảnh Thâm cũng lười ở lâu, kêu người hầu cho hắn bát mì, không cần bụng lên lầu, chờ tắm rửa xong tự mình xuống dưới ăn.

Hắn vốn không ở đây, nhưng sắc trời đã tối, hắn vội một ngày, cũng lười phải chạy.

Tắm rửa sạch sẽ xuống dưới, Phó Dật Bạch đã mang theo hòm thuốc tới rồi, chờ hắn xử lý xong xuôi miệng vết thương trên tay, vừa mặt dày ăn bát mì nhiều gạch cua.

.....

Hôm sau, Ý Ý tỉnh lại đã là chín giờ sáng.

Cô liếc mắt nhìn thời gian, chưa hết buồn ngủ, lại càng không muốn rời giường, lại qua thêm nửa giờ nữa, thẳng đến khi đem chính mình tỉnh ngủ, mới mò xuống giường đi rửa mặt.

Đến nhà ăn, cô đứng sau bình hoa cao ở hành lang, trộm nhìn thoáng qua, nhìn thấy Hồ bá bụng bữa sáng đi ra hướng đến bàn cơm.

Cô chu miệng, cũng không phải muốn cùng Hồ bá nói chuyện, tính toán lặng lẽ trở về phòng.

- Phu nhân, Tiểu Quý nói cô đã tỉnh, tôi chuẩn bị cho cô sữa đậu nành cùng bánh quẩy, mau tới ăn đi, mới vừa chiên.

Hồ bá có mặt phía sau hay sao, hay là có mắt nhìn xa nhỉ?

Ý Ý xoắn ngón tay, cúi đầu nhìn chính mình, đôi dép kẹp trên chân đặc biệt bắt mắt, đi đường dạng đại, khẳng định đã gây động tĩnh làm kinh động Hồ bá.

Cô cúi đầu, rầu rĩ ngồi vào bàn cơm, ngẩng đầu nhìn một cái, Hồ bá mới vừa gờ xuống tay áo trên cánh tay, Ý Ý nhìn thấy trên quần áo ông có dính dầu mỡ.

- Ông tự mình chiên sao?

Vốn nghĩ không để ý muốn đổi, lại không nén được há mồm.

Ý Ý cảm thấy xấu hổ muốn chết, vội cầm thìa lên, gấp một cái hướng miệng nhai.

- Ăn từ từ, sữa đậu nành cũng không phải mua ở bên ngoài, tôi sáng sớm đã ngâm đậu, vừa rồi biết cô đã tỉnh, vội vả làm sữa đậu nành.

Hồ bá đứng ở bên cạnh cô, đem sữa đậu nành hướng trước mặt cô, trong bát có để cái muỗng màu trắng.

Nhiệt khí dâng lên, Ý Ý bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Cô ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhàn phình ra, miệng đầy đều là bánh quẩy, hai cái móng vuốt nhỏ chia nhau cầm lấy một cây, còn hướng miệng đưa vào, cả nhai và nuốt đều khó khăn hơn.

Giây tiếp theo trước mắt có một cái thùng rác.

Ý Ý giật mình, nâng mắt nhìn Hồ bá, lão nhân gia bộ mặt hiền lành, cười híp mắt, trên trán có mấy tầng nếp nhăn.

Cô mở miệng, đem bánh quẩy đã cắn nát ói ra.

Hấp hấp cái mũi, mới biết được chính mình khóc.

- Nếu không ăn được, cô muốn ăn cái gì?

Hồ bá cười hỏi:

- Còn cùng bá bá giận dữ sao?

Ý Ý bệt bệt cái miệng nhỏ nhắn, ồm ồm nói:

- Cháu mới không có giận dữ, ai vì chuyện tối hôm qua giận dữ nha!

Giọng nói mềm dẻo êm ái, nháy mắt làm cho lòng người tan chảy, ý cười trên mặt Hồ bá càng sâu, mặt mày như vậy, ở đâu còn bộ dáng nghiêm khắc tối qua, ông dễ dàng nói:

- Dạ dạ dạ, tiểu phu nhân chúng ta không sinh khí, ai dám làm cho người nổi giận, tôi cũng không tha cho hắn.

-.....

Ngài khẳng định có thể bỏ qua cho chính mình.

Ánh mắt Ý Ý phiếm hồng, trừng mắt nhìn Hồ bá, trừng mắt trừng mắt, cười khúc khích ra tiếng, lập tức không nhịn được, nước mắt nước mũi đều phun ra, cô còn cầm chặt lấy bánh quẩy trong tay, mất tìm khăn tay, cuối cùng vẫn là Hồ bá tự mình rút khăn tay cho cô lau sạch sẽ.

Cô rớt cục hắc hắc nở nụ cười:

- Hồ bá bá, cháu không có trách ông, nếu không phải từ gia cho ông đến làm người xấu, tối hôm qua ông mới sẽ không đối với cháu hung dữ như vậy đâu.

Cô lý giải, lại có biểu tình oán giận, dùng sức cắn một ngụm bánh quẩy:

- Người kia a, mới là đại phôi đàn xấu xa.

Hồ bá dừng lại, tươi cười khê phai nhạt chút, đành chịu, nói:

- Cũng không phải, kỳ thật từ gia đối với cô.....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Thương cô đến tận xương tủy

- Gì ạ?

Cô không có nghe rõ.

Hồ bá muốn giải thích, nhưng không biết nên nói ra như thế nào.

Ông đã sống lâu như vậy, cũng chưa thấy qua vợ chồng có quan hệ lạnh nhạt như vậy, kỳ thật nói là lạnh nhạt nhạt, cũng không đúng lắm, ít nhất Nam tứ gia yêu thương Tiêu Ý Ý đến tận xương tủy, ngoại trừ chưa bao giờ nhìn cô, nhưng trên phương diện khác, thật sự là một người chồng tốt cực hạn.

- Không có gì, cô mau ăn nhanh đi.

Hồ bá chờ cô dùng cơm xong, không biết từ đâu lấy ra một túi văn kiện, đưa tới trước mặt cô.

Ý Ý nhìn một cái:

- Đây là cái gì vậy ạ?

Vừa mới lau khô tay, người vừa đứng lên, còn chưa có mở ra, liền thấy dòng chữ phí trên, là tờ đơn thông báo của một công ty.

- Hoa Thụy?

Cô cả kinh trừng hai mắt, không thể tin được.

- Hồ bá bá, cháu nhớ rõ chỉ nộp lý lịch cho vài công ty, nhưng không có Hoa Thụy nha, cái công ty quốc tế này, cháu làm gì có tự tin, thế nào mà lại được nhận vào làm chứ!

- Cô không tự nhảy vào, cô cũng không phải vào công ty bằng con đường bình thường.

Ý Ý khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, run rẩy chỉ vào mình.

- Ông là nói cháu... cháu đi cửa sau?

Hồ bá dương cao đuôi lông mày, cười nói:

- Đây đều là ý của tiên sinh, cô mới vừa tốt nghiệp, đến mấy công ty nhỏ cũng không học được cái gì, không bằng lúc đầu cao một tí, đối với cô cũng có lợi.

Điều đó cũng không phải là quá cao sao...

Ý Ý cũng không thể nói gì được, cô biết Hoa Thụy là một công ti lớn, hàng năm chiêu mộ thực tập sinh khắp nơi đều không vượt qua mười người, hơn nữa cuối cùng có thể được giữ lại làm, tuyệt đối không vượt quá một nửa, có thể lưu lại đều là những người chuyên nghiệp vượt qua được thử thách.

Cô mới tốt nghiệp, chưa giao thiệp nhiều với xã hội mà có thể trực tiếp đến Hoa Thụy công tác, quả thực so với chuyện rớt mất tiền còn khó hơn.

Nghĩ lại, cô bỗng nhiên hiểu được:

- Từ gia muốn đem cháu nhét vào trong đó?

- Đúng vậy, ngài cùng với phó tổng Hoa Thụy luôn là bạn tốt, cho dù cuối cùng cô không thể giữ chức, thực tập ở Hoa Thụy một thời gian, ngày sau có đến công ty khác đều có thể thích ứng được, đó là dụng ý của tiên sinh, cô phải hiểu được a.

Ý Ý chậm rãi vuốt ve tờ giấy A4, cảm thấy có chút nóng lên, cả người còn ở trạng thái ngốc lảng.

- Phu nhân, thuận tiện nói luôn, ngày mai sẽ xuất phát.

- Ngày mai sao!

Cô đột ngột đứng lên, cái ghế ngồi không kịp di chuyển, đùi đụng thật mạnh vào bàn com, phần sữa đậu nành chưa uống hết bị trào ra ngoài, dính vào quần áo cô.

- Cô xem cô kia, lỗ mông quá đó.

Hồ bá lấy khăn tay tự mình lau cho cô.

Ý Ý không có tâm tư quan cái đó, da đầu căng thẳng, lập tức túm lấy tay Hồ bá, khí lực quả thực mất khống chế.

- Làm sao bây giờ, ngày mai đi rồi, cái gì cháu cũng chưa làm, cũng chưa nắm hết cái công ty này, hơn nữa ngay cả một bộ quần áo cháu đều không có, cháu.....

Hồ bá kiên nhẫn trấn an cô:

- Đừng nóng vội, đừng nóng vội, chờ vào công ty, từ từ tìm hiểu cũng không muộn. Quần áo cũng đừng lo lắng, buổi chiều tôi lấy hai bộ quần áo phù hợp với cô tới đây, đừng quá hoang hốt a.

Ý Ý làm sao còn có thể nghe được lời nói của ông nữa.

Cô cào cào tóc, chạy lên lầu, gọi điện thoại cho Tổng Khải Nhân bởi cô đi dạo phố, còn nguyên nhân, không thể giải thích rõ bằng miệng, chỉ nói gấp mặt kẻ lại.

Cúp điện thoại, thay quần áo, hoang mang ra ngoài.

Cả buổi sáng đều trong trạng thái cuồng cuồng, vòng qua vòng lại hơn hai mươi phút, cuối cùng mua được thứ vừa lòng, Tổng Khải Nhân biết cô vào Hoa Thụy, gào to, thay cô cao hứng muốn chết.

Ý Ý một chút đều cười không nổi, không biết phải làm sao để đối phó với pháp trường sắp tới.

Loại tâm tình hồng бет này kéo dài đến nửa đêm, cuối cùng là cưỡng ép chính mình mới ngủ được.

Ngày hôm sau, cô dậy thật sớm, thay một thân trang phục màu đen, gầy cao gót sáu li, bữa sáng cũng không có tâm tư ăn, cũng không chịu để Bạc Tư đưa đi. Ngày đầu tiên đi làm, cô không muốn có đặc thù riêng, nếu lái xe hàng hiệu ra khỏi nhà, ai mà nhìn thấy được sẽ nói là cô dựa vào cửa sau mới vào, đến lúc đó cho dù có giải thích gì cũng không được.

Lần đầu trải nghiệm giao thông công cộng, tâm trạng lo sợ bất an tới Hoa Thụy, trong đầu vẫn hồi tưởng lời Hồ bá dặn dò, cũng thuận lợi tìm được bộ phận nhân sự.

Cô xem như đến sớm, vừa thấy sắc mặt vị quản lý nhân sự, hoàn hảo, ấn tượng đầu tiên của cô rất tốt.

- Các quý cô, trước tiên hãy bỏ hết mọi chuyện đang có xuống, tân phó tổng muốn mọi người trong công ty tập hợp lại, hai vị phó tổng báo mọi người đến tiền sảnh, nói ra suy nghĩ của mình.

Quản lý nhân sự vỗ vỗ tay, lúc đi ngang qua, vỗ vai vài người, trong đó có Ý Ý.

Cả người còn đang lảng lảng, cảm thấy đất dưới chân mềm oặt ra, những người này nói cái gì, cô có nghe, nhưng không biết bọn họ đang nói cái gì, đại khái là phó tổng sẽ có lời muốn nói đi?

Ý Ý nom nớp lo sợ đi theo sau đám người đến lầu một chờ, tận lực đứng ở sau cùng, thu nhỏ lại sự tồn tại của mình, cô một chút cũng không quan tâm tân phó tổng là ai, tới hôm qua sau khi về nhà cũng quên mất việc tra tư liệu Hoa Thụy, chỉ hy vọng đừng gây lỗi là được rồi.

- Biết gì chưa, phó tổng mới tới là em trai của phó tổng Nam Vĩ Dương, vừa mới vào công ty liền cùng anh trai ngồi cùng vị trí, Hoa Thụy là gia tộc xí nghiệp, vị này mới tới làm phó tổng, có thể nào là người được sủng ái nhất trong nhà?

- Cô thì biết cái gì nha, tân phó tổng có sản nghiệp của riêng mình, công ty hẳn ở nước ngoài một chút cũng không kém Hoa Thụy, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém, năng lực của hẳn, chính các vị tai to mặt lớn quốc tế còn công nhận.

- Phải không, hẳn đã đồng ý đem công ty nhập vào Hoa Thụy, mưu toan cái gì đó nha..

- Tôi làm sao biết, nhưng mà khẳng định vị này chả phải người lương thiện gì, nếu không sao lại cùng anh trai tranh đoạt, cô không thấy cái ngày tuyên bố đó sao, tôi ở cách màn hình cũng nhìn thấy được mùi thuốc súng.

- Thấy thì thấy, nhưng mà nhìn qua, cảm thấy tân phó tổng..... rất đẹp trai nha.

Âm thanh hai người phụ nữ thảo luận lúc to lúc nhỏ truyền vào tai Ý Ý, chung quanh có không ít người phụ họa, mọi người trò chuyện, trọng điểm cũng chỉ là diện mạo của hai vị phó tổng kia.

Ý Ý không tập trung, lỗ tai nghe chữ được chữ mất, cô lần đầu tiên mang giày cao gót, chân đã có chút đau xót.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân hỗn loạn ùn ùn kéo đến.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy hai bên cửa bị người đẩy ra cùng lúc, một thân âu phục gầy da hoàn mỹ tiến vào.

Ý Ý cố nhìn qua đầu người, con người đen đối diện phải một đôi mắt đen thâm thúy.

Cô đột nhiên chấn động, con mắt trợn lên sợ hãi, này, người này không phải là...

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiếu Vạ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hấn là tân phó tổng

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ lớn sát đất chiếu vào trong, phát họa hình dáng cương nghị, trí tuệ của người đàn ông, khuôn mặt được viền vàng rực rỡ, con ngươi gọn sóng không một chút e sợ, làm cho người ta nắm không ra sự bí hiểm bên trong.

Ý Ý ghen hờn nhìn trần trối, ngón tay cuộn tròn thật chặt, có cảm giác khó chịu, từ chỗ sâu trong đáy lòng chậm rãi hiện ra, từ từ bao lấy cô, giống như bị đao nhọn nhắm ngay trước mặt.

Hồ bá bá có nói qua, cô có thể đi vào Hoa Thụy, là nhờ có quan hệ với chồng cô, hấn cùng phó tổng Hoa Thụy, là..... bạn tốt?

Bọn họ là bạn tốt.....

Người này..... Cô ở trước mặt hấn có nói qua, về sau tuyệt đối sẽ không dây dưa nữa, nhưng hiện tại.....

Cô quả thực đang rất rối rắm.

- Ông trời của tôi ơi, tôi mang thai mất, thật sự rất đẹp trai nha.....

- Ngoài đời so với trong TV còn đẹp hơn, phó tổng Nam Vị Dương ở bên cạnh quả thực không bằng.

- Khó trách nhiều năm như vậy, truyền thông rất ít khi chụp được khuôn mặt vị Nam tứ gia này, đẹp trai như vậy, tôi đột nhiên cảm thấy công tác ở Hoa Thụy rất hạnh phúc nha.

Hạnh phúc sao.....

- Nếu có thể được gần kề một tí, để cho tôi sờ, hoặc là ngủ cùng nhau, tôi sẽ cao hứng cả đời, không, là hai cuộc đời chứ!

Mấy cô gái trẻ ngu xuẩn a, cùng ngủ với hấn, nhất định không phải là chuyện tốt gì.

Cả người Ý Ý đều lạnh thấu, tất cả thanh âm xung quanh dần dần xa xăm, cái lỗ tai để nghe ngóng, giờ chỉ có ong ong tạp âm, trước mắt như bị che phủ bởi ánh sáng trắng, không phân biệt được gì nữa. Trong mắt tất cả mọi người chỉ có hai người đàn ông kia, bọn họ nắm tay, bọn họ nói chuyện với nhau, bọn họ nở nụ cười ác ý.

Ý Ý càng ngày càng không được, bà vai cũng suy sụp, thu nhỏ mình lại, tốt nhất nhanh nhanh rời khỏi nơi này.

- Tiêu Ý Ý.

Bỗng nhiên, một giọng nữ truyền vào trong tai, cánh tay bị khẽ đẩy một chút.

Cô bỗng nhiên hoàn hồn, cả người chấn động một chút.

Quản lý nhân sự đứng ở bên cạnh cô, nhíu mi lại:

- Tôi gọi cô vài tiếng, sao cô không nghe thấy?

Ánh mắt Ý Ý lấp lánh.

- Có chuyện gì sao?

- Cô là thực tập sinh mới đến, đến trước mặt hai vị phó tổng đi.

- Đi làm cái gì.....

Cô từ trong tâm cự tuyệt.

- Hỏi nhiều như vậy làm cái gì, cô xem người ở đây đi, họ đều muốn gần phó tổng một tí, cô cứ hỏi, có cái gì tốt cứ hỏi đi.

Bà vai cô bị đẩy một chút, từ trong đám người hốt hoảng ngã ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ, cô lung tung lau chùi mặt một phen, nghĩ muốn để tóc ra sau tai, ngẫm lại vẫn là quên đi,

có thể che một chút thì cứ làm, hướng hồ hiện tại cô vận trang phục công sở chuyên nghiệp, so với cô hai ngày trước là một trời một vực, hẳn nhất định không thể nhận ra cô đâu.

Ý Ý cùng với vài thực tập sinh khác, đứng thẳng tắp thành một hàng, đầu cúi xuống. Tầm mắt dù đã bị che đi một nửa nhưng cô vẫn dễ ý thấy đôi gầy da sáng bóng của người đàn ông, ống quần tây màu đen bao lấy đôi chân dài, tiếp tục hướng lên trên, khuy tay áo màu đen trên cổ tay áo hình tròn phản chiếu ánh sáng, lấp lánh rực rỡ, đâm vào trong mắt cô, cả người Ý Ý đột nhiên chấn động, vội vàng đem tầm mắt vào quy củ.

- Các vị đều là các thực tập sinh từ các trường đại học lớn, vào Hoa Thụy rồi, hy vọng các vị thật sự cố gắng, phúc lợi công ty không thiếu cho mọi người, trước mắt Nam mỗ khách khí xin nhờ, ngày sau cùng một chỗ trong công ty, mong chỉ giáo cho nhau.

Giọng nói Nam Cảnh Thâm thuận hậu, không nhẹ cũng không nặng, có một loại gọi là khí thế làm người ta tin phục, nhưng không quá sắc bén. Bàn tay mảnh mai sạch sẽ cùng với những ngón tay thon dài dễ thoải mái ở hai bên hông.

Nhóm thực tập sinh đều thực kích động, không nghĩ tới tân phó tổng bình dị gần gũi như vậy, thân mình buộc chặt chậm rãi thả lỏng xuống, nhưng mà phần cung kính kia lại không dám buông lỏng.

Hai vị phó tổng tài luân phiên nói mấy câu, mọi người càng nghe càng kích động, nhưng cả người Ý Ý lại lạnh thấu.

- Cô Tiêu Ý Ý.

Giọng hần hần trầm thấp trong trẻo nhưng lạnh lùng, ở trước mặt toàn bộ nhân viên công ty cao thấp, chuẩn xác kêu tên của cô.

Ý Ý bất ngờ không kịp đề phòng.

Cái cổ cứng ngắc ngẩng lên, nhưng cũng không dám nhìn mặt hần, hai cánh môi buộc chặt, cô có thói quen hay cắn môi, bên gò má bỗng nhiên đụng phải một cổ ấm áp.

Cô ngẩn ra, người đàn ông đưa tay, nắm lấy sợi tóc bên má cô, ôn nhu vén ra sau tai.

Ý Ý giữ vững hô hấp, ánh mắt mọi người đều đang nhìn cô, thấy rất tự tại.

- Lúc đi làm nên cột hết tóc lên, che mắt con mắt sẽ không tốt lắm.

Hần cúi đầu nói, cách cô thật sự gần, như đang thật sự giúp cô sửa sang lại dung nhan.

Ý Ý cúi đầu, lơ đãng chú ý tới thế công tác của mình trước ngực, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu lên, khẽ cười nói:

- Tôi sẽ chú ý, cảm ơn phó tổng.

Nam Cảnh Thâm cười, ngũ quan tinh xảo lập thể giống như vương tử tao nhã từ trong tranh đi ra, nhưng một thân hơi thở lạnh lùng như thần, làm cho người ta không dám ở trước mặt hần làm càn.

Lúc sau, hai vị phó tổng bỏ lại đám cấp dưới bước vào thang máy chuyên dụng.

Bọn họ vừa đi, nhất thời như là công tác bị dè, vừa rồi còn im lặng nhưng giờ đây trong đại sảnh ồn ào cả lên, nghị luận giăng co lẫn nhau.

Ý Ý đứng cùng với đám người sau cùng, bị đẩy tới đẩy lui chen chúc nhau, không vào được thang máy, cuối cùng đến bộ phận nhân sự, không duyên cớ bị mắng suốt.

Cuối cùng đến giờ nghỉ, mọi người đi ăn cơm trưa, muốn Ý Ý cùng nhau đi, cô chỉ nói trong chốc lát sẽ tìm đến các cô, sau đó một mình đến cuối hành lang, đặt mông ngồi trên thùng có thiết bị phòng cháy, nhếch lên một chân, cẩn thận đem giấy cời ra.

Quả nhiên, bị giấy xát vào làm đỏ cả lên, dấu vết chỗ gót chân lại càng rõ, hiện ra nốt máu thật nhỏ.

Không thích ứng được, thật sự không thích ứng, cô đối với giày cao gót này nọ, hoàn toàn không tìm thấy phương pháp nào khống chế nó.

- Nếu khó chịu như vậy, sao còn muốn mang!?

Âm thanh quen thuộc chọt vang lên, Ý Ý đang buồn bã ỉu xìu lập tức bị kinh sợ, ngửa đầu nhìn, chống lại con ngươi sâu thẳm của người đàn ông.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt cứng ngắc.

Cô bĩu môi.

- Ai cản anh lo đâu.

Trên trán bị gõ một cái.

Cô tức giận trừng hần, cái tay Nam Cảnh Thâm gõ cô còn chưa có về phụ nữ nói:

- Sao lại cùng lãnh đạo nói chuyện như vậy.

-.....

Lấy thịt dè người, tuyệt đối là lấy thịt dè người.

Người đàn ông bỗng nhiên ngồi xổm xuống, cô kích động lùi hai chân ra sau, cảnh giác nhìn hần.

- Làm gì vậy?

Hần không nói chuyện, bắt được chân của cô, Ý Ý theo bản năng giãy dụa, hần liền tăng thêm lực, đem chân cô kê trên đùi hần, đem ngón cái chạm vào miệng vết thương rất nhỏ trên gót chân cô mà vuốt ve.

Cô bỗng nhiên sững sờ, hần đây là.....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cùng hấn phân rõ giới hạn

Nhìn từ trên xuống dưới, người đàn ông này có dáng người cao thẳng, lông mày cong che đi con mắt thâm trầm khó dò, ca-ra-vat ngay ngắn, cổ áo phẳng phiu đầu vào đáy ở hai bên, thân cao rắn rỏi, mặc dù là đang ngồi, cũng chỉ thấp hơn cô một cái đầu.

Lúc này trên mặt hấn tỏa ra vẻ lạnh lẽo, tí mỉ nhìn vết thương của cô, đáng vẻ khiến người ta phải sợ hãi.

- Đưa cái chân còn lại cho tôi xem.

Ý Ý hướng về một bên khác hơi di chuyển, chân cũng di chuyển theo, cách hấn xa hơn một chút, cả người không được tự nhiên.

- Không, không cần đâu.

- Cho tôi xem.

Lời nói mau lẹ, nghiêm nghị.

Cô cắn môi, rất không tình nguyện, mũi chân hướng về trước cách hấn hai li.

Nam Cảnh Thâm không kiên nhẫn nữa, hấn đưa tay lôi kéo, một tay nâng mắt cá chân cô, tay còn lại nhanh chóng đem giầy cởi ra.

Hấn nhìn chăm chú, cổ chân cô có vết thương đã tím bầm.

Ý Ý hoảng sợ, vội vàng chuyển động ngón chân cùng mu bàn chân, còn có thể động, còn tốt, không có bị liệt.

- Chính mình còn vui mừng được ả?

Người đàn ông đột nhiên ngừng đầu, vẻ lạnh lẽo trên mặt ngày càng nặng, trong tròng mắt sâu hút chứa một chút ý lạnh, sống mũi cao hai bên, cặp con ngươi đen kìa làm kinh sợ lòng người kia đang nghiêm túc nhìn cô.

- Không muốn đôi chân này rồi hả?

Cô hồ đồ nhìn hấn, bờ môi đung một cái, còn chưa nói, lại bị hấn lạnh lùng chặn lại một câu:

- Nếu như không muốn, tôi hiện tại sẽ chém chân cô đấy.

- Đừng.....

Cô hoảng hốt, thu chân lại, khí lực trên tay của hấn cũng không nhỏ, không thể giãy được ra khỏi tay hấn, mắt nhỏ cụp xuống.

- Anh đem chân tôi chặt đi, tôi làm sao đi đường được.

- Thì ra cô còn biết này đôi chân dùng để làm gì.

Hấn cười một tiếng, đứng lên, đột nhiên ném chai thuốc mỡ cho cô.

Ý Ý nắm ở trong tay, một loại suy nghĩ can đảm xông ra:

- Anh đặc biệt đưa tôi tới đây sao?

Ánh mắt Nam Cảnh Thâm không rõ vui hay giận nhìn cô.

- Đúng vậy.

Nàng cho là hấn liệu sẽ nhận thức, trực tiếp như vậy thừa nhận, ngược lại là có chút lúng túng.

- Cảm ơn.....

Sau đó, không nói gì nữa.

Cô gái nhỏ cắn môi, hai hàm răng trắng nhe cắn bờ môi béo mập non mềm, mi mắt buông xuống, hai hàng lông mi nhỏ dài dày đặc ở đáy mắt che xuống tầng bóng râm, nổi rõ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như men của cô, làm hấn không thể dời ánh mắt sang chỗ khác được.

Nam Cảnh Thâm một lần nữa ngồi xuống, từ trong tay cô đem thuốc mỡ cầm lấy, lấy ra một ít hướng trên vết thương cô mà xức.

- Không cần không cần đâu, Tứ gia, tôi tự mình làm là được rồi.

Cô vội vã liếc nhìn bốn phía, nếu như bị người ta nhìn thấy tình cảnh này, cô nên giải thích thế nào.

Nam Cảnh Thâm không có nghe cô, tiếp tục động tác trên tay, mang theo nhiệt độ nơi lòng bàn tay nhẹ nhàng ở mắt cá chân cô xoa bóp.

- Cùng Tứ gia khách khí làm cái gì.

- Ngài một ngày kiếm tỷ bạc, tôi là không muốn gây phiền phức cho ngài.....

Thực ra cô mong hắn đi nhanh lên, đều đã là người kết hôn, lại là quan hệ trên dưới, ở nơi công cộng cũng không tránh được hiềm nghi.

Nam Cảnh Thâm khinh thường liếc nhìn cô một chút, tiểu cô nương khuôn mặt hồng hồng, mi tâm thanh tú nhăn lại, thì nổi lên tâm tư trêu đùa:

- Không phiền phức, dựa vào việc chúng ta từng ngủ chung, tôi không cảm thấy phiền phức.

Ý Ý kinh ngạc mở to mắt, miệng mở to hình chữ "o".

Cô dùng cả hai tay, một tay vẫy trên mặt hắn, một tay che cái miệng của hắn, giảm thanh âm nói:

- Anh nói những nói cuội gì đó, không sợ bị người khác nghe được sao!

Nam Cảnh Thâm không có lấy tay cô xuống, ngược đầu, con mắt đen không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, nơi sâu lắng trong mắt hắn hiện ra ý cười.

Thân thể cô hơi nghiêng, gần ngay ở đỉnh đầu hắn, tiếng hô hấp nhẹ nhàng, trong hơi thở tất cả đều là ngọt ngào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ả hồng, khuya ngày hôm trước uống đến say khướt còn miễn cưỡng muốn treo ở trên cổ hắn, bộ dạng vô lại kia rất đáng yêu.

Nửa ngày, Ý Ý mới ý thức tới hành vi của mình rất không thích hợp, đầu ngón tay buông ra, thấp thòm không dám nhìn mắt hắn.

- Nam tứ gia, xin tự trọng!

Môi mông của người đàn ông nhếch lên, nhưng không thấy một nụ cười.

- Tiêu tiểu thư từ chối người, cũng thật là thẳng thắn.

Cô hít sâu một hơi.

- Dù sao chúng ta đều là người đã lập gia đình, chú ý một chút đều tốt.

Nam Cảnh Thâm không nói một lời nhìn chăm chăm cô, ánh mắt rất có áp lực làm cho người ta giống như đang đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Cô gái nhỏ luống cuống ngón tay của mình. Trên người cô mặc tây phục màu đen không hợp với mình, bên trong là sơ mi trắng đúng chuẩn, phía dưới màu đen túi mông váy rất là ràng buộc, tóc nhưng vẫn thành viên thuốc đầu, thành thực không nói, đáng yêu cũng giảm phân nửa, mặc đồ này, ở trong mắt Nam tứ gia, không ra ngô cũng chẳng ra khoai.

Đặc biệt là váy, ngắn đến ngay cả đầu gối cũng không che được.

Một đôi chân trắng nõn cứ như vậy lộ hết ra ngoài, Hồ Bá mời nhà thiết kế nào sao mà ánh mắt lại kém như vậy?

Lòng Nam Cảnh Thâm không thích, người cong xuống, hai tay để ở trong túi quần, hai bên cánh tay nở nang, đưa thân thể nhỏ nhỏ của cô hoàn toàn gắn vào hắn Âm Ảnh ở trong.

- Cô đây là đang cùng tôi phân rõ quan hệ sao?

Ý Ý không đoán ra được tính tình của hắn, nhưng ngữ khí này, nghe cũng biết không phải là vui vẻ gì.

Cô nhớ lời nói lúc nãy của mình, cảm thấy không có lỗi nào, chỉ có điều tim đập rất nhanh, cô cô trấn định lại, nói:

- Phải, xin anh tự trọng một chút, tôi cũng có lòng tự trọng, không dây dưa lẫn nhau, đối với từng người trong nhà của vị kia, mới xem như là có lương tâm.

Hắn nguy hiểm hip mắt:

- Cô rất yêu chồng cô?

- Rất yêu.

Ý Ý bật thốt lên, chột dạ đến bần chồn, vì sâu sắc thêm câu nói này đích thực thực tính, ngẩng đầu nhìn con mắt của hắn, thật lòng bổ sung:

- Tôi yêu ông xã tôi nhất, khắp toàn bộ thế giới này, anh ấy là người đối với tôi tốt nhất, còn người khác, tôi một chút hứng thú đều không có.

Nam Cảnh Thâm nở nụ cười.

Còn không biết mình ở trong lòng cô vợ nhỏ có địa vị như thế cao, bình thường cũng không có việc gì, ngay ở trước mặt Hồ bá quở trách hắn không được, lúc này đúng là có thể lòi ra đến làm búa dờ dạn.

Nam Cảnh Thâm khoe miệng nhếch lên, nửa thật nửa giả cười:

- Xem ra là tôi tự mình đa tình rồi, yên tâm, sau ngày hôm nay, tôi cùng Tiêu tiểu thư sẽ chỉ tồn tại quan hệ cấp trên, cấp dưới.

-.....

Cô thở ra một hơi rồi quay người.

Người đàn ông rời đi, trước khi đi, lạnh lùng phun ra vài chữ:

- Một ngày ba lần.

Ý Ý mở mắt giương mắt nhìn. Tầm mắt hạ xuống, chú ý thuốc mỡ ở bên chân, cái hắn nói, là vật này đi.

Nói thật, Nam Cảnh Thâm là thiên chi kiêu tử, bao nhiêu người cầu xin đều cầu không được. Có thể cùng hắn có quan hệ, ước gì có thể công khai cho toàn bộ thế giới đều biết. Dám đẩy hắn ra, cõi đời này chỉ có duy nhất Ý Ý.

Trong lòng cô thật không biết có tư vị gì.

Đáng tiếc, cô đã không còn quyền lợi yêu hắn, cho dù là thoáng có điểm hảo cảm, cũng nhanh chóng ở thời điểm này sinh bóp nát đi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vạ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cố ý lạnh nhạt

Ăn tối ở trong nhà ăn.

Hồ bá hỏi cô cảm giác đi làm ngày thứ nhất ra sao, cô cười ha ha, nói mấy câu, cũng không có tâm tư ăn cơm, lại sợ Hồ bá cảm thấy được bất thường, cô nhân lúc ông vào nhà bếp, nhanh chóng nhét cơm vào miệng cùng một viên cải xanh, sau đó trở về phòng của mình, mới phát giác sự chột dạ trong lòng đã phai nhạt đi chút.

Đến bây giờ trong lòng cô vẫn còn gút mắc về chuyện Tứ gia cùng Nam Tứ gia là bạn tốt.

Bọn họ vừa là bằng hữu, cũng đều gọi là Tứ gia.

Sau đó Ý Ý có điều tra, Hải Thành ngoại trừ Nam Cảnh Thâm ra, bên ngoài không còn người thứ hai gọi là Tứ gia, như vậy, ông chồng thần bí của cô, nhất định là trong nhà đứng hàng thứ tư, do đó mới được xưng như vậy, đúng không.

Cô nâng đầu, dùng sức lắc lắc, quên đi, không nghĩ ra sẽ không nghĩ đến, tắm rửa đi ngủ.

.....

Thích ứng một tuần, Ý Ý cuối cùng cũng coi như làm được một chút việc. Cô là mới tới, lại là thực tập sinh có học lực thấp nhất, ở Hoa Thụy, sinh viên học lực cao có cả một đám lớn, học lực của cô tự nhiên sẽ không được coi trọng, bị phân đến bộ phận quảng cáo, không có cho cô chuyện đứng đắn để làm, bình thường thì Photocopy tập tin, làm chân chạy vật, hay thuận tiện cho những tiền bối sai khiến đi mua và phê hay món tráng miệng.

Lúc này, trong tay cô mang theo hai giỏ cà phê từ dưới phòng và phê mua được, đứng chờ thang máy, cả người mệt mỏi, lúc cửa mở, cô vừa tiến vào liền đem đầu tựa ở trên tường, hít mát, dự định lợi dụng hai phút để chớp mắt.

- Đi lâu mấy?

Phía sau, có thanh âm của đàn ông rất bình tĩnh hỏi.

Ý Ý thuận miệng đáp:

- Lâu 12, xin giúp tôi ấn, cảm ơn.

Há mồm, đánh cái ngáp lớn.

Mắt nhìn xuống, một cái tay từ bên cô duỗi ra, đầu ngón tay thon dài mạnh mẽ nhấn xuống nút bấm.

Cô ngó người, mới nhìn thấy mình đang đứng ngay trước ô nút lệnh.

- Cảm ơn.

Cô nói tiếng cảm ơn, né đến bên cạnh một ít, nhưng mà người này hình như không muốn từ bên người cô rời đi, Ý Ý không được dấu vết nhú lông mày, nghiêng người ra sau, cả kính sụt chút nữa làm rớt cái rô, hoảng hồn một hồi, cô nhanh chóng nắm chặt, cà phê còn nóng gọi ra, văng vào mu bàn tay.

Cô hô khẽ một tiếng, muốn đưa tay ra che, nhưng hai tay đều đang cầm đồ, chỉ có thể trơ mắt nhìn hơi nóng trên mu bàn tay, rất nhanh nổi lên cái dấu đỏ ửng.

- Cô muốn bị bỏng chết à?

Nam nhân đề giọng nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ý Ý méo xẹo, phải nhìn nhìn, không thể ở trước mặt hắn lộ ra chút tâm tình nào. Cô còn nhớ lời hắn nói ngày hôm qua, trong quan hệ cấp trên cấp dưới, không thể quan tâm hơi quá như vậy.

Nam Cảnh Thâm thấy cô cố ý coi thường, tâm tình có chút căm tức, hô hấp nặng nề đi.

Hắn theo cô vào thang máy, vào lúc này ngược lại là càng lộ vẻ chính mình là đang bám theo cô, hắn cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện như vậy, sắc mặt càng không dễ nhìn.

Ý Ý mím chặt môi, quyết định không để ý tới hắn, con mắt liên tục nhìn chăm chăm vào màn hình. Đến lầu 12, cô nắm thật chặt túi giấy trong tay, trước tiên đi ra ngoài, thừa dịp cửa còn chưa đóng, nói thật nhỏ một tiếng:

- Phó tổng sau này vẫn nên dùng thang máy chuyên dụng đi, miễn cho lại hù người.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm âm trầm, ý là nói hắn không thức thời hả?

Ý Ý nói xong lời kia, kỳ thực cực kì giả dối, dưới chân bước thật nhanh hơn, đến bộ phận quảng cáo, cơ hồ là dùng vai đem cửa kính mở ra.

- Lỗ mãng như vậy!

Một giọng nữ khiển trách ngay ở bên hông vang lên, sau đó, tay Ý Ý nhẹ đi, có người đem cà phê cô mang theo lấy đi, hai mắt đánh giá, khẩu khí ôn hòa rất nhiều:

- Cũng còn tốt, cà phê không có bị cô làm rơi đổ, tất cả mọi người chờ hơn nửa ngày rồi, sao đi lâu vậy?

Ý Ý khảy khảy móng tay.

- Phải xếp hàng dài, cho nên mới chậm chút.....

Người kia nhìn thấy tay cô có vết bong, không để ý lắm, tay giờ lên, hướng về văn phòng giám đốc chỉ.

- Giám đốc vừa nảy tìm cô, bảo cô sau khi trở lại vào văn phòng ông ta một chuyến.

- Tôi sao?

Cô hơi kinh ngạc, đã một tuần lễ, chỉ mong sẽ gặp giám đốc, vẫn không có dịp mặt đối mặt nói chuyện, đây là muốn cho cô công việc đang hoang làm sao?

Nghĩ như vậy, cô quả thực là nhanh chóng đi đến.

- Giám đốc.

Cửa mở, vị giám đốc hơn bốn mươi tuổi, đỉnh đầu hơi có chút trọc, nhìn thấy cô đi vào, thân thể ngồi ở sau bàn làm việc đứng lên, kính mắt trên mũi đẩy xuống một nửa, đang nhìn cô.

Không biết nguyên nhân gì, Ý Ý luôn cảm thấy, ánh mắt của ông ta không có ý tốt, tựa hồ là đang quan sát cô, giống như đánh giá giá trị hàng hóa.

- Ông tìm tôi có chuyện gì không.

- Là như thế này, buổi tối tôi có xã giao, cô theo tôi cùng đi.

Ý Ý có chút từ chối:

- Nhưng là tôi không có kinh nghiệm a.

- Không cần kinh nghiệm

Giám đốc bật thốt lên, nói xong lại cảm thấy lời này có chút nôn nóng rồi, trên mặt lập tức tươi cười:

- Tôi dẫn cô đi, cho cô học tập một chút, kinh nghiệm vốn là tích lũy, lại nói, cô là thực tập sinh có tư chất kém nhất, tôi vốn là có thể mang người khác đi, cuối cùng nhưng chọn trúng cô, cô đừng để tôi thất vọng a.

Ý tứ là, mặc kệ cô có từ chối hay đồng ý, xã giao đêm nay đều chạy không được.

.....

Nam Cảnh Thâm ngồi trên ghế salong ở văn phòng, trên đùi bày mở ra tập văn kiện, nhưng là một chữ cũng không xem vào.

Trong đầu toàn là gương mặt lạnh nhạt của Ý Ý vừa này, tâm tình xấu đến cực hạn.

Điện thoại di động reo lên, hần liếc mắt nhìn, không ý định bắt máy, tiện tay đem văn kiện quăng qua một bên, đầu ngửa ra, xoa xoa mi tâm.

Chuông điện thoại vừa dứt, mới vài giây, cú điện thoại thứ hai lại đánh tới.

Hần không nhanh không chậm bắt máy, ngữ khí lạnh lùng:

- Có việc gì?

- Đây là bị ai chọc giận đây.

Phó Dật Bạch cùng hần quen biết nhiều năm, từ trong giọng nói, là có thể đoán được tâm tình của hần.

Người đàn ông híp híp mắt, sâu thẳm trong mắt một mảnh băng lạnh.

- Cúp.

- Đừng, đừng mà, tôi ở khách sạn Duyệt Thành, cậu tới một chuyến đi.

Phó Dật Bạch sợ hần cúp điện thoại lại bổ sung một câu:

- Lão Cố trở về.

Nam Cảnh Thâm dừng tay, đem lời nói của hần nghe cho rõ.

- Phòng nào?

Phó Dật Bạch nhếch miệng cười, dự định trêu hần, nhưng Nam Cảnh Thâm giống như liền biết, căn bản không chờ hần trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Cái tên này, hôm nay là ăn thuốc súng hay sao?

.....

Ý Ý uống nhiều rượu, mỗi lần đều là Bạch Cừu 52 độ, cô vốn không có tư lượng, vào lúc này cảm thấy mê mẩn, khí lực ngồi thẳng đều không có.

Bên cạnh có một con lợn béo, tay khoát lên trên đùi cô, xoa xoa, lòng bàn tay thô ráp đầy nốt chai xoa đến đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Người đáng nghi nhất

Ý Ý cố nén cảm giác buồn nôn, cũng không đẩy ra, cô mơ màng ngẩng đầu lên, tay đang run rẩy cầm chai rượu.

- Đừng có gấp, tiểu bảo bối, chú Luru tới giúp cháu.

Luru tổng khoát tay lên trên mu bàn tay cô, ngón tay cái cố ý vuốt nhẹ.

Năm ngón tay vừa thô vừa mập, quả thực cực kỳ giống con giò đang phồng lên.

Rượu rơi văng ra vung vẩy, so với rót vào còn nhiều hơn.

Ý Ý lúc này mới đem tay rút ra, con mắt mông lung say rượu, bụng ly rượu lên, thân thể vô ý thức hướng về trên người Luru tổng dựa vào.

- Đến, Luru tổng, tôi mời ngài một ly nữa, hợp tác vui vẻ.

Ôn hương nhuyễn ngọc nồng nàn, Luru tổng khó nhịn kéo cô một cái, đem người kéo vào trong lồng ngực, cái bụng to tướng chọc vào cánh tay cô, dầm tà cười hắc hắc nói:

- Vui vẻ vui vẻ, cùng tiểu mỹ nhân nói chuyện hợp tác, tôi rất vui vẻ.

Ý Ý hít con mắt về say rượu, khẽ cười cười.

Cô uống một hơi cạn sạch, tuốt tay làm rơi ly rượu, ly rượu vỡ nát một chỗ.

Luru tổng giờ chân tránh ra.

- Ôi nha đầu chết tiết kia, cô cố ý à.

Giám đốc bộ phận quảng cáo thấy thế, sột sắng nịnh nọt nói:

- Luru tổng đừng nóng vội, đừng nóng vội, Tiểu Tiêu đây là uống nhiều rồi, ngài xem.

Ông ta chỉ chỉ, Tiểu Ý Ý đã nằm ở trên bàn, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt hiện lên sắc đỏ hồng, hóa ra là đã say ngất rồi.

Luru tổng cười hi hi nói:

- Nói đúng lắm, không thể gấp, tiểu cô nương non như thế, sao có thể gấp a, giám đốc Tô, lần này người ông đưa tới, tôi rất hài lòng.

- Đó là Tiểu Tiêu ở bộ phận chúng tôi, tương mạo xem như là trưởng thành, lại là sinh viên mới tốt nghiệp đại học, cho nên.....

Giám đốc Tô kéo dài âm cuối, hít mắt, cười nịnh nọt.

.....

Cửa phòng bao bị đẩy ra, tiếng vang rất nhỏ.

Người đàn ông bước chân không nhẹ không nặng đi vào, chỗ bàn ăn, hai người đàn ông đồng thời ngẩng đầu.

- Tôi không đem số phòng nói cho cậu biết, cậu quả nhiên vẫn có thể tìm được.

Nam Cảnh Thâm lười phản ứng với Phó Dật Bạch, đốt điều thuốc, thân thể dựa vào trong ghế, ném bật lửa hướng lên trên bàn ăn. Khuôn mặt xa cách mặt lạnh lùng cũng không có biến hoá lớn, hần ngâm điều thuốc phun khói, lúc này mới đem tầm mắt nhìn Cố Đình Thâm.

- Trở về lúc nào.

- Trời vừa sáng thì đến sân bay.

- Tra được không?

Cố Đình Thâm ngâm đầu, nở nụ cười.

- Tôi vừa mới trở về, ngay cả cơm cũng chưa ăn ngon, liền phải báo cáo công việc cho cậu.

Nam Cảnh Thâm cau mày, nhin lại, cánh tay dài đem cái gạt tàn thuốc lấy tới, gầy gầy khói bụi.

Khói thuốc trắng che đi đường nét quá mức ác liệt trên mặt hần, cả người toát ra vẻ cực kỳ sắc nhọn.

Dù có là người không có nhãn lực mạnh mẽ, cũng nhìn ra được hần là tức giận rồi.

Cố Đình Thâm ngăn người, bỗng nhiên quay đầu nhìn Phó Dật Bạch, mở miệng liền trách cứ:

- Sao cậu không nói cho tôi biết trước, cái tên này tâm tình đang không tốt, nếu như sớm nói, tôi ít nhất phải trốn hai ngày mới đến gặp cậu ta.

- Bữa tiệc là cậu nói tôi hẹn, thực ra từ lúc trong điện thoại, tôi nghe ngữ khí cậu ta đã thấy gì đó không đúng rồi.

Phó Dật Bạch nhún vai, cợt nhả nói:

- Huynh đệ chúng ta cùng chung hoạn nạn, nếu như tôi bị đánh, ít nhất trước tiên đem cậu kéo đến phía trước tôi để che chắn chứ.

- Cậu, tên vô lại này!

Nam Cảnh Thâm ngoài miệng ngậm thuốc lá, mi tâm nhíu lại, khóe miệng lạnh nhạt kéo nhẹ:

- Là ăn cơm trước, hay là nói chuyện trước?

..... Đây không phải giọng điệu trung cầu ý kiến nên có.

Cố Đình Thâm ngẹn lời ở yết hầu, nuốt chút nữa ngẹn cơm, hần nhanh chóng quyết định:

- Nói chuyện trước đi, tôi không muốn ăn dưới áp lực không thể giải thích của cậu.

Bên cạnh, Phó Dật Bạch đưa cho hần ly nước, thuận tiện tặng cái ánh mắt đồng tình.

Sau khi nói chuyện, sẽ khá phí miệng lưỡi, Cố Đình Thâm đơn giản uống nửa ly, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại một lần.

- Tôi ở bên kia đợi nửa năm, xác thực tra được một chút manh mối.

Nam Cảnh Thâm hít mắt lại.

- Chỉ có một chút manh mối?

- Lão tứ, chỉ có manh mối, đã hao phí tôi mất nửa năm. Lúc trước chi nhánh công ty chúng ta ở Mi nuốt chút nữa bị chặn, bởi vì trong siêu thị có thứ gì đó trong một lô hàng, cơ quan kiểm tra quốc gia của Mi đòi chúng tôi ngồi không đến nửa thán. Vì không tra được bằng chứng chính xác có chứa thuốc mới thả người, thế nhưng bị cảnh sát giám thị tới hai năm, tư vị cũng không dễ chịu đâu.

Cố Đình Thâm di chuyển cái ghế dịch ra sau một tấc, ghế ma sát mặt đất phát ra tiếng chói tai, sau đó không gian bỗng nhiên lặng im xuống đột ngột, hần từ trong hộp thuốc lấy ra một điếu thuốc hút.

- Tôi là không nghĩ tới, nửa năm trước cậu để tôi đi điều tra, nửa năm sau, vụ án ở chỗ cục cảnh sát bên kia, cơ hồ đã bị xóa sạch, cậu lại đột nhiên quyết định đem tất cả công ty nhập vào Hoa Thụy, từ tổng giám đốc, cam nguyện ngồi cái vị trí Phó Tổng tài.

Nam Cảnh Thâm bình tĩnh hút thuốc, một thân màu đen, nổi bật lên vẻ thâm trầm.

Nguyên nhân nói gần đủ rồi, ngay cả Phó Dật Bạch chưa trải qua cũng nghe được một vài điểm mấu chốt, Cố Đình Thâm cũng sẽ không vòng vo, rục tiếp từ trong bao lấy ra một tấm hình, đặt trên mặt bàn.

- Không có mười phần nắm chắc, tôi cũng không dám nghĩ đến người kia.

Nam Cảnh Thâm liếc mắt nhìn, con mắt đột nhiên tối đen, điếu thuốc kẹp chỗ ngón tay nuốt nửa làm rớt.

- Là hần.

- Biết à?

Môi mòng người đàn ông nhếch lên, cả người giãn ra một chút, trong mũi phun ra khói, xen lẫn trong trong hồ hấp, có chút ồ ồ, nửa ngày mới nói:

- Ừ.

- Nếu cậu biết thì dễ làm rồi. Tôi đã điều tra rất lâu, bên ngoài giả vờ để đối phó với giám sát của chi nhánh công ty bên Mỹ, mặc khác tôi đã âm thầm đem mấy khoản trong những năm này giải quyết, bao gồm những người có tiếp xúc qua với lô hàng hóa, tôi đã kiểm tra mấy lần, chỉ có người này là đáng nghi nhất.

Nam Cảnh Thâm nghe xong, lạnh nhạt nhìn không thấu cảm xúc, khói thuốc mòng lung ở trước mặt, những gì sâu trong con người được che giấu rất khá, căn bản khiến người ta đoán không ra giờ khắc này hần rốt cuộc có tâm tư gì.

Một lúc lâu, hần phun ra khói thuốc, thuốc lá bị đốt cháy đến cuối được đặt nhẹ trong rãnh ở rìa của gạt tàn, ngón tay gõ nhẹ một cái.

- Chuyện này cậu không cần phải để ý đến, ngày mai đến Hoa Thụy đi làm đi, vị trí thanh tra tài vụ giữ lại cho cậu.

Nói đến đây, Cố Đình Thâm mới xem như được thở phào một hơi, một lần nữa đem đũa cầm lên.

- Hiện tại tôi có thể ăn một bữa cơm yên ổn chưa.

Nam Cảnh Thâm không nói gì, đẩy ghế ra đứng dậy, tiến vào trong phòng rửa tay.

.....

Ý Ý uống đến say khướt, bị giám đốc Tô cùng Luru tổng một trái một phải đưa đi.

- Căn phòng có mở không?

Bộ phận quảng cáo cùng vị Luru tổng này không phải lần đầu tiên giao thiệp, sau mỗi hạng mục hợp tác với ông ta, mờ đều rất lớn, nhưng có một điểm khiến người ta phản cảm, đó

chính là háo sắc.

Vừa thấy hân dấp dập nồn nóng như con khỉ, liền biết nhân nại không được bao lâu, giám đốc Tô nhanh chóng lấy lòng đem tấm thẻ phòng giao cho ông ta.

- Có phòng, có phòng, ở lầu 802, là phòng tình nhân gian, chúc ngài thật hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chỗ này, không phải là nơi để trốn

Lưu tổng toét miệng cười, cúi đầu nhìn Tiêu Ý Ý say đến bất tỉnh nhân sự trong lòng ngực, cảm giác làn da này, quả thực chính là vu vật, ông ta sớm đã ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể đem Ý Ý lột sạch.

Ông ta hừ cười hai tiếng, miễn cưỡng đưa tay từ trên mặt Tiêu Ý Ý dời đi, lấy thẻ phòng.

Hai người đàn ông trung niên có dáng mập lùn ụt ịt, cách một người phụ nữ, mặc dù đã đuổi dài tay, cũng không thể đuổi hẳn. Lúc sắp lấy được thẻ phòng, bỗng nhiên thẻ rơi xuống đất.

Bọn họ đồng thời ngồi xuống tìm kiếm, vì đều đã uống nhiều rượu, cả người cứ lắc lư, đầu đụng phải nhau, thẻ phòng không thể nhặt lên được.

Lưu tổng lão đảo đứng lên, kêu giám đốc Tô đi kiểm, thân thể ông ta còn chưa có đứng thẳng, người bên cạnh bỗng nhiên động đậy, còn chưa có phản ứng nào, một cái cái tát vang dội đánh vào trên mặt ông ta, đem Lưu tổng đánh cho hồ đồ, lui về phía sau vài bước.

Ông ta sững sờ, nhìn chăm chú bóng người con gái kia, đang nhanh chóng chạy tới đầu bên kia hành lang.

- Mẹ kiếp, cô ta không có say!

.....

Ý Ý sợ hãi, chạy trốn rất nhanh, chuyển hướng, không gian không lớn không nhỏ, cô nhất thời thu lại không được, chân đá phải lọ hoa cao bằng nửa người, mảnh vỡ bắn tung tóe lên tay và lưng cô, cô không thời gian quan nhiều như vậy, cứ theo hướng lối thoát hiểm dưới lầu mà chạy.

Lại xuống tới lầu hai, là phòng ăn, chỉ cần nhiều người, hai người đàn ông này tuyệt đối không dám manh động.

Không nghĩ tới vừa mới bước vào xã hội, ông trời lại cho cô một bài học khủng bố như vậy, nếu nói là xã giao, chẳng qua là giám đốc chi nhánh đem nữ nhân viên dưới trướng mang đi ra ngoài ngủ với đối tác mà thôi.

Như thế để đối lấy giao dịch, có thể sạch sẽ à.

Cô sợ hãi, nước mắt nhịn không được chảy ra, làm tầm nhìn mờ đi, để rõ đường, cô dùng sức lau đi, nhưng nước mắt cứ tuôn ra, cô lại lau, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nhanh giống như mặt con mèo vậy.

Ý Ý sợ hãi, sợ đến hoang mang lo sợ, chạy ra hàng lang phía sau, trong lòng đột nhiên chìm xuống.

Tầng lầu này không phải phòng ăn bình dân, mà là chuyên phục vụ riêng khách hàng vip cao quý.

Cô quay đầu muốn chạy ngược lại, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Lưu tổng hùng hùng hổ hổ, tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Trái tim cô muốn nhảy tới cuồng hống, đặt tay trên một cánh cửa, không có suy nghĩ nhiều đẩy cửa đi vào, khước mắt vừa vận nhìn thấy bóng người Lưu tổng chạy tới.

Nguy rồi, bị phát hiện!

Cô lập tức đem cửa khóa lại, dưng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài, miệng há hốc thờ dốc, lòng bàn tay cô dán lên cánh cửa, chống mình mới không trượt khỏi cửa.

Ầm—— một tiếng vang thật lớn.

Cửa bị người ta tàn nhẫn đập một cước, ván cửa run lên một cái, Ý Ý thẳng thốt, nhìn chòng chọc vào cánh cửa gỗ, lòng bàn tay cong lên một chút, đầu ngón tay đặt sát vào nhau, xung quanh nổi lên vòng màu trắng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

- Tiễn nhân, dám khóa trái cửa.

- Cho ta đập, xem đêm nay ta bắt lấy cô ta, không làm cho chết mới là lạ!

Tiếng mắng gào, cách vền vền một cánh cửa, rất rõ ràng truyền vào trong tai, Ý Ý trong lòng chấp trùng bất định, sợ đến hồn bay phách tán.

Thân thể cơ hồ cũng không phải của mình, thần thờ đưa tay chống đỡ cửa, lòng bàn tay bị chấn động đến mức tê cứng, trán rịn ra tầng tầng mồ hôi lạnh, trái tim như bị người xoay vòng dúi trống dùng sức đánh.

- Tiểu cô nương, trốn ai vậy?

Phía sau, bất thành linh vang lên giọng nam cười khê.

Cả người cô chấn động mạnh mẽ.

Dùng sức nuốt xuống một cái, xoay người, có hai người đàn ông cao lớn đang ngồi chỗ bàn ăn, bàn ăn cân hơn một nửa thân thể, từ eo trở lên lộ ra thân thể cường nghị mà cường tráng, còn vị đang nói chuyện kia, trong tay cầm ly rượu đỏ, nhẹ nhàng đưa, một đôi mắt đào hoa, đang hứng thú nhìn nàng:

- Ở chỗ này, không phải là nơi dễ trốn.

Cô nuốt chút nữa rồi nằm do bị dọa, chân mềm nhũn, muốn quỳ xuống đất, trong đầu ngơ ngác ngác, vô ý thức đưa tay ra tùy tiện bắt được một đồ vật, đem mình ổn định.

Cô buồn bã hai khuôn mặt xa lạ, không biết đây là người nào, nhưng bất kể là ai, dù sao cũng hơn hai cái tên dơ bẩn ngoài cửa.

- Cầu các người, để cho tôi trốn một lúc, một lúc thôi, được không?

Cổ Đình Thâm dùng lực rượu, khỏe mới có ý cười không rõ, con mắt trong trẻo nhìn cô từ trên xuống dưới.

- Không thể nha.

Trong bụng cô hồi hộp.

- Chúng tôi lập tức sẽ đi, cô làm sao chống đỡ cửa, cũng không được rồi.

Bên cạnh có một vị nam nhân mang kính mắt phụ họa theo, trên mặt mang theo ý cười giống như đức vị trước.

Ý Ý vừa kinh vừa sợ, hiện tại càng đang ném trái nhân thể nóng lạnh, đã nhìn qua người năm sáu người, lại không một người muốn cứu giúp cô, trên thế giới này, ở đâu sẽ có nhiều người lương thiện như vậy.

Cô đang không biết nên làm gì, ngoài cửa, tiếng kêu la càng lúc càng lớn, trong phòng hai vị khách không phải là không có nghe thấy, nhưng họ mặc kệ, cảm thấy xem người xa lạ chịu khổ là chuyện rất sung sướng.

Cô cắn môi, lúc này không thể nói được gì, lời cầu xin đã đến miệng, cửa phòng rửa tay "cạch" một tiếng mở ra.

Vào lúc này tinh thần Ý Ý căng thẳng cao độ, nghe thấy tiếng khóa cửa, tương cánh cửa phía sau chống đỡ bị phá tan, cô cả người mất hết sức lực, "đông" một tiếng vang, hai chân bỗng nhiên quỳ xuống.

- Ôi, tiểu cô nương, làm sao sợ đến như vậy rồi.

Cổ Đình Thâm không ổn định rượu, hẳn chính là thích trêu ghẹo, sẽ không thật sự thấy chết mà không cứu, trước mắt cô gái nhỏ này xem ra yếu đuối mong manh, lại sợ hãi. Hắn sợ đem người làm cho sợ cháng váng, vừa muốn tới đỡ, ghế vừa mới đẩy ra lại bị người dùng lực đập một cước, vừa vịn liền đá vào chân sau của hắn, bị ép ngồi xuống.

Hắn ngửa đầu liền gọi:

- Nam Cảnh Thâm cậu làm gì thế!

- Ngồi.

Âm thanh này.....

Ý Ý không thể tin được ngẩng đầu lên, tay còn đỡ ở ngực, khi thấy rõ ràng đúng là Nam Cảnh Thâm, viễn mắt nóng lên, khỏe miệng không thể không nhúc nhích.

Dĩ nhiên sinh ra cảm giác yên ổn.

- Từ già.....

Nam Cảnh Thâm không để ý đến cô, tự mình kéo cái ghế ngồi xuống, rót rượu, tiếng rượu đổ vào trong ly đặc biệt chói tai.

Gương mặt hắn lạnh lùng, cầm đũa ở trên bàn lên, bình tĩnh tự nhiên bắt đầu ăn từ đĩa rau.

Bên cạnh, hai người đàn ông cả kính, cảm muốn rơi mắt, từ trưa đến giờ, Nam Cảnh Thâm không ăn miếng nào, sau đó lại giục lấy đi, hiện tại lại có thể ngồi ở chỗ này tiếp tục dùng cơm.

Cổ Đình Thâm cùng Phó Dật Bạch liếc mắt nhìn nhau, lại đồng thời nhìn về phía tiểu cô nương đang đứng ở cửa nom nớp lo sợ, trong lúc nhất thời, vẻ mặt không hèn nổi lên hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đêm nay bảo vệ cô chu toàn

Tuyệt đối có vấn đề!

- Từ già.....

Ý Ý nói hai chữ này suýt phải cắn phải đầu lưỡi, từ xa nhìn sắc mặt Nam Cảnh Thâm, lời cầu cứu trong nháy mắt không thể nói ra miệng.

- Còn không mau nhanh lăn ra đây, chờ lão tử phá tan cửa, liền ở ngay đây giết chết cô!

- Mở cửa! Có nghe thấy không!

- Đồ tiện nhân!

Âm thanh phá cửa ngày càng lớn, Ý Ý run lên, cả người cứng đờ, từ đầu tới cuối sự lạnh lẽo làm chóp mũi đỏ lên, trước mắt tầng tầng lớp lớp sương mù, tầm mắt cũng rất không rõ ràng, chỉ có thể đại khái nhìn qua loa đường nét thân thể của người đàn ông.

Cô hoang mang lau mắt, mở miệng:

- Tứ gia, xin ngài giúp tôi một chút, để ta ở đây tránh một chút, được không?

Không có bất kỳ ai đáp lại cô.

Bụng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, con người híp lại, lộ ra nét tinh quang giá rét như sương tuyết, sự sắc bén trong con mắt khóa chặt sự sợ hãi trên mặt Ý Ý.

- Cầu người thi thái độ phải nghiêm chỉnh, cô đây là đang cầu xin tôi?

Ngón tay Ý Ý xiết chặt vào nhau, để ở trước ngực, cô chần chờ, sau đó vừa quỳ vừa di chuyển đến trước mặt hắn.

Không phải giả bộ, mà là cô bây giờ căn bản không có khí lực đứng lên, mặc dù có, phỏng chừng cũng không địch chân nổi.

Tay duỗi ra đi, ở giữa không trung dừng một chút, sau đó như là quyết tâm, kéo một góc quần tây hắn.

- Tôi van cầu ngài, giúp tôi một chút thôi.

Cô ngẩng đầu, đỉnh đầu vừa vặn là ánh đèn thủy tinh long lanh. Dưới ánh sáng, da cô như mờ đông, trắng nõn, sắc mặt bị dọa kinh sợ, trắng bạch có chút quý dị, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến ngũ quan thanh tú đáng yêu của cô.

Nam Cảnh Thâm lãnh đạm nhìn lướt qua, mắt hơi nheo lại, trong con mắt ẩn chứa tia nham hiểm.

- Đây chính là cầu sao?

- Còn muốn..... làm sao mới đúng là cầu xin đây?

Khóe miệng người đàn ông nhếch lên, phát ra tiếng cười bạc bẽo.

Hắn khom lưng, bờ vai rộng hạ xuống, trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai người, chỉ còn kém hai li, liền có thể đụng phải mũi.

- Đêm đó chúng ta làm chuyện gì, còn nhớ không?

Đêm đó?

Ý Ý đang hồi tưởng, kỳ thực cách đây không lâu, tình huống cô và Nam Cảnh Thâm ở buổi tối chung đụng, chỉ có một lần như vậy thôi.

Xem ra là đã nghĩ tới.

Hắn ý tứ sâu xa nhếch môi.

- Ở đây, chúng ta làm tiếp lần nữa, cô đến lấy lòng ta.

Ý Ý kinh hãi đến biến sắc, con người rung động kịch liệt.

Hắn đến tận cùng có biết hay không, mình đang nói cái gì.

- Tứ gia, anh nói cái gì, tôi..... tôi không hiểu.

- Không hiểu?

Hắn hừ nhẹ một tiếng, Ý Ý đem thân thể lui ra sau, ngồi xuống bấp chân của mình, cách hắn có một ít chút, đỉnh đầu có cảm giác ngọt ngào, nhưng người cô không thể hạ thấp xuống được nữa.

Nam Cảnh Thâm đồng thời đứng thẳng người lên, do đó cũng không có vẻ cô đang tránh né, động tác khá đột ngột.

Chỉ thấy hắn làm gì đó trên điện thoại di động một lúc, màn hình bỗng nhiên ép đến trước mặt Ý Ý, một đoạn video, không hề có báo trước xuất hiện trước mắt.

Không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý nào, ánh mắt Ý Ý nhìn vào màn hình điện thoại di động vừa để xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ lên.

Hắn cho cô nhìn, lại không phải cái nghiêm chỉnh gì, mà là trên đảo quốc nào đó, hình ảnh không thể nói nên lời, đã kích mạnh mẽ mắt cô.

.....

Cô chỉ ngây ngốc nhìn mấy giây, rốt cục cảm thấy thẹn, vội vàng dời tầm mắt đi.

Một giây sau, sau giây bỗng nhiên có cái tay, vờn vàng bao phủ cô, đem đầu cô xoay trở lại, buộc cô xem xong.

Hai phút sau, Nam Cảnh Thâm mới buông tha cô.

- Không cần tôi giải thích thêm đi, cứ chiếu theo nội dung trong video mà làm như vậy.

- Hiện tại? Ở đây?

Cô hỏi, đầu lờ mờ nóng lên.

Hắn đột nhiên đưa tay, kéo lại cánh tay cô, đàn ông khí lực vốn lớn, Ý Ý không chống đỡ được hắn đột nhiên mạnh động, bị lôi kéo lao đảo hai bước, cái trán nặng nề đập lên đầu gối của hắn.

Nam Cảnh Thâm cũng không thèm nhìn tới cô, hắn một tay cầm thuốc lá, khói thuốc bốc lên từ từ như sương trắng mỏng lung trước mặt hắn, con ngươi đen híp lại thâm thúy mà u ám.

Hắn đem bật lửa dùng sức hướng về trên bàn ăn ném, cúi đầu xuống nhìn cô:

- Cơ hội chỉ có một lần, làm, đêm nay tôi bảo vệ cô chu toàn, không làm, vậy thì cắt ra ngoài.

Lời này, vô tình làm sao.

Không có lấy một sự tôn trọng.

Mắt Ý Ý đầy nước, cắn xuống môi càng lúc càng lớn, ngay cả mình cũng cảm thấy đau.

Nhìn ánh mắt hắn, với ma quỷ không khác nhau gì cả.

Bên cạnh, hai người đàn ông không nói một chữ nào này giờ, sắc mặt càng ngày càng nghiêm nghị, chỉ bằng vào Ý Ý có tướng mạo hiền lành, hai cái đại gia này tự động đứng về phía cô, nhưng cũng không dám ở nơi này mở miệng nói thay cô.

Phó Dật Bạch lặng lẽ đem điện thoại di động cầm tới, vừa nhìn hình ảnh dừng lại trên đó, mơ hồ đoán được mấy phần, hắn đem đoạn phim tạm dừng mở ra, quả nhiên.....

Một sự phản kích, ngay cả âm thanh âm cũng có.

Tiếng kêu ngậm nga, không đúng lúc truyền ra.

Sắc mặt Ý Ý đỏ hồng, lúc cho cô nhìn vừa nãy, Nam Cảnh Thâm không mở tiếng, vào lúc này vừa nghe, trong đầu vậy lại tự động nhảy ra những hình ảnh ngượng ngùng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn rụt rè ngẩng lên, hô hấp dần dần dồn dập.

- Ngài thật sự muốn cho tôi làm như vậy?

- Sợ à?

Nam Cảnh Thâm thở ra vòng khói, nhẹ nhàng nắm cầm cô, bắt cô ngẩng đầu.

Bốn phía không khí, trong nháy mắt ngưng kết thành băng.

- Vâng.....

Cô mím môi thật chặt, tay nắm ống quần trên của hắn, cách một tầng vải vóc xa xỉ, móng tay của cô, bấm vào đầu ngón tay của chính mình, đau đớn lan ra.

Rất không giúp chịu thua:

- Tứ gia, tôi sợ, tôi thật sự không làm được, cầu xin ngài.....

Cô mang theo biểu hiện cầu xin, tha thiết nhìn hắn.

Nam Cảnh Thâm trầm mặc.

Ý Ý trong lòng liên dây lên hi vọng, cô nhẹ nhàng hé mở đôi môi, có ý định làm ra âm điệu mềm mại.

- Tôi là tín nhiệm ngài, ngài sẽ không đối với tôi thấy chết mà không cứu, đúng không?

Cô đánh cược, đánh cược trước hai nhà Nam Tiêu, trong hôn lễ, Nam Cảnh Thâm hung hăng che chở cô, đối với cô có phần thương tiếc.

Dù cho bị hắn nhìn đến kinh sợ, cảm giác ngột ngạt muốn đem lý trí cùng thể diện của cô ép xuống.

Ngắn ngủi vài giây, người đàn ông bỗng nhiên lần thứ hai hạ thấp người, đến gần, cách cô chỉ có nửa cái nắm đấm mà thôi, hắn cười gằn, nhìn chăm chăm mặt cô, lạnh lẽo nói:

- Cô dựa vào cái gì cảm thấy tôi sẽ không công cứu cô?

Hắn vừa hỏi xong, trực tiếp làm Ý Ý bối rối.

- Chúng ta..... chúng ta, chúng ta cùng một công ty, ngài là cấp trên của tôi.

Cái cơ vụng về như thế, hiển nhiên không thể thuyết phục được hắn.

Nam nhân lạnh lùng hé môi.

- Không phải cô đã nói, muốn cùng tôi phân rõ giới hạn, giữa chúng ta, nên tính là người xa lạ đi.

Ý Ý mạnh mẽ chấn động, viên mắt ửng hồng, hiện ra vẻ xám trắng.

Thì ra.....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Nhục nhã

Hắn đề ý những câu Ý Ý đã nói ngày đó ở hành lang.

Cho nên mới bày ra tư thái thấy chết không cứu, những âm thanh ngoài cửa hắn không phải không nghe thấy, hàng ngày toàn thừa dịp cô gặp rắc rối, cố ý làm khó dễ, thật sự nhẫn tâm như vậy sao.

Cô không tin, như vậy, lại đánh cược một lần.....

- Là tôi sai rồi, ngày đó, tôi không biết nói chuyện.....

Nam Cảnh Thâm chăm chú hút thuốc nhà khói, cứ chỉ tào nhả, gương mặt lạnh lẽo không hề có cảm xúc, miệng mở hé ra phun ra vòng khói trắng không có quy luật, lơ mơ ở trong đó có pha thêm tia lạnh lẽo.

- Âm thanh quá nhỏ, tôi nghe không rõ.

Ý Ý nắm chặt cái tay khác, dùng sức ngất lấy lòng bàn tay, cảm thấy đau.

Hai bên khuôn mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn nữa, cái miệng nhỏ béo mập ướm át chu ra, kèm theo tiếng khóc nức nở.

- Tôi sai rồi, tôi nói chúng ta nên phân rõ giới hạn, là tôi sai rồi.

Người đàn ông hừ cười một tiếng.

- Vậy cô cảm thấy, giữa chúng ta, nên là quan hệ gì?

Quan hệ gì.....

Cô căng thẳng, cong ngón tay lại.

Vấn đề này, làm sao mới đúng đây, trả lời như thế nào, đều sai cả.

- Không nói được?

Hắn lười biếng dựa sâu vào ghế, nhìn chăm chú vào ánh mắt thâm thúy kia, giọng nói bạc bẽo:

- Vậy thì làm đi.

Ý Ý kinh ngạc, mi mắt run rẩy, kết quả, cô nói, vẫn không làm hắn hài lòng, hay là muốn...

Cô theo bản năng nhìn xuống xem thứ cường hãn giữa hai chân hắn.....

Tầm mắt vừa chạm đến, còn chưa có nhìn hết, cô đã hoang mang xoay mặt đi, thật sự là quá ngượng ngùng.

- Lão tử, đủ rồi nha.

Phó Dật Bạch không nhìn nổi nữa.

- Cô bé này mới bao nhiêu, cậu với người ta nào có thâm cừu đại hận gì, trêu tí là được rồi.

Cổ Đình Thâm cũng phụ họa theo:

- Cậu cũng không phải người chuyên ý thể hiếp yếu, cậu xem cậu dọa tiểu cô nương này thành hình dạng gì rồi.

Nam Cảnh Thâm thu mắt lại, sâu trong mắt bắn ra ý lạnh, tầm mắt thẳng tắp bắn xuyên qua, sắc mặt đáng sợ giống như Diêm Vương.

Hai người đàn ông kia đồng loạt im miệng, đồng tình liếc mắt nhìn Ý Ý đang còn quỳ dưới đất, chỉ có thể nhìn cô tự mình có cầu phúc, ai không chọc, lại chọc phải vị này.

- Trên đất lạnh, trước tiên đứng lên đi đã.

Cổ Đình Thâm nhin không được, nhắc nhở một câu.

Ý Ý thoáng giật mình, liếc mắt nhìn, ánh mắt còn chưa có nhìn thấy người nói chuyện, thì một giây sau đã được một bàn tay lớn dùng sức kéo lại. Cô khó có thể chống lại sức mạnh đem cô từ trên mặt đất nhấc lên, thân thể cô bị ép buộc theo hướng cái tay lôi kéo, trong nháy mắt, đã ngồi ở trên đùi của hắn.

Tay, bị Nam Cảnh Thâm nắm đến sung lên, mạch dưới lòng bàn tay nhảy lên, cô căng tròn con mắt, khó có thể tin hắn trực tiếp bắt lấy tay cô, chạm đến nơi đó của hắn.

- Nam Tử gia!

Trái tim Ý Ý đập sấp nhảy đến cuồng hống, kinh hoàng hô một tiếng, nhiệt độ cơ thể cô nhanh chóng hạ xuống, sự lạnh lẽo từ dưới chân lan ra toàn thân.

Cô một tay chống lên đùi Nam Cảnh Thâm, miệng lớn thở hỗn hển hai tiếng, lấy hết dũng khí đến xem hắn. Lúc nói chuyện, cảm giác trong cổ họng đều run lên:

- Tôi bị người đuổi theo, không cẩn thận chạy đến nơi này, là quấy rối đến anh, anh cứu tôi, tôi vô cùng cảm kích, anh không cứu, cũng không cần..... làm nhục tôi như vậy.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm không hề thay đổi, chỉ là đặt tầm mắt ở trên người cô nhiều thêm chút.

Không nghĩ tới ép cô, ngược lại lại đưa ngao khí tận trong xương tủy cô ép ra ngoài rồi.

Đáng tiếc dù có như vậy, đôi tay nhỏ còn đang bị hắn khống chế đang run lẩy bẩy.

Hừ lạnh một tiếng, từ hai lần môi mỏng ra lệnh:

- Cút ra ngoài.

Nào Ý Ý tạm dừng lại, có chút đột nhiên không kịp chuẩn bị, cô nói những câu nói kia, không phải là muốn kích thích hắn, nhưng loại kích thích lại phản ngược lại.

Đến đây, cô bỗng nhiên hiểu được.

Nếu như Nam Cảnh Thâm chịu giúp cô, từ lúc vào cửa, hắn liền giúp, sao có thể ngay ở trước mặt bạn bè, một hai lần nhục nhã cô. Ngoài cửa, mấy lão phá cửa còn chưa có rời đi, mà ngày càng hung hăng. Cô bỗng nhiên không biết làm sao bây giờ, chỉ sững sờ nhìn hắn lạnh lùng đến không có tình người.

- Nghe không hiểu?

Hắn nhú mày, dĩ nhiên là không còn bao nhiêu kiên nhẫn nữa.

Hắn không rống cô, nhưng Ý Ý cảm thấy so với bị rống lên còn khó chịu hơn, nước mắt lưng tròng sắp rơi ra, không thể giả bộ được nữa.

Cảm giác nhục nhã chật chệ bao lấy cô, Ý Ý cảm thấy đợi ở chỗ này, cô sẽ bị đâm đạp đến một điểm tôn nghiêm cuối cùng cũng không còn.

Giờ tay lên, đẩy ra cái tay Nam Cảnh Thâm đặt trên mu bàn tay cô, dùng sức lườm hắn một cái, sau đó đứng lên, hướng về cửa đi.

Ánh mắt Nam Cảnh Thâm chìm xuống.

Tiểu Ý Ý thật có bản lĩnh khiến hắn động nổi giận!

Tay cô đã đặt trên tay nắm cửa. Cả người Ý Ý run rẩy, cô không muốn ở lại đây chịu khổ, nhưng bên ngoài, cũng không phải là nơi cô có thể đi, nhất thời, không biết có nên mở cánh cửa này không.

Hoảng hốt một thoáng, khí lực trên tay không nặng, không biết làm sao, chính mình đem cửa khóa mở khóa ra.

Tay cầm tay nắm đề xuống đến mức làm cửa mở.

Lúc cô còn đang sững sờ, hai người đàn ông ngoài cửa đã hùng hùng hổ hổ muốn va vào cửa đi vào.

Ý Ý sợ đến mức lui một bước, nâng tay lên dừng lại ở giữa không trung.

Khóe mắt bỗng nhiên thấy có vết bóng đen, con gió thổi qua gò má như lưỡi dao sắc bén.

Nam Cảnh Thâm bước nhanh tới chỗ cô, một cước đem cửa đã đẩy ra một nửa đạp lên, sức mạnh lớn đến mức kính trong phòng kịch liệt rung lên, cũng đem cửa khóa lại.

Vừa xoay người, cũng không nhìn cô, nhưng chuẩn xác bắt lấy cổ tay cô, động tác có thể nói rất tàn nhẫn thô bạo, tay hắn khí lực vốn lớn, Ý Ý tránh thoát không được, bị lôi đi phía trước.

Nam Cảnh Thâm hình như là chê cô chậm chạp, đơn giản ôm ngang cô lên, rồi lại không muốn để cho cô thư thái, nâng cổ tay cô đột nhiên xoay chuyển, liền đem cô khiêng ở trên vai, bước tới phòng rửa tay.

Cửa kính bị lực mạnh đóng sầm lại, Cố Đình Thâm run lên, rượu suốt chút nữa từ trong ly văng ra.

Hắn chậm rãi để ly rượu xuống, chăm chú trung cầu ý người bên cạnh:

- Có muốn báo cảnh sát hay không?

- Bắt ai? Cậu dám đem cảnh sát gọi tới, lão tử ngày mai sẽ đem cậu ném vào ngồi hơn nửa tháng đi.

..... Thật là, Nam Cảnh Thâm là ai a, là chúa có thù tất báo.

Ở cửa phòng bao, hai lão già ngoài đó cứ đá lại đạp, tiếng mắng càng ngày càng lớn, Phó Dật Bạch đã sớm không còn kiên trì được nữa, đứng lên nói:

- Tôi đi đem người đuổi đi cho rồi.

- Đừng đi chuyển, cái cửa này bằng gỗ, sức người không đạp nổi đâu.

Nói chuyện, Cố Đình Thâm nhìn về hướng phòng rửa tay.

- Không thấy lão tử này giờ vẫn không lên tiếng sao, đem người giữ lại, chờ một lúc còn có trò hay để xem.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chỉ bằng tôi là Tứ gia của em

Nam Cảnh Thâm khóa cửa lại, bật đèn, hắn cơ hồ là một quyền đập tới, cái đèn trên đỉnh đột nhiên sáng choang, Ý Ý theo bản năng nhắm mắt lại, tay nhỏ nắm chặt lấy áo hắn.

Dù cho hắn có ném cô xuống, cô cũng không buông tay.

Trong lỗ mũi, tràn đầy hơi thở bá đạo của nam nhân này, nhàn nhạt mùi rượu, với mùi thuốc lá mát lạnh, xuống phía dưới, y phục của hắn lạnh lẽo.

Chờ thích ứng với ánh sáng, Ý Ý mở mắt, đập vào mắt là hầu kết đang chuyển động của hắn, trên đỉnh đầu hạ xuống giọng nói lạnh lẽo của hắn:

- Thật là to gan, tôi không cho em đi, em lại dám đi.

Mặc dù là gặm nhẹ, nhưng âm thanh hắn nói ra khỏi miệng mang theo khàn khàn ngọt ngào.

- Dựa vào cái gì không được.....

Cô đáp trả bình tĩnh, nhưng thật ra không trấn định chút nào.

Hắn hừ cười, từ trên cao nhìn vào ánh mắt của cô sâu hơn chút, ngón tay dài ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại bấm một cái.

- Chỉ bằng tôi là Tứ gia của em.

Ý Ý trong đầu thoáng chốc trống rỗng, ngón tay trắng bệch bám trên vai hắn, động tác rõ ràng chậm đi rất nhiều, trong đầu ong ong, không rõ lời hắn nói.

Rõ ràng sợ muốn chết, vẫn không sợ chết tranh luận:

- Anh còn muốn đề tôi cầu xin anh sao, tôi đã cầu xin, anh không cứu, tôi cũng chỉ có thể dựa vào chính mình tự cứu mình.

Gương mặt người đàn ông trong nháy mắt âm trầm.

Trong mắt hắn hiện ra tầng băng lạnh, bấm vào bên eo cô, cách da thịt, giống như là xoa bóp bộ xương.

- Em đang ghét thân thể mình quá sạch sẽ?

Ý Ý mờ mịt mở to mắt, tiếp theo chớp mắt, bỗng nhiên "ư ư" một tiếng khóc lên.

- Nay tôi phải làm sao đây, tôi sợ hãi..... chẳng lẽ muốn tôi nhảy cửa sao, ô ô.....

Khóc thất thanh, âm thanh nhu mềm, lại giống như bị nghẹn, giống âm thanh bú sữa.

Người đàn ông thoáng ngần ra, sau đó sắc mặt dễ nhìn chút, sinh ra chút thương tiếc, bắt đầu hồi hận vừa nãy không nên làm đau cô.

Hắn có chút không đành lòng, thân thể phản ứng, muốn đem nước mắt của cô lau đi.

Còn chưa có đụng tới, Ý Ý dốc hết khí lực, dùng sức đẩy hắn ra, nhếch miệng khóc lớn tiếng hơn:

- Tôi sợ bị bắt nạt, nhưng tôi cũng sợ chết, bị bắt nạt dù sao cũng tốt hơn chết, dù sao vừa nhắm mắt lại, chịu đựng qua một buổi tối là tốt rồi.

Nam Cảnh Thâm mới vừa nâng tay lên, nghe cô nói thế, con người tối đen nặng nề nhìn chằm chằm trán của cô, gân xanh trên trán nổi lên, tất nhiên là đáng về nổi giận:

- Em lặp lại lần nữa cho lão tử.

Ý Ý bị rỗng đến sững sờ, cái cổ rụt lại, đặc biệt không cốt khí, đầu còn dám nói chuyện, cái miệng nhỏ chỉ để ý đến khóc.

Trên mặt người đàn ông che kín một tầng băng lạnh, bàn tay đưa xuống hông cô ấn về phía chính mình, giọng điệu thô bạo:

- Tôi thấy em thích ăn đòn, quả thực không biết trời cao đất rộng!

- Tứ, Tứ gia!

Ý Ý thấy tình thế cấp bách, đẩy hắn ra.

- Anh muốn làm gì.

- Hiện tại hỏi vấn đề này, em có phải có chút ngốc không.

Hắn không hề có cảm xúc, đầu ngón tay xảo diệu kéo ra cái cravat, trói chặt tay cô ra phía sau, một tay hắn phủ lên hai bàn tay nhỏ bị bắt chéo của cô, đột nhiên hướng về trên lưng cô chống đỡ một chút.

Thân trên của Ý Ý không thể khống chế được, trong lòng dán chặt lấy hắn, hai chân gác ở hai bên hông hắn, thân thể hiện ra một loại tư thế vận vẹo.

- Đau, Tứ gia, đau.....

- Mới bắt đầu đã kêu đau, chờ chút tôi xem em làm sao nhận được ngủ ở."

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng động tác trên tay rõ ràng nhẹ đi rất nhiều.

- Có cảm thấy gì không?

Ý Ý run lên:

- Cảm giác gì.....

Nam nhân mặt lạnh, môi mỏng nhếch lên.

- Thân thể tôi biến hóa.

-.....

Nguyên lai, đó là thân thể hần nổi lên phản ứng tự nhiên.

Tiểu Ý Ý sao lại không hiểu điều này là gì, cô sợ đến sắp khóc, khuôn mặt nhỏ phẩn tròn lúc trắng lúc xanh.

Hai chân cô run rẩy lợi hại, cô cắn chặt môi dưới, con mắt còn còn mông lung một tầng hơi nước do mới khóc, trông mắt chuyển động, mở to nhìn đôi môi mỏng của hần, người đàn ông có khuôn mặt sắc bén gần ngay trước mắt.

- Nói chuyện.

Hần véo mạnh cổ tay cô.

Ý Ý run rẩy gật đầu, hoảng hốt vội nói:

- Tứ gia, van cầu ngài, bỏ qua cho tôi đi, tôi sợ.....

Hiện tại mới biết sợ?

Nam Cảnh Thâm lạnh lùng híp mắt, không nhúc nhích chút, chợt đem người con gái từ trên bồn rửa mặt ôm xuống, hần ngồi trên bồn cầu, kéo cô lại, tách hai chân cô ra, lấy tư thế ngược lưng ngồi ở giữa hai đùi hần.

- Thà em làm cái gì, lúc thân thể còn sạch sẽ, tôi trước tiên dạy em làm thế nào, sau đó đi ra ngoài, em mới có chút kinh nghiệm.

Ý Ý hoảng sợ càng trừng mắt càng lớn.

Hần không phải đang đùa giỡn.

Làm sao đây, làm sao bây giờ đây, cửa đã khóa rồi, phòng khách ngoài cửa, có hai người đàn ông là bạn tốt của hần, hơn nữa cũng sẽ không giúp cô, lại tiếp một cánh cửa nữa phía ngoài, so với đám rông hang hỏ còn đáng sợ hơn.

Cô tựa hồ đã bị bức ép đến tuyệt cảnh, không có một con đường nào có thể thuận tiện, trừ phi, ủy thân ở một nơi.....

- Có phải... nếu tôi thỏa mãn anh, anh có thể giúp tôi đem mấy người ở ngoài kia đuổi đi?

Nam Cảnh Thâm như sương lông mày, ánh mắt cổ quái nhìn cô nửa ngày.

Ý Ý không dám ngẩng đầu, tay nhỏ rụt rè nắn nắn tay áo hần.

- Vậy tôi cho anh hôn một chút, anh hãy giúp tôi một chút, được không?

Cô thật sự không muốn ở đây tiêu hao khí lực, lại bị Lưu tổng chà đạp, chỉ cần vừa nghĩ tới Lưu tổng hói đầu bụng phệ, cô liền buồn nôn.

Nam Cảnh Thâm không giống vậy, chỉ ít hần cao to đẹp đẽ, hôn một chút, cũng sẽ không thiếu đi miếng thịt nào.

Cô cúi đầu, vui suy nghĩ của mình vào trong, không chú ý tới, người đàn ông có gương mặt tinh xảo hoàn mỹ, đang ngày càng thâm trầm.

- Em đây là đang cùng tôi bàn điều kiện?

Mí mắt Ý Ý run rẩy, trái tim nhảy lên.

- Anh đồng ý sao?

Hần nhẹ nhếch môi, lộ vẻ trào phúng.

Sắc mặt lại chìm lạnh, nhất thời khiến người ta nhìn không thấu, bàn tay hần nâng đỡ sau gáy cô, ép hướng về hần, nguy hiểm híp mắt.

- Tiểu Ý Ý, tôi thật đúng là coi thường bản lĩnh của em a.

Làn da trên mặt cô trắng như sứ, gò má có nước mắt chảy qua, không giống như bị bệnh mà óng ánh hần lên, tuyệt đẹp như là đang chờ đợi hái đóa hoa nhỏ kiêu diễm.

Vung lên cái cổ dài có đường cong đẹp, nhắm hai mắt, nhìn như hạ quyết tâm, nhưng lông mi khẽ run cùng xương quai xanh chấp trùng, đã tiết lộ đáy lòng căng thẳng.

Nam Cảnh Thâm cứng đờ, quá mức kiên cường, cả người có chút căng chặt.

- Em nghĩ thông suốt rồi?

Hần hỏi, trong cổ họng như hun khói lửa, cực kỳ khàn khàn.

Ý Ý không lên tiếng, cô cũng nói không ra.

Cô cái gì cũng không hiểu, liên tiếp hôn cũng sẽ căng thẳng, căng thẳng đến nghẹt thở, trên thân khí tức người đàn ông càng nặng, ép tới cô không thở nổi.

Cô càng sợ, càng muốn sớm một chút kết thúc cảm giác gấp gáp bị động này.

Không biết lấy dũng khí từ đâu, cô đột nhiên nắm lấy hai khuy áo hần, đem hần kéo về hướng mình.....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vạ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Tứ gia hảo hảo dạy cho em một bài giảng

Xấu hổ mờ miệng, đáng dấp hồn dỗi, thật sự là đáng yêu cực kì, cũng khó trách khối băng sơn ngàn năm Nam Cảnh Thâm lại bị bẫy ở trong tay nàng.

..... Khuôn mặt nóng bỏng như thế, băng cũng phải tan thôi.

- Không bằng tôi hỏi em, tôi hỏi em cái gì thì nói cái đó.

Ý Ý quấy ngón tay, cũng không ngảng đầu.....

- Anh hỏi đi.

- Em cùng lão tứ đã dặt tay nhau sao?

- Ủ.....

- Đã hôn môi chưa?

- Đã chạm qua.....

- Tiến tới bước nào rồi?

Cổ Đình Thâm có chút cuống lên, liên quan đến cuộc sống riêng Nam Cảnh Thâm, hắn và Phó Dật Bạch giống nhau đều thích xem bát quái, nhưng trước mắt là con tiểu bạch thỏ mềm cực kì này, liền lập tức khôi phục nét mặt đang chán kinh.

- Sau khi hôn môi, lại phát triển đến một bước nào rồi hả?

Hắn hỏi lên như vậy, Ý Ý dĩ nhiên lục lại hồi ức.

- Sau khi..... tôi bị ném ra a, nghĩ tới, thật giống nghe thấy được tiếng dây kéo của...

- Dây lưng?

Mỉ tâm của Cổ Đình Thâm nhảy một cái, không che dấu được hưng phấn, hắn không hỏi lại, kết quả đã rõ ràng, nếu như lão tứ tiến hành được bước cuối cùng, Ý Ý sao có bộ dáng hồ đồ này, càng khôi phải nói lại tiêu sái đi ra, lão tứ cũng không cần ở bên trong tắm nước lạnh để lùi dục vọng thân thể.

Lúc này, cửa phòng rửa tay mở ra.

Phó Dật Bạch đang phá cửa lập tức thu lại không được, bị trón, Nam Cảnh Thâm đứng bên cạnh một bước, làm cho hắn vọt tới càng thâm hại hơn.

Phó Dật Bạch đụng vào bồn rửa mặt, khẩn cấp dùng tay chống, mới không có bị đụng đầu, lại đụng ngã mấy cái lọ bình, làm chúng ngã lăn ra.

- Cậu chấn lối đi quá!

Nam Cảnh Thâm không hề liếc mắt nhìn hắn, thân thể cao ngất từ trong phòng rửa tay đi ra, một thân áo somi màu trắng cùng quần tây, không tìm được một chút dấu hiệu ngồn ngàng cùng chật vật.

..... Chất lượng quần áo, chính là không giống nhau.

Cửa phòng bao, đột nhiên bị đập một cước.

Lực rất lớn, nhưng giống như là khí lực vẫn còn, quả nhiên, cửa vẫn y nguyên, hai người chưa có từ bỏ, thờ hồn hển ô ô mắng:

- Tao không tin cô đêm nay có thể tại bên trong chờ một buổi tối!

Ý Ý sắp đem hai người kia cho bỏ quên, một tiếng mắng mặt, liền đem cảm xúc e ngại phát tiết ra.

Nam Cảnh Thâm hai bước đi tới chỗ cô, đứng thẳng, cô cũng không nhìn xem là ai đang đứng bên người mình, bản năng hướng phía sau hắn trốn, chờ đến gần rồi, mới cảm thấy được hơi thờ quen thuộc.

- Tứ gia.

Cô nắm lấy cánh tay Nam Cảnh Thâm

- Ngài có thể đem bọn họ đuổi đi sao?

Người đàn ông buông xuống tầm mắt, chăm chú nhìn cánh tay nhỏ xanh xao của cô, trong lòng sinh ra một loại cảm xúc.

Thời khắc nguy cơ, còn hiểu phải ý lại hắn, không sai, có tiến bộ.

Hắn đảo mắt qua nhìn cô:

- Đi theo bên cạnh tôi, đừng nói chuyện, Tứ gia hảo hảo cho em một bài lên lớp, rồi sau đó đừng tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn nữa.

Hắn dùng ngón từ chính giữa, Ý Ý rất khó đem hắn cùng tên lưu manh vừa nảy liên hệ cùng nhau, đáy lòng sinh ra cảm giác tin cậy hắn.

Cửa phòng khách ở ngoài, giám đốc Tô cùng Lưu tổng luân phiên phá cửa, tay đã đập đến đau đớn, chân cũng đá đã tê rần, men rượu đã sớm đi hơn nửa, giờ khắc này trong đầu đều

là phần nợ, có được ngu với người phụ nữ kia không đã không còn quan trọng, quan trọng là, lấy địa vị Lưu tổng hiện nay, còn không có người dám vùng một bạt tai với ông ta.

Đêm nay phá cánh cửa này, giết chết cô ta!

- Mẹ kiếp, đây đưa như vậy làm cái gì, đi lấy đồ, dùng dao cạy cửa ra cho tôi!

Lưu tổng la lên, chống nạnh thờ đốc, khỏe mắt nhìn thấy chỗ vách tường ngoài hành lang có bình chữa cháy, liền hướng chỗ đó cầm bình lên định ném.

Thân thể đi về phía trước mạnh mẽ, giờ khắc này cả người như dùng hết sức khí lực.

Lúc cửa mở ra từ bên trong, ông ta không kịp thu tay lại, giờ bình chữa cháy lên và té ra đất, thân thể to béo lăn vài vòng trên đất, đỉnh đầu có chừng vài cọng tóc tán loạn trước mắt, ông ta vươn ta ra, cái áo bị kéo lên như muốn tuột ra.

- Tôi tưởng là ai chứ, đây không phải Lưu tổng sao, làm sao, thậm lại một mồi, tìm tôi xem bệnh tìm tới nơi này luôn rồi?

Phó Dật Bạch trêu chọc, lông mày nhướng lên rất cao.

Vừa nghe thấy giọng nói này, Lưu tổng mới vừa bò lên nửa thân thể bịch một tiếng quỵ xuống run rẩy ngẩng đầu lên.

- Phó, bác sĩ Phó, vừa nãy bên kia không nói đây là phòng bao của ngài, tôi đã quấy rầy lâu như vậy, thực sự..... thực sự xin lỗi.....

Phó Dật Bạch này là truyền nhân duy nhất của Phó gia, là danh môn quý tộc ở Hải Thành. Ở đây tổng cộng có mấy nhà, Nam, Phó, Bạch, Hạ. Trong bốn họ này, Phó Dật Bạch nổi danh là hỗn thế ma vương, bình thường không muốn làm gì cả đê, ham muốn duy nhất chính là làm cho chữa bệnh, không phải là viện trưởng, chỉ ngồi cái chức vị bác sĩ điều trị chính, người trong nhà cũng chịu cực kỳ, mặc dù hấn nào loạn mấy năm, cũng lại trở về tiếp nhận xí nghiệp gia đình, tổ tiên dòng tộc bốc lên khói xanh, Nam gia cũng như thế, có tổ tông làm quan trong cung dưới triều nhà Thanh, mấy trăm năm cầm rế ở Hải Thành, phát triển đi xuống, bây giờ đã là thế gia tiếng tăm lừng lẫy, ai dám trêu tới.

Lưu tổng vào lúc này hồi hận đến xanh ruột rồi.

Phó Dật Bạch cong cong khỏe miệng, cười không có ý tốt:

- Dù sao thì, đây cũng không phải phòng bao của tôi, là của Nam Tứ gia nha.

Lưu tổng sợ đến toàn bộ thân thể nằm rạp xuống, tứ chi hướng thân thể hai bên cong cong, quả thực như con lừa đội da người, cả người run lấy bầy, tay kê sát ở mặt đất mờ mờ, giả bộ đang tìm đồ vật.

Phó Dật Bạch ngồi xuống, ung dung nói:

- Lưu tổng đang tìm món đồ gì sao?

- A, đúng đúng đúng, tôi rơi mất cúc tay áo ở chỗ này..... không tìm được, bác sĩ Phó, tôi tự tìm được rồi.

Mặt Phó Dật Bạch bỗng trở nên lạnh lẽo, hấn không cần, trong nụ cười dần dần hiện ra sự trào phúng.

Lưu tổng nằm úp sấp ra gian phòng nhìn giống một con chó như thế, cửa đang đóng lại trước mắt ông ta, nếu không phải nhanh rút về, chắc ngón tay ông ta đã bị bấm gãy rồi.

Ông ta liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, trong lòng bồn chồn.

Trong phòng khách đột nhiên yên tĩnh lại, ông ta thờ cũng không dám, mồ hôi nhỏ xuống đất, ông ta vội vàng đem ống tay áo lau khô, nửa người trên dĩ nhiên đã ướt đầm mồ hôi.

Bật lửa lau đốt trong nháy mắt, mặc dù đột ngột, nhưng là tiếng động rõ nhất lúc này.

Nam Cảnh Thâm mặt không hề cảm xúc ngồi xuống salông, mặt không hề cảm xúc, khói thuốc trắng che mắt cái miệng, hấn hút một hơi, thổi ra khói thuốc mỏng lung.

- Lưu tổng, lại đây ngồi.

Lưu tổng ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông như đế vương, hai chân dài ngồi ở trên salông, mặt hấn không hề cảm xúc, nhưng lại sắc bén, lạnh lùng khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Ông ta nhìn một chút cũng không dám nhìn, đầu so với vừa nãy cúi xuống càng thấp.

- Tôi không ngồi đâu.....

Nam Cảnh Thâm không miễn cưỡng người khác, lời khách sáo, người khác không nhận, cũng không nói lần thứ hai.

- Có công ty gần đây đang cùng Hoa Thụy bàn bạc, Lưu tổng là người phụ trách chính?

Lưu tổng thấp thòm lau mồ hôi.

- Là, là tôi.....

Nam Cảnh Thâm híp mắt, môi mỏng hút một ngụm thuốc lá, khỏe môi có chút ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hấn đã muốn bảo vệ cô, thì đó chính là bảo vệ

- Ai là người bày ra?

Hắn hỏi, con người tối đen lóe ra lư quang nguy hiểm.

Người bày ra?

Đề án này, là tổ kế hoạch nhện hơn nửa tháng mới làm ra, là trực tiếp tiếp thu ý của tổng giám đốc, nhưng toàn quyền bàn giao xuống, ông ta còn chưa từng hỏi qua, vẫn chưa có định ra tổ trưởng. Lư tổng có thể cùng Hoa Thụy bàn bạc, bất quá là bởi vì ông ta ở trên thương trường là kẻ đối trả, hay a dua nịnh hót, đối phương lại là Hoa Thụy, lần hợp tác này, không nhất định có thể thành công, phải ông ta đến, một là đem thành ý công ty bày ra, hai là Lư tổng khá là khéo đưa đẩy, sẽ không đắc tội với người quyền thế cao hơn ông ta.

Có hai tầng đảm bảo, Lư tổng có chút nhẹ nhõm, vậy mà lúc này Nam Cảnh Thâm hỏi như vậy, ông ta không chút suy nghĩ, há mồm đáp:

- Nam Tứ gia, chính tôi là người phụ trách, ngài cảm thấy có vấn đề gì, chúng ta còn có thể bổ sung.

Lúc nói chuyện, khóe miệng ông ta nhếch lên nụ cười đắc ý, dường như đã thấy lần hợp tác này sẽ thành công.

Con người Nam Cảnh Thâm ngày càng lạnh lẽo.

Khóe môi khẽ nhếch lên ý cười, một tay chống thái dương, uy thế lẫm liệt nhìn người trước mặt.

- Là có vấn đề.

Lư tổng cả kinh.

- Ngài nói, là chỗ nào, chúng ta thật đúng lúc có thể sửa đổi.

Người đàn ông như đế vương trầm thấp cười khẽ, không nhẹ không nặng nói.

- Lư tổng ở thương trường nhiều năm, có biết trộm văn kiện cơ mật của công ty đối thủ, là tội gì không?

- Cái gì..... văn kiện cơ mật, tội gì?

Người đàn ông không nói gì, chỉ liếc mắt ra sau ra hiệu.

Cổ Đình Thâm không nhanh không chậm đem điện thoại di động đưa tới trước mặt Lư tổng, trên màn ảnh, đang mở ra một bưu kiện.

- Đây là hai giờ trước, Ôn thị gởi tới đề án, cùng cái ông cho ra giống nhau như đúc, nhưng so ra lại kém một chút.

Sắc mặt Lư tổng cả kinh.

- Bọn họ làm suýt giống, sao không phải là bọn họ trộm của chúng tôi?

- Ông vẫn chưa rõ sao.

Cổ Đình Thâm mặt không hề cảm xúc hừ cười, thanh âm vững vàng, phảng phất chỉ là đang bàn luận chuyện không thể bình thường hơn được.

- Cũng bởi vì các người càng tinh tế, hầu như đem mỗi một hạng mục của bọn họ đều làm hoàn thiện, hoàn thiện đến không tìm được một chỗ sai lầm, nhưng dù là bởi vì làm quá hoàn mỹ, trái lại làm lộ chân tướng.

Cổ Đình Thâm lấy lại điện thoại di động, không hề nhìn đến Lư tổng đã hoảng loạn, quay người về phía Nam Cảnh Thâm xin chỉ thị:

- Tứ gia, có muốn khởi tố không?

Môi Nam Cảnh Thâm khẽ nhếch, dúi ra một tia khói xanh, tàn thuốc chưa cháy hết dụi tắt ở trong chén nước, phốc một tiếng, làn khói màu xám đen quét qua con người đen sâu thẳm của hắn.

- Gọi điện thoại cho Ôn thị đi.

- Tứ..... Tứ gia!

Lư tổng dần dần hoảng hồn, sợ đến không thể nói được, con mắt chưa bao giờ mở lớn như vậy.

- Ngài không thể làm như thế, phần văn kiện này, không hề có một chút quan hệ với tôi, thật, thật ra, tôi căn bản cũng không có tham dự, ngài đừng.....

Nam Cảnh Thâm khinh thường híp mắt lại, cười như không cười.

- Lư tổng, ông đã lãng phí tôi rất nhiều thời gian, không bằng tiết kiệm một chút tinh lực, chuẩn bị cẩn thận làm sao thắng kiện đi, ăn cắp văn kiện tôi mật, ở trên thương trường là tội kỵ.

Lư tổng bị bảo an kéo ra ngoài, hai chân đều run, trên đỉnh đầu nửa trực, che kín một tầng mồ hôi lạnh.

Trước khi ra ngoài, ông ta quay đầu lại, liếc mắt nhìn từ đầu tới cuối người con gái được Nam Cảnh Thâm bảo hộ ở trong ngực.

Trong đầu đột nhiên trúng một cái ám côn.

Ông ta cuối cùng đã rõ ràng, Nam Cảnh Thâm căn bản không có muốn cùng ông ta hợp tác, vừa bắt đầu, chính là có chủ ý lừa bịp ông ta một trận, muốn báo thù cho tiểu tình nhân của hắn!

Tính thông tính kế cả đời, cuối cùng lại bị một đứa bé mềm trong tay lật thuyền!

Ý Ý bối rối hồi lâu, nửa ngày sau, thân thể mới giật giật, một đôi mắt nâng lên lặng lẽ nhìn gương mặt tuấn tú của người đàn ông gần trong gang tấc.

Hắn nghiêng người ngồi, mặt mày lạnh lẽo, lông mày cong, ánh mắt kia thâm trầm khó lường, không nhìn ra được tâm tình, cũng không nhìn thấy trên người hắn có chút tức giận, hàng ngày nhẹ như mây gió, đem một người chính vào chỗ chết.

Cuối cùng đã rõ ràng rồi, cái gì gọi là giết người không thấy máu.

Càng rõ ràng, kỳ thực Nam Cảnh Thâm, lúc vừa mới bắt đầu chính là giúp cô.

Cô quả thực có chút không dám tin tưởng, môi nhỏ hơi giương ra, tựa hồ muốn nói cái gì, bèn tai đột nhiên truyền đến một tiếng trêu tức:

- Lo lắng làm gì nữa, còn không ôm cô lão Tứ mạnh mẽ hôn một cái.

Cô kinh ngạc, cuống quýt đem ánh mắt còn chăm chú vào Nam Cảnh Thâm thu hồi lại, ánh mắt phập phù, e lệ cúi đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ ửng.

Tiểu cô nương này sao lại ngây thơ ngu ngốc như vậy, Phó Dật Bạch sắp đổ kị chết rồi, lão Tứ từ nơi nào tìm được một Đại Bảo Bối như thế này nhỉ, hắn nửa đùa nửa thật nói:

- Thật không tiện a? Có muốn tôi và lão Cổ cho các người không gian không?

Mặt Ý Ý càng ngày càng hồng, ngượng ngùng, mí mắt trên như là vật nặng đè ép, cố gắng ngẩng lên nhìn một chút, chỉ nhìn thấy một bóng người đi tới, những cái khác cũng không kịp xem, liền cúi đầu cho thấp xuống.

- Xin đừng cười tôi chứ.

Nói còn chưa hết, trên bà vai bỗng nhiên có cái tay đặt lên.

Cô cả kinh, suýt chút nữa nhảy dựng lên, vai nặng nề đập vào lồng ngực Nam Cảnh Thâm, cái tay vẫn đặt ở trên eo cô nháy mắt nắm chặt chút, cô không nhận được liếc mắt nhìn, sắc mặt của hắn đã chìm xuống, con ngươi đen u lạnh nhìn xuống cô.

Nhìn, nhưng là Phó Dật Bạch đặt tay ở trên bà vai Ý Ý.

Phó Dật Bạch như không có mắt nhìn, cố ý ôm lấy vai Ý Ý.

- Không phải cười cô, tôi cho cô biết a, lão Tứ là hủ nút, nhưng tính khí táo bạo cực kì, cậu ta muốn bảo vệ cô, thì đó chính là bảo vệ, đừng cảm thấy thụ sủng nhược kinh a.

Tính khí hắn bạo sao?

Ý Ý lén lút nghĩ, cũng tốt chứ.

- Tối nay bị dọa sợ hồng rồi à?

-..... Cũng còn tốt.

Bên cạnh, người đàn ông nào đó hô hấp nặng.

Phó Dật Bạch nhìn lên hắn một chút, cố ý đem mặt hướng về Ý Ý để sát vào một tí.

- Đói bụng rồi phải không, anh trai gọi ít đồ ăn tối cho em.

Ý Ý cuống quýt xua tay, cô thật không muốn phiền toái người ta nữa.

Lúc này, ghé sô pha bên cạnh, nguyên bản người ngồi kia bỗng nhiên đứng dậy, cất bước đi tới cửa.

Ý Ý đang định nói, nhìn theo Nam Cảnh Thâm ra cửa, những gì muốn nói nuốt hết vào miệng rồi.

Có chút lờ mờ áp bức, không hiểu đây là tình huống gì nữa.

- Còn trêu nữa, tôi thấy cậu gần đây ngứa da.

Cổ Đình Thâm mắt nhìn Phó Dật Bạch hạnh kiểm.

- Còn không lấy tay ra.

Phó Dật Bạch ngượng ngùng lau mũi.

- Được rồi, tiểu khả ái, đuổi theo lão Tứ đi.

Ý Ý quay mặt lại, về mặt mờ mịt.

- Muốn tôi đuổi theo anh ta sao?

Phó Dật Bạch chậm rãi há to mồm, sau đó lại nhanh chóng dừng lại, hắn thật đúng là kinh hãi a, tiểu nha đầu này, tri độn đến thế.

- Đương nhiên a, là cậu ấy cứu cô, làm sao thì cô cũng phải đuổi theo cảm ơn chứ.

Lời này, nói rất có đạo lý.

Không phân vân nữa, Ý Ý lễ phép cáo biệt, liền đuổi theo, hướng theo hành lang có thang máy, không chút suy nghĩ, trước tiên hướng về thang máy bên kia đi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hợp đồng 80 triệu, cô giữ

Bên trong phòng bao.

Phó Dật Bạch lau mặt, trên mặt nụ cười dần nhạt đi.

- Lão Tứ đây là muốn quá trốn à?

Hắn trách một tiếng:

- Tôi làm sao lại quên mất, cậu ta hai năm trước cũng đã kết hôn.

- Vậy cậu đã gặp vợ cậu ta rồi à?

- Cũng chưa có gặp.

- Cậu ta có làm qua lễ cưới chưa?

-..... Cũng không có a.

Thu lại sự buồn bực, làm cái gì vậy, lúc trước biết lão Tứ không buồn lên tiếng đem hôn nhân kết liễu, Phó Dật Bạch rất giận, sau đó biết hắn ai cũng không mời, trong lòng mới cân bằng chút.

Cố Đình Thâm nâng mặt, hướng về cửa trống chỉ.

- Cậu ta giữ mình trong sạch, cậu có bao giờ thấy cậu ấy chủ động trêu chọc qua phụ nữ chưa.

Phó Dật Bạch vỗ trán, bỗng nhiên thông suốt.

- Ý của cậu là.....

- Dừng lại, tôi không muốn nói gì nữa, muốn đoán mò là chuyện của cậu, tuyệt đối đừng đem tôi kéo xuống nước.

Cố Đình Thâm ngồi xuống ghế, cầm lấy đĩa ăn cơm, món ăn đã sớm nguội, may là cơm trắng là vẫn ở trong nồi cơm điện, tốt xấu gì cũng phải no cái bụng đã.

Phó Dật Bạch Khả không có tâm tư ăn, bị dăm ba câu trêu chọc, vào lúc này trong lòng ngứa cực kì, lấy điện thoại, gọi một cú cho thám tử tư quen biết, lúc mở miệng lại sợ hãi.

Dám tra việc tư của Nam Cảnh Thâm, trừ phi hắn chán cái đầu còn trên cổ quá lâu, chán sống rồi!

.....

Ra cửa chính quán rượu, căn bản cũng không cần đi tìm, liền có thể nhìn thấy người đàn ông lúc này đang đứng ở bên cạnh xe hút thuốc.

Nhìn thấy cô đi ra, thân thể đứng phía trước chiếc Maybach không mấy may di chuyển, đôi mắt thâm thúy phát hào quang xuyên phá ban đêm, không hề chớp mắt nhìn cô, tựa như đang chờ cô đi tới.

Chờ cô tới gần rồi, hắn hút một hơi cuối, sau đó ngón tay trở hướng về trên ngón giữa, xoay tròn, liền đem thuốc lá dụi tắt.

Ý Ý chạy đến trước mặt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, thở hổn hển, chưa kịp lấy lại nhịp thở, liền mãnh liệt cảm giác ngọt ngào từ hắn, nhất thời hô hấp trở nên khẩn trương, rụt rè ngửa đầu, cố gắng đối diện với tầm mắt của hắn.

- Nam Tứ gia, chuyện vừa rồi, cảm ơn ngài.

- Hợp đồng 80 triệu, em lấy cái gì đến cảm ơn tôi.

Mỗi mòng khẽ mờ, tiếng nói trầm thấp chắc chắn, cực kỳ đầu độc lòng người, nhưng cũng vô cùng lạnh lẽo.

Trong lòng Ý Ý kinh sợ, căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, thần sắc sốt sắng.

- Tôi, tôi không đền nổi.....

- A.

Hắn trầm thấp cười khế, tiếng cười là vui hay giận cũng làm cho người ta không có cơ hội nắm bắt.

Thân thể cao quý bỗng nhiên nghiêng xuống, hơi thở tràn ngập tính xâm lược từ đỉnh đầu dè xuống, vì thân thể cao lớn, ngay cả ánh sáng phía sau hắn đều bị chặn lại, bóng râm từ bờ vai dày rộng kéo kéo bao bọc thân thể cô.

- Tôi có nói muốn đòi tiền em sao?

Ý Ý căng thẳng đến nuốt một ngụm nước bọt, không nghĩ tới hắn sẽ hào phóng không để ý đến 80 triệu, trên mặt vẫn duy trì trấn định, nhưng vừa mở miệng, tiếng nói run rẩy đã bán đứng chính mình.

- Vậy anh muốn cái gì à?

Hắn nheo lại mắt.

- Em có thể, lấy thịt bôi thương.

- Tứ tứ tứ tứ..... Tứ gia!

Cô nhất thời bị sợ thành cả lăm.

Hai chân đều bắt động, cũng không dám động, cứ đứng thẳng như vậy, mắt to nhìn hắn, tim áy náy nhảy lên.

- Ngài đang đùa giỡn phải không?

- Em cảm thấy tôi giống như đang đùa giỡn à?

..... Không giống.

Hơn nữa, hắn rất chăm chú.

Khóa chặt cô sâu trong mắt không chớp mắt, giống như dự định bức bách cô đáp ứng.

Cái miệng nhỏ bẹt lại, thanh âm mềm nhũn buồn bã, rung rung muốn khóc nói:

- Nam Tứ gia, ngài là người tốt, đêm nay ngài có thể cứu tôi, tôi vô cùng cảm kích, 80 triệu tôi không bỏ ra nổi, thế nhưng lấy thịt bôi thương, tôi cũng là không làm được, xin lỗi..... Ngoài trừ những cái này, ngài muốn tôi làm cái gì, chỉ cần tôi có thể làm được sẽ làm, làm trâu làm ngựa báo đáp lại ngài.

Ý Ý nhanh chóng, mắt đảo qua hắn, sau đó mạnh miệng, nhắm mắt nói:

- Ngoài ra, bất kỳ chuyện tình làm khó dễ tôi tôi đều không làm được, tôi là thiếu nợ ngài ân tình, thế nhưng tôi không có ý muốn ngủ với ngài, tôi một buổi tối sao có thể đắt đến 80 triệu.

Khóe miệng người đàn ông nhếch lên dần dần cứng đờ, gương mặt hắc tuyến, thực sự nghe không vô, cô ở bên ngoài liễu lĩnh lăm la lăm lét, thực sự hận không thể đem vá cái miệng nhỏ của cô lại.

Tâm tư đùa giỡn, trong nháy mắt mất hết, mặt lạnh, ngữ điệu nghiêm túc.

- Làm trâu làm ngựa đúng không?

Ý Ý giữ vững hô hấp, không dám lập tức nói tiếp, bất tri bất giác, lặng yên hồi lâu, mới gian nan gật đầu một cái, chỉ là môi dưới đã bị hàm răng cắn ra máu.

Nam Cảnh Thâm không nói hai lời, từ trong bao lấy ra bút máy, kéo tay cô qua, Ý Ý theo bản năng tránh né, hắn trực tiếp cầm cán bút ở tay cô dùng sức đánh một cái.

Ý Ý bị đau, không dám kêu oan ức, nhưng cũng không dám động.

Hắn nhanh chóng trong lòng bàn tay cô viết xuống địa chỉ.

- Đây là tôi ở, nghĩ kỹ lúc nào đến trả 80 triệu, thì đến tìm tôi.

Mỉ mắt cô mạnh mẽ run lên.

Hạ xuống tầm mắt, nặng nề ngưng ở lòng bàn tay của chính mình: Quốc tế Tân Giang, dãy B, phòng 1501.

Tim cô nóng lên, nhất bút nhất họa, tựa hồ còn giữ cảm xúc từ cây bút máy, cùng với lúc hắn viết chữ vào trong lòng bàn tay cô, lưu lại nhiệt độ, cảm giác như đốt đến bỏng.

Cô thật lâu đưa bàn tay mờ ra, không dám khép lại, cũng không dám nhớ cái địa chỉ này.

Thật mật mờ..... giống như pháo nổ?

- Lên xe.

Còn đang ngây ngốc, Nam Cảnh Thâm dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng một cái vào khuôn mặt bị gió thổi lạnh.

- Còn muốn bày ra bộ dáng bị đe dọa bao lâu đây.

Cô ngẩn ra, phục hồi tinh thần, hai tay nâng mặt lên.

Lập tức, cảm thấy không khí khô nóng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng lòng bàn tay, được một đôi tay che lại, cũng chỉ lộ ra một đôi mắt, dịu dàng sáng sủa, tựa như hồ phách thuần khiết, sắc mặt Nam Cảnh Thâm nhu hòa chút, khóe môi thoáng một tia cười khê, cánh tay dài duỗi một cái, bàn tay đặt sau gáy của cô, năm ngón tay xen kẽ vào sợi tóc, nhẹ nhàng xoa, bỗng nhiên kéo cô hướng về ngực mình, cảm giác lên, đặt ở trên đầu cô, trong mắt đen càng nhiều ý cười.

Ý Ý không hiểu hắn có ý gì, lỗ tai khẽ sát ở trong lòng hắn, nghe thấy nhịp tim hắn nhảy lên, lại liên tưởng đến chính mình, cảm thấy tương đối không công bằng.

- Tứ gia thì có gì mà đáng sợ?

Cô mờ mờ to mắt, nhìn bờ vai của hắn, nhẹ nhàng, rất nhẹ "Ừ" một tiếng.

Sau khi ừ xong, lại cảm thấy mình như là phạm vào lỗi lớn, mau ngậm miệng lại.

Nam Cảnh Thâm đã sớm nhìn cười đến không thể tự kìm, nhưng một điểm âm thanh cũng không làm cho cô nghe thấy, ôm toàn thân cô, kéo mở cửa xe, đưa cô ôm vào ghế phụ.

"Cùm cụp", tiếng khóa dây an toàn, ở trong buồng xe vang lên đặc biệt rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: 80 triệu, chỉ là đưa cho cô

Anh muốn dẫn tôi đi đâu?

Cô như khúc gỗ nhìn người đàn ông lên xe, trong lòng sinh ra chút cảnh giác, cái tay lặng lẽ dời đến trước người, đem nửa người mình ôm lấy.

- Em muốn đứng ở chỗ này hóng gió, vậy chúng ta liền xuống xe.

Hắn liếc mắt nhìn, con người sâu hơn.

- Không muốn hóng gió thì về nhà.

- Ngài là muốn đưa tôi về nhà sao?

Nam Cảnh Thâm giờ tay, vốn muốn nắm tay lái bỗng nhiên chuyển hướng, khoát lên bả vai cô, nhếch ngón tay cái ở khóe miệng cô ấn xuống một cái.

Ý Ý vốn đang rất sốt sắng, hần hoi động, thực ra cô muốn phòng bị, chỉ là nâng tay lên cũng không phải đẩy hắn ra, mà là ôm lấy hai vai của mình, hoảng sợ hướng về trong ghế dựa né tránh, lờ đàng ngẩn đầu, vừa vận chạm phải con mắt sâu thẳm của hắn.

- Em hỏi như vậy, là đang ám chỉ tôi à?

-.....

- Dẫn em đi khách sạn?

Hô hấp cô cứng lại, run sợ, phát tay muốn ngăn tay hắn, lại bị Nam Cảnh Thâm thấy được, tóm lấy cổ tay cô hướng vào trong lòng mình, rồi hắn dễ sát gương mặt tuấn tú vào mặt cô, về mặt thâm trầm, càng dần càng gần, lúc nói chuyện còn lẫn hơi thở của cô ở bên trong.

- Như thế nào, không thể chờ đợi được nữa muốn trả nợ, tôi không phải nên phối hợp với em à?

Ý Ý cứng ngắc nhìn hắn, con người rung động, môi dưới bị cắn trắng bệch, mơ hồ có hai vết sâu của dấu răng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy căng thẳng.

Nam Cảnh Thâm không kiềm chế được nữa, trong nháy mắt, hắn dời người đi, một tay chống lên đệm xe, lòng bàn tay ở bên môi vuốt ve, một tay kia để trên tay lái, khởi động xe.

Sau đó, hắn không có động tác gì quá phận nữa.

Ý Ý từ lúc mới bắt đầu còn căng thẳng, đến lúc sau, thân thể mới chậm rãi dựa lưng vào ghế dựa, cảnh giác đã buông xuống hơn nửa.

Suốt lộ trình, cô lên nhìn hắn vài lần, không thể phủ nhận, hắn rất đẹp trai, tính xáo có vẻ như được chăm sóc rất tốt, ngũ quan mỗi một chỗ giống như là được tỉ mỉ khắc họa, hoàn mỹ đến không có tí vết, hắn cười rất ít, gương mặt ở bất cứ lúc nào, cũng chỉ đều là thâm sâu cùng lạnh lẽo.

Giống như là độc dược vậy, không thể tới gần, cũng quyết định không thể tới gần.

Ý Ý thu tâm lại, giây giữa đem tầm mắt dời đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, từ cửa sổ phản chiếu ra cái bóng của mình đang nhìn ra ngoài, con đường vô cùng sáng sủa, tốc độ xe lúc này đã chậm lại, rồi chậm rãi dừng lại.

Đã đến bên ngoài biệt thự nơi cô ở.

- Cảm ơn đã đưa tôi về nhà.

Cô cời dây an toàn, tay đang nắm cần cửa xe, ngón tay nhẹ nhàng khảy khảy, dựa vào ánh sáng vàng từ đèn đường, nhìn kỹ một chút gò má của hắn.

- Còn có..... Cảm ơn đêm nay anh cứu tôi.

Nam Cảnh Thâm thở mạnh, hít lại con mắt nhìn theo bóng lưng cô sau khi xuống xe dần dần đi xa.

Cô càng chạy càng chậm, còn xa hai mét, như do dự một chút, bỗng nhiên lại vòng trở lại, cúi người, gõ hai lần cửa sổ xe chỗ hắn.

Cửa sổ hạ xuống, Ý Ý nhìn gò má kiên nghị của hắn, thành kính nói:

- Nam Tứ gia, nếu như, tôi nói nếu như, tôi có thể gom đủ 80 triệu trả lại cho anh, vậy có phải hay không cũng không cần.....

Bồi thường "thịt", cô không có dũng khí nói ra.

Nam Cảnh Thâm thế nhưng lại hiểu.

Vàng sáng vàng ám áp từ ngọn đèn đường, phác họa đường viền cương nghị của người đàn ông như đao tước rìu đục.

Con mắt bình tĩnh như nước, nhưng khiến người ta nhìn không thấu.

Đầu ngón tay Ý Ý theo bản năng nắm lại.

Lâu đến mức tinh thần không chịu nổi uy thế của hắn, mới nghe thấy hắn trầm thấp nói:

- Có thể.

Cô thờ một hơi thật dài.

- Cảm ơn ngài.

Quay người lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vất vả mới nhòen nụ cười, một giây sau lại phai nhạt xuống, đổi thành vẻ u sầu.

Nam Cảnh Thâm cười như không cười nhếch khóe môi, nhìn theo cô đi vào biệt thự, đuôi lông mày hờ hững nhếch lên một tí.

Hắn thật tò mò, Tiểu Ý Ý có thể từ nơi nào có 80 triệu, Tiểu gia là không thể hi vọng, thế cũng bị Hồ Bá thu rồi, cô bây giờ, ngoại trừ áo com không lo, chứ ở ngoài, kỳ thực không có kinh tế, như vậy, sẽ cầu xin đến ông chồng này sao?

Tồn thất 80 triệu, chỉ vì giúp cô trút con giận, Nam Cảnh Thâm là cam tâm tình nguyện, tiền không đáng kể, cô cao hứng là được, kết quả lại vượt qua dự liệu của hắn.

Vì bảo vệ trình tiết, liên loại nói khoác này cũng dám khen ngợi, không thể không nói can đảm lắm.

Đang suy nghĩ, chột điện thoại di động rung lên.

Hắn liếc mắt nhìn số điện thoại rồi mới bắt máy.

- Lão tứ, giám sát chỗ khách sạn đã gửi tới hộp thư của cậu rồi.

Cổ Đình Thâm bây giờ còn ở trong quán rượu, vừa mới từ trong phòng theo dõi đi ra.

- Khó cực rồi.

Nam Cảnh Thâm không tới, chỉ an vị ở trong xe đem hình ảnh điều tra ra xem, vừa nhìn, đúng là phát hiện ra thú vị gì đó.

.....

Sau khi Ý Ý về nhà, liền ăn cơm tối, tắm rửa sạch sẽ, lúc sắp ngủ nhận được điện thoại của giảng viên hướng dẫn, bảo cô ngày mai về trường một chuyến.

Cô đáp lại, sau đó gọi điện thoại cho giám đốc Tô xin nghỉ, vốn đang cho rằng giám đốc Tô sẽ từ chối, nhưng một tiếng liền đáp ứng, có điều đáp ứng cũng không thoải mái, điện thoại cũng cúp rất nhanh, cô nghĩ tới chuyện tối nay người khởi xướng là do người này, trong lòng liền không có hảo cảm, vừa nãy chắc cho rằng cô đi khởi binh vãn tội.

Nhưng vừa mới vào công ty, Ý Ý nào có can đảm kia.

Sau đó, cô gọi điện cho Tống Khải, hai người cẩn thận hẹn thời gian ngày mai cùng đến trường.

Ngày hôm sau, Ý Ý cùng Tống Khải bận rộn cả ngày, buổi tối ở kí túc xá đại học ngủ lại, ngày hôm nay qua đi, các cô coi như chân chính là sinh viên tốt nghiệp, sau đó cũng lại không có cơ hội trở về, trong phòng ngủ còn có hai cô bé khác ở, bốn người ăn mặc áo ngủ, vẫy ngủ đánh bài suốt đêm, đến hừng đông thi khóc thành một đoàn, Tống Khải từ trong bao lấy ra một bình rượu trắng, mọi người chia nhau uống cạn, coi như là tạm biệt, sau đó không biết đến bao giờ gặp lại.

Ngủ hai giờ, Ý Ý thức dậy, rửa mặt đơn giản rồi trực tiếp đi tới công ty.

Cô vừa tới, mới ngồi xuống, giám đốc thư ký đến gõ bàn của cô, bảo cô đi một chuyến đến văn phòng giám đốc.

Ý Ý rất bất mãn, hỏi là chuyện gì, thư ký cũng không biết, chỉ nói cô chỉ cần đến thôi.

Ý Ý nghĩ nghĩ, trước khi đi vào, đem điện thoại di động mở ghi âm, cửa đẩy ra, giám đốc Tô cười khanh khách nhìn cô:

- Tiểu Tiêu đến rồi a, đóng cửa lại đi.

Cô chỉ đứng ngay cửa, tay còn để trên tay cầm.

- Giám đốc, có chuyện gì thì cứ như vậy nói đi, ngày hôm qua tôi xin nghỉ, còn có nhiều công việc cần phải xử lý nữa.

- Nhìn cô kia, khách khí với tôi như vậy làm cái gì.

Giám đốc Tô bước nhanh tới, muốn đóng cửa, Ý Ý cho là ông ta muốn chạm vào cô, nhanh chóng lấy tay ra, hướng về bên cạnh bước một bước.

Một bước này, vừa vặn là đứng vào trong phòng làm việc, lúc cửa đóng lại, lòng cô chìm xuống, quay đầu, tầm mắt hoảng loạn nhìn giám đốc Tô.

Lúc này trên mặt của ông ta, nơi nào còn có nụ cười, gương mặt âm u đầy từ khí nhìn chằm chằm cô.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Điểm giới hạn của cô ở đâu?

Cả người Ý Ý cảnh giác.

- Giám đốc Tô, ông nói lời này là có ý gì.

- Chớ sốt sắng, Tiểu Tiêu, tôi chỉ quan tâm cấp dưới của tôi, cô tới công ty cũng đã một thời gian, ở trong công ty đã quen chưa?

Giám đốc Tô mặt cười lấy lòng, khoe mắt nặn ra nếp nhăn, gio tay lên đặt vào một bên vai Ý Ý, vừa nói lời mang ý vị sâu xa vừa vỗ vỗ tay xuống vai cô.

Ý Ý căng thẳng, trên bà vai như là có rất nhiều trọng lượng, cô không dấu vết nghiêng người, né tránh tay ông ta, về mặt lạnh nhạt nói:

- Cũng còn tốt, vẫn còn có thể thích ứng.

- Có thể thích ứng là tốt rồi, là tốt rồi ha, không hiểu gì có thể hỏi tôi, chỉ sợ cô làm không quen.

Giám đốc Tô ngượng ngùng thu tay về, giữa đường tạo thành năm đám, để vào trong túi quần, đôi môi mím lại chặt chẽ, chống đỡ đầu, hai chân trên đất luân phiên dậm nền nhà, một bộ muốn nói lại thôi.

- Giám đốc Tô, ông còn có việc sao, nếu không tôi đi ra ngoài trước.

Ý Ý hỏi một tiếng, người đã đi tới cửa.

Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng vang ầm ầm, Giám đốc Tô đột nhiên quỵ xuống, nắm lấy cổ tay cô, cầu xin nói:

- Tiểu Tiêu, chuyện buổi tối kia, cùng tôi thật không có quan hệ, tôi mang cô đi ra ngoài xã giao, thuần túy là cho cô chút kinh nghiệm, tôi không biết Lưu tổng đối với cô có loại tâm tư kia, đều là tôi không đúng, không có đúng lúc cứu người, ngày hôm qua Nam tổng đi tìm tôi, yêu cầu tôi chủ động từ chức, tôi không thể không có công việc này, van cầu cô, có thể hướng Nam tổng van nài, ngày đó anh ta nếu có thể cứu cô, vậy đã nói rõ, cô ở đâu anh ta ở đó, là có thể đủ nói chuyện.....

Ý Ý ngăn ra, ngày hôm qua không có tới công ty, hiển nhiên không ngờ sẽ có biến cố này.

Nếu như nhớ không lầm, lúc đó ở Nam Cảnh Thâm đứng ở cửa phòng bao, giám đốc Tô đem Lưu tổng bỏ lại nơi đó, chính mình thì bỏ chạy, căn bản sẽ không ở trước mặt Nam Cảnh Thâm ra mặt, nhưng cũng bị tra xét ra, bây giờ còn cầu xin cô, hành vi có thể nói là đê tiện.

Cô căm ghét hất tay giám đốc Tô ra.

- Ông đánh giá cao tôi quá, tôi không có lớn như vậy.

Giám đốc Tô sống chết cầm lấy cô không buông tay, khóc nức nở:

- Cô giúp tôi một chút đi, tôi trên có già dưới có trẻ, vợ năm ngoái kiểm tra ra mắc ung thư, bây giờ còn đang trong bệnh viện cần gấp tiền, trong nhà chỉ có một mình tôi đi làm, tôi mà thất nghiệp, cái nhà này sẽ bị hủy mất.

Sắc mặt Ý Ý dần dần vụn vỡ, sinh ra chút mờ mịt, động lòng trắc ẩn.

Giám đốc Tô cầu xin mãi, rất nhiều lần cô không đáp ứng liền dây dưa đến cùng, hết cách rồi, cô bắt đầu dĩ đành nhà ra, chỉ nói đi thử xem, nhưng không có nói có thể được không.

Đầu óc lơ mơ, người đã từ trong thang máy đi ra, đứng trước cửa phòng làm việc Phó Tổng Tài, lúc muốn gõ cửa, bỗng nhiên có cảm giác lạnh lạnh từ đỉnh đầu xuống, cả người trong nháy mắt tỉnh táo.

Sau khi do dự, cô xoay người rồi đi, đi hai bước lại dừng lại, thờ dài, vẫn gõ cửa.

Tiếng người đàn ông lạnh lẽo, cách hai miếng cửa gỗ truyền đến:

- Vào đi.

Cô theo bản năng có chút lùi bước, quay đầu nhìn hai bên một chút, tầng lầu này là của Phó Tổng Tài, trừ hần ra, bên ngoài, thư ký đều không có chú ý bên này, hiện tại đi vẫn kịp.

Đi sao? Cuối cùng vẫn là đẩy cửa đi vào.

- Phó tổng.

Cô khẽ gọi một tiếng, đóng cửa lại, trong phòng làm việc có một tầng mét màu trắng thăm trải nền, cô tháo giày, không tìm được dép lê, cứ như vậy chân đất đi tới trước mặt hần.

Người đàn ông ngược mắt nhìn cô một cái, cũng không có ngừng làm việc, tiếp tục đi chuyển con chuột tay một lúc, mới mở miệng hỏi:

- Có việc gì?

Ánh mắt Ý Ý lay động yếu ớt, hai hàng hàm răng nhẹ nhàng dựng một cái.

- Cái kia, là có một chút chuyện.....

- Có việc liền nói.

- Tôi nghe nói, ngày hôm qua, ngài bảo giám đốc Tô từ chức.....

Người đàn ông đang đánh bàn phím bỗng dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô.

Ánh mắt quá uy hiếp, Ý Ý vốn muốn nói tiếp, liền bị dọa lui, chột dạ không dám cùng hần đối diện.

Cũng không biết cô lấy dũng khí từ đâu tới, đem câu nói bỏ sung hoàn chỉnh.

- Ngày đó ở trong quán rượu, thật ra giám đốc Tô..... cũng không có bao nhiêu sai.

Cô vốn là muốn nói cùng giám đốc Tô không quan hệ, nhưng là trong lòng lại biết rất rõ, làm sao có khả năng sẽ không có quan hệ, vì không chịu được việc giám đốc Tô lấy người nhà của mình để van cầu cô, hiện tại cô cũng sẽ không đứng ở chỗ này.

Chịu đựng Nam Cảnh Thâm nhìn mình, con mắt lạnh lẽo, thoáng nheo lại, như là đã đem nội bộ tâm tư cô nhìn thấu.

- Không sai? Đem nhân viên nữ trong công ty tôi mang ra ngoài, đưa đến trên giường đàn ông, dựa vào da thịt lôi kéo hợp tác, đây chính là em nói không có bao nhiêu sai?

Ý Ý run rẩy, miệng nhỏ khẽ va chạm hai lần, rốt cuộc là không nói nên lời.

Bầu không khí thoáng ngưng trệ, trong phòng làm việc yên tĩnh đến quý dị.

Nam Cảnh Thâm dùng sức quăng con chuột, hai chân cao ngất từ đằng sau cái bàn đi ra, ánh mắt thâm thúy nhìn từ trên xuống dưới, mang ý tứ trách phạt cùng xem xét nhìn chăm chăm cô, nhìn đến Ý Ý tê cả da đầu, cảm giác đôi mắt hần, có thể trực tiếp từ đầu cô xuyên thấu xuống, không hiểu sao đỉnh đầu cô run rẩy.

Tĩnh mịch, loại trầm mặc này, duy trì khoảng chừng hai phút, trong lúc đó, chỉ nghe được người đàn ông này hô hấp càng ngày càng nặng nề.

Ý Ý không dám nói lời nào, lòng mị nhẹ nhàng run lấy lấy, khẽ nâng lên ánh mắt dò xét hần một chút, cô đem âm thanh ép tới trầm thấp.

- Gia cảnh ông ta không được tốt, trong nhà chỉ một mình ông ta kiếm tiền, ngài có thể hay không..... tạm tha cho ông ta?

- Tiêu Ý Ý.

Hần gọi cả tên họ cô ra, âm điệu lạnh lẽo, nghiêng từng chữ từ trong miệng ra.

- Giới hạn của em ở đâu?

- Tôi.....

- Nếu như buổi tối ngày hôm ấy không có gặp phải tôi, em đã ngủ với Lưu tổng rồi, bây giờ còn đứng trước mặt tôi nói ra những lời ấy?

-..... Cô không biết.

Khuôn mặt lạnh lùng của Nam Cảnh Thâm từ từ chìm xuống, một phát bắt được cổ tay cô, sức lớn đến mức giống như là muốn đem xương cô bóp nát.

- Trả lời tôi.

Ý Ý chấn động.

Cổ tay đau đớn, cô nhẹ nhõu mây lại, không dám kêu đau, lơ đãng nhìn qua, rõ ràng con mắt đen kìa của hắn đang ẩn nhẫn tức giận.

- Nam Tư gia.....

Cô lúc này rốt cuộc cũng biết sợ, thanh âm yếu ớt như muỗi, lá gan nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa.

Một giây sau, người đàn ông trực tiếp ôm lấy cô, ép vào trong sofa, hần nặng nề đè xuống, hai chân cô cong lên thì liền một đôi chân đè xuống.

- Tôi xem em thật sự không biết thân thể nam nữ khác biệt ở đâu, giáo huấn còn chưa đủ.

Tay hắn dùng sức lớn, kéo xé cổ áo cô xuống, lộ ra một đoạn vai trắng rất đẹp.

Cúi đầu, dùng sức ở trên bả vai cô cắn một cái.

- Để tôi hảo hảo dạy dỗ em, để em nhớ lâu một chút.

Ý Ý kinh ngạc sững sờ, liền đẩy hắn ra một cái, hai mắt trừng lớn, hoảng sợ nhìn người đàn ông mà quý kia.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Con thỏ nhỏ, có cảm thấy không

- Tôi sai rồi, tôi sai rồi.....

Cô gấp đến độ hết to, đón lấy ánh mắt hần, cặp mắt đen bình tĩnh đến đáng sợ, cả người căng phồng tức giận, làm cho cô khiếp sợ.

- Nói một chút coi, sai ở chỗ nào?

Nam Cảnh Thâm bóp lấy eo của cô, thanh âm trầm thấp, khàn khàn, hầu kết chuyển động lên xuống.

Ý Ý hô hấp hỗn loạn, trong đầu xoắn xuýt rối tung, hốc mắt cố ép nước mắt, liền có muốn khóc cũng sẽ không khóc:

- Tôi không nên tới thay giám đốc Tô cầu xin!

Mí tâm người đàn ông nhàn lại, sâu trong con mắt lóe ra tia sáng lạnh tàn nhẫn.

Chớp mắt, tay dán vào eo của cô, nặng nề đè xuống, bắt đầu cời nút quần cô.

Ý Ý gấp gáp chặn lại, chạm vào ngón tay hắn, bỗng nhiên cảm thấy cả người mình thấu lạnh, sức của cô căn bản là không ngăn được hắn, Nam Cảnh Thâm chỉ dùng cánh tay đã ngăn cô lại, không trở ngại chút nào đem quần cô kéo đến khuỷu chân.

Hắn cười gằn, khí tức tỏa ra mang theo mùi vị lạnh thấu xương:

- Tiêu Ý Ý, đầu óc em thật đúng là ngu ngốc, em cho rằng, tôi muốn nghe chính là cái này?

- Vậy còn có thể là cái gì!

Cô sốt ruột, trong lòng nghĩ cái gì, trực tiếp liền hét lên.

Mặc dù đã kết hôn, tính ra, cô vẫn là một cô thiếu nữ, tuổi lớn ra, đại não sao lại không giỏi ra, đặc biệt là dưới tình huống này, cô sao lại không rõ, tệ hơn nữa, còn có thể đoán được tâm tư của người đàn ông này.

Cô đúng là cực sợ, không dám khóc lên, cất lực đè thanh âm cổ họng đến bốc khói, lại mở miệng, dĩ nhiên là khóc nức nở:

- Anh đến cùng muốn như thế nào, anh nói cho tôi biết đi, đừng bảo tôi đoán, tôi thật sự đoán không ra, van xin ngài.....

Con người người đàn ông tối sầm lại, có phần nộ, lạnh lùng, còn có tia thất vọng.

Hắn không nói hai lời, trực tiếp đẩy áo Ý Ý lên tới ngực, tay từ vạt áo dưới đi vào, lòng bàn tay bọc lấy cái nịt vú thêu phim hoạt hình của cô, nhào nặn, khí lực trên tay căn bản không lưu tình.

Rất kỳ quái, thật đau đớn, Ý Ý hít vào một ngụm khí lạnh, quay đầu che đi cảm giác si nhục.

- Nam Tứ gia..... Nam Cảnh Thâm! Tôi van anh, van anh.....

Cô nhanh chóng hô to, lại sợ bị người bên ngoài phòng làm việc nghe thấy, đành cắn vào môi dưới, bờ môi run lên, răng đều không thể cắn.

Con mắt Nam Cảnh Thâm càng ngày càng sâu, thân thể phản ứng càng ngày càng mãnh liệt, mấy cái nút áo trên áo sơ mi đã mở ra, cổ áo mở rộng, mơ hồ có thể nhìn thấy xương quai xanh hằn lồi lên, cơ bắp căng phồng, hắn thốt nhiên gầm nhẹ một tiếng, sở eo của cô, rồi tiến vào trong lòng ngực, môi mòng chống ở vành tai cô, trách mắng:

- Thỏ con, có cảm thấy không?

Bàn tay to lớn của người đàn ông như kim sắt điều khiển cô, khiến cô xụi lơ thân thể, lòng bàn tay dày rộng bao lấy cái mông của cô, dùng sức ép hướng về nơi đó của hắn, lòng bàn tay đốt nóng nhiệt độ, cùng nhiệt độ trước mặt hắn so ra, quả thực không đáng nói.

Ý Ý trong lòng bàn tay hắn rung động không ngừng, đầu ong ong.

- Tôi muốn ở nơi này làm em, em có thể làm được gì? Em dám nói thân thể của đàn ông cứng rồi sẽ không muốn phát tiết?

Từng tiếng, từng câu, làm cô á khẩu không trả lời được, nước mắt ngay ở khóe mắt, cũng không dám rơi xuống, nhìn chăm chăm trần nhà, ánh mắt trắng bạch, âm trầm, chỉ có thể nhìn thấy viền mặt hắn.

- Hiện tại, em còn cảm thấy chuyện khuya ngày hôm trước, không có tôi cô có thể an ổn? Còn mặt mũi đến thay giám đốc Tô cầu xin? Em đối với thân thể mình, đến cùng có bao nhiêu tri độn!

Hắn không để ý đến sự xấu hổ của cô, "nhất châm kiến huyết" chọc thủng cô, trên người cô gần như còn mỗi cái quần lót, đã dính chút nhiệt lưu kỳ quái từ bên trong thân thể mình chảy ra.

Loại cảm giác đó rất xa lạ, cô không biết này đại biểu cho cái gì.

Nam Cảnh Thâm cắn răng nghiêng lợi, cuối cùng phát một tiếng gầm nhẹ:

- Con mẹ nó em cho rằng, đồng ý vì em tắm nước lạnh, ngoại trừ tôi ra còn có người khác hả?

Cô sợ vỡ mật, một chữ đều nói không ra, kinh ngạc nhìn hắn, trong đầu trống rỗng.

Rốt cục hiểu rõ tại sao hắn lại nổi nóng, là trách cô trong tiềm thức đối với cơ thể đàn ông đánh giá quá thấp sao.

Vậy đây không tính là một loại..... quan tâm?

Cô đúng là điên, lại ở thời điểm như thế này, lại có loại ý nghĩ này, quả thực giận dữ và xấu hổ đến muốn đánh mình bạt tai.

Nam Cảnh Thâm cúi xuống ở cổ cô, thật sâu thở hồn hển, không có tiến thêm một bước nữa, giống như đang bình phục xao động trong cơ thể. Tim Ý Ý như treo ở giữa không trung, chậm chạp không xuống được, con người lay động, cô cố gắng nuốt xuống một cái, đuôi mắt chậm chạp hướng về phía hắn nghiêng đi, khóe mắt nhìn ra chỗ ánh sáng, màu sắc lỗ tai hắn đã bình thường.

Mặc dù dục vọng đã thức tỉnh, hắn còn có thể duy trì bình tĩnh được không.

Hắn chống ở trên cổ cô thở ra khí thô, nhưng không làm gì nữa.

Không biết qua bao lâu, Nam Cảnh Thâm từ trên người cô rời đi, quay lưng về phía cô mà đứng, nhắc lên quần xilip, nút áo bị đứt sớm không biết đã lặn đi nơi nào, cúi đầu nhìn một chút dục vọng dưới bụng, không có dấu hiệu muốn lùi xuống.

Đáng chết!

Hắn chưa từng có mắt khổng chế qua như vậy.

Chỉ cần vừa dính vào thân thể của cô, cơ thể táo bạo liền không thể ép xuống được.

Sau khi hấn đứng dậy, Ý Ý ngay lập tức che lại mình, chậm rãi ngồi dậy, cảm áo kéo xuống, lại kéo quần, đến bây giờ tay cô còn đang run rẩy, căn bản không có lực, chẳng qua là chỉ còi đến khuỷu chân, ước chừng hai phút mới kéo lên được, lúc cài cúc áo, móng ngón trở mắc vào trong khe hở, không không chế sức, đứt mất nửa đoạn.

Cô nhẹ hít một cái, không biết là móng tay đau, hay là bị hấn nhào nặn chỗ kia đau, hay thật sự cảm thấy xấu hổ oan ức, nước mắt rốt cục rơi xuống. Vừa nghe thấy động tĩnh, người đàn ông liền xoay người lại.

Hấn thâm thúy nhìn cô, Ý Ý theo ý thức cuộn hai chân, hướng về trong sofa trốn, đầu cúi xuống đến thấp, mi mắt nửa che, lông mi nhỏ dài trên điểm nước mắt như hạt châu óng ánh, cô cố ý không nhìn tới hấn.

- Cho tôi nhìn một chút.

Người đàn ông ngồi xuống, lòng bàn tay hướng cô mở ra.

- Tay.

Ý Ý không nhúc nhích.

Hấn chờ vài giây, sau đó kéo tay cô, lần này cô không giãy dụa. Khi hấn nhìn thấy cô đứt móng tay, dưới móng có máu chảy ra, mắt hấn liền chìm xuống.

Một tiếng thờ dài, hấn nắm lấy ngón tay của cô ngậm vào mồm.

Ý Ý giật mình, run rẩy nghiêng mặt đi, trong lòng ngứa ngáy, cô cắn môi dưới, cái miệng nhỏ đang run rẩy, rốt cục không nhìn được ai oán một tiếng.

Người đàn ông giương mắt, nhìn trần lại.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 35: Oan ức ở đâu, nói nghe một chút coi

Không một tiếng an ủi, chỉ mồm đầu ngón tay đang chảy máu của cô, sau đó đè xuống, dán băng keo cá nhân vào vết thương.

Sau đó Nam Cảnh Thâm đi ra, hấn lấy ra hộp thuốc lá, lấy ra một điếu thuốc, bật lửa đốt, thực ra nội tâm hấn không có bình tĩnh như ở vẻ ngoài.

Nhưng mà, trên người Nam Cảnh Thâm tự có một loại khí chất tự phụ mà người bên ngoài khó có thể sánh bằng, chỉ cần cho hấn thời gian, hấn có thể rất nhanh tỉnh táo lại, sự trầm ổn đó là từ trong xương mà ra, ngoại trừ khuy áo bị kéo ở ngoài, khó có thể từ trên người hấn tìm thấy dấu hiệu chật vật, như trận kịch liệt lúc này, cũng chỉ có Ý Ý ở bên trong kia mới lấy ra được.

Tiếng cửa vang lên, Nam Cảnh Thâm tắt khói thuốc, nhắc chân hướng tới cửa, từ trong tay Cố Diễn nhận lấy đồ, cũng không nhìn người ta một cái, trực tiếp đóng cửa lại.

Nam Cảnh Thâm một lần nữa ở trước mặt cô ngồi xồm xuống, tâm tình hiển nhiên đã bình tĩnh lại.

Ý Ý vẫn còn kinh sợ, khóc nghẹn ngào, cả người run rẩy, yếu đuối giống như búp bê sứ đựng vào sẽ vỡ nát.

- Cảm thấy ỳ ỳ khuất sao?

Người đàn ông cúi đầu, tầm mắt chăm chú nhìn trên đầu ngón tay cô, ngón tay thon dài nâng đốt ngón tay cô, chính là ngón tay đang đeo băng vết thương.

Ý Ý cắn môi, rầu rĩ, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng run:

- Ừ.....

- Oan ức chỗ nào, nói nghe một chút coi.

Cô vẫn cứ cắn môi, trong mắt đầy nước mắt tầng tầng lớp lớp giống như sương mù nhìn hấn, đáng đáp nhỏ bé oan ức như đứa bé.

Nam Cảnh Thâm cũng không vội vã thúc giục, an tĩnh chờ cô mở miệng.

Vừa nãy hai bên đang bình tĩnh, Ý Ý lại không biện pháp điều chỉnh tốt tâm tình của mình, đến bây giờ, con mắt còn đỏ hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy rằng đỏ ửng, nhưng lại đỏ đến mức kì dị, chỗ nhân trung lại trắng bệch.

Đôi mắt mờ mịt, nhìn hấn một chút, rất nhanh lại dời đi, trong mắt đầy phòng bị cùng cảnh giác.

Mơ hồ, đó là một sự phản nộ.

- Anh bá đạo, ngang ngược không biết lý lẽ, có mấy lời rõ ràng có thể nói rõ ràng, nhưng anh lại..... lại.....

Ép buộc.

Người đàn ông hơi run, đường nét lạnh lẽo cứng rắn không dãn ra, trái tim đang đập như được cô dẫn dắt, bởi vì cô lên án hấn với ngữ khí bị thương, không biết sao lại cảm thấy đau nhói.

- Còn gì nữa không?

Hắn chờ đợi, giọng trầm thấp, mang theo một tia chọc ghẹo ngay cả mình cũng không phát giác ra.

- Tôi ngày hôm nay vừa mới tới công ty, giám đốc Tô liền đến cầu xin tôi, tôi biết không nên tới xin tha cho ông ta, nhưng ông ta thật sự rất đáng thương, trong nhà mẹ già con nhỏ dựa vào một mình ông ta nuôi, vợ còn mắc bệnh.....

- Cho nên em liền mềm lòng?

Giọng nói Nam Cảnh Thâm trầm ổn, không có bất cứ rung động gì.

Ý Ý liếc hắn một cái, giờ tay lau mắt một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời bị dính nước mắt y như con mèo nhỏ:

- Vốn là không muốn quản, nhưng là tôi cảm thấy thật đáng thương.

- Mềm lòng?

Hắn tựa hồ căn bản không quan tâm lời giải thích của cô, chỉ cố ý lặp lại câu hỏi lần nữa.

Con mắt như hồ phách của Ý Ý vụt sáng, bởi vì có nước mắt mà có vẻ nặng trĩu, nhưng càng làm người khác thương yêu.

Nàng không biết Nam Cảnh Thâm hỏi như vậy ý tứ của, do dự qua sau, gật gật đầu.

Nam Cảnh Thâm bình tĩnh nhìn cô, rõ ràng không lộ vẻ gì, càng có vẻ cao thâm khó dò.

Hắn cứ như vậy nhìn cô có tới một phút, mới đứng dậy, ngồi vào bên cạnh cô, ngón tay trắng nõn nắm lấy cằm của cô, sau đó, hắn nhẹ nhàng, rất dịu dàng, lau nước mắt trên mặt cô....

- Ý Ý, ở trên thế giới này, trừ người thân yêu nhất ra, vĩnh viễn không được đối với người xa lạ nhẹ dạ, sự nhẹ dạ của em, sẽ khiến người khác làm xằng làm bậy, có hiểu hay không?

Cô mê man nghe, nhìn vào con người đen sâu hút của hắn, nơi đó rất lạ lùng mà cô có thể hiểu.

- Học vấn của em có vẻ không tốt, tôi cũng không miễn cưỡng em, nhưng ít nhất phải có ý thức bảo vệ mình, người khác cầu xin em em liền nhẹ dạ, nếu như lần này em thành công thuyết phục tôi, lần sau, giám đốc Tô cũng có thể lấy cách như vậy làm thương tổn em, bởi vì em cho ông ta không phải trừng phạt, mà là buông thả.

Ý Ý không hiểu những lời này, vốn là chưa va chạm nhiều, Nam Cảnh Thâm cũng không muốn một lần dạy cho cô nhiều quá, cô không cần học được về mạnh mẽ, có hắn che chở là tốt rồi.

- Trước khi em đến tìm tôi, em có từng nghĩ xem gia đình ông ta thật sự có khó khăn như lời ông ta nói?

Cô kinh ngạc, chậm chạp lắc đầu:

- Không có.....

- Sau đó cô đến giúp ông ta cầu xin, ở trước mặt tôi nói những lời này, em nghĩ em có thể còn đứng được ở đây à?

Phân tích của hắn rất có logic, ý dần dần rõ ràng, Ý Ý vừa nãy không thể tỉnh táo lại, vào lúc này yên tĩnh lại, hắn phân tích tư tưởng năng lực của người khác, nói ra, vừa vặn đâm trúng chỗ cô đang mù mờ.

Ý Ý tròn mắt lên, nhìn hắn, sau đó rất nhẹ lắc đầu.

Cô lấy dũng khí, hơi di chuyển ra bên ngoài, tới gần hắn một ít, ngón tay kéo lấy một góc áo sơ mi của hắn, nhẹ nhàng lay động hai lần.

- Tôi hiện tại thật sự biết sai rồi, không nên tới tìm anh hồ đồ, Nam Tứ gia, anh đừng tức giận nữa được chứ?

Giọng nói nhỏ nhẹ, phảng phất như con mèo con.

Người đàn ông liếc cô một chút, sâu trong con mắt ấm lên, hầu kết lên xuống, giọng nói mang theo mê hoặc vang lên:

- Như vậy mới ngoan, nhiều lúc, cô phải tự mình phân rõ năng lực, không phải lần nào, tôi cũng có thể phân tích tốt xấu cho cô, biết không?

- Ừ.....

Cô đáp nhẹ:

- Tôi biết rồi.

Người đàn ông khẽ nhếch môi, ý cười không rõ lắm hiện ra, sắc mặt so với trước đã nhu hòa đi nhiều, lúc hắn đưa tay nắm khuôn mặt cô, Ý Ý không có trốn.

- Như vậy mới ngoan.

Rồi bàn tay nhẹ nhàng xoa tóc cô.

- Đi vào phòng rửa tay rửa mặt đi, khóc đến như con mèo bẩn vậy.

Cô theo bản năng sờ mặt, những chỗ nước mắt chảy qua đã sớm khô cứng, sờ có chút dính, cô đáp một tiếng được, đến phòng rửa tay, nhìn mình trong gương mà sợ hết hồn, viền mắt hồng hồng, thái dương dính vài sợi tóc, cô dùng đầu ngón tay, quét tóc ra khỏi mặt, cảm giác dính dính.

Đầu chỉ là con mèo bẩn, hắn là đứa bé mới đứng.

Cô phải quay về đáng về ban đầu, rồi còn quay lại chỗ hắn nữa.

Ngẫm lại cảm thấy thật là khó có thể a.

Ý Ý không ở trong phòng rửa tay lâu, chỗ người đàn ông này, ngoại trừ một ít đồ tắm hằng ngày, không còn những thứ khác, sạch sẽ quá mức mà còn trống rất nhiều chỗ, cô cái gì đều vô dụng, chỉ dùng nước rửa mặt, lúc lau mặt lại do dự, hần có hai cái khăn mặt, ở trên giá xếp đặt đến mức chỉnh tề, cô không biết cái nào hần dùng rửa ráy, cái nào là rửa mặt, mà đơn giản cô cũng không cần, dùng khăn giấy lau qua loa một chút liền đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc, Nam Cảnh Thâm lần nữa ngồi trở lại sau bàn làm việc, nghe được tiếng bước chân, ánh mắt thâm thúy lạnh lùng giương lên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chỗ nào tốt để có thể sử dụng?

Có mấy người cái gì cũng không cần làm, hàng ngày cứ tồn tại cảm giác mãnh liệt như vậy.

Bất quá chỉ là một ánh mắt mà thôi, Ý Ý suyt chút nữa không biết nên làm sao.

- Nam Tứ gia, tôi, tôi rửa sạch mặt rồi.

- Ủ, thật ngoan.

Hần nửa nghiêng gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, con mắt màu mực rất sâu phảng phất như nước sông, giọng nói trầm thấp.

- Cô tốt nghiệp chưa?

- Dạ, rồi.

- Có cùng bạn bè họp mặt?

Ý Ý có chút không tìm ra được manh mối, nhưng cũng bị dẫn dắt, nói sâu hơn cái đề tài này:

- Hẹn một tuần lễ sau, mọi người cùng nhau tụ tập, xem như là tiệc tiễn đưa.

Nam Cảnh Thâm lạnh nhạt một chút, cảm điện thoại di động lên, như đang lật xem món đồ gì, y phục trên người hần đã đổi qua, lúc trước là áo somi màu trắng, vào lúc này đổi thành màu đen, cổ áo phẳng dẹt thẳng ở bên gáy, phác hoạ đường nét bên dưới má thâm thúy, nhiệt độ không thấp, nên bên trong, hần không có mặc áo khoác, tay áo được vén lên vài lần đến khuỷu tay.....

Người đàn ông này, khắp toàn thân đều tràn đầy khí chất đàn ông thành thực.

- Một tuần lễ sau, vừa đúng là thứ bảy.

Người đàn ông ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Ý Ý còn còn đang dao động tầm mắt, giọng nói thuần hậu hỏi:

- Dự định ngày đó đi?

Trong nháy mắt, Ý Ý tâm không bị khổng chế hơi xao động một chút.

Cô cuống quýt dời tầm mắt đi, luống cuống nhìn mũi chân mình.

- Đúng vậy.....

Người đàn ông thoáng trầm ngâm.

- Đi chơi đi, chơi xong rồi thì nên kiểm chế lại và đặt mình vào công việc đi.

- A? Nha.....

Mắt Nam Cảnh Thâm sâu hơn một phần, như không có chuyện gì xảy ra từ trên mặt cô xẹt qua một chút.

- Đi ra ngoài đi, chuyện giám đốc Tô, không cho xen vào nữa.

Ngữ điệu trầm trọng chút, mang theo ý nhắc nhở.

Có kinh nghiệm vừa rồi, Ý Ý nào còn dám quàn, vội vã nói biết rồi, đẩy cửa ra rồi đi.

Bút máy trong tay người đàn ông chợt dừng lại, đặt nằm ngửa rên mặt bàn, ấn xuống nội tuyến, chuyển đến chỗ Cổ Diễn.

- Thứ sáu tuần sau có lịch trình gì cả ngày không?

- Thứ bảy thì không, tôi đang xem xét.

Nam Cảnh Thâm đi công tác, từ trước đến giờ là đầy nửa tháng, Cổ Diễn mở xem lịch trình làm việc, còn chưa có gì hết, lại vang lên bên tai giọng trầm thấp của người đàn ông.

- Mặc kệ có sắp xếp gì, toàn bộ dời hết đi.

Dời hết? Mi tâm Cổ Diễn giật một cái.

- Ngày đó sẽ cùng chủ tịch ngân hàng họp.....

- Dồi.

Ngữ khí người đàn ông không cho phép xen vào.

- Đem cả ngày đó xếp trống cho tôi, tôi có sắp xếp.

- Vâng.

Tình huống như thế, trước đây chưa từng có, về công tác, Nam Cảnh Thâm tuyệt đối sẽ không qua loa, phàm là là hân xã giao hay là hội nghị, sẽ không có khả năng dồi, ngày hôm nay đúng là kỳ quái, có chuyện gì có thể so sánh với chuyện xin khoản tiền cho vay còn trọng yếu hơn.

.....

Ngày đó, giám đốc Tô bị sa thải.

Có người mới nhậm chức ở bộ phận quảng cáo, là tình anh chuyển từ chi nhánh công ty tới, là một phụ nữ chừng ba mươi, thành thực già dặn, vừa mới nhậm chức, các kế hoạch chụp hình quay quảng cáo từ chi nhánh công ty liền kéo qua đây, có người nói đây là ý của nữ chính quảng cáo Bạch Sanh Nhi.

Từ đó về sau, bộ phận quảng cáo thường tăng ca, tất cả mọi người đều bận bịu, Ý Ý cũng bận rộn, vội vàng in ấn, copy tư liệu, mua cà phê.

Cửa thang máy mở ra, Cố Diễm hướng ra phía ngoài liếc mắt nhìn, nghiêng đầu nói:

- Nam tổng, đây là lầu 12.

- Ừ.

Nam Cảnh Thâm đáp một tiếng, chân cũng đã bước ra ngoài.

Cách tường thủy tinh, nhìn khí thế bận rộn ngất trời ở bên trong bộ phận quảng cáo, tầm mắt chính là đang tìm bóng người quen thuộc.

Lần trước ở trong phòng làm việc dạy dỗ cô, sau đó mấy ngày liền không có gặp lại, Hồ Bá có gọi điện đến hai lần, nói khẩu vị cô gần đây chênh lệch rất nhiều, là do có tâm sự nặng nề, lâu rồi không có cười.

Cô là không tìm không phôi, có thể phát sầu chuyện tình gì được chứ.

Lời tuy như vậy, hôm nay kết thúc khảo sát đất xây dựng, trở về công ty thì tới trước tầng này.

- Chú Tư.

Phía sau, một giọng nói nam truyền đến, tiếng bước chân cũng càng ngày càng gần, có chút xóc nổi.

Nam Cảnh Thâm dừng lại, nhìn vào mặt Nam Vân, con mắt lạnh lẽo, không chứa chút nhiệt độ nào.

- Cháu nghe nói ngài ở đây.

Nam Vân đi tới trước mặt hần đứng lại, lấy uy thế cao, nhưng khí thế tự nhiên có chút kém.

- Có việc gì?

Giọng nói trầm ổn, rất có hương vị chín chắn của đàn ông, trong xương có loại khí thế vương giả cao quý.

Nam Vân cũng không có cái dừng khí cùng hần đối diện.

- Cháu muốn hỏi, sắp tới trong công ty có an bài đi công tác không.

Nam Cảnh Thâm nhẹ chớp mắt, một chút liền nhìn thấu tâm tư của hần ta.

- Cậu nghĩ đi?

- Nghĩ.

Nam Cảnh Thâm nghiêng đầu, hỏi dò Cố Diễm.

- Cậu ta gần đây có lịch công tác sao?

- Cái này tôi không rõ, ngài nếu muốn hiểu rõ, tôi có thể lập tức hỏi trợ lý Vân.

- Không cần hỏi.

Người đàn ông lo lắng nói.

- Đem công việc nửa tháng này của cậu ta giảm bớt một nửa, có thể để trống thời gian nào thì để trống đi.

Nam Vân vui mừng trong bụng, cho rằng Từ thúc đã an bài ở ngoài cho hần ta, câu nói tiếp theo của Nam Cảnh Thâm, trong nháy mắt làm toàn thân hần ta lạnh thấu.

- Cậu mỗi ngày chỉ cần đứng gờ đi làm, chủ nhật cũng không cần ở lại trong công ty, mặt khác, Tình Đình gả vào Nam gia đã một thời gian, đã sớm nên an bài lại mặt, tôi quay về nhà nói một tiếng, hai ngày này, cậu ngoan ngoãn theo cô ta về Tiểu gia đi.

Nghe vậy, Nam Vân khó có thể tin.

- Chú Tư, ý ngài là sao, là muốn đem cháu cùng con tiện nhân kia quần vào một chỗ đúng không, cô ta đến tột cùng đã cho ngài lợi ích gì?

- Dưới cái nhìn của cậu, gửi lợi ích gì để có thể động được chú Tư?

Mặt mày Nam Cảnh Thâm nghiêm túc, tư thái ôn hòa, điềm đạm, trầm ổn không sợ hãi, không lộ ra trước mắt người khác, hàng ngày có thể khiến người ta tự giác khi ở dưới uy thế hắn. Trên người hắn có một loại trầm ổn do kinh nghiệm lâu năm chìm nổi ở trên thương trường lắng đọng xuống, lúc vung tay nhắc chân, đều khiến người khác không dám xem thường, mỗi một câu nói, giống như ra lệnh, làm người ta không thể bất bẻ được.

Nam Vân biết tính tình của hắn, nói nữa cũng không chiếm được cái gì tốt, bờ môi hơi giương ra, cuối cùng là sửa lại ngữ khí.

- Biết rồi, cháu sẽ đi.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm tốt hơn một chút.

- Trở lại đi làm đi.

Nam Vân nghiêng rặng, tâm trạng uất ức, con mắt lơ đãng thoáng nhìn thấy một bóng người, hắn ta ngăn người, sau đó nhìn lại, cách cánh cửa kính lớn sát đất, hắn trông thấy một bóng lưng quen thuộc.

Cô sao lại ở chỗ này?

- Còn không mau đi đi?

Nam Cảnh Thâm giục, có chút cảnh cáo.

Nam Vân nhìn hắn một chút, ánh mắt khiêm tốn, lại liếc nhìn bên trong bộ phận quảng cáo, không nói gì, rồi đi.

Nam Cảnh Thâm đứng nghiêm tại chỗ, lông mày dài như núi, bộ mặt cương nghị được tia nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, lộ ra vẻ thâm trầm, hơi thở hắn nhẹ nhàng, con ngươi đen sâu đột nhiên sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lão nam nhân xấu xa

- Tứ gia, ngài mạnh tay như vậy là muốn đem Vân thiếu gia cùng Tiêu Tinh Đình quần lấy.....

Cố Diễn ép giọng nói, nhưng chưa nói hết đã bị ánh mắt sắc bén của Nam Cảnh Thâm làm cho dừng lại, không dám nói nữa.

Hiện tại không có người ngoài, xưng hô từ Nam tổng đổi thành Tứ gia, thái độ cũng không có máy móc như vậy.

Nam Cảnh Thâm không phải là không nhìn ra ý tứ treu ghẹo của Cố Diễn, hắn khẽ nhú lại lông mày.

- Rất rõ ràng sao?

Cố Diễn mím môi, gật đầu.

Rõ ràng, quá rõ ràng.

Nam Cảnh Thâm chưa bao giờ làm chuyện ép buộc người, vì tất cả mọi chuyện liên quan đến Tiêu Ý Ý, mà lần đầu tiên phá vỡ quy tắc của mình.

Tứ gia cho tới bây giờ không có như vậy, hắn ước gì Nam Vân cùng Tiêu Tinh Đình cả đời đều không thể tách rời, mới thu thập tốt được Tiêu Ý Ý.

Dù sao cái thân phận bạn trai cũ này, hắn cảm thấy khá chán ghét.

.....

Ý Ý đang phát cả phê cho các đồng nghiệp.

Sắp quay hình quảng cáo, nữ chính rất khó hầu hạ, đưa ra một loạt yêu cầu. Có tin đồn, cô ta cùng phó tổng Nam Cảnh Thâm quan hệ rất không bình thường, cho nên cô ta yêu cầu gì, tất cả đều phải làm.

Kết quả chính là đem bộ phận quảng cáo bận túi bụi.

Ý Ý một tay nâng ly cả phê, lúc qua đường phải cẩn thận dưới chân, nhưng vẫn là dẫm lên cái gì đó buông thông từ bàn làm việc, thân thể nghiêng ngã, cả phê trong tay toàn bộ đổ ra ngoài.

- Ai nha, cô làm sao không cẩn thận như vậy!

Nữ nhân viên gấp đến độ giờ chân, cô ta mới vừa sửa sang lại vài phần văn kiện, đặt ở cùng một chỗ còn chưa có đóng gáy, lại bị Ý Ý làm đổ cả phê phá hủy mất, đầu đầu trên văn kiện cũng có, trên y phục cũng bắn tung tóe ít cả phê, khẩu khí tương đối bức mình:

- Không nhìn thấy tất cả mọi người rất bận sao, lại không cho cô làm chuyện khác, đưa cả phê cũng không được, làm sao bây giờ đây, cô nói đi!

Cô ta nắm một tờ giấy, lại nặng nề thả xuống.

Ý Ý vốn là không phải người khúm núm, nhưng cũng xác thực coi như là lỗi của cô, liền không cùng người ta hung dữ, chỉ nói:

- Xin lỗi, tôi không cẩn thận, chữ còn có thể nhìn rõ ràng, tôi cảm đánh lại một phần nhé?

- Đánh một lần nữa? Đây chính là tôi nhìn suốt đêm, cô đem phá hủy không nói, cứ như vậy hời hợt quên đi?

Ý Ý cau mày, bên trong mắt nhìn ra vẻ thiếu kiên nhẫn, cô cao giọng nói.

- Không phải vậy chứ cô còn muốn làm sao đây?

Đối phương không nghĩ tới cô sẽ tỏ thái độ này, nhất thời kinh ngạc.

- Chỉ ít, chỉ ít.....

Cô chỉ ít nửa ngày, cũng không nói ra cái gì, bỗng nhiên vỗ lấy quần áo Ý Ý, vạt áo cô hướng về văn kiện lau, làm như căn bản không có làm chuyện gì, chỉ thuần túy há giận thôi.

- Cô!

Lúc này, một bàn tay lớn, nắm lấy eo của cô, đưa cô vào trong một bộ kiên cố ngực.

Ý Ý chột kinh, đang muốn né tránh, giọng nam trầm thấp đột ngột vang lên:

- Xảy ra chuyện gì?

Thanh âm này.....

Nàng hoảng hốt cảm thấy là từ sau gáy xuyên thấu xuống, rất có nhận ra độ, ngẩng đầu, quả nhiên là hắn.

- Nam tứ..... Nam phó tổng.

Mặt Nam Cảnh Thâm lạnh lẽo không hề có cảm xúc, lấy tư thái bề nhễ, ánh mắt lưỡi dao nhìn nữ nhân viên làm khó dễ Ý Ý.

- Tôi đang hỏi cô, nói.

Lúc này, trong phòng làm việc yên lặng như tờ, người người cảm như hén, đã sớm cảm thấy được lửa giận của Nam phó tổng.

Nữ nhân viên nào còn hung hăng mạnh mẽ như vừa nãy, cả người run rẩy, thờ nhệ cũng không dám thở.

- Tôi mới vừa làm tốt tập tài liệu, cô ấy..... cô ấy lại làm ướt chúng.

Con mắt người đàn ông tối đen u ám đi, sâu trong đó càng lạnh hơn mấy phần.

- Cà phê?

- Dạ..... Chính là cà phê mua. Khoảng thời gian này, vẫn..... vẫn luôn là Tiêu Ý Ý phụ trách toàn bộ khâu cà phê.

Hắn cười lạnh một tiếng:

- Công ty muốn thực tập sinh, chính là để cho các người tự xưng là tiền bối để sai khiến à?

Người kia run lên, suýt chút nữa không đứng thẳng được.

Tay Nam Cảnh Thâm đặt ở trên eo Ý Ý lấy ra, lúc này mới nhìn thẳng vào cô, sự thâm thúy trong mắt, con ngươi lạnh dần, bình tĩnh đến đáng sợ.

- Còn lại bao nhiêu cà phê, toàn bộ đem tới đây.

Ý Ý cũng rõ lắm dụng ý của hắn, nhưng tình huống trước mắt, hắn nói cái gì, vậy liền làm cái đó, bên cạnh cũng có đồng nghiệp cho cô cái nháy mắt, tốt nhất chớ đem mình nổi bật quá, giúp đỡ cô đem cà phê còn bốc hơi nóng bụng đến trước mặt Nam Cảnh Thâm.

- Nam tổng, cà phê đều ở đây, còn lại chín ly.

Nam Cảnh Thâm cong tay lên, ở trên mặt bàn gỗ gỗ, tốc độ không nhanh không chậm, phát ra tiếng vang, như là đánh vào lòng người, sắc mặt lạnh băng, cực kỳ hờ hững nhìn lướt qua.

- Yêu thích uống cà phê đúng không, đem những này uống hết đi, nếu như không đủ, tôi lại gọi người đi mua.

- Nam phó tổng, những thứ này..... những thứ này tôi làm sao uống hết.

Nữ nhân viên buồn bã xin tha, nhưng người đàn ông không nhúc nhích chút nào, xung quanh không có người nào dám cầu xin, cô ta nhìn chung quanh một vòng, bí mật mang theo ánh mắt khuất nhục cùng yếu thế cầu viện, cuối cùng rơi vào Ý Ý.

- Nam phó tổng.....

Ý Ý vừa mới há mồm, tầm mắt Nam Cảnh Thâm như lưỡi dao ác liệt đâm tới.

Cô rùng mình, bỗng nhiên liên tưởng đến chuyện giám đốc Tô, nếu cô lúc này dám mở miệng, có lẽ sẽ bị hắn..... lập lại giáo huấn một lần nữa.

Mắt thấy không có người nào dám lên tiếng, nữ nhân viên kia không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, hai tay dùng sức mới có thể miễn cưỡng nâng lên cốc cà phê, nhưng lại run rẩy, tiếng khóc nức nở nghẹn trong cổ họng, không dám phát ra.

Nam Cảnh Thâm cảm cái ghế, ngồi xuống gần đấy, hai chân thon dài cao ngất để hai bên, mặc dù là ngồi, ở đây không có ai dám cảm thấy hắn thấp hơn một cái đầu, quanh thân tản ra hơi thờ tự phụ lạnh lẽo.

Lạnh lẽo gần như không có tình người.

Cố Diễn nhận cuộc điện thoại, sắc mặt hơi dị dạng, hắn cúi người, nói nhỏ một câu ở bên tai Nam Cảnh Thâm.

- Cô ta đang làm cái gì vậy?

- Chuyện này.....

Cố Diễn cũng nói không ra nguyên nhân vì sao.

Nam Cảnh Thâm cũng không phải là thật muốn hỏi, hắn đứng dậy, nói:

- Cậu ở chỗ này nhìn đi.

Cố Diễn kinh ngạc, tầm mắt mấy không thể xem xét ở trên người Tiêu Ý Ý một chút, lại rất nhanh dời đi chỗ khác, trong lòng như sáng tỏ, trên miệng chỉ đáp lại, sau đó nhìn theo hướng Nam Cảnh Thâm rời đi.

Gặp thoáng qua một lúc, đuôi mắt hắn cũng không chệch lên, Ý Ý lên dò xét hắn một chút, mặt mũi hắn thâm trầm không có nổi phong ba.

- Được rồi, đừng vây quanh xem trò vui nữa, nên làm gì thì làm đi.

Cố Diễn vỗ tay, tất cả mọi người đều tản ra.

Ý Ý cũng phải đi, bị nữ kia đồng nghiệp kia kéo, khóc lóc cầu xin cô:

- Ý Ý, là tôi sai, không nên tìm cô rồi tra, cô giúp tôi nói một chút lời hay với Cố trợ lý, những lý cà phê, tôi thật sự, thật sự uống không hết.

- Tiêu tiểu thư, quần áo bẩn rồi, đi xử lý một chút đi.

Cố Diễn cười híp mắt, thái độ rất hòa thuận, ý tứ đuổi người cũng rất rõ ràng.

Ý Ý không khỏi sững người, chuyện này nếu như cô có bán linh quân, đã sớm quân rồi, cho nên cô không có nói gì, trực tiếp đi tới phòng rửa tay cuối hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Hôn nhân của hắn chỉ là trên danh nghĩa

Cửa phòng làm việc Phó tổng tài khép hờ.

Nam Cảnh Thâm đẩy cửa, một bóng người từ chỗ tối nhảy ra, treo ở trên cổ hắn, hương thơm ngào ngạt nức mũi, đeo mắt kính màu đen, người phụ nữ ngửa đầu nhìn hắn.

- Tứ ca, biết em đến rồi, anh tại sao lâu như thế mới đến?

Nam Cảnh Thâm để hai tay ở trong túi quần, không cúi đầu, con ngươi nửa hạ thấp, không có bất kỳ tâm tình gì, liếc mắt xuống.

- Buông tay.

Người phụ nữ làm nũng chu mỏ.

- Không mà, anh mỗi lần đều lạnh băng băng như vậy, em sẽ không nghe theo đâu.

Như là vì chứng thực câu nói này, hai tay cô càng quấn chặt lấy cổ của hắn, ngược đầu, chu đôi môi, chỉ kém hai li là có thể chạm đến dưới cằm hắn. Cô cố ý nhón lên, từ nhỏ đã học nhảy múa, càng thuận tiện cho cô quấn ở trên thân người đàn ông. Làn váy màu tím hồng nhạt như hòa hợp với bộ com lê của hắn.

Cô gỡ mắt kính xuống, kéo tóc ở phía sau ra, tiện tay gãi hai lần, mái tóc dài nâu quấn đến eo, làm nổi lên đôi mắt to nhí nhánh của cô, ngũ quan tinh xảo, là một báu vật rất đẹp.

Nam Cảnh Thâm không có đẩy cô ra, cũng không có ôm cô, chỉ nhú mày lại:

- Sao lại chạy đến đây?

- Tìm anh a, ngày hôm nay em mới vừa xuống phi cơ, biết anh tới Hoa Thụy đi làm, vừa vận em mới cùng Hoa Thụy có hợp tác, mới quay quảng cáo ở chỗ các anh, mà cũng là sản phẩm nhà các anh, bắt quả em đến, là đặc biệt vì anh mà tới.

Bạch Sanh Nhi nháy mắt, trong mắt ánh lấp lánh, nhìn người đàn ông có thể nói là sùng kính, là cái loại nữ nhân đối với người đàn ông mình yêu thích, đều không giấu được.

Nam Cảnh Thâm giờ lên một tay, bắt lấy tay cô, không mạnh tay, ung dung đẩy cô ra, chân dời đi, khoảng cách giữa hai người liền bị kéo xa.

- Là lại đây ký hợp đồng?

Giọng điệu máy móc, có thể nói là lạnh lùng.

- Tứ ca!

Bạch Sanh Nhi tức giận siết nắm đấm, dùng sức giẫm hai chân, tức giận đến lồng ngực lên xuống kịch liệt.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm không hề thay đổi rút ra một phần hợp đồng trên mặt bàn.

Đối với bất mãn của cô căn bản không nhìn đến.

- Mới nghĩ tốt, chính em tự xem một lần, hoặc là gọi người đại diện đi vào xem, có chỗ không ổn, có thể thương thảo.

Bạch Sanh Nhi nghiêng răng, cô yêu thâm bộ dạng cao cao tại thượng này của hắn, nhưng cũng cực hận không hề có một chút ân tình vị hắn, bản trên mặt, còn kém viết xuống hai chữ "Câm dục" thôi.

Cô nổi giận, hai tay ôm ngực, hừ nói:

- Không ký, em đến cũng không phải để ký hợp đồng.

Nam Cảnh Thâm ngược lại cũng không miễn cưỡng cô, thẳng kéo dài Đại Ban ghế tựa ngồi xuống, tiếp tục click chuột hai lần, chờ màn hình sáng lên.

Bạch Sanh Nhi không dám thật sự ở trước mặt hắn làm bộ làm tịch, nhưng hắn lại thật bắt đầu làm việc, lạnh nhạt để cô bên cạnh, cô chưa từng nhận qua loại đãi ngộ này, đối lại là người đàn ông khác, hận không thể đem cô lên trời, hắn ngược lại tốt!

- Tứ ca!

Cô nâng cao giọng, ít nhiều có chút yếu thế.

- Hợp đồng ở đây, chính em tự quyết định.

Nam Cảnh Thâm ngược mắt, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn của Bạch Sanh Nhi trong con ngươi của Nam Cảnh Thâm, nhưng không thấy hắn có chút gợn sóng nào, vẫn là giọng nói trầm ổn như vậy.

- Sanh Nhi, em từ nhỏ đã nghe lời, đừng hồ đồ.

- Nghe lời nghe lời, em chỉ nghe lời của anh!

Miệng cô chu lên cao, bắt đầu dĩ tiêu sai đi qua, đem hợp đồng cầm lên, ánh mắt lại trừng trừng nhìn hắn:

- Anh a, lúc nào không muốn công tư rõ ràng, rất lạnh lùng nha.

Hợp đồng là luật sư của Hoa Thụy làm ra, cô cùng Hoa Thụy trước kia có mấy lần hợp tác, kỳ thực không cần nhìn cũng được, cô một mực giả vờ giả vịt ngồi ở sofa, vài tờ giấy trong hợp đồng đặt trên đùi, trong lúc gọi trợ lý đưa hai ly cà phê vào.

Một phần hợp đồng, cô kì kèo đến nửa giờ, liên tiếp nhìn ba lần thời gian, mới chậm rì rì ký tên, đưa tới tay Nam Cảnh Thâm.

Hắn cup mắt liếc nhìn, mấy chỗ cần ký tên không có sai sót gì, liền đem hợp đồng làm hai phần, lấy cẩn thận một phần.

Bạch Sanh Nhi hai tay chống tại mép bàn, từ trên xuống nhìn khuôn mặt tuấn soái, lòng nhẹ xao động.

- Tứ ca, lập tức nghỉ làm đi, cùng em ăn bữa trưa nhé?

Nam Cảnh Thâm ngẩng đầu, ngũ quan tinh xảo rõ ràng không có bất kỳ tâm tình gì, liếc nhìn cô ta một cái, nhấn điện thoại nội bộ.

.....

Cà phê nhuộm màu ở trên y phục, màu sắc đã đậm hơn, Ý Ý đã rửa hai lần, màu sắc có phai đi một chút, có thể vẫn còn lỗ chỗ vài nơi trên áo, sau khi thổi khô, nhăn nhúm, phi thường ảnh hưởng tạo hình của mình.

Cô đơn giản đem vật áo toàn bộ nhét vào bên trong quần lót.

Mới mấy ngày trước, cấp trên ban bố quy định mới ở công ty. Giờ làm việc, nhân viên công ty không cần phải mặc âu phục hoặc trang điểm, có thể tùy tình hình, muốn mặc cái gì thì mặc. Nhân viên lâu năm trong công ty vừa giật mình cùng mừng rỡ, phải biết, Hoa Thụy xưa nay quy định cứng nhắc, đi làm tuyệt đối không cho phép mặc thường phục, dù mua rất nhiều quần áo đẹp cũng không cơ hội mặc, không nghĩ tới tân phó tổng vừa lên đã được cho mặc, là quyết định sáng suốt nhất đã vậy còn rất được lòng người.

Ý Ý vốn không để ý đến những quy củ quần áo, một là không quen, thứ hai, khuôn mặt tròn tròn như em bé không thích hợp mặc mấy bộ đồ đó.

Hiện tại cũng tốt, lại mặc áo sơ mi quần bò thoải mái, đối với cô ngược lại là chuyện tốt.

- Nhìn thấy chưa, chuyện ngày hôm nay, Nam phó tổng tự ra mặt giúp Tiêu Ý Ý đấy.

- Còn cần cô nói a, con mắt ai chẳng thấy, hơn nữa a, lúc Nam phó tổng ôm eo Tiêu Ý Ý, cô ta không có từ chối.

- Tôi có được ôm, cũng sẽ không từ chối a, Nam phó tổng đẹp trai hơn người a.

- Có thể Tiêu Ý Ý không cảm thấy bất ngờ a, cô không phát hiện sao, cô ta không có chút nào giật mình, cô nói nói chúng tôi chỉ là bộ phận quảng cáo nho nhỏ, cấp trên lúc nào tự mình đến qua, không phải chỉ là một ly cà phê thôi sao, Nam phó tổng lại che chở như thế, anh ta và Tiêu Ý Ý, quan hệ khẳng định không bình thường, tôi nói, lấy học lực của cô ta, làm sao có khả năng được cho vào.

- Bọn họ? Không thể nào, tôi có nghe nói a, Nam phó tổng đã có vợ, tuy rằng đồn đại không thể tin, nhưng cũng có thể tin mấy phần, còn nữa, bất quá gần đây có nhiều chuyện điên lắm, kỳ thực a.....

Câu nói kế tiếp, bị ép thành giọng khì:

- Nam phó tổng có hôn nhân trên danh nghĩa, bạn gái chân chính của anh ta, chính là nữ diễn viên Bạch Sanh Nhi.

Ý Ý vừa vận từ phòng rửa tay đi ra, vừa mới từ sau cửa đi ra, đứng rửa mặt trước hai cô nàng nhân viên nhiều chuyện. Hai cô nàng đồng thời im lặng, nhìn cô như nhìn thấy quỷ.

Hai đôi con mắt đồng thời nhìn sang, cảm giác tồn tại rất mãnh liệt, Ý Ý tưởng lo là cũng không được, cô lễ phép hỏi một câu:

- Hai người là muốn rửa tay sao?

Đôi phương cuống quýt xua tay:

- Không rửa không rửa.

- Ủ.

Ý Ý khẽ cười.

- Vậy làm phiền nhường một chút, tôi muốn rửa tay.

- A, vâng.....

Bước chân chỉnh tề, hai người giống như cái bình di động.

Ý Ý rửa tay cũng không được tự nhiên, bởi vì... có hai cô nàng đang ở phía sau đâm chọc nhìn cô, ánh mắt phức tạp khó phân biệt, đôi mi thanh tú của cô nhẹ nhàng nhướn lên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Cô giả trang đóng thế

Vì đột ngột quá, cô không chắc chắn giờ tay lên, hướng về trên mặt mình sờ sờ, quay về gương xem, không có vấn đề gì a, quần áo cô hơi bẩn, nhưng trên mặt không có gì, có gì đáng xem

Vừa nãy ở bên trong nhà vệ sinh, nghe thấy bên ngoài có giọng nói, rất nhẹ, cô một câu cũng không nghe rõ.

Không phải là cô không thức thời ở chỗ này rửa sạch tay, vậy mà cũng có người ai oán nhìn chằm chằm cô.

Chỗ có nhiều phụ nữ chính là đất thị phi, lời này quả nhiên không sai.

Ý Ý rửa tay, lau cũng không kịp lau, trực tiếp đi ra, lại chờ ở đây, sợ bị người ngoài nhìn mình.

Hướng về phía bộ phận quảng cáo, dọc theo đường đi, trong lòng cứ bồn chồn, thực ra ngay cả tên vị nữ đồng nghiệp kia cô cũng không biết, hôm nay xung đột, hoàn toàn không cần làm lớn chuyện như vậy.

Nhưng ra mặt cho cô, lại là Nam Cảnh Thâm, không muốn trở thành tiêu điểm cũng khó.

Trong lúc đó, Bạch Sanh Nhi nổi giận đùng đùng mang theo người đại diện Phương Viên từ trong thang máy đi ra, cái kính đeo chiếm nửa khuôn mặt, cũng không giấu được lửa giận trên mặt, đi được đoạn đường, bỗng nhiên dừng lại, ôm ngực, hô hấp dồn dập, cho thấy tức giận không hề nhẹ.

- Tôi thật vất vả đóng xong một bộ phim, gần nửa năm rồi chưa thấy anh ấy, ước chừng ăn bữa trưa với anh ấy lại khó như vậy.

- Nam phó tổng không phải là tạm thời đang có hội nghị sao.....

- Cho dù có là tạm thời, nếu anh ấy không muốn theo tôi ăn, cũng không an bài trợ lý anh ấy đi, cứ coi tôi như là khách hàng mà đối xử!

Phương Viên không dám lên tiếng, nghĩ thầm, nếu thực sự là khách hàng, nói không chừng bữa trưa này, Nam phó tổng sẽ vì thể diện của mình mà đi.

- Không ăn cơm, không ăn cơm nữa, anh ấy lại đem tôi phái đến bộ phận quảng cáo chọn người, nói là công ty không có chuẩn bị cho tôi trợ lý, để tôi tùy tiện mang hai người đi quay chụp hiện trường!

Bạch Sanh Nhi càng nói càng tức, một cước đá vào trên tường, năm ngón chân dưới đầu mũi giày nhọn bị chấn động đến tê rần, cô không cảm thấy đau, sức lực để tức chết rồi, nơi nào còn có cảm giác đau.

Cô bám vào Phương Viên, tức giận bất bình nói:

- Tôi dầu gì cũng hai lần là ảnh hậu điện ảnh, tôi bị anh ấy đối xử như vậy, có phải là hơi quá đáng không!

- Cô nghĩ như vậy à, cô cùng Nam phó tổng quan hệ thân mật, vì lẽ đó anh ta mới tùy ý đối với cô như thế, nếu như hấn khách khách khí khí với cô, cô cũng đồng ý?

Phương Viên lời nói không nhanh không chậm, vừa vận đâm vào tim Bạch Sanh Nhi.

Cô hiểu rõ nhất vị đại tiểu thư này, dựa vào gia thế bối cảnh, sau khi gia nhập giới giải trí, bên trong hoành hành bá đạo, tính tình cực kì gay gắt, bất kỳ chuyện gì, cũng phải theo ý cô nàng

Phương Viên theo cô ta mấy năm, chỉ có thấy cô ta đi theo Nam Cảnh Thâm, nhiều lần bị tức đến giờ chán, lần sau còn không phải tha thiết mong chờ đi gặp, bây giờ nói những câu nói này, thuần túy là phát tiết một chút, cũng kệ khổ, qua trận này là tốt rồi.

Quả nhiên, Bạch Sanh Nhi cảm thấy lời này rất có lợi, hừ hừ hai tiếng, trên mặt cuối cùng cũng coi như có nụ cười.

- Này còn tạm được.

- Đi thôi, đi chọn người đi, lúc cô xem hợp đồng sao không cẩn thận một chút, không nhìn thấy trên hợp đồng viết sau ngày ký kết phải lập tức quay chụp, trong một tuần lễ phải hoàn thành?

Bạch Sanh Nhi bị giáo huấn đến có chút chột dạ.

- Tôi làm sao mà biết.

- Đến thăm thôi, đúng chứ.

-.....

Càng chột dạ, kết quả à, bước chân cô hướng về bộ phận quảng cáo tăng nhanh hơn gấp đôi.

Lúc ở chỗ ngoặt, bỗng nhiên có người đi ra, đụng phải Bạch Sanh Nhi.

Cô sửa lại mắt kính, cau mày trách mắng:

- Đi không có mắt à!

Ý Ý kỳ quái ngẩng đầu, cô đều còn chưa mở miệng, đối phương đã ồn ào lên tiếng trước.

- Cô là.....

- Chớ nói nhiều, còn cô, đi theo tôi.

Bạch Sanh Nhi lườm một cái, quay đầu bước đi.

Ý Ý kỳ mọ, ai tới giải thích chút cho cô biết, đây là tình hình gì, cô vừa nãy chỉ là muốn nói, cái cô này rất giống một mình tình nào đó, thuần túy là hiếu kỳ mà thôi, lại bị xem thường, đây là cái tình huống gì.

Sau mười phút, Ý Ý ngồi lên xe, còn cảm thấy có chút khó hiểu.

Phương Viên đơn giản giải thích hai câu cho cô, bất ngờ là, Tiêu Ý Ý cô rất vinh hạnh được tuyển làm trợ lý tạm thời cho Bạch Sanh Nhi trong thời gian quay chụp quảng cáo.

..... Thực sự là thấy quý.

Cô nhanh chóng gọi điện thoại cho giám đốc, nói rõ tình huống, đối phương không có hoảng hốt, dặn dò vài câu liền cúp máy.

Cảnh buổi chiều ở bên trong nhà kho, nền màu hồng, đồ nội thất hồng nhạt, bồn tắm hồng nhạt.

Hoa Thụy mới tung ra sữa tắm thơm ngát mùi anh đào, vì cái chủ đề đột xuất này,..... liền nhất định phải đem gian phòng bố trí giống với gian phòng chim bồ câu như thế sao.

Ý Ý không thể lý giải.

Bồn tắm hình tròn, khá là rộng.

Bạch Sanh Nhi thật xáo quệt, cô ta dĩ nhiên không cho phép đổ nước máy vào bồn tắm, còn dặn dò người đem khăn trùng bồn tắm bằng cồn, lau đến khi một chút xíu nước cũng không có, sau đó đổ đầy nước khoáng.

Nước rất lạnh, có điều đạo diễn cần quay ra hiệu quả hơi nước, dùng nước nóng, sợ hình ảnh có chút hư, đành sử dụng máy phun thay thế.

Bạch Sanh Nhi cần phải ngâm trong nước, chụp tắm hình phải vô cùng cẩn thận, Ý Ý ôm khăn tắm chờ ở bên cạnh, lúc Bạch Sanh Nhi trồi lên mặt nước, cô ngay lập tức chạy tới, nắm khăn tắm bao kỹ lưỡng cô ta, tới tới lui lui chạy mấy lần, bụng Ý Ý hơi khác thường, ừng ực ừng ực vang, vừa bắt đầu còn tốt, sau đó, là mơ hồ đau.

Cô cố chịu đựng, dự định chờ Bạch Sanh Nhi xuống nước một lần nữa lên đi phòng rửa tay.

- Cô tới đây.

Bạch Sanh Nhi đứng trước ống kính, cùng đạo diễn nói nhò vài câu, bỗng nhiên không biết gọi ai hô một câu.

- Nói cô đây, cái cô mặc đồ trắng quần bò kia, lại đây.

Bạch Sanh Nhi cuống lên, Phương Viên trực tiếp đi tới trước mặt Ý Ý, đem cô cho kéo tới.

- Nghĩ gì thế, tôi gọi cô hai lần, cô không có nghe thấy sao?

Ý Ý chỉ mình.

- Cô vừa nãy là đang gọi tôi?

- Chỗ này còn có người thứ hai mặc đồ trắng quần bò sao?

Bạch Sanh Nhi oán hận nói, lại quay đầu nói với đạo diễn:

- Cô ấy có vóc người gần giống tôi, bảo cô ấy thay tôi.

Đạo diễn quét mắt Ý Ý từ trên xuống dưới, cuối cùng nói.

- Dẫn cô ấy đi thay quần áo.

Đây là làm sao.....

Ý Ý bị kéo đến trong phòng thử áo, hai ba cái liền bị lột sạch, thay đổi bộ áo tắm giống như với bộ của Bạch Sanh Nhi. Cô bị mang ra bồn tắm bên cạnh đứng, đạo diễn ở ống kính vỗ tay.

- Nghe cho kỹ, cô sau khi xuống nước, chỉ lộ lưng thôi, tuyệt đối không thể đem mặt lộ ra, tự mình tìm góc độ, có nghe thấy không.

Ý Ý rơi vào trong sương mù, cô đây là bị cho rằng sẽ đóng thế Bạch Sanh Nhi sao.

Sao không một người hỏi qua cô có đồng ý hay không đây!

Có điều đồng ý hay không, cũng không tới phiên cô định đoạt, con vịt bị đuổi tới đỉnh núi, nơi nào còn có thể dễ dàng để cho chạy thoát.

Chỉ là bụng có cảm giác đau, ngâm mình ở trong nước càng thêm rõ ràng, cô càng ngày càng đau, cong mỗi cái eo thôi cũng đã thấy đau, rất giống đau đóm trong kỳ kinh, thậm chí càng đau hơn, rất nhanh đã hành hạ cô đến sắc mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nghi ngờ mang thai

Bị kẹt đau, rất nhanh hành hạ cô đến sắc mặt trắng bệch.

Ý Ý cố nén, một tiếng cũng không kêu ra, cô chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ, cộng thêm đóng thế mà thôi, người ở chỗ này, căn bản sẽ không coi chuyện của cô là đáng kể, vẫn nhìn đến khi quay chụp kết thúc, cô nằm nhào bên bồn tắm không thể động đậy, trên mặt không biết là mồ hôi hay là nước mắt, một đôi tay trắng ngọc, mềm mại rũ xuống, dùng khí lực toàn thân còn sót lại bám vào thành bồn tắm.

Ngôi sao lớn cùng đạo diễn cùng nhau rời đi, người xung quanh tới tới lui lui, bên trong hậu trường người càng ngày càng ít, mãi cho đến khi tổ đạo cụ đến hỏi thúc cô rời đi, cô mới miễn cưỡng chống chút sức lực cuối cùng đến phòng thay quần áo thay đồ, rồi gọi điện thoại cho Bạc Tư.

Nửa giờ sau, Bạc Tư tìm tới chỗ cô, cô dựa lưng vào vách tường, ngồi dưới đất, thân thể cuộn lại run rẩy.

Trong lòng Bạc Tư giật mình, bước nhanh tới.

- Phu nhân, cô làm sao vậy?

Ý Ý ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, dọa hấn một cái:

- Tôi đưa cô đi bệnh viện.

Hắn đem Ý Ý ôm ngang lên, bước nhanh, Ý Ý sợ đến tóm chặt cổ áo của hắn.

- Đừng đi bệnh viện, tôi không sao.

- Đã bị như vậy còn có thể gọi không có chuyện gì!

Bạc Tư mở cửa xe, không nói hai lời đem cô ôm vào xe.

Lúc đóng cửa, Ý Ý đưa tay ra chặn, nhanh chóng cảm lấy một bên cánh tay Bạc Tư, buồn bã lắc đầu:

- Thật sự không có chuyện gì, chỉ là tôi đau bụng, chúng ta về nhà, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

- Không có chuyện gì?

Bạc Tư hít sâu một hơi, có chút giận.

- Phu nhân, cô nghĩ không có chuyện gì, nhưng Tứ gia sẽ trách tội chúng tôi, cô bị thương dù chỉ một cọng tóc, chúng tôi đều không đền nổi.

- Tôi sẽ không nói cho hắn, tuyệt đối sẽ không nói, được không?

Trên thực tế, cô đi đâu thi đi đó, hai năm qua một cú điện thoại đều không có thông qua, chính là muốn nói cũng không tìm được đường a.

- Không có thương lượng.

Bạc Tư vẫn cứ quặm mặt lại, không nghe lời giải thích của cô.

- Tôi chỉ ở trong nước lạnh bốn tiếng, cái bụng có chút không thoải mái mà thôi!

Ý Ý bật thốt lên, vừa dứt lời, không ngoài ý muốn tiếp nhận ánh mắt lạnh lẽo của Bạc Tư, cô chợt dạ cúi đầu, đem sự tình rõ ràng mười mười nói ra.

- Tôi hiện tại cần nghỉ ngơi thật tốt, căn bản không cần đi bệnh viện, chúng ta về nhà, được không?

Cô cất tiếng mềm mại, làm nũng.

Sắc mặt Bạc Tư chìm lạnh nhìn chăm chăm cô một lúc, sau đó thờ dài.

- Sau đó nếu như bị Tư gia biết, tôi sẽ bị xéo một lớp da.

Hắn đẩy tay Ý Ý ra, đem cửa xe đóng, sau đó vòng tới chỗ ghế lái ngồi vào.

Xe chạy được một lúc, Ý Ý nhận ra đây là đường về biệt thự, nỗi lo lắng mới hạ xuống.

Cô lặng lẽ đưa tay đặt lên bụng, dùng áo khoác che kín, lén lút mò, đã không đau như trước, nhưng vẫn mơ hồ có chút cảm giác đau, nhiệt độ dưới lòng bàn tay rõ ràng bình thường, nhưng cảm giác cái bụng của mình lạnh lạnh.

Rất khó hình dung đây là cảm giác gì.

Về đến nhà, cô đem lời nói tương tự nói cho Hồ Bá, lại tránh không được trúng một trận giáo huấn, cuối cùng ở dưới mấy con mắt nhìn chăm chú, uống một bát canh gừng, mới được thả cho lên lầu.

Lúc tắm rửa, Ý Ý đứng vòi hoa sen dưới, không có vào bồn tắm, cô bây giờ đối với bồn tắm có chút ám ảnh, thể chất cô vốn tính hàn, sợ lạnh nhất, đến lúc này tay chân vẫn còn lạnh.

Mới vừa tắm được một nửa, cái bụng bỗng nhiên co giật, đau đến không đứng lên nổi.

Chống vách tường một lúc, cô tắt vòi hoa sen, một thân sùng nước cũng không kịp lau, hai chân quỳ xuống, trong cổ họng một luồng khí xộc lên, cô nhanh đến bên bồn cầu, há mồm nôn khan, trên trán chậm rãi rịn ra mồ hôi lạnh.

Cô tưởng chỉ là do ở trong lâu nước lạnh mới bị như vậy.....

Bây giờ nghĩ một chút, càng nghĩ càng sợ.

Dưới thân có nóng nóng, ngại ngại gì đó chảy ra, cô ngốc lăng không dám đưa tay ra mò, cả người cuộn mình, run rẩy.

Ngày đó cùng Nam Cảnh Thâm..... cô nhớ tới là không có làm biện pháp.

Nhớ hình như kỳ kinh chưa đến, đã chậm mất một tuần....

Ý Ý không dám nghĩ tiếp nữa, cô mặc quần áo, lấy giấy trong phòng tắm lau khô máu, ném vào trong bồn cầu, mấy lần xả nước, trong cổ họng cô nóng lên, nước mắt không hề báo động trước rơi xuống.

Ở giữa giường ngồi yên nửa ngày, càng nghĩ càng sợ sệt, hốt hoảng, không nhận được gọi cho Tống Khải Nhân.

- Làm sao vậy, lại bị Hồ Bá dạy dỗ, tìm mình làm bầm kẻ khổ?

Ý Ý nhếch miệng nhỏ, gian nan mở miệng, trong thanh âm mang theo khóc nức nở:

- Khải Nhân, mình hiện tại đang ở nhà, cậu tới đón mình được không?

Tống Khải Nhân vừa nghe thấy, cô liền hoảng rồi, nhất thời thu hồi cười nói, cô biết Ý Ý bình thường tuyệt đối sẽ không ở trước mặt cô khóc, coi như trong cái nhà kia có bị ủy khuất cũng sẽ không, có thể làm cho cô bối rối như vậy, phải là chuyện lớn cỡ nào.

- Cậu làm sao vậy, tại sao khóc, sao mình phải tới đón cậu, đón đi đâu a?

- Đi nơi nào cũng tốt, nhà cậu cũng được, không, không đi nhà cậu, cậu giúp mình ở trong khách sạn tìm một gian phòng được không, mình hiện tại..... đang kẹt, chờ sau này trả lại tiền cho cậu sau.

- Chớ cùng mình nói chuyện tiền nong, mình muốn biết cậu đến cùng làm sao vậy, đừng dọa mình.

Ý Ý khòe miệng dùng sức dè ép ép, một cái chớp mắt, nước mắt liền rơi xuống.

- Khải Nhân, mình có thể đã..... mang thai.

Tống Khải Nhân sững sốt nửa ngày không lên tiếng, sau đó thăm dò hỏi:

- Cậu nhìn thấy người gia lão đưa ra giải quyết chung?

Ý Ý liều mạng lắc đầu, đột nhiên phản ứng lại Tống Khải Nhân, liền trầm thấp, thốt ra hai chữ.

- Không có.

-.....

Bên kia Tống Khải Nhân trầm mặc.

- Cậu đừng sợ, nghe mình nói, có biết ba đứa trẻ là ai không?

-.....

- Mình hỏi cậu có biết hay không a!

-..... Mình biết.

Ý Ý đem ngón tay nhét vào trong miệng, dùng sức cắn, âm thanh càng thấp đến mức không thể thấp hơn, cô sợ động tĩnh lớn, bị người ngoài cửa nghe thấy, bên trong cái nhà này, đâu đâu cũng có người giám thị cô, một khi biết cô có thai, Tư gia là nhất định sẽ nổi giận.

Cô mặc dù không có gặp Tứ gia, nhưng là từ trong miêu tả của Bạc Tư cùng Hồ Bá, cũng có thể ở trong đầu phác hoạ ra dáng dấp hần lạnh lùng, nghiêm túc thận trọng.

Cô vô cùng sợ hãi.

- Minh hiện tại tới đón cậu.

Trong ống nghe, Tống Khải Nhân đang mặc quần áo.

- Nhưng mình đang trên đường tới, cậu nhất định phải thông báo cho ba ba đứa trẻ, chuyện này nhất định phải bắt hần chịu trách nhiệm, đứa bé này ở trong bụng cậu, chính là một quả bom, sai lầm không nên một mình cậu chịu đựng.

- Phải báo cho anh ta sao?

- Đương nhiên, bất kể là giao phí thủ thuật cũng tốt, làm sao đều tốt, anh ta nhất định phải cho cô một câu trả lời hợp lý, biết rõ cậu là có vợ có chồng trả lại quyền rũ, đây không phải ý định thêm phiền sao.

Ý Ý bắt đầu lo lắng, cuối cùng rơi xuống mò cũng mò không nổi.

Cô sắp hồng mắt, trong tay nắm điện thoại di động, bỗng nhiên không biết nên đi nơi nào, cô bụm mặt, nước mắt ngấm vào giữa kẽ tay, cô là người trưởng thành rồi, phát sinh loại chuyện kia, tại sao..... tại sao lại quên uống thuốc đây.

Nam Cảnh Thâm..... có nên nói cho hần biết không?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Đứa bé này, anh có một nửa trách nhiệm

Do dự rất lâu, Ý Ý một lần nữa đem điện thoại di động lấy tới, cô vốn không có số điện thoại Nam Cảnh Thâm, lần kia hần ở trên tay cô viết địa chỉ, thuận tiện đem số điện thoại cũng viết xuống, cô không biết lúc đó nghĩ thế nào, bấm dây số điện thoại di động.

.....

Nam Cảnh Thâm còn đang trong phòng làm việc.

Trong máy vi tính chính đang chiếu tin buổi chiều Ý Ý bị bắt ngâm nước lạnh.

Mất hần càng ngày càng lạnh.

Bên trong chỉ mở một cái đèn sưởi ấm, trên màn hình phát ra mấy tia sáng trắng xanh che đi khuôn mặt lạnh lẽo của hần, ngũ quan ngưng tụ rõ ràng một tầng hàn ý.

Hần đã sa thải đạo diễn bỏ cũ thay vào người mới, cũng báo Cố Diễn thông báo cho người đại diện của Bạch Sanh Nhi, còn phần quảng cáo này đối từ bên trong thành quay chụp bên ngoài, trên đỉnh Tuyết Sơn xa ngàn dặm.

Điều kiện, không cho phép dùng đóng thế.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, hần nhìn lướt qua, trong lòng bỗng nhiên chấn động.

Cái số này chưa từng gọi tới hần, còn hần từ lúc hai năm trước đã thuộc nằm lòng.

- Alo?

Hần bắt máy, bên kia thì một mảnh quý dị vắng lặng.

Nam Cảnh Thâm đóng video trong máy, sắc mặt lặng yên nhu hòa, thanh âm chắc chắn tao nhã:

- Ý Ý?

Ý Ý không nghĩ tới sẽ bị đoán được, kỳ thực lúc nhấn nút gọi điện thoại cô liền hối hận rồi, muốn tắt máy, hần lại bắt máy mất rồi, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt mở miệng nói:

- Nam Tứ gia, rất xin lỗi đã trễ thế này quấy rầy anh, nhưng là có chuyện, tôi nghĩ nói cho ngài, tôi..... tôi hình như là mang thai.

Cô nhấc lên trái tim mình, nói năng lộn xộn, bên kia, người đàn ông hồ hấp nặng, sau đó chính là lặng im, trong lòng cô âm ỉ, rất sợ.

- Tôi gọi điện thoại đến, không phải muốn anh phụ trách, tôi..... tôi là cảm thấy, anh là ba ba hài tử, tôi cần phải nói cho anh biết, hơn nữa..... chờ một lúc tôi sẽ đi bệnh viện làm giải phẫu, anh có thể tới.....

Nam Cảnh Thâm vẫn trầm mặc, một lúc lâu, hần nhẹ nhàng nhếch khóe môi, nở nụ cười vô lại:

- Nếu không muốn tôi phụ trách, tại sao còn gọi cú điện thoại này?

Cô cắn môi, vừa thẹn vừa giận.

- Đứa bé này, anh có một nửa trách nhiệm.....

Khóe mắt cô rung rung, âm thanh run rẩy:

- Tôi hiện tại..... không có tiền làm giải phẫu.

Cô khóc, hon nữa không có dừng lại.

Lúc nói chuyện cũng không nhận được khóc thút thít.

Cô sợ người đàn ông này sẽ từ chối, lại sợ hán sẽ nói ra cái gì nhục nhã cô, nắm chặt điện thoại di động trong tay, khớp xương đều hiện trắng ra.

Một lúc sau, người đàn ông kia mới nói:

- Ở nhà chờ tôi, đừng có chạy lung tung.

Điện thoại giữa đường bị cắt đứt.

Đầu óc cô ong ong, chưa có hồi thần, sợ sệt từ nội tâm lan tràn ra, bộ thần kinh đại não cô, cũng sắp muốn nổ tung rồi.

Điện thoại di động còn nắm trong tay, nắm đến càng ngày càng gấp, cô cần nắm ít đồ, mới có khí lực chống đỡ chính mình, cái bụng lại một trận co giật, càng ngày càng dữ dội, cô rất mệt, đỡ mạn giường trượt xuống, ngồi gập xuống đất, đuôi mắt thoáng nhìn chỗ vừa này cô ngồi, đã là một mảnh máu máu.....

Môi cô càng thêm trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, cô muốn đem rập trải giường thu lại, nhưng là không có sức.

Không biết qua bao lâu, một chiếc xe ô tô màu đen, trực tiếp từ cửa sắt biệt thự đi vào, đỗ ở trước biệt thự, không có tắt ánh đèn chiếu rọi vào trên cửa sổ, vào lúc này Hồ Bá cùng Bạc Tư đều không có ngủ, từ biệt thự trong nhanh chóng đi ra, vừa nhìn thấy người trong xe đi ra cánh gác liền buông xuống.

- Từ gia.

Bước chân Nam Cảnh Thâm chưa dừng, Bạc Tư đi theo bên cạnh hán, trong lòng rõ ràng, chuyện ban ngày, khẳng định Từ gia đã biết rồi, hán chủ động nhận sai:

- Từ gia, là tôi không đúng, không có chăm sóc tốt phu nhân, lần sau, cô ấy sẽ không bị ngâm nước lạnh nữa.

Sắc mặt người đàn ông lạnh lẽo, Hồ Bá phụ họa theo:

- Phu nhân thể chất tính hàn, chúng tôi đều cẩn thận chiếu cố, sau này sẽ không có thêm tình huống như thế phát sinh.

- Ta đem cô ấy giao cho các người, các người chính là chiếu cố như vậy sao?

Nam Cảnh Thâm một cước bước lên cầu thang, quay đầu lại, trong con ngươi tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

- Quan hệ giữa vôi ta với cô ấy, không có lộ sơ hở?

- Không có, phu nhân thường thường hỏi ngài, chúng tôi chưa nói.

- Vậy thì tốt.

Người đàn ông đề chân, tiếp tục hướng trên lầu đi.

- Tiếp tục như vậy đi.

Hán chính xác tìm tới phòng ngủ chính, đẩy cửa, bên trong không có mở đèn, tối om, trong hành lang chiếu vào ánh đèn, miễn cưỡng thấu chút ánh sáng đi vào, bằng không còn không thấy rõ ngã vào bên giường có bóng người nho nhỏ.

Người đàn ông đi nhanh như gió, khí tức quanh thân nháy mắt chìm lạnh đến đáng sợ.

Hán ngồi xổm người xuống, đem Ý Ý đang thoi thóp ôm lên, lòng bàn tay dày rộng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ôn nhu khẽ gọi:

- Ý Ý?

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cả người giống như mất nước nằm trong lòng ngực hán, suy yếu nhu nhược không xương, đầu trượt vào trong lòng bàn tay của hán, trên mặt cô tắt cả đèn là mồ hôi.

Nam Cảnh Thâm đẩy đầu cô ra, dùng giọng nói khàn khàn, nhẹ nhàng dụ dỗ cô:

- Từ gia đến rồi, đừng sợ.

Ý Ý mê mẩn mở mắt, tầm mắt đều là tia sáng quá mờ, miễn cưỡng có thể nhìn thấy thân thể hán, mùi thuốc lá quen thuộc mát lạnh, lại làm cho cô có cảm giác an lòng.

- Từ gia.....

- Ủ, ngoan, đừng sợ, tôi dẫn em đi bệnh viện.

Nam Cảnh Thâm ôm cô dậy, đầu cô tựa ở ngực hán, ôm cô xuống lầu, đi ngang qua Hồ Bá cùng Bạc Tư, Ý Ý chột dạ đem mặt chôn ở trong lòng ngực Nam Cảnh Thâm.

Hán cứ như vậy vọt vào trong nhà ôm cô.....

Cô chết chắc rồi!

- Nam Từ gia.....

Tay nhỏ Ý Ý bám vào y phục của hán, nắm thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn mồ hôi chảy ròng ròng, hai bờ môi mỏng manh mở ra, dùng giọng cầu khẩn xin hán:

- Anh trước tiên mang tôi trở lại, tôi đi..... đổi rập trái giường.

Trên mép giường có vết máu, hấn cũng nhìn thấy.

Nam Cảnh Thâm mím môi mím mòng, sắc mặt trước sau căng thẳng, không nói hai lời ôm cô ngồi vào ghế sau, một tay bắt được tay nhỏ lạnh lẽo của cô, nhỏ giọng an ủi:

- Đừng lo lắng, trước đi bệnh viện đã.

- Không, tôi nhất định phải trở lại.....

- Vết máu trên giường tôi đã xử lý qua, yên tâm.....

Nguyên lai, hấn thấy được.....

Ý Ý nằm ở trong lồng ngực của hấn, không lên tiếng, lái xe phía trước là ai, cô nhìn không rõ, cũng không có sức để nhìn, khoe mắt ướt nhẹp, thân thể run lẩy bẩy.

Cô cảm giác được trên tay có ấm áp, thân thể đang lạnh lẽo ấm lên chút, trạng thái nửa hôn mê, rốt cục dựa vào ánh đèn ngoài cửa xe, thấy rõ mặt Nam Cảnh Thâm.

- Nam Tứ gia.....

Cái miệng nhỏ phát ra tiếng như tiểu thú nghẹn ngào:

- Tôi đau muốn chết.

Nam Cảnh Thâm nắm tay cô, ở trong lòng hà hơi, hấn nhẹ nhàng vén lên tóc ướt dính vào trên mặt cô, nhẹ ni non dụ dỗ:

- Đứa nhỏ ngốc, có tôi ở đây, em sẽ không chết.

Ở nơi này, bụng của cô lại một trận xót ruột đau đớn, đau đến thân thể cô khó chịu cong lên, kim nén một hơi thật dài phun không ra.

Cả người như con rối cứng đờ mấy giây, nặng nề đổ vào trong lồng ngực của hấn, chảy nước mắt lã chã:

- Tôi không xong rồi, thật sự đau quá đau quá.

- Ý Ý ngoan, dựa vào tôi, rất nhanh sẽ không đau.

Hấn vẫn dùng giọng nói trầm thấp chắc chắn, nếu không nghe kỹ, rất khó nghe đến trong giọng nói có run rẩy.

Mắt nheo lại, sao lại đau thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ*, *Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chồng tôi sẽ tức giận

Con mắt híp lại, sao lại đau thành như vậy?

Phía trước đèn đỏ, xe thắng gấp, thân thể cô bị kéo mạnh về phía trước, đụng vào ghế dựa, lại được Nam Cảnh Thâm đứng lúc kéo trở lại.

Hấn sợ đến sắc mặt tái xanh.

- Lái xe chậm một chút.

Bạc Tư liếc mắt nhìn, còn chưa có nhìn thấy người, thì mắt đã quay trở lại, không dám nói tiếng nào, nếu không phải bởi vì Tứ gia sốt ruột, không có mang theo tài xế, hấn cũng không cần ở đây lên lên lút lút, ngay cả gương chiếu hậu đều cho phản chụp lại, chỉ sợ bị phu nhân nhìn thấy hấn.

Đáng tiếc, lúc này Ý Ý cắn bản không có tâm tư hướng chỗ khác, cô đã đau đến nói không ra lời.

Nam Cảnh Thâm làm ấm lòng bàn tay cô, thân thể cô từ trước đến giờ không được tốt, khó chịu và căng thẳng, cả người lạnh lẽo, rõ ràng bây giờ là tháng sáu, cô mặc áo có ống tay dài, thân thể vậy mà lạnh như khối băng.

- Còn đau không?

Ý Ý không dám thờ mặt, mở to mắt chứa đầy nước mắt mòng lung, khuôn mặt nhỏ nhấn trắng như sứ ngẩng lên, âm thanh nhẹ như muỗi bay:

- Rất đau.

- Vậy thì đừng nói chuyện, tiết kiệm một chút khí lực, lập tức tới ngay bệnh viện.

- Tôi không biết..... có phải là mang thai không?

Cô cắn môi, âm thanh mềm nhũn run rẩy, nhẹ như sợi bông, hô hấp phun ngực hấn, tiến vào trong áo somi hấn, như sợi tơ làm ngứa hấn.

Nam Cảnh Thâm đem cô ôm vào trong lồng ngực càng chặt, cảm chống lên trán cô, trong tròng mắt đen, lặng yên xẹt qua một tia tâm tối.

- Nếu thật sự mang thai, em định làm như thế nào?

Cô giật mình, khóc lóc lắc đầu.

- Tôi không dám muốn, đứa trẻ..... nhất định phải xoá sạch.

- Tại sao?

Ý Ý nắm chặt nắm đấm, móng tay bấm vào lòng bàn tay.

- Chồng tôi sẽ tức giận.....

Người đàn ông hít mắt lại.

Nửa ngày, không hề có một tiếng động.

Ý Ý cảm giác được hấn tức giận rồi, tay nhỏ nắm y phục của hấn, cẩn thận mở miệng.

- Xin lỗi.....

Hấn là ba đứa trẻ, nhưng chỉ cô một đường tuyên bố vận mệnh đứa bé này.

Ý Ý không thấy rõ vẻ mặt hấn, tay nhỏ lung tung ở trên người hấn sờ soạng nửa ngày, cuối cùng tìm thấy một cái khuy áo:

- Tôi biết chuyện này đối với anh không công bằng, thế nhưng đứa bé này..... anh khẳng định cũng không hi vọng lưu lại đi?

Hấn cười, lập tức lạnh lùng nói:

- Nếu như tôi nói, tôi nhất định phải bắt em sinh ra?

Hấn là muốn..... Phụ trách?

Trong đầu Ý Ý ong ong, chỉ một thoáng, như là pháo hoa nổ tung, tư tưởng gì cũng chưa có, chốc lát tỉnh táo lại, nhú mảy, rất kiên định lắc đầu:

- Không thể, tôi và anh..... sẽ thất đức.

Nam Cảnh Thâm không nói gì, Ý Ý có thể cảm giác được hấn thờ ngày càng nặng, cô không dám thờ.

Một lúc lâu, người đàn ông này cười nhẹ một tiếng, khoang ngực chấn động nhẹ nhàng hai lần

- Biết rồi, ngủ đi, tỉnh lại lập tức sẽ đến bệnh viện.

Ý Ý sợ run, cô từ tiếng cười của hấn, nghe được giọng điệu trào phúng?

Xe, rất nhanh lái đến bệnh viện, thô bạo dừng ở cửa chính bệnh viện.

Không có đăng ký, Nam Cảnh Thâm trực tiếp ôm cô hướng văn phòng Phó Dật Bạch.

Bạc Tư ở cửa bệnh viện không có đi vào, hấn bỏ chìa khóa xe vào trong túi tiền, còn mình thì bắt xe rời đi.

Từ gia còn có một chìa dự phòng, không cần hấn đi vào đưa, vừa nảy phu nhân nửa hôn mê nửa tỉnh táo, không có nghĩa là sau khi xuất viện vẫn ở trạng thái đó, nhìn thấy hấn, tránh không được sẽ nghi hoặc, vì lẽ đó hấn không dám ở lại.

Phó Dật Bạch là từ trong chấn bị Nam Cảnh Thâm gọi điện thoại đào lên, hấn vừa tới bệnh viện, áo bác sĩ còn chưa trông lên, cửa phòng làm việc đã bị người một cước đá văng.

Có lá gan dám ở chỗ hấn làm càn, ngoại trừ Nam bá đạo, sẽ không có người thứ hai.

- Đây là thế nào, lão tử, nhân gia của anh bị làm sao, lại bị hành đến mất nước.

Nam Cảnh Thâm khom người, đem Ý Ý đặt vào giữa giường, nghiêng người đối với bên cạnh Phó Dật Bạch đang ngó dáo dác mở miệng:

- Cậu đi ra ngoài, nấu nước đường đỏ đem lại đây.

Phó Dật Bạch nháy mắt mấy cái, tay nâng dưới cằm, phun cười nói:

- Nơi này chính là địa bàn của tôi, nói nữa, cậu đem tôi bắn ra ngoài, ai tới xem bệnh cho tâm can bảo bối nhỏ của cậu a.

Nam Cảnh Thâm lạnh lùng liếc nhìn hấn, nếu như không nhìn lầm, vẻ mặt của hấn tựa hồ có như vậy một ít chút —— thiếu kiên nhẫn?

Phó Dật Bạch tròn mắt, đang muốn mở miệng nói, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm ồn ào:

- Chính là cái phòng này đúng không? Bị một người đàn ông ôm vào? Các người cần tôi làm cái gì a, nên cần người đàn ông kia a, hấn nhưng là tội phạm cường gian đấy!

Tổng Khai Nhân giận dưng dưng đẩy cửa ra, trong miệng hùng hùng hồ hồ, cô biết người đang ở bên trong, muốn tuôn ra lời mắng người, kết quả vừa nhìn thấy Nam Cảnh Thâm, miệng chỉ hơi giương ra, không thể thốt ra nói một lời.

Cô ngơ ngác nhìn ngưu quan người đàn ông, chiều cao cao ngất, hướng về này vừa đứng, khí chất cả người đáng sợ quả thực khiến người ta không dám lơ là.

Khuôn mặt này a..... nói sao cũng quá dễ nhìn.

Nửa ngày, cô ho nhẹ một tiếng.

- Thật không tiện, trước tiên tôi muốn hỏi, anh là người đàn ông làm Ý Ý mang thai?

- Là tôi.

Tổng Khải Nhân hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn Nam Cảnh Thâm.

- Nhường một chút.

Hắn tính khí rất tốt, hướng bên cạnh nhường một bước.

Tổng Khải Nhân đi tới trước giường bệnh, đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Ý Ý trắng bệch làm cho cô sợ hết hồn, mở miệng lại nói:

- Ý Ý, làm sao không hiểu chuyện như thế, người ta không chịu trách nhiệm, nếu đã mang thai đứa bé thì liền sinh đi.

Ý Ý tròn tròn mắt.

- Cậu ở đây nói nhăng nói cuội gì đó.

- Mình nói chính là hiện thực a.

Tổng Khải Nhân dựa sát vào Ý Ý, thấp giọng nói:

- Người đàn ông này cao lớn đẹp trai như vậy, cậu không có thiệt thòi, ngược lại chồng mình cậu cũng chưa từng thấy, là cao hay thấp, mập hay gầy cũng không biết, đơn giản cứ theo ba ba đứa trẻ đi.

Ý Ý thật đúng là bị chọc giận đến chết rồi.

Tổng Khải Nhân mặc kệ Ý Ý có tức hay không, mắt hướng về phía Nam Cảnh Thâm nhìn vài cái, một cái mặt thối đến, lúc đi, tâm tình tốt đến bay lên, không biết còn tưởng rằng nhất được cái gì tốt.

Phó Dật Bạch nhìn một chút, phát hiện chút ý tứ, về chế nhạo dưới đáy mắt giấu cũng không giấu được.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm có chút quái lạ, hắn thấp giọng nói hai câu, liền thấy Phó Dật Bạch Lộ ra bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười hi hi đi ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người.

Ý Ý nằm thẳng, cảm thấy thoải mái hơn, cô chống thân thể, muốn ngồi, Nam Cảnh Thâm thấy vậy, giúp đỡ cô.

- Làm sao, còn đau không?

Ý Ý sợ hãi giương mắt, không đau là không thể nào, dọc theo đường đi la đau nhiều lần, cô đã không muốn nói thêm, cố nén đáy lòng chua xót, cô thấp giọng mở miệng:

- Nam Tứ gia, đứa bé này, tôi tuyệt đối không muốn, tôi không biết sẽ mang thai, nếu như sớm biết.....

- Em sẽ như thế nào?

- Tôi.....

Trong đầu cô rối tung, cúi đầu, chớp mắt vừa kéo, nhẫn nhịn nín khóc.

- Tôi không biết, dù sao sự tình cũng đã xảy ra.....

Nam Cảnh Thâm không nhịn được cười:

- Chuyện đêm đó, em còn ấn tượng?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đêm đó em có cảm giác gì?

Nam Cảnh Thâm không nhịn được cười:

- Chuyện đêm đó, em có ấn tượng gì không?

Ý Ý khinh thường liếc nhìn hắn, hàng răng trắng cắn môi dưới, khuôn mặt đã có chút sắc hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con giống như một con chuột đồng nhỏ.

Đặc biệt đáng yêu.

Cô trầm thấp "Ừ" một tiếng, da dưới cổ đỏ ửng lên.

Cô là người đặc biệt dễ dàng đỏ mặt.

Một bên Nam Cảnh Thâm có ghế tựa, hắn không ngồi, mà là ngồi xổm xuống, ngẩng đầu lên, con ngươi đen nhìn cô, ánh mắt sáng kia khó làm cho người ta lơ là.

- Cảm giác gì?

- Anh.....

Cô có chút giận, giờ là lúc truy hỏi những chuyện này sao.

- Tôi quên rồi.

Người đàn ông cười như không cười.

- Cảm giác thân thể đều nhớ không rõ, em làm sao lại kết luận chính mình mang thai?

-.....

Cô cắn môi hồng, nước mắt chảy dài, gương mặt mê man.

- Tôi..... cái bụng rất đau, từng trận đau, hơn nữa tôi nằm nhoài trên bồn cầu ói ra, tuy rằng cái gì cũng không phun ra, nhưng là nôn ói, tôi lên mạng tra, phụ nữ có thai..... thời kỳ này, sẽ thỉnh thoảng nôn khan.

- Em là đang nói với tôi em nghi mình có cảm giác mang thai?

Ý Ý khóc thút thít một tiếng, gương mặt oan ức.

- Ừ.

Khóe miệng Nam Cảnh Thâm nhếch lên ý cười, khóe miệng cười càng ngày càng mở rộng, cho đến khi kiềm chế không được, trực tiếp bật cười:

- Ngốc nghếch, Tứ gia cũng không có chạm vào em, em làm sao lại nghi ngờ mình mang thai?

Ý Ý kinh ngạc ngược mắt, đồng tử mở lớn, ghen hống nhìn trần trời nửa ngày.

Vừa khiếp sợ, lại vừa mê man.

Còn bí mật mang theo tía..... vui ngầm.

Lời nói của hắn ở trong đầu cứ lặp đi lặp lại mấy lần, chỉ có một mảnh mù âm tựa như sương mù.

- Anh vừa nãy..... nói cái gì?

Nam Cảnh Thâm đứng dậy, hai tay chống hai bên người cô, hắn nghiêng người đến, mặt hơi gợn lên, đáy mắt thâm thúy chứa ý cười từng tác lan đến trên mặt.

- Tôi nói, buổi tối hôm ấy, chúng ta chưa làm gì cả, em uống say, ói ra đầy người tôi, tôi chiều cổ em cả buổi tối, không có cơ hội làm.

Ý Ý kinh ngạc khẽ nhếch cái miệng nhỏ.

Cô xác định chính mình không có nghe lầm.

- Thật vậy sao?

Cô bắt lấy ống tay áo của hắn, bức thiết hỏi:

- Anh nói là thật sao?

Người đàn ông có gương mặt đẹp trai, cười liếc nhìn cô, cười đến làm lòng cô hoảng sợ.

- Nam Tứ gia, anh trước tiên đừng cười a, anh mau nói cho tôi biết có phải thật hay không?

Nam Cảnh Thâm nắm lấy cằm của cô, nhẹ nhàng dùng lực, nâng lên đối diện với mắt của hắn, ngữ khí một nửa dụ dỗ, một nửa sùng nịnh:

- Sau khi làm tình, thân thể sẽ đau mỏi, đặc biệt là lúc xuống giường, dưới thân sẽ có dòng chảy nhỏ trào ra, nếu như không có rửa rấy, sau một quãng thời gian, sẽ khá là dính.....

Ý Ý mắc cỡ bịt miệng của hắn, người đàn ông này, lại đang phổ cập loại..... tri thức kia.

- Anh đừng nói nữa, xin anh đó.

- Thẹn thùng à?

Cô cắn môi dưới, không dám phát ra tiếng.

Hắn ngược lại tâm tình rất tốt.

- Kỳ thực cũng không phải là không có cơ hội làm, em lúc đó cứ như con khỉ nhào vào người tôi, rõ ràng không muốn hôn, lại nhất định phải hôn tôi, tay lại ở trên người tôi sờ loạn, nếu như tôi không kiên trì, quần áo sớm đã bị em lột sạch.

Cô có như vậy sao?

Coi như thật sự có, cũng không thể cứ như vậy trực tiếp nói ra a, cô tốt xấu gì cũng là nữ hài tử!

- Tôi không nghĩ tới em sẽ cảm thấy đáng tiếc, em muốn hài tử như vậy, không bằng, tôi hiện tại rồi cùng em sinh đứa?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ý Ý trong nháy mắt đỏ lên.

Dòng máu khắp người chảy ngược, tràn ngập vào đầu, mắt trợn lên, phảng phất như nghe thấy được tiếng nước sôi.

- Anh, anh, anh, anh..... anh đùa giỡn lưu manh!

- Phốc ——

Nam Cảnh Thâm không chịu được, cười ra tiếng.

Còn tưởng rằng cô sẽ mắng ra cái gì khó nghe, sao lại hờn dỗi mềm nhu như vậy, ở đâu ra là đang tức giận, làm nũng thì đúng hơn.

Hắn gạt đầu một cái.

- Tôi là đang đùa giỡn, cũng chỉ đối với em đùa giỡn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ lên, tức đến nổi phồng, đẩy vai của hắn, đầu còn kém đập vào ngực hắn, viền mắt nóng lên, vừa mới nhìn xuống nước mắt lại trào ra.

- Anh xấu xa, làm tôi sợ đến như vậy, anh vẫn còn ở đây trên tôi!

Nam Cảnh Thâm không nhúc nhích, cánh tay dài vươn qua phía sau cô, khuỷu tay dùng sức thu lại, ung dung kéo cô ôm vào trong lồng ngực.

- Tôi làm sao lại xấu xa, buổi tối đó nếu như cùng em làm, em bây giờ mới càng nên khóc.

Ý Ý hít mũi, oan ức vô cùng, lại phản bác hắn không được, chỉ cảm thấy vừa thẹn vừa giận, hận không thể cùng hắn phân rõ giới hạn, tay nhỏ chống đỡ trên ngực hắn dùng sức đẩy ra, hung dữ nhìn chằm chằm hắn:

- Anh biết chân tướng của mọi chuyện, còn giấu tôi lâu như vậy, làm tôi sợ, tôi ngày hôm nay ra nhiều máu, đều là do anh làm cho sợ hãi!

Nam Cảnh Thâm dờ khóc dờ cười.

- Em thật sự cho rằng, dọa một cái, thân thể sẽ xuất huyết?

Hắn hỏi như vậy, Ý Ý đột nhiên thấy mình cái chân cái cùi, cắn môi dưới, lời muốn mắng ra, cùng tiếng nghẹn ngào đều trở về bụng.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Cô nhất thời cả kinh, lại muốn đẩy hắn ra, Nam Cảnh Thâm buông tay, cô không chút suy nghĩ từ trong lồng ngực của hắn đứng dậy.

Hắn đi mở cửa.

Đứng ở cửa chính là Phó Dật Bạch, đầu tiên là đưa cho hắn một chén nước đường đỏ, sau đó tay kia trên mang theo cái túi nhỏ đưa tới.

- Tôi để y tá đi mua, nhỏ bé cái gì, phụ nữ đều hiểu.

- Ủ.

Nam Cảnh Thâm hai tay tiếp nhận.

- Cậu còn không đi?

Phó Dật Bạch hai tay ôm ngực, đẩy mắt trên tức hết sức rõ ràng.

- Lão tứ, cậu xong đời rồi.

Nam Cảnh Thâm ngược mắt.

Phó Dật Bạch liền nghiêng người xuống nói:

- Chưa từng thấy cậu đối với phụ nữ dễ bụng quá.

- Ủ.

Về mặt Nam Cảnh Thâm nhân nhật, sắc mặt bình tĩnh không có một tia sóng, giờ tay đóng cửa.

Một tiếng bất chuyện cũng không, suýt chút nữa đập phải mũi Phó Dật Bạch, hắn sợ hãi lau mặt, chỉ vào cửa rống:

- Lão tứ, cậu liền làm đi!

- Tiếng gì vậy?

Ý Ý dò xét, trong tay cô không biết từ nơi nào giật cái khăn giấy, xoa xoa nước mắt trên mặt.

- Không có gì, chỉ là một con chó đi ngang qua.

Ý Ý trong lòng thầm nói, lúc nào trong bệnh viện có thể tùy ý mang chó vào.

Nam Cảnh Thâm dùng mũi chân cạy cái ghế ngồi xuống, đem nước đường đỏ đưa cho cô, đẩy mắt lạnh lùng hiếm thấy có một tia mềm mại.

- Cái bụng còn đau không?

Vẫn còn chút, có điều đã tốt lắm rồi, suy nghĩ một chút, vẫn là lấc đầu.

Cô đem cốc từ trong tay người đàn ông nhận lấy, mùi vị đường đỏ, lẫn vào vị hành tây vị xộc vào trong lỗ mũi, giờ tay lên, suýt nữa ném cái cốc.

- Không cho vút.

Nam Cảnh Thâm nắm tay cô, đem cốc đẩy lấy lại, nghiêm túc nói:

- Nhất định phải uống hết, tôi nhìn em uống.

Cô bóp mũi lại.

- Thật là khó người.

Người đàn ông ngồi vào bên cạnh người cô, bàn tay đặt ở trên bụng cô xoa theo chiều kim đồng hồ.

- Tính tình sao lại mơ hồ như thế, đến già bộ cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 44: Không phải sảy thai

Ý Ý run lên, cả người chấn động.

- A ——

Cô kêu một tiếng, một cái tay bụm mặt, hai mắt nhắm chặt, sau đó lúng túng cùng xấu hổ, thật mất thể diện.

Lúc xuất huyết, thật sự giật mình, còn tưởng rằng là sảy thai.

Nam Cảnh Thâm nhẹ giọng cười, cái tay ở trên bụng cô không có dừng động tác, thủ pháp thành thạo, làm cho cô rất thoải mái, cũng không lấy xuống cái tay cô che mặt, ôn nhu hỏi:

- Em mỗi lần tới kỳ đều đau vậy à?

- Hai ngày đầu sẽ đau, có lúc đau đến xuống giường không được, vừa đi đường liền đau.

Hắn nhíu mày, Hồ Bá lại không đem chuyện này nói cho hắn biết.

- Đau như vậy có tính là không bình thường hay không?

Ý Ý kinh ngạc, chăm chú suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

- Tôi không biết, ngược lại, Khải Nhân không có giống tôi bị đau như vậy.

Người đàn ông nhíu lông mày, gương mặt tuần tú xẹt qua một tia cảm xúc không hiểu lắm, vài giây sau, bỗng nhiên đi tới cửa.

Kéo cửa ra, Phó Dật Bạch đứng đối diện, hai tay ôm cánh tay, lưng dựa vào tường, thấy hắn đi ra, như là dự liệu được gì, nhếch cao lông mày, cười đến muốn ăn đòn.

- Muốn hỏi tôi về kỳ kinh nguyệt sao?

Nam Cảnh Thâm nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, cũng không có ý muốn thúc giục, hai mảnh môi mỏng hơi mím, thân dài đứng thẳng, bóng người cao lớn khiến không gian như bị lấp kín, hai tay hắn ở trong túi quần, ngẩng cằm lên, còn mắt trầm tĩnh hàng ngày liếc nhìn người đàn ông đối diện.

- Phí phạm!

Mặc kệ bất chúc nhiều lần hơn nữa, Phó Dật Bạch tuyệt đối học không đến phản bình tĩnh như Nam Cảnh Thâm.

Tâm tình lập tức ảm ức cực kì, Phó Dật Bạch tức đến khó chịu, hắn cuối cùng là không nhịn nổi nữa, thờ dài một hơi.

- Dùng thuốc tránh thai có khả năng làm kỳ kinh rối loạn, mặt khác, gần đây tâm tình căng thẳng, áp lực quá lớn, liên tiếp thức đêm, cũng sẽ làm rối loạn kỳ kinh, nhưng dù có nói như vậy, sẽ không đối với thân thể phụ nữ tạo thành ảnh hưởng, không cần căng thẳng.

Nam Cảnh Thâm nghe lọt được, thanh âm trầm ổn chậm rãi vang lên:

- Cô ấy rất đau.

- Thực sự nếu đau quá, có thể uống nửa viên thuốc giảm đau, không thể uống nhiều, cái này là để phòng ngừa, bằng không mỗi lần tới kỳ đều sẽ ỷ lại vào thuốc.

- Ừ.

Nam Cảnh Thâm nghe xong, trong lòng đã có tổng kết, sẽ không cho cô uống thuốc.

Thuận tiện đem cửa đóng lại.

Làm cho Phó Dật Bạch sinh khí, hận không thể vọt vào ghim chết hắn!

.....

Lúc Nam Cảnh Thâm trở về, cái chén Ý Ý trong tay đã hết, cô chờ hần đến gần, đem miệng chén hướng cho hần xem.

Hần đưa tay tiếp nhận, cầm lấy ấm nước rót một chén, một lần nữa nhét vào trong tay cô.

Ý Ý bắt đầu:

- Tôi đã uống rồi.

- Là uống xong, hay là vớt sạch?

Nam Cảnh Thâm thật sâu nhìn Ý Ý, nhìn ra cô chột dạ, lặng lẽ đem cái chân chỗ thùng rác hướng về dưới đáy giường đá đá.

Mở âm tự nhiên không gạt được mắt của hần.

Nam Cảnh Thâm cũng không gấp, chính mình ngồi xuống, cho mình một ly nước sạch, an tĩnh uống, gương mặt tuấn tú, như không có đem sự chú ý đặt ở cô, nhưng so với lời nói trực tiếp bức bách còn càng khiến cô cảm thấy ngọt ngào.

Ý Ý không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh đem nước đường đỏ mùi vị đặc biệt không dễ ngủ, bóp mũi lại uống, cuối cùng ực một cái vào bụng, nhìn không được muốn nôn ra.

Trong miệng bỗng nhiên có cái gì đó trơn trơn.

Cô theo bản năng muốn nhổ ra ngoài, đầu lưỡi chống đỡ cái gì đó mềm mại ẩm, cô liếm liếm, chợt phát hiện Nam Cảnh Thâm không biết lúc nào đã đứng ở trước mặt, mà ngón tay của hần, vừa lúc bị cô cắn phải.

Ý Ý cuống quýt buông ra, trong miệng ngậm lấy đường bắt đầu có vị ngọt.

Hần tỉ mỉ như thế.....

Không nhìn được lên kút liếc hần một cái, đường viền bộ mặt Nam Cảnh Thâm ở dưới ánh đèn chiếu xuống, một tầng màu vàng kim nhàn nhạt sáng một bên, nhìn qua thật cũng không phải là bộ mặt ngày thường lạnh đến mức không thể tiếp cận.

Cô đang ngây ngơ, một cái túi, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt.

-Cầm, đi vào trong phòng rửa tay thôi.

- Cái gì nhỉ?

Cô nhẹ giọng lầm bầm, đem túi mở ra xem, bên trong chứa thứ gì đó, làm cho cô thay đổi sắc mặt, ngón tay xanh nhạt run rẩy níu chặt miệng túi, mắc cỡ không thể giải tỏa.

Quần lót cùng băng vệ sinh.....

Hần đã tỉ mỉ đến rình độ này rồi sao.

Lúc Ý Ý lầm tưởng mình mang thai, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, hần đã từ phản ứng sinh lý phán đoán ra được sao.

Hoặc là sớm hơn.

Lúc cô gọi điện cho hần.

Hoặc là lúc đeo bám vào y phục của hần khóc ra nước mắt nước mũi.....

Tối nay, mặt mũi của cô, đúng là ném ra không đứng lên được nữa rồi.

Cô cơ hồ là chạy vào trong phòng rửa tay, chạy quá mau, vai đập vào khung cửa, âm thanh kịch liệt ra vang, dù đau đớn, cô cũng không quản, hốt hoảng đem cửa đóng lại.

Trong mắt Nam Cảnh Thâm từ từ nhiễm một nụ cười.

Càng ngày càng rộng.

Nửa ngày, mới từ trong túi quần lấy ra một hộp thuốc lá, lấy ra một điếu, nhẹ nhàng đập đầu hai lần, đưa đến trên miệng ngậm, lúc rút bật lửa, chú ý tới dấu vết màu đỏ trên giường màu trắng.

Con người hần sâu hơn, đem thuốc lá thu lại.

Ý Ý thay quần đi ra, quần dơ để ở trong túi, cô không dám vứt, dự định mang ra ngoài ném xuống, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy bóng lưng người đàn ông, hần đang khom người, hai tay chính đang bận rộn.

- Nam Tứ gia.

Cô nhẹ nhàng kêu một tiếng, nhắc nhở hần.

- Thay xong rồi hả?

Hần nhẹ giọng đáp, đầu cũng không quay lại.

Ý Ý hướng hần đi tới, tầm mắt sát bờ vai của hần, không nhìn còn khá, vừa nhìn, nhất thời mắc cỡ máu chảy ngược.

Hần đang đổi ráp trải giường, mà cái tấm kia vứt ở một bên chân hần, mơ hồ có thể thấy được một vệt đỏ sẫm.

Lưỡi cô bỗng nóng lên, ánh mắt cũng không biết để vào đâu.

Nam Cảnh Thâm một tia quần bách cũng không, chờ thay xong ráp trái giường, thừa dịp hần còn chưa có đứng thẳng, Ý Ý bỗng nhiên đem ráp trái giường ôm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn xýt liếc một cái hần, tiếng nói mềm mại, nhẹ giọng nói:

- Tôi nghĩ mang cái này đi, có thể không?

Hần cười khẽ:

- Muốn mang trở về làm kỷ niệm?

- Anh đừng lại chế nhạo tôi.....

Ngày hôm nay náo động đến Đại Ô Long, phòng chừng sẽ trở thành vết nhơ lớn nhất trong đời cô, da mặt cô vốn đã mỏng, còn bị chế nhạo, cho dù tốt trong lòng cũng không chịu nổi, thậm chí, Nam Cảnh Thâm nếu như nói thêm nữa hai câu, cô tuyệt đối sẽ bắt đầu sinh ra muốn từ chức.

- Không chế nhạo cũng được, vừa vặn tôi còn chưa ăn cơm tối, em mời tôi đi.

Ý Ý ngẩng đầu lên, thở phào nhẹ nhõm.

- Đây là phải, ngày hôm nay đã làm phiền anh rồi.

Suy nghĩ một chút, cô nói:

- Bất quá tôi không có tiền, không thể mời nổi anh đi chỗ xa hoa, có thể không?

Con người đen của người đàn ông nhàn nhạt hơi thu lại, nở nụ cười:

- Làm sao, sống trong biệt thự, một bữa tối mời không nổi? Chồng cô nghèo như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Xin anh đó, tôi thật sự rất đói

Ý Ý ngược đầu, sắc mặt cổ quái nhìn hần.

Cô đơn trong mắt loé lên một chút, rồi lặng yên tản đi, cô nhỏ giọng nói:

- Hần có tiền là chuyện của hần, mắc mớ gì đến tôi.

- Nói thăm cái gì đấy?

Cô cá kình, lắc lắc đầu.

- Không có gì, đến chỗ tôi định nha.

Cô mới không muốn nói, thế của mình bị ông chồng thu rồi, mời không nổi hần bữa cơm đẳng cấp.

Nam Cảnh Thâm lái xe, Ý Ý chỉ đường, lúc đi ngang qua trung tâm thương mại, người đàn ông không chút biến sắc hướng về bên cạnh liếc mắt một cái, trong lòng hừ cười, rõ ràng người không có đồng nào, còn dám dẫn hần tới nơi này, một bữa cơm ở khách sạn 5 sao, là có thể tiêu mất ba tháng lương của cô.

- Cũng sắp đến rồi, phía trước vòng qua hai con đường là đến.

Một khuỷu tay Ý Ý chống tại bên hông ghế dựa, đẩy người lên, đầu nhỏ hướng ra ngoài cửa xe kiểm tra.

- Ngồi xuống!

Người đàn ông quát khẽ.

Cô rụt cổ một cái, không dám lộn xộn, ngón tay móc dây an toàn, con người lặng lẽ hướng về thân thể hần xoay hai vòng.

Xe càng đi về phía trước, càng cảm thấy không đúng, từ ngoài cửa xe bay vào mùi vị món lẩu, càng ngày càng đặc.

Tốc độ xe càng chậm, sắc mặt người đàn ông liền càng trầm.

Hai bên đường phố tất cả đều là quán ăn nhỏ bán đầy thức ăn dầu mỡ, hoặc là cửa hàng thức ăn nhanh cùng hàng lẩu, mâu mắt hần đột nhiên nghiêm túc, bên tai vang lên thanh âm nháy nhót của người con gái:

- Chính là chỗ này, nhà hàng lẩu Tứ Xuyên ăn ngon vô cùng, Nam Tứ gia, anh tìm một chỗ đỗ xe đi, có thể đỗ chỗ rìa đường, cho năm tệ phí đỗ xe là được.

Mặt người đàn ông đen như đáy nồi.

- Tiêu Ý Ý, em dự định mời tôi ăn thứ đồ bỏ đi rồi đuổi tôi ra chỗ khác sao?

Cô run lên, suýt nữa đổ trong ghế xe, chớp con mắt vô tội nhìn hần:

- Anh không thích sao?

Không thích, đó là tương đối không thích.

Mùi vị món lẩu xông thẳng vào trong lỗ mũi, trong buồng xe xa hoa mùi nước hoa đã sớm bị bay mất, hân ngửi vị này, buồn bực dặt nút thắt ca-ra-vat.

- Em vừa tới kỳ, đau đớn còn đó, liền dám cho tôi ăn cái này?

Ý Ý chột dạ, tay che ở trên bụng nhẹ nhàng vỗ, con mắt hướng về màu sắc rực rỡ trên tấm bảng hiệu chỗ cột đèn nhà hàng lâu, cô nắm lấy ống tay áo người đàn ông, nhẹ nhàng lay động hai lần, ngoan ngoãn cùng hân thương lượng:

- Nhưng là tôi nghĩ ăn cái này, chút cay là được rồi, sẽ không làm thương dạ dày.

Người đàn ông cau mày thật chặt, thậm chí chẳng thèm đem ánh mắt đặt ở trên người cô.

- Nam Tứ gia, cho tôi ăn đi mà, có được hay không, tôi sắp chết đói rồi.

- Em là đánh giá cao dạ dày mình, hay cảm thấy tôi kiên trì rất tốt?

Cô bĩu môi, mùi vị thơm ngon sắp đem nước miếng của cô kích thích phát ra, nhin không được khó chịu, thân thể nhỏ bé uốn tới ẹo lui, mất to linh động hơn bình thường:

- Nam Tứ gia, anh tốt nhất, những cái khác tôi đều không muốn ăn, tôi đã nghĩ ăn cái này, ngày hôm nay bị ngâm lâu trong nước lạnh, cái bụng lạnh lạnh, ăn cái này có thể làm ấm áp chút, hơn nữa tôi đã lâu cũng chưa ăn, ở nhà đều là ăn phải cái gì đó cái tôi không thích, tình cờ muốn gọi tiểu Quỷ làm chút cay cho tôi ăn, đều sẽ bị Hồ bá bá phát hiện, tôi thật sự rất đáng thương.....

Nam Cảnh Thâm hô hấp trầm trọng chút, ánh mắt tối sầm.

Cơ thể cô thể hàn, dạ dày không được tốt, trong ngày thường hân không ít lần dặn Hồ Bá làm cho cô gì đó chút thanh đạm nuôi dạ dày, tất cả là vì cô, trái lại cô cảm thấy bị biệt khuất?

- Tôi xin anh, đã đi tới nơi này rồi, tôi thật sự rất đói.....

Ý Ý còn đang đung đưa cánh tay của hân, bờ môi béo mập mở ra đóng lại, tiếng nói nhu nhu, cô cố ý thả điệu giọng nói của mình, quả thực chính là con mèo nhỏ quấy lòng người nhon.

Khóe miệng hân kéo nhẹ:

- Lần sau không được viện dẫn lễ này nữa.

Được hân đồng ý, Ý Ý cao hứng không thôi, nhảy nhót đi vào.

Nam Cảnh Thâm đi theo phía sau cô, thân thể cao ngất hướng về cửa tiệm vừa đứng, khí tức thanh quý làm cho người người nhón nháo chỗ hành lang tự khắc để trống một con đường đi.

Ý Ý không có trở ngại, chui vào tận bên trong, tìm thấy cái bàn đơn hai người ngồi, cô hưng phấn hướng hân vẫy tay:

- Nam Tứ gia, nơi này có chỗ.

Nam Cảnh Thâm đi tới, dọc theo đường đi, hấp dẫn không ít ánh mắt, hân không thêm để ý, bước lớn bước tiêu sái đến bên người cô, vừa nhìn thấy trên bàn bản thi, nhất thời sắc mặt như chìm xuống đáy vực, cái khăn trong tay người phục vụ đen xì, góc viền khăn miễn cưỡng có thể nhìn thấy một vệt màu trắng.

Hân hô hấp một tầng, tâm tình hiển nhiên không tốt.

Ý Ý không cảm thấy nơi nào không được, đặt mông ngồi xuống, cầm lấy giấy ăn ở trên mặt bàn lau qua, tờ giấy màu trắng dùng nhiều lần, vẫn cứ có thể cọ sát ra màu đen nhiễm dầu.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm đã không thể nhìn, hân lấy ra hộp thuốc lá, lấy ra một điếu nhen lửa, tiếng vang bật lửa nhen ra lửa khinh trong nháy mắt đã nhấn chìm, hoàn cảnh này, hân lần đầu tiên tới, ấn tượng duy nhất, chính là bản.

Hân hút một ngụm khói, khói thuốc xám trắng lượn lờ, khuếch đại góc cạnh mặt hân rõ ràng, gương mặt lạnh lạnh mông lung, khó có thể phân biệt ra được vui hay giận.

- Thường xuyên đến?

Hân hững hờ hỏi một tiếng.

Ý Ý đang cầm bút, ở trên thực đơn thành thực viết, cũng không ngẩng đầu nhìn hân:

- Cùng bạn bè đã tới hai lần, nhà hàng này vị rất tốt, chờ một lúc anh nếm là biết thôi.

Biết cái đích gì.

Hân liền biết mình sắp khi nỡ.

Đúng là xem thường cô quá rồi, người trong nhà quán chật như vậy, cô còn có thể lên ra chạy đến ăn những thứ không dinh dưỡng như thế này, xem ra trong lòng Bạc Tư đối với hân oán giận thực không nhỏ, rất nhiều chuyện không có báo cáo cho hân.

Bữa cơm này, Nam Cảnh Thâm cơ hồ không nhúc nhích, chỉ ăn hai miếng sủi cào hấp, Ý Ý gọi rất nhiều món, không nghĩ tới hân không ăn, khẩu vị cô lại rất nhỏ, mới bắt đầu một mạch đem món ăn ăn hết, đến lúc sau ăn không hết, cứng rắn chống đỡ nhiều hơn nữa cũng chỉ ăn được hai miếng, lúc tính tiền, nhân viên phục vụ cầm muối mò đáy nồi, trực tiếp phạt cô 50 tệ.

Ra nhà hàng lâu, ý khí phách hùng hực, giờ lại phiền muộn đến độ không muốn phát hòa.

Vốn là chỉ cần hơn 100 tệ liền quyết định bữa tối, vậy mà không duyên cớ bị tốn mất 50 tệ, như hân là nhà tư bản, làm sao hiểu được những người như cô phải vật lộn vì quần áo và

thức ăn.

Khi về nhà, là Nam Cảnh Thâm đưa cô về, Ý Ý không từ chối, chỉ nói hần cách biệt thự 100 mét thì thả cô xuống.

Sau đó liền nghiêng thân, nửa phía sau lưng quay về hần, dựa vào ghế dựa rất nhanh liền buồn ngủ, cô chịu đựng chống đỡ, mí mắt không chịu nổi mà sụp xuống, đơn giản là ngủ rồi.

Người đàn ông trầm mặc lái xe, chờ đèn đỏ, xe vừa vận động ở dưới một cái đèn đường, tia sáng che ở trên cửa xe, lọt vào bao phủ khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say.

Trên cánh mũi phảng phất lộ ra ánh sáng, gò má trắng nõn, như búp bê sứ, mỗi lần hít thở, không khí bị chặn ở cái cổ áo dựng thẳng lên ở gò má, khí tức ấm áp chảy ngược về trên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, phá lệ..... mê người.

Người đàn ông nghiêng thân, con ngươi đen trầm tĩnh liếc nhìn cô, đêm nay giọt rượu không dính, nhưng hần cảm thấy có chút say.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Người phụ nữ của tôi giao cho cậu, tôi rất yên tâm

Chưa bao giờ giống như giờ phút này, cẩn thận nhìn cô, càng không biết, đáng đáp ngủ của cô, so với lúc tỉnh càng thêm trêu chọc người.

Hần không lên tiếng, trong buồng xe rất yên tĩnh, tiếng hít thở mềm mại khi lên khi xuống, làm nổi bật đến khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, miệng vô ý thức chu ra, vừa ăn xong món lẩu, miệng nhỏ hơi có chút sưng đỏ.

Hần nhìn ở trong mắt, hồi hộp đến lợi hại.

Cho tới khi xe dừng ở bên ngoài biệt thự, hần vẫn không nở thả người.

Ý Ý đúng là ngủ rất sâu, Nam Cảnh Thâm vốn định chờ cô tỉnh lại, nửa giờ trôi qua, cô vẫn chưa tỉnh, chính là không chịu mở mắt, nhún nhún lông mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đang dựa vào bên trong ghế dựa, tư thế nửa nằm nghiêng, cô ngủ cũng không an ổn.

Nam Cảnh Thâm dờ khóc dờ cười, hần ôm cô ra xe, cửa xe cũng không đóng, đi thẳng vào trong biệt thự.

Trong phòng ngủ chính, đầu giường đang bật một cái đèn ngủ, vàng sáng màu vàng nhạt chiếu vào trên mặt tường, lúc hần đi qua, bóng thân thể bị kéo thành một bóng đen dài.

Mới vừa đem cô đặt vào giữa giường, còn chưa có đứng dậy, một cái nhỏ tay tóm chặt cổ áo hần.

Nam Cảnh Thâm nửa khom người, hạ thấp thân thể, tay nâng đầu cô lên, một cái tay khác đem gối kéo lại để dưới đầu cô, sau đó mới thả tay.

Cô hô hấp rất nhẹ, quét vào cổ hần mềm nhũn.

Đáng đáp nhỏ nhắn, ngây thơ quả thực đáng yêu, lại dịu ngoan như mèo con, thơm thơm mềm mại, nằm nghiêng đối mặt hần, khuôn mặt nhỏ mặc dù bị bao phủ một nửa trong bóng tối, vẫn cứ đẹp đến mê người.

Hần không cảm thấy hô hấp không vững, cẩn thận đưa ngón tay cô từng ngón đẩy ra, dịch cao góc chần, để lại đèn mới ra khỏi phòng.

Lưu lại lâu hơn nữa, hần thật sợ mình sẽ không khống chế được, dù sao đàn ông 32..... như hổ như sói.

.....

Nam Cảnh Thâm từ trên lầu đi xuống, đèn hành lang mờ có chút sáng, hần đi được một nửa, đột nhiên chuyển phương hướng, chính xác tìm được công tắc đèn, đem độ sáng chỉnh nhỏ hơn một chút.

- Tứ gia, phu nhân ngủ rồi à?

Dưới lầu, Bạc Tư đang chờ hần, ẩm sứ Thanh Hoa còn bốc hơi nóng, hần rót ra hai chén trà, đưa tới một chén.

Nam Cảnh Thâm đưa tay tiếp nhận, thổi ra trà.

- Ngủ rồi.

Tiếng nói thuần hậu, rất có từ tính cùng hương vị người đàn ông, môi dính lá trà, hần dùng đầu lưỡi câu vào, vị chất nhàn nhạt ở trong cổ họng tràn ngập ra, hần nhẹ híp mắt.

- Tôi nghe Hồ Bá nói, cậu gần đây có chút nóng nảy?

Bạc Tư liên tục không có phản ứng.

Hần biết không che giấu nổi Tứ gia.

- Vâng.

Nam Cảnh Thâm nhìn lướt qua hần một chút, sắc mặt không tính là ôn hòa.

- Trả lời rất thẳng thắn.

Hắn đặt chén trà xuống, thân thể hơi khom, ngồi dậy, thông thả ung dung vén tay áo:

- Hiện tại cậu vẫn chưa thể về bên cạnh tôi, thời cơ chưa đến.
- Lúc nào mới là thời cơ, tôi đã rời nơi làm việc hai năm rồi.
- Biết tại sao tôi phải cậu tới bảo vệ Ý Ý, mà không phải Cố Diễm không?

Bạc Tur theo lời nói của hắn:

- Tôi cùng ngài từng ở cùng nhau trong đơn vị bộ đội mấy năm.

Nam Cảnh Thâm vẫn chưa phản bác hắn, khẽ mỉm cười gật đầu, cặp mắt thâm thúy kia, bình tĩnh như nước, đến nỗi làm người ta sinh ra một loại tin phục.

- Bạc Tur, cậu là người duy nhất đời này tôi đem mệnh tôi ủy thác cho.

Trong lòng Bạc Tur căng thẳng.

Những năm mưa bom bão đạn kia, hắn và Nam Cảnh Thâm hợp tác lẫn nhau, đã sớm xây dựng lên giao tình thâm hậu, sau đó Nam Cảnh Thâm muốn làm thương nhân, hắn không nói hai lời, tháo quân hàm theo hắn.

- Tôi tin nhiệm vụ, hiện tại tôi đem người phụ nữ của tôi giao phó cho cậu, tôi rất yên tâm.

Bạc Tur mạnh mẽ chấn động, không cảm động là giả.

- Tứ gia, ngài.....

Nam Cảnh Thâm đến gần hai bước, giờ tay đặt trên bả vai Bạc Tur ấn nhẹ một cái.

- Bảo vệ tốt cô ấy, không lâu đâu, cậu có thể trở lại bên cạnh tôi.
- Tôi chỉ muốn hỏi một câu, Tiêu Ý Ý đối với ngài mà nói, đến tận cùng là có vị trí gì?
- So với mệnh còn quan trọng hơn.

Nhìn gương mặt tuấn tú, Bạc Tur trong nháy mắt hoảng hốt, sau khi trưởng thành, hắn tự nhận chưa từng thiếu trong cuộc đời Nam Cảnh Thâm, nhưng xưa nay không biết, Tiêu Ý Ý là người vợ hai năm trước bí mật cưới, lại đối với Nam Cảnh Thâm ý nghĩa lớn như vậy.

Bạc Tur giật mình, sau vài giây, sắc mặt hắn khôi phục như thường, môi mím chặt chúm lại, lúc mở miệng, như là hạ quyết tâm thật lớn.

- Được, bảo vệ cô ấy, không vì cái gì khác, chỉ vì ngài.

Nam Cảnh Thâm cười khẽ.

- Đừng làm trang trọng như vậy, Tứ gia không phải người nghiêm cẩn như vậy.

Bạc Tur cũng cười theo một tiếng, ánh mắt hướng ngoài cửa sổ một chút.

- Bên ngoài trời mưa, có cần đem ô cho ngài không?

Hắn không có hỏi Nam Cảnh Thâm có ở chỗ này qua đêm không, hỏi như không hỏi.

- Cũng tốt.

Hai người đàn ông, sống vai đi tới cửa, Bạc Tur từ ống đựng ô chỗ cửa lấy một cái ô màu đen đưa cho Nam Cảnh Thâm, cửa vừa mở, gió lạnh tràn vào, một chút nước mưa bắn tung tóe lên bả vai Nam Cảnh Thâm, lông mày hắn cũng không nhíu một cái.

- Đi thôi, nghỉ sớm một chút.

- Tôi đưa ngài.

Bạc Tur cũng không đưa bao xa, bởi vì xe Nam Cảnh Thâm đỗ ở bên trong sân trước, dưới ô, hắn một thân áo sơ mi quần tây, gió từ cổ áo chui vào, áo sơ mi bị gió thổi phồng lên, trong lúc vung tay nhắc chân, hiển lộ hết mị lực thành thực của người đàn ông, đặc biệt là một đôi chân dài, phác họa đường viền thân hình lập thể giống như góc cạnh.

Người đàn ông như vậy, chỉ cần thoáng lộ ra một nụ cười mỉm, liền có thể dễ dàng khiến lòng người đi theo.

Cũng là cam nguyện đi theo.

.....

Khi Ý Ý... tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi.

Cô mới vừa tỉnh táo, con mắt mới mở ra một cái khe, lại rất nhanh nhắm lại, rèm cửa sổ mờ khá lớn, tia sáng đánh vào mí mắt trên, cô nhắm chặt hai mắt, trên mí mắt đã nhấn ra nếp nhăn, xoa một hồi lâu mới cam lòng mở mắt.

Tiếng cửa đóng lúc vang lên hai tiếng.

Ý Ý ồm ồm trả lời:

- Vào đi.

Tiểu Quỷ đẩy cửa vào, thuận lợi đóng lại, trong tay cô bưng cái khay trên đó là một cái bát sứ, hướng về trên tủ đầu giường vừa để vừa nói:

- Còn ngủ à, Hồ Bá bảo tôi đến xem mấy lần, không dậy nữa, cái chén lại phải hâm nóng lại nữa.

Ý Ý híp mắt, cười hi hi câu cảm của cô.

- Sáng sớm lại chủ nhân oán giận, ý vào tôi cũng chịu cô, là gan là càng lúc càng lớn a.

- Phu nhân, ngài càng ngày càng không được rồi!

Tiểu Quỷ bỏ qua tay cô ra, đi kéo rèm cửa sổ.

- Đóng lại đi, đóng lại đi, chói mắt quá.

Tiểu Quỷ dừng một chút, kết quả lại đem rèm cửa sổ kéo ra hết mức, quay đầu nhìn cô:

- Không cho phép ngủ, ngài nhìn tôi dễ ức hiếp, chờ một lúc lại ngủ, Hồ Bá còn không giáo huấn mình tôi một trận.

- Vâng vâng vâng, tôi dậy đây, cô tính tình còn rất lớn a.

Ý Ý bĩu môi, ngoài miệng nói vậy, nhưng trong chân trời mình, nằm úp sấp hướng về đầu giường hơi đi chuyển, cầm cái muỗng khuấy bát thuốc màu nâu.

Đáy lòng cô đột nhiên một sợ hãi, nhất thời từ trên giường ngồi dậy, kinh sợ trừng thẳng con mắt.

- Tiểu Quỷ, tối hôm qua trên.....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Hấn ôm cô về nhà

Đáy lòng cô đột nhiên sợ hãi, nhất thời từ trên giường ngồi dậy, con mắt kinh sợ trừng thẳng.

- Tiểu Quỷ, tối hôm qua sao tôi về được?

- Đã quên rồi nhĩ?

Tiểu Quỷ khom lưng nhìn cô, vẻ mặt như là nhìn ra chút gì, cô cố ý không nói, mà là cầm chén bưng lên.

- Ngài uống cái này đi đã, em sẽ trả lời nữa.

- Cô nói trước đi!

Ký ức tối hôm qua của Ý Ý vền vẹn dừng lại trước khi ngủ, lúc đó xe còn chạy, cô ôm lấy thân, mặt quay về phía cửa sổ xe, cảnh sắc bên ngoài chạy ngược chiều xe, sau đó, cô liền ngủ mất, khi... tỉnh lại thì đã dậy rồi, một số ý nghĩ kinh sợ vang lên trong đầu, cô nghĩ cũng không dám nghĩ tới, càng nghĩ, đáy lòng càng lạnh.

- Không uống sao? Đáng tiếc a, em sáng sớm đã nấu a.

Tiểu Quỷ dời đi mắt của cô, múc một thìa, chậm rãi hướng về phía Ý Ý, hơi nóng xộc vào trong lỗ mũi.

Ý Ý gấp đến độ không được, cũng không quản mùi vị khó ngửi, bưng tới, muỗng cũng không cần, bưng uống.

- Hiện tại có thể nói chứ?

Tiểu Quỷ thật cao hứng cầm cái chén đặt lại trong khay, nhẹ nhàng nói một tiếng.

- Ngài là được Nam Cảnh Thâm ôm trở về.

Ý Ý nhất thời như bị sét đánh.

- Hấn, ôm tôi trở về?

- Đúng rồi, Hồ Bá cùng Bạc đại ca đều nhìn thấy, có điều ai cũng không có can hấn, làm sao vậy, có cái gì không đúng sao?

Không đúng, quá không đúng rồi.

Cô là phụ nữ đã kết hôn rồi!

Cô biết Nam Cảnh Thâm gan lớn, nhưng cô sợ a, nơi này chính là nhà của cô, cứ như vậy công khai vào nhà, còn không ai ngăn cản, không phải rất quý dị sao.

Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một đạo tinh quang, Ý Ý đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, đem chăn xốc lên, ráp giường đã thay tấm mới, tối hôm qua lúc cô chày máu ngồi trên tấm kia không biết để ở chỗ nào rồi.

Cô càng nghĩ, càng cảm thấy khó mà tin nổi, sợ run hỏi:

- Tiểu Quỷ, cô cho đổi ráp trải giường sao?

- Đúng rồi, em đôi, tối hôm qua sau khi Nam Cảnh Thâm đem cô đi, Hồ Bá nói ráp giường bản rồi, bảo em đi đôi, lúc đó em nhìn thấy thật nhiều máu, giặt mình, sau đó biết rõ mới yên tâm, phu nhân, sau này không cho cô chơi dọa người như vậy nữa.

Trong đầu Ý Ý ong ong, Tiểu Quý sau đó nói cái gì, đầu cô đã hoàn toàn là tiếng ong ong, chột xa chột gần, tim như thùng một lỗ hồng, liên tục cho ra những suy nghĩ sợ đến tay chân đều lạnh lẽo.

Ngây người, cô run rẩy cầm điện thoại di động lên, mở ra xem, không có bất kỳ dãy số gọi đến, hoặc là tin nhắn gọi tới.

Điện thoại di động của cô bên trong sạch đến khó tin, tin nhắn chỉ có hai cái Từ gia gọi tới.

- Tối hôm qua em chơi game suốt đêm, đem Từ Trì Thông Giám sao chép một lần, tôi muốn kiểm tra.

- Tiêu Ý Ý, sau này còn dám cho tôi uống rượu thử một chút xem.

Tin thứ nhất, là sau khi kết hôn nửa năm, cô chơi game suốt đêm bị phát hiện. Ngày hôm sau bị Từ gia nhắc nhở.

Tin thứ hai, là đêm đó cô trộm đi đến quán rượu mua say, quỷ thần xui khiến cùng Nam Cảnh Thâm tình một đêm, hôm sau, Từ gia liền biết rồi.

Nhưng mà lần này, có người đàn ông trong nhà chạy đến đến ôm cô, Từ gia bên kia một chút động tĩnh đều không có.

- Tiểu Quý.....

Ý Ý yếu ớt, chậm chạp kêu một tiếng.

Âm thanh quá nông quá nhẹ, Tiểu Quý căn bản không nghe rõ, còn đang tự mình nói:

- Phu nhân, vị Nam Cảnh Thâm kia không phải cấp trên của cô sao, trước Hồ Bá cho cô đi Hoa Thụy đi làm, tôi nghe nói, người này là bằng hữu Từ gia nhà chúng ta, nếu không phải là bởi vì tầng quan hệ này, tối hôm qua Nam tổng tới nhà, em suýt chút nữa cho là hai người có cái gì đây.

Ý Ý mạnh mẽ chấn động.

Cầm điện thoại di động, khí lực kéo căng, môi lắp bắp, trong cổ họng ép ra xen lẫn ý run rẩy.

- Tiểu Quý, Hồ Bá có nói gì hay không?

- Nói cái gì nhỉ?

Tiểu Quý cầm cái chân, suy nghĩ một chút.

- Không có a, để em cầm chén lên lâu, a đúng rồi, Từ gia thật giống như nổi giận.

- Nói giận.....

Trong lòng áy náy nhảy lên, lòng bàn chân sinh lạnh.

- Sao lại nổi giận?

- Sắc mặt Hồ Bá không tốt lắm, râu rì, bất quá ông ấy không hề nói gì.

Tiểu Quý đem chân gấp lại. Lúc gấp chân, ngẩng đầu nhìn cô.

- Cần nói cái gì không?

Đột nhiên có tầm mắt nhìn sang, làm Ý Ý có chút không biết làm thế nào

- Không có gì.

Cô khảy tóc, hướng về phòng tắm đi, vừa đóng cửa, cô không nhận được tựa ở trên cửa, mới kinh ngạc phát hiện hai tay dĩ nhiên đang phát run.

Sau hai mươi phút, Ý Ý điều chỉnh tốt chính mình, đi xuống lầu ăn điểm tâm, cô ngắm vài vòng không thấy Hồ Bá, không cảm thấy dễ thờ, trái lại một trái tim đập rất nhanh.

- Phu nhân, ăn đi, đừng hết nhìn đồng tới nhìn tây, bù trừ lẫn nhau hóa không tốt.

Bất thành linh, tiếng nói dày nặng từ phía sau vang lên.

Ý Ý cầm dao nĩa, ngón tay nắm chặt, vận vẹo quay đầu lại, cất lực hơi mỉm cười nói:

- Buổi sáng tốt lành, Hồ bá bá.

- Tốt hơn một chút nào chưa?

- Tốt lắm rồi đây.

- Ăn nhiều một chút cháo tào đồ đi, tối hôm qua đau thành thế kia, cần bồi bổ, ngày hôm nay muốn uống canh sao, tôi để nhà bếp chuẩn bị.

- Đều tốt.....

Ý Ý nâng ly sữa đậu nành, đem nửa khuôn mặt che đi, đột nhiên ánh mắt run lên.

Một tấm thẻ quen thuộc, đưa tới trước mắt cô, cô có chút hoảng hốt, sững sờ liếm khóe môi, ngược mắt nhìn phía về mặt hiên lành của Hồ Bá.

- Đây là cái gì?

- Tứ gia đưa cho cô thẻ này, bên trong có năm trăm ngàn, ngài ấy có nói rồi, sau này mỗi tháng sẽ cho vào tám thẻ 50 ngàn tệ, cô muốn mua cái gì thì mua, muốn ăn cái gì thì ăn, không cần tiết kiệm tiền cho ngài ấy.

Ý Ý tỉnh tỉnh, không phản ứng lại, tay đã đem thẻ nhận lấy, lúc trước cô có nộp lên một tấm, nhưng nó có rất ít tiền, cô ực một cái đem sữa đậu nành ngâm trong miệng nuốt xuống, tiếp nhận cái thẻ, bề mặt bóng mượt, còn cảm thấy có chút mộng ảo.

- Thực sự là cho cháu sao?

- Ngốc, cô là vợ Tứ gia, tiền của ngài ấy không cho cô thì cho ai, cầm đi, cô không phải muốn đi tham gia hội bạn học sao, ước chừng mấy bạn tốt của cô đang cùng nhau đi chọn quần áo đẹp.

Ý Ý lúc này mới cảm thấy có mấy phần cảm giác chân thực, tâm tình thoáng buông lỏng chút, cô cẩn thận hỏi:

- Hồ bá bá, tối ngày hôm qua.....

- Cô đang nói tới Nam tiên sinh chứ gì?

Hồ Bá liếc mắt đã nhìn thấu cả tâm tư của cô, trong nháy mắt đó, cái miệng nhỏ của Ý Ý theo bản năng đóng lại, khó mà diễn tả bằng lời, căng thẳng lặng yên này ra, đã thấy Hồ Bá có vẻ mặt nhẹ nhõm, liền giọng điệu như là tán gẫu việc nhà:

- Đó là bằng hữu Tứ gia, chuyện tối hôm qua, Nam tổng đã nói với Tứ gia rồi, ngày hôm nay đặc biệt cho phép cô nghỉ một ngày, cô à, kỳ kinh đến còn chạy đi ngâm nước lạnh, Tứ gia biết rồi, đem tôi mắng một trận.

Hồ Bá đưa tay muốn điểm trán của cô, Ý Ý rút cổ lại trốn về sau.

- Cháu sau này không dám nữa.

- Như vậy là tốt, nhanh lên một chút ăn cháo, đều sắp ngủ rồi.

Nói như vậy, chuyện tối hôm qua, kỳ thực chỉ có một mình cô lo lắng, thật không.....

.....

Trời vừa sáng Nam Cảnh Thâm đến công ty, mới ra khỏi thang máy, Cố Diễn đang chờ ở cửa, đưa cho hắn tư liệu hội nghị sắp mở.

- Nam tổng, Bạch Tiểu thư đang ở văn phòng của ngài.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thẻ Khó Đỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nam gia không tra ra được bối cảnh

Bước chân người đàn ông trong chớp mắt dừng lại, mi tâm nhăn lại:

- Hội nghị lúc nào?

Cố Diễn liếc mắt nhìn đồng hồ.

- Sau hai mươi phút nữa.

- Quên đi.

Nam Cảnh Thâm đem tư liệu thả lại vào tay Cố Diễn, chuyển hướng đến cửa phòng Phó Tổng Tài lâm thời, hai chân thon dài bước đến không nhanh không chậm, hắn sửa sang ống tay áo, trên cổ tay đeo đồng hồ màu bạc, bị ống tay áo che đi, một thân âu phục làm riêng màu đen, làm ưu thế chiều cao hắn hoàn toàn lộ rõ, khuôn mặt cương nghị, ngưng tụ sự lạnh lẽo.

Cố Diễn theo bản năng hướng về văn phòng đóng chặt liếc nhìn, thờ dài một hơi.

Đối với nữ nhân khác tránh không kịp, hắn rất tò mò, Tiêu Ý Ý đến tốt cùng có bản lĩnh gì, có thể làm cho nam thần cấm dục Nam Cảnh Thâm nhìn với con mắt khác.

.....

Buổi chiều, Ý Ý định gọi điện thoại cho Tổng Khải Nhân, bất ngờ nhận được một cuộc gọi khác.

Hôm nay là ngày Tiêu Tinh Đình lại mặt, kêu Ý Ý về nhà ăn bữa cơm đoàn viên.

Nửa giờ sau, một chiếc xe màu đen đỗ trước cửa biệt thự.

Kiểu dáng xe, đến biển số xe, Ý Ý đều rất xa lạ, xe cơ hồ là dừng sát chân, cô kinh hoàng nhảy một bước, phía sau lưng đập phải con sư tử bằng đá trước cửa, cột sống đau đớn.

Cửa sổ của xe hạ xuống, lộ ra cái mặt đeo mắt kính, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ý Ý nhăn lại, theo bản năng bắt đầu chống cự, quay đầu liền hướng về phía biệt thự mà đi.

- Đứng lại cho anh.

Cửa xe bị lực lớn đóng sầm, Ý Ý ý thức tăng nhanh bước chân, nhưng có nhanh hơn nữa, cũng không chống cự nổi người đàn ông có ý muốn đuổi tới, rất nhanh, cánh tay liền bị một sức mạnh kéo lại, dùng sức lôi kéo.

Cô không có va tiến vào trong ngực người đàn ông, cũng không có bị ném tới chết, thân thể dưới lắc lư mấy lần, liền đứng lại.

- Buông tay!

Nam Vân quét một chút nhìn biệt thự, ánh mắt lóe lên tia chăm chọc.

- Đây chính là chỗ nuôi nhốt của lão đàn ông kia?

Ý Ý cau mày, một cảm giác buồn nôn xông lên, dốc hết sức bỏ qua hấn.

- Đây là nhà tôi, phiền anh nói chuyện tôn trọng chút.

- Làm sao, anh muốn là đúng người không khách khí, những tên cầu vệ của em, có thể đem tôi xé ra hay sao?

Nam Vân từng bước ép sát, cô lui lại mấy bước về phía sau, cảm thấy căn bản không cần thiết phải sợ, cô liền đứng lại, ngẩng đầu căm ghét trừng mắt hấn.

Nam Vân một tay ôm eo của cô, trên người đè xuống, làm cho thân thể cô ngã ra sau, lòng bàn tay làm thân thể cô cân bằng lại, hai người trong lúc đó, gần đến mức có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

Ánh mắt của hấn quá có tính xâm lược, có ý khiêu khích nhìn từ trán của cô đến cổ áo, hít mất hít một hơi.

- Ý Ý, trên người em thật là thơm a, đáng tiếc, hàng đêm một mình trông phòng, cảm thấy trống vắng chứ?

Ý Ý không trốn, càng không có may may kinh hoàng, con mắt bình tĩnh không gợn sóng, cứ như vậy nhìn hấn.

Nhìn ra Nam Vân hơi giật mình, có chút phẫn nộ, hấn lại có loại ảo giác bị xem thường.

Tức giận, cái tay phía sau lưng Ý Ý, đột nhiên bóp lấy cổ của cô, mắt híp lại, mang theo rét lạnh.

- Ánh mắt đỏ của em là sao?

Ý Ý không có trang điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng sáng như sứ, ánh mắt trời phủ lên mặt một tầng màu vàng nhạt, càng làm cho đôi mắt bình tĩnh mà khiếp người, ngũ quan cô khéo léo tinh xảo, đôi môi tựa như anh đào, hừ nhẹ ra một tiếng cười nói.

- Nam Vân, tôi lại nhắc nhở anh một lần, đây là nhà tôi, bên trong sân trước khắp nơi đều có bảo vệ, anh dám ở đây đụng đến tôi một chút xem.

Ánh mắt Nam Vân chìm xuống, hơi có chút bất ngờ.

Trong ấn tượng của, Tiêu Ý Ý hay khúm núm, cố gắng làm nhiều việc vì hấn, chưa bao giờ ngỗ nghịch hấn nửa câu, lúc qua lại chỉ cảm thấy cô đã đẹp rồi, nhưng không được hoàn mỹ, năng lực quá hạn chế.

Bây giờ lại vừa nhìn, ngũ quan tinh xảo, bởi vì nổi giận mà khí tức không có thu liễm lại, hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày sẽ bị cô cho một cái ánh mắt kinh sợ đến vậy.

Nhưng Nam Vân hấn là ai, cháu trai bảo bối duy nhất của Nam gia, từ nhỏ đã vạn thiên sủng ái, làm sao sẽ sợ một người phụ nữ, hấn không buông tay, trái lại càng xiết chặt lấy cổ của cô, dưới lòng bàn tay, cô bị bóp cổ, sắc mặt từ từ trắng xám.

Ý Ý vẫn không nhúc nhích, chỉ là nhìn hấn, mũi thở nhẹ nhàng nhấp nháy, đáy lòng là sợ, nhưng cô không thể đem nỗi sợ lộ ra, bằng không thì sẽ bị Nam Vân nắm lấy uy hiếp được voi đòi tiên.

Không hề một tiếng động, nửa phút sau, Nam Vân buông lỏng tay, thân thể cô mất lực, hai chân trên mặt đất, suýt chút nữa không đứng vững, lao đảo hai bước, đỡ cái cổ và lưng thở dốc.

Nam Vân bỏ tay ra, nghiêng người treo con mắt nhìn cô:

- Anh cho là em có bao nhiêu năng lực, vẫn đúng là cảm thấy em không sợ chết đấy.

Ý Ý sặc ho hai tiếng, cười nói:

- Anh dám ở đây đem tôi bóp chết thử xem

- Em cho rằng anh không dám!

- Anh không dám

Cô chưa bao giờ hiện tại chắc chắn như vậy.

- Tôi kết hôn hai năm, tuy rằng xưa nay chưa từng gặp mặt Tứ gia, nhưng hấn có thể bảo vệ tôi chu toàn, hướng hồ thân phận của hấn, các người không phải vẫn hiểu kỳ sao, ngay cả Nam gia các người cũng tra không ra bối cảnh, anh cho rằng ông xã của tôi là nhân vật dễ ứng phó sao?

Cô có ý tăng thêm bốn chữ "Ông xã của tôi".

Đúng như dự đoán, cô cảm giác được ra Nam Vân đột nhiên xuất hiện cảm giác bị áp bách mãnh liệt, nhất thời hô hấp trở nên khản trương lên, da đầu từng trận tê dại, dựa vào lý trí tiêu hao, hấn cố đứng nghiêm ở trước mặt cô.

Nam Vân hừ lạnh:

- Xem ra cái Tứ gia này đem nuôi em tốt nhì, chí ít tính khí so với trước đây lớn hơn.

- Là bằng hữu, anh có lòng tốt nhắc nhở em, nhân vật có thể sánh cùng cha tôi và Tử thúc, tuyệt đối sẽ không cưới loại nữ nhân không có bối cảnh như em, bầy xem vẫn được, hấn có cần cũng không cần em, em làm sao cứ như vậy tin tưởng, hấn chỉ là chồng của một mình em?

Lời này, còn kém chưa đem cô là tình nhân nói cho rõ rồi.

Xác thực, cho một cái biệt thự, cung cấp thức ăn, có người hầu hạ, nhưng quanh năm suốt tháng, căn bản là không thấy mặt chính chủ, ở trong mắt người khác, cô xác thực không thấy được ánh sáng tình yêu của phụ nữ.

Điểm này, cô không thể nào phân bác.

Nam Vân vận ngón tay, bộ xương sai vị phát tiếng vang khô khốc, hấn đi ra ngoài ra hai bước, lại quay đầu lại nhìn.

- Còn lo lắng cái gì, là mẹ kể cô bảo tôi tới đón cô, lên xe.

Ý Ý thoảng do dự, nhum không từ chối, lên xe, nhìn thấy Tiêu Tinh Đình cũng ngồi ở ghế sau, hơn nữa từ góc độ cửa sổ của xe nhìn ra ngoài, vừa nãy ở trong sân, nhất cử nhất động của Ý Ý cùng Nam Vân, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Dù vậy, Tiêu Tinh Đình vẫn còn có thể quay về phía cô mỉm cười, nụ cười kia chỉ thoảng qua làm Ý Ý cảm thấy không biết làm thế nào, có hơi sợ run, sau đó cô trấn định tự nhiên khép lại cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thay lòng đổi dạ

- Chị.

Ý Ý hai tay đặt ở trên đầu gối, góc áo lộn xộn, ngũ quan đuôi lông mày, đã sớm không còn vẻ chật vật mới vừa rồi bị Nam Vân bóp cổ, gương mặt xinh đẹp thậm chí mang theo xán lạn mỉm cười.

Bàn tay Tiêu Tinh Đình dưới cái xách tay nắm càng chặt, trên mặt cất lực ra vẻ rộng lượng:

- Nơi em ở chị cũng chưa tới mấy lần, mới vừa rồi cùng Vân ca suýt chút nữa choáng.

Ý Ý ôm lấy tai, hướng về lỗ tai đề ép, nghiêng đầu, mi mắt có chút chống cự, chỉ nhìn đầu gối Tiêu Tinh Đình, hơi mỉm cười nói:

- Không có gì, đến nhiều lần thì sẽ không thấy xa lạ nữa.

- Chị nhất định sẽ đến nhiều lần.

Khóe miệng Tiêu Tinh Đình khẽ nhếch lên, khinh thường liếc nhìn cô một cái.

- Ngược lại, em cũng luôn có một người đi.

Ý Ý hơi run, ý cười nơi khóe miệng ngừng nửa giây, con ngươi đều giữ không tới, nhanh chóng thu lại.

- Tốt, chị tìm đến tôi nhờ ra nước đáng (ý chị là đến tìm chị để tỏ khổ ải), tôi rất tình nguyện.

- Tiêu Ý Ý, cô sao cứ nói chuyện không biết điều như vậy, hôn sự của cô không như ý, cũng phải nguyên rủa tôi như thế sao.

Ý Ý đến mắt cũng không thèm chéch, liếc mắt nhìn ngoài cửa xe, ánh mắt lóe lên tia chế nhạo.

- Nón nóng cái gì, cô không như ý mắc mớ gì đến tôi.

- Cô!

- Được rồi!

Nam Vân lên tiếng khiển trách, đem mấy lời Tiêu Tinh Đình muốn bốc lên chặn lại.

- Hôm nay là cùng cô về lại mặt, đừng nghịch, đầu tôi đau.

- Rõ ràng là cô ta khiêu khích trước, anh liền chỉ nói có em.....

Tiêu Tinh Đình oan ức đến không được, đuôi mắt phẫn hận hướng về bên cạnh quét tới một chút, không cam tâm, cũng chỉ đành im miệng.

Cô ta tốn nhiều công sức làm âm ỉ, thật vất vả mới đem được Nam Vân cùng cô ta trở về, tính khí có lớn hơn nữa, ép không xuống cũng phải ép, chỉ cần Nam Vân còn đứng bên cạnh cô ta, bị những người hàng xóm ăn nói huyền thuyên nhìn thấy, hôn lễ xui quấy, cũng coi như là có thể diện.

Nam Vân nhìn vào gương chiếu hậu thấy sắc mặt Tiêu Tinh Đình xanh trắng, vẻ dữ tợn hết mức kia lọt vào trong mắt hấn, trong lòng âm thầm sinh ra căm ghét, cũng không che giấu vẻ chán ghét trên mặt, làm sao đều cảm thấy cuộc hôn nhân như một trò đùa, mọi người đều biết hấn bị cho đội nón xanh, lại không thể tháo xuống, trong lòng buồn nôn lại khó chịu.

Hấn buồn bực đem gương chiếu hậu hướng về bên cạnh vận vẹo, thật là khéo, vừa vận nhắm ngay Ý Ý.

Động tác trên tay của hấn quý thần xui khiến hấn dừng lại.

Ý Ý ngày hôm nay không có trang điểm, trên mặt vền vện thoa một tầng phấn trắng, mùi hương hoa hồng, vừa nậy đến gần, hần nghe mùi vị này cũng có chút thay lòng đổi dạ, giờ khác này vừa nhìn lại, cô nghiêng đầu hướng về ngoài cửa sổ, gò má tràn đầy như lòng trắng trứng, ngũ quan tinh xảo tron bóng, mang theo điểm trẻ con, khí tức cả người yên tĩnh cùng sạch sẽ.

Trong lòng hần như có gì cuộn mình lại.

Nhiều năm như vậy cũng không từng có cảm giác động tình với Tiêu Ý Ý, gần nhất mấy ngày này, đặc biệt là ở trong hôn lễ, cô được tứ thúc ôm vào trong ngực, đáng về tiểu nữ nhân ý lại, làm hần buồn bực khó héo một quãng thời gian dài.

.....

Sau hai giờ hội nghị kết thúc.

Nam Cảnh Thâm từ trong phòng họp đi ra, trên tay cầm một cây bút Parker, trên tay còn lại nâng một phần văn kiện, bước chân hần chưa dừng, trên giấy kí tên, cũng không thấy ngón ngang, lộn xộn.

- Cầm đưa cho đại ca.

Hần đem tập văn kiện cho Cố Diễn.

- Đề hần nhìn, gần nửa năm chỗ hồng tài chính của công ty, tốt nhất cho một lời giải thích hợp lý.

- Bằng không, tôi không ngại đăng báo cho lão gia từ biết.

Bước chân dừng lại, người đã đứng ở cửa phòng làm việc, đẩy cửa đi vào, chân còn không có bước vào, một mùi thơm thoang thoảng bay ra, hần hít con ngửi lại, hai con mắt sắc bén bắn ra tia lạnh lẽo.

Có lẽ phát giác ra bên trong có người, từ lúc hần rời khỏi hội nghị đến giờ, về mặt nghiêm cẩn không có tha lỏng ra, nhìn kỹ bên dưới, đuôi lông mày mơ hồ có tia thiếu kiên nhẫn.

Đúng như dự đoán, hần chân trước vừa vào, một thân thể thơm mềm đã đánh tới, hần mặt mày bất động, nghiêng người hướng về bên cạnh, sau đó trầm ổn đi chếch ra.

- Sanh Nhi, anh mới vừa mờ hội nghị xong, còn có văn kiện phải xử lý, không rảnh cùng em nào.

- Em không có nào a, chính là em tới thăm anh một chút mà.

Bạch Sanh Nhi đuổi theo, ôm lấy cánh tay của hần hướng về trong lòng ngực kéo.

- Tứ ca, anh theo em đi mà, một lát thôi.

Cô ta khẩn cầu nhìn hần.

Người đàn ông cũng không lay động, trái lại ánh mắt chìm xuống, bên trong dĩ nhiên lập lòe lạnh lẽo khiến người, tầm mắt ép thẳng tới cánh tay cô ta đang nắm.

- Nếu như là chuyện quảng cáo, không cần nói.

Môi mòng khẽ mở, tiếng nói thầu lạnh.

Bạch Sanh Nhi căng thẳng, nuốt một ngụm nước bọt, kéo tay hần dần dần không đủ chút niềm tin, nỗ lực để cho mình trấn định, lớp trang điểm tinh xảo trên mặt hiện ra một vết cười.

- Không nói chuyện thì không nói chuyện, chúng ta nói cái khác một chút, có được hay không vậy, quãng thời gian trước ông nội em có nhắc tới anh, muốn hỏi một chút anh chừng nào thì có thể lại đó ăn bữa cơm.....

Lời vừa nói, càng ngày càng nhỏ, chỉ vì sắc mặt của hần trước sau lạnh như hầm băng, mặc dù chưa hề đem tay cô ta lấy ra, nhưng cũng không thấy hần có một tia thương hương tiếc ngọc chút nào, hơn nữa hần lại nhủ nhủ mày, động tác này, Bạch Sanh Nhi cảm thấy mãnh liệt cảm giác thất bại.

- Có thời gian, sẽ đi.

Hần rất bình tĩnh, gần với lãnh đạm, sau đó liền đi tới sau bàn làm việc, lấy một phần văn kiện ra.

Hần không ngồi xuống, cứ đứng như vậy, trang giấy chuyển động loạt xoạt, cảm giác yên tĩnh, cửa sổ sát đất phóng vào tia sáng, rơi vào gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, cùng thân hình cường tráng.

Quanh thân đều ở tờ mị lực.

Bạch Sanh Nhi nhiều lần khi tới nơi này đều vấp phải trắc trở, nhưng vẫn là nhiều lần mặt dày vui vẻ đến.

Chỉ có lần này, cô ta đem về không vui ở trên mặt.

Xoắn xuýt một lúc, lấy dừng khí đến gần hần, cách cái bàn làm việc, giờ lên đuôi mắt, bình tĩnh nhìn hần.

- Tứ ca, anh hãy thành thật nói cho em biết, ngày đó chụp hình quảng cáo, người phụ nữ đóng thế em với anh có quan hệ như thế nào?

Tay lật trang một trận.

Trong lòng Bạch Sanh Nhi cũng theo quán rồi.

Làm diễn viên, một số phương diện tâm tình cùng trực giác, cô ta có thể nhìn rất rõ ràng.

Cô ta chưa từng thấy qua đáng về Tứ ca thất thố.

Mặc dù chỉ là trong nháy mắt, lại bị cô ta miễn cảm bắt được, hần đang căng thẳng.

- Tứ ca?

Bạch Sanh Nhi nhân cơ hội truy hỏi.

- Có phải là bởi vì người phụ nữ kia, anh mới trừng phạt em, vốn là phải quay chụp bên trong, đổi thành bên ngoài.

Lúc cô ta biết được tin này, suýt chút nữa giận điên lên.

Bên trong phòng hóa trang đập phá đồ vật, đến cuối cùng đặt chân đến nơi đều không có phụ kiện, trang sức, cô ta cuộn chân lại ngồi ở trên ghế, muốn gọi điện thoại cho hắn, lại không có lá gan đi chất vấn, cuối cùng chỉ gọi điện thoại cùng gia gia khóc lóc kể lể, muốn gia gia đứng ra kêu hắn đến nhà ăn cơm, nhưng gia gia không chịu, ông ta nói tính tình Nam Cảnh Thâm kiêu ngạo cực kì, miễn cưỡng không được.

Kiều ngạo sao? Cô ta thừa nhận, nhưng tuyệt đối không thề, hắn là bởi vì một nữ nhân khác ở trước mặt cô ta mà kiêu ngạo.

- Em là cho là như thế sao?

Hắn hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Tôi không cảm thấy vậy

- Em cho là như thế?

Hắn hỏi ngược lại.

Lúc này..... lòng bàn tay Bạch Sanh Nhi đầy một tầng giọt mồ hôi.

Theo tầm mắt hắn nhìn nhau mấy giây, đầu cô ta từng trận đau đớn, suýt chút nữa đã không chống cự nổi ánh mắt uy thế của hắn, cuối cùng liều chết cắn môi dưới, tuyệt đối không bỏ cuộc giữa chừng.

Hỏi đã hỏi, hơn nữa, nhất định phải chính tai nghe được đáp án từ trong miệng hắn.

Nam Cảnh Thâm không vội mở miệng, lấy điện thoại di động ra, tìm thấy số điện thoại gần nhất, bên kia bắt máy, giọng nói của người đàn ông trung niên cung kính xưng hô hắn:

- Nam tổng, xin lỗi xin lỗi, đang xem qua văn kiện, không nhanh bắt máy, thất lễ rồi.

- Không sao, tôi hỏi một câu, liên quan đến quảng cáo của Bạch Sanh Nhi ——

- Nha, bên đầu tư trả thêm tiền rồi, phải làm khổ cực tiểu thư Bạch Sanh Nhi một chút, lấy ngoại cảnh ngoài trời, sau đó biên tập phim cùng nhau, làm sao vậy, Nam tổng, có vấn đề gì sao?

- Không có, quý rầy.

Nam Cảnh Thâm cúp điện thoại, điện thoại di động khẽ đặt lên bàn, một lần nữa cúi đầu, nhìn phần tài liệu trước mặt.

Tiếng nói thanh đậm vang lên:

- Phía đầu tư bỏ thêm tiền.

Ý tứ, căn bản không phải cố ý làm khó dễ cô ta, hoặc là cho ai hả giận, mà là bởi vì phía đầu tư đột nhiên đề xuất yêu cầu?

Bạch Sanh Nhi tính tình đa nghi, đương nhiên lúc này sẽ không tin tưởng, cô ta đi tới cửa, vừa đi vừa bấm điện thoại cho Phương Viên.

- Cô sao không nói một tiếng cho tôi trước..... Không kịp? Cô tới không kịp, tôi có thể bêu xấu.....

Cúp điện thoại, cô ta chăm chăm tiêu sái trở lại, thở mạnh ngẩng đầu, ngữ khí rõ ràng đã mềm nhũn rất nhiều.

- Xin lỗi mà, Tứ ca, là em không biết rõ.

- Tính tình em liều lĩnh, lúc nào mới có thể thay đổi.

Nam Cảnh Thâm lật tới trang cuối cùng, kí tên, văn kiện mới xếp lại, Bạch Sanh Nhi đi tới, ân cần bỏ vào cái giá bên trong.

- Anh quản em đi chứ, anh quản em, em khẳng định là có thể đổi.

Hắn a cười một tiếng:

- Lại nói nhảm nữa rồi.

Nâng cổ tay liếc nhìn thời gian.

- Anh nghỉ làm rồi, em ở lại chỗ này, hay là anh đưa em về nhà?

- Đương nhiên là đưa em về nhà a.

Bạch Sanh Nhi nhân cơ hội này kéo cánh tay của hắn, hương thơm nhàn nhạt, cô ta có ý định rút ngắn khoảng cách giữa hai người, hi hi cười nói:

- Gia gia nhất định sẽ rất cao hứng, còn có a, nhà em mới tới một đầu bếp, cơm tây làm rất ngon, muốn nếm thử không?

Cô ta thấp thòm hỏi, nắm chặt cánh tay hắn một chút, chi lo hắn sẽ từ chối.

- Đi thôi.

Nam Cảnh Thâm lấy chìa khóa xe, đi ra ngoài trước, Bạch Sanh Nhi cao hứng, bước chân như muốn bay lên.

.....

Tiệc lại mặt, không có mời thân thích Tiêu gia, chỉ an bài một bàn, đều là người trong nhà.

Lúc Tiêu Tinh Đình kéo Nam Vân xuống xe, Bạch Uyển Như hồi hận, nếu như sớm biết Nam gia sẽ nể tình như vậy, bà ta tuyệt đối sẽ thông báo đến toàn bộ, xem ai dám xem thường Tiêu gia.

Một bữa cơm, chỉ có Ý Ý là người ngoài.

Người làm cho cô ly rượu, cô khát nước, uống một hóp lớn, bị sặc trong cổ họng, yết hầu một trận đau đớn, cô để ly xuống, tìm nước khắp nơi, không biết ai đặt một ly nước trái cây, cô cầm lấy uống.

- Tiêu Ý Ý, cô là cô ý đi!

Tiêu Tinh Đình nâng cao giọng, giận dùm dùm đem ly cướp đi.

- Chút nữa Vân ca phải lái xe, tôi mới lấy cho anh ấy nước trái cây, không phải là cho cô uống!

Rượu kia rất mạnh, mới một cái, Ý Ý đã có chút say.

Đầu hỗn loạn, nghe không rõ Tiêu Tinh Đình đang nói cái gì, giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nở nụ cười một tiếng.

- Làm sao vậy?

Nụ cười này, triệt để chọc giận Tiêu Tinh Đình, muốn phát tác ra, bị Bạch Uyển Như cầm lấy tay, hung hăng ở tay cô ta bấm một cái.

- Nhấn nhẹn.

Bạch Uyển Như thấp giọng nói, trách mắng, sau đó quay đầu nói:

- Làm sao không hiểu chuyện như thế, nhị tiểu thư sẽ không uống rượu, cho cô đổi nước trái cây, Ý Ý, cô là muốn uống nước trái cây hay là uống nước?

Sau một câu nói, âm điệu thả đến ôn nhu.

Ý Ý vừa lên tiếng, bất nhã đánh cái ợ, mặt đỏ trong tầm mắt, đối với mẹ con kia trên mặt tránh né cảm giác căm ghét, cô khả khả cười cợt:

- Cũng có thể.

Đang nói chuyện, rõ ràng có chút say rượu.

Ánh mắt Nam Vân nhìn vào dấu ấn sát miệng ly, rồi nhìn Tiêu Ý Ý, cô quả thật là có chút say rồi, cúi đầu gấp một cái cá trứng, gấp mấy lần cũng không thành công, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần hiện ra đỏ ửng, về say rượu này, tình khiết ngây thơ, sạch sẽ đến không nhiễm hạt bụi nhỏ.

Trước đây làm sao không phát hiện, cô làm cho hắn, thoải mái như vậy.

Hắn không uống rượu, lại có một chút say, không hề có kỳ tâm mắt mà không chớp mắt nhìn cô, sau đó dùng đũa mình, gấp cái trứng cá cô đang loay hoay, đặt vào trong bát cô.

Ý Ý nhìn theo cái trứng cá, sau đó lại ngẩng đầu lên, hí mắt nhìn hắn, như là đang đánh giá, đầu nặng nề nửa rũ, hướng hắn nhếch miệng cười.

- Cảm ơn.

- Không cần khách khí, muốn ăn, anh lại gấp cho em.

Bọn họ hành động, không giống như là anh rể đối với em vợ, ám muội cực kì, trên bàn cơm còn có ba người kia, không ai không thấy được.

Sắc mặt Tiêu Tinh Đình tương đối khó xem, móng tay gầy ở trong lòng bàn tay, cô ta cầm đũa, bức chính mình dè dặt khí xuống.

Trong bữa cơm, Tiêu Chấn Hải cùng Bạch Uyển Như một mực lôi kéo Nam Vân tán gẫu việc nhà, đề tài khá là cứng nhắc, hơn nữa thái độ Nam Vân trước sau không lạnh không nhạt, nói chuyện nói đến bên ngoài, nhiều lúc còn trống không, ai nấy đều thấy được hắn không hứng lắm, nhưng không ai dám nói ra, coi như ngày hôm nay Nam Vân có kẻ dao trên cổ bọn họ, vậy cũng phải ưỡn mặt bật cười.

Bởi vì đặc tội Nam gia không được.

Ý Ý ở bên cạnh nghe, kỳ thực căn bản là không nghe lọt, loại người hay làm bộ tiết mục một nhà ẩm áp, cô đã sớm diễn xong, ngược lại không có ai quản cô, cũng chẳng muốn phối hợp.

Ăn no, cô nắm khăn ăn lau miệng, rồi đứng dậy.

- Tôi ăn no rồi, đi trước.

Nam Vân cũng tiếp bước đẩy ghế ra, đem áo khoác trên ghế khoát lên trên cánh tay.

- Tôi đưa người.

- Nam Vân!

Tiểu Tinh Đình nhin không được nữa.

- Hôm nay là ngày lại mặt của chúng ta, anh không chờ em cùng đi sao?

Nam Vân nửa chéch quay mặt:

- Cô không phải yêu thích chờ ở nhà mẹ đẻ sao, không bằng ở đây một thời gian ngắn đi, tôi đỡ phải nhìn đến phiền chán.

- Chúng ta mới vừa tân hôn.....

Tiểu Tinh Đình nhẩn nhin không chảy nước mắt, hít sâu một hơi, nhanh chóng quét qua Ý Ý một chút, ánh mắt kia, vừa căm ghét lại đồ kị.

- Có phải là bởi vì, trong lòng anh còn yêu thích Tiểu Ý Ý, cho nên mới đối với em như thế?

Nam Vân cười gằn:

- Nếu như tôi nói phải thì sao?

Tiểu Tinh Đình vừa nghe, nước mắt liền từ trong hốc mắt lăn ra, cô ta cho rằng ở trước mặt ba mẹ, ít nhất Nam Vân sẽ cho cô ta mặt mũi, hôn nhân này đối với cô ta rất trọng yếu, người đàn ông này cũng vậy.

Kết quả.....

Nam Vân vừa nói, Tiểu Chấn Hải cùng Bạch Uyển Như thay đổi sắc mặt, Bạch Uyển Như lòi Tiểu Tinh Đình một cái, hỏi:

- Con nói cái gì, hần và Tiểu Ý Ý có phải là có gì không?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cùng hần phân biệt rõ ràng

Tiểu Tinh Đình rơi nước mắt càng nhiều, sắp kiểm chế không nổi nữa:

- Bọn họ..... trước đây là người yêu của nhau.

- Lại có chuyện như vậy!

Bạch Uyển Như sốt ruột thay con gái, tức giận đứng dậy, chân ghế cọ mặt đất phát ra tiếng chói tai, cũng không ngăn nổi bà ta đem mũi nhọn sắc bén nhắm ngay Ý Ý.

- Tiểu Ý Ý, cô hãy thành thật nói cho tôi, trong hôn lễ Tinh Đình, có phải là cô ở đó quấy rối không? Chẳng trách sau đó tôi không tra ra được người tung cái video ngày đó, cô làm sao không biết xấu hổ như vậy, cũng đã lập gia đình rồi, còn nhìn chằm chằm anh rể cô không tha, cô cùng người mẹ kia của cô đều dễ tiện như vậy!

Ý Ý có chút sâu xa, nhưng tiếng mắng nhục nhã của Bạch Uyển Như ngược lại đi vào trong tai cô, cô lắc người, dùng sức lắc đầu, miễn cưỡng tỉnh táo mấy phần, cười lạnh một tiếng:

- Đến cùng là ai dễ tiện vậy, biệt thự này, đầu đầu cũng là mẹ tôi sắp xếp, bà đến bây giờ cũng không dám động, miễn cưỡng gánh lấy cái thân phận nhị phu nhân mà ở đây sống, tôi nhường bà một chút thì thôi, bà còn dám nhắc đến mẹ của tôi.

- Cô —— cô ăn nói bậy bạ cái gì!

Bạch Uyển Như chột dạ, dù sao bà ta thượng vị danh bất chính, ngôn bất thuận, sợ nhất bị người ta vạch ra điểm yếu.

Ánh mắt lén lút dò xét Nam Vân bên cạnh, trong lòng là có sự kiêng dè.

- Tao muốn xé rách cái miệng của mày!

Cứ như vậy, Tiểu Tinh Đình bắt được cái gạt tàn thuốc, ném về phía Ý Ý.

Ý Ý không tránh, trên trán bị đập rách một góc, máu chảy đến trên mắt, cô đưa tay ra lau, ngón tay từ từ mò lên, mò tới vết thương, sau đó mới cảm nhận được đau đớn.

Cảm giác đau đớn làm cô từ trong men say lập tức tỉnh lại, đầu óc hoàn toàn rõ ràng, cách dòng máu, nặng nề nhìn Tiểu Tinh Đình.

Tiểu Tinh Đình bị cô nhìn đến trong lòng sợ sệt, trốn ra phía sau Bạch Uyển Như, mẹ con cô ta có thể lớn lối như vậy, đơn giản là y vào Tiểu Ý Ý tính tình mềm yếu, chỉ có lúc chọc giận, mới miệng lưỡi bén nhọn, Tiểu Tinh Đình cũng chỉ là nhất thời nóng giận mới làm vậy, cũng không nghĩ đến cô lại không né.

Ý Ý bình tĩnh lấy điện thoại đi động ra.

Nam Vân đứng bên cạnh cô, vốn là muốn lúc cái gạt tàn thuốc đánh tới thì kéo cô ra, lại bị phản ứng của cô dọa sợ, hần đến gần, có thể nhìn thấy trong con ngươi đen kia, hỗn độn một chút tàn ra, đến bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn nhìn Ý Ý bấm dây dây số, ánh mắt căng thẳng.

- Em muốn làm gì?

- Báo cảnh sát.

Nhẹ nhàng hai chữ, bầu không khí nhất thời rớt xuống.

- Muốn làm vậy.....

Bạch Uyên Như nói không ra nói, giờ khắc này hiện lên ở trong đầu chỉ có hai chữ mặt mũi.

Bà ta sốt ruột, đưa tay lôi kéo Tiêu Chấn Hải.

- Ông nói câu gì đi a, ông xem một chút con gái ông, là muốn huyên náo tất cả mọi người sống không yên ổn!

Tiêu Chấn Hải cũng uống không ít rượu, mấy người phụ nữ làm phiền làm cho đầu ông ta đau sắp nứt, liên hệ với tình cảnh Tiêu thị gần đây, bị Nam gia thu hồi 2% cổ phần, trong lòng rất không thoải mái, đang lo nín giận không chỗ phát, Bạch Uyên Như vừa gọi, vừa vịn là đụng vào lỗ châu mai.

- Bà chỉ biết có náo náo náo, thân là trưởng bối, chuyện con cái náo thì tính là chuyện gì, không nhìn lại chính mình đi!

- Ông..... Tôi thấy ông chính là bất công, Tình Đình nhà chúng ta bị bắt nạt thành dạng gì!

Bạch Uyên Như ra vẻ buồn khổ, hình tượng cũng không cần, làm càn ngang ngược, xông lên đoạt lấy điện thoại của Ý Ý, hung tợn trừng mắt nhìn cô.

- Máy chính là đồ sao chổi, chỉ cần có máy ở đây, thì không thể bình yên được!

Bà ta vừa mắng, vừa đem điện thoại ra nhìn, trên màn ảnh, xác thực có hoàn chỉnh dãy số "110", nhưng chưa có bấm gọi.

Ý Ý lạnh lùng nhìn bà ta, tay mở ra.

- Đưa điện thoại đi động cho tôi.

Ý thức được bị lừa, Bạch Uyên Như giống như bị tát một chậu nước lạnh, cái tính ngang ngược bị tắt đi một nửa, bà ta dùng sức khoét Ý Ý một chút, mới đưa trả lại cho cô.

Ý Ý không nói gì, siết điện thoại đi động đi ra ngoài, bóng người hơi hơi lay động, cô đi không nhanh, nhưng cũng không quay đầu lại, thật giống như phía sau có cái gì làm cho cô cảm thấy tránh không kịp.

- Nam Vân!

Ý Ý vừa đi, Nam Vân không chút suy nghĩ đi theo sau, Tiêu Tình Đình cuống lên, tiến lên bắt lấy tay hắn, oan ức khóc nói:

- Anh không thể đi.

Nam Vân nhủ chặt mi tâm.

- Tiêu Tình Đình, cô biết rõ ngày hôm nay tôi không muốn tới đây, còn dám ngăn cản nữa, cẩn thận tôi cho cô cả đời đều ở nhà mẹ đẻ.

Cô ta cả kinh, không hoài nghi chút nào câu nói của hắn, càng sợ mới tân hôn không lâu liền thật sự bị đuổi về nhà mẹ đẻ, như vậy, mặc dù đã kết hôn, cũng sẽ trở thành trò cười.

Suy nghĩ đến đó, cô ta thật không dám ngăn cản.

Khí lực trên tay mới vừa buông lỏng, Nam Vân liền bỏ qua cô ta, nhanh chân rời đi.

Ra khỏi biệt thự, gió lạnh thổi, Ý Ý hoàn toàn thanh tỉnh, vết thương trên trán bị gió lạnh thổi qua, cô thoáng làm vẻ mặt đều sẽ động đến nó, đau đến nước mắt trào ra, trước mắt là một mảnh mơ hồ, như một tầng màn sương mù, từ cửa chính đến bên lề đường, mấy lần đập đầu suýt chút nữa ngã chổng vó.

Ở nơi này một lát, phía sau có ánh đèn đánh tới, rồi truyền đến tiếng nói đàn ông:

- Anh đưa em về.

Nam Vân nhấn còi ô tô.

- Lên xe.

Bước chân Ý Ý chậm lại, cứng ngắc lại hai giây, theo bản năng hướng về ven đường bước một bước, trong lòng lấy dũng khí, liền nhìn thẳng cái người không muốn nhìn thấy, khẩu khí ôn nhạt nói:

- Không cần, anh rẽ.

Một tiếng anh rẽ, hoàn toàn cùng hắn phân biệt rõ ràng.

Trong lòng Nam Vân rất không có tư vị, nhất thời cũng không rõ đây là cảm giác gì, có mất mát cũng có bi thương, nhưng mà trên mặt, hắn cố ý nổi giận.

- Anh kêu em lên xe!

Ý Ý đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Ánh mắt trong suốt, mệnh mông không gọn sóng.

Nam Vân cảm thấy trong lòng hốt hoảng:

- Tiêu Ý Ý, đừng làm cho anh nói lần thứ hai, hoặc là em muốn anh xuống xe đến.....

- Đủ rồi.

Ý Ý lạnh lùng đánh gãy lời hắn.

- Tôi bây giờ nhìn thấy các người, bất luận người nào, đều cảm thấy buồn nôn, xin thương tình, để tôi yên tĩnh một chút.

Lời nói cực kì xa cách.

Nam Vân chấn động tại chỗ, chờ phục hồi tinh thần lại, Ý Ý đã đi xa, thân thể nhỏ nhỏ được đèn xe chiếu xuống càng chạy càng xa.

Hắn dùng sức nện vào còi xe, tiếng còi sắc nhọn chói tai, cả kinh con mèo trong bụi cỏ, làm nó kêu lên.

.....

Từ khu biệt thự đi ra, qua hai con đường lớn là có trạm xe buýt.

Ý Ý lạnh lẽo ngồi ở trên ghế, vết thương trên đầu chưa được xử lý, trên mí mắt có vết máu đã khô, cô mệt mỏi mờ to mắt, nước mắt xoay chuyển vài vòng, cố gắng không để rơi ra.

Người chung quanh nhìn cô với ánh mắt quái lạ.

Cô không chút nào để ý, tình cờ giương mắt, trông thấy cách đó không xa một chiếc xe màu đen, trên cửa sổ hạ xuống đặt cánh tay, đầu ngón tay kẹp thuốc lá lúc sáng lúc tối, ở trong màn đêm, gương mặt lạnh lùng càng rõ ràng, Ý Ý bỗng nhiên chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Nam Tứ gia tốt như vậy à

Cách mấy cái xe, ánh mắt của hai người chạm nhau.

Nam Cảnh Thâm bị bóng đêm bao phủ nửa bên gương mặt tuần tú, nhìn không ra vẻ mặt gì, cặp mắt thâm thúy nhưng rõ ràng đang nhìn cô.

Hồ hấp Ý Ý cứng lại.

Đầu lưỡi liếm thấy vị rỉ sắt.

Trong lòng bỗng lạnh lẽo, hốt hoảng che lại mặt, lại sốt ruột tìm khăn giấy, muốn lau vết máu khô, rồi đột nhiên ý thức được ——

Tại sao phải sợ hắn nhìn thấy?

Vừa nãy trong nháy mắt đó, cô sinh ra ảo giác sẽ chọc cho hắn tức giận.

Cô lần thứ hai giương mắt nhìn, người đàn ông ngồi ở trong xe, tia sáng ngược hướng chiếu tới, bóng bả vai nghiêng dựa ở trên cửa xe, cái tay duỗi ra ngoài cửa sổ, trên tay kẹp điều thuốc, ngón tay trở theo quán tính đập đập điều thuốc, lúc hút thuốc, con mắt giống như đang nheo lại.

Đỉnh đầu, bóng lá cây loang lổ, phá đi sự lạnh lẽo trên mặt hắn, trong bóng đen không thấy rõ mặt mũi hắn.

Đèn đỏ qua đi, Nam Cảnh Thâm kẹp trong tay điều thuốc lá sắp cháy hết, hắn ném ra ngoài cửa sổ, xoay vô lăng, thân xe rất nhanh rẽ vào dòng xe cộ bên đường.

Chợt lóe lên, Ý Ý hạ xuống tầm mắt, lơ đãng liếc về ngồi kế bên tài xế, có bóng người màu trắng.

Phụ nữ.....

Trong lòng có cảm giác cay đắng không tên, lông mi phủ xuống đến, nhẹ nhàng rung động.

Tay, vô ý thức đặt ở ngực trên, không biết làm sao, ngực vô cùng đau đớn, nhất thời không rõ là cảm giác gì.

Bỗng nhiên, có một cô gái lạ nhét vào trong lòng cô một cái túi, bên cạnh không duyên cớ xuất hiện một người đàn ông, mặt kinh hoảng nhìn cô.

- Vật này giao cho cô, nhất định phải bảo quản a.

Cô sững sờ, lúc người kia nói cũng không có hạ thấp giọng, nói xong liền đi.

Mấy tia sáng mạnh, từ bốn phương tám hướng chiếu lên Ý Ý, làm mắt cô không mở ra được, cô đưa tay ở trên trán chặn lại, chưa kịp làm gì thì lại xảy ra chuyện, mấy vị mặc đồng phục cảnh sát từ trên xe gắn máy đi xuống, không nói hai lời cùm chặt hai tay cô.

- Cô gái này, chúng tôi hoài nghi cô có quan hệ với vụ án buôn ma túy, xin theo chúng tôi một chuyến.

.....

Ý Ý bị giam, đang bị tra hỏi trong phòng.

Đỉnh đầu, ánh đèn trắng sáng chiếu vào mắt làm cô không mở mắt ra được, đầu óc mơ màng, lại hoảng sợ, tinh thần cô thật sự không chịu nổi, đáng về ấy trong mắt vị sĩ quan cảnh sát đang hỏi cung cô là đang cố ý che giấu.

- Cô đã trầm mặc lâu rồi, thật sự không muốn nói?

- Nói cái gì a..... Tôi cái gì cũng không biết.

- Rất tốt, xem ra là phạm nhân chuyên nghiệp.

Cô là thật sự không biết gì a, ngay ở trước đây không lâu, cảnh sát từ bên trong cái túi người xa lạ kín đáo đưa cô ra hai túi bạch phiến, đến bây giờ đã ép hỏi cô liên tục một giờ, thân thể cùng tinh thần song song chịu áp lực, làm cho cô sắp hỏng mắt.

Lúc này, có người đẩy cửa đi vào, liếc mắt nhìn Ý Ý, sau đó đi tới cảnh sát bên cạnh, ghé vào lỗ tai nói hai câu.

Sắc mặt vị cảnh sát ấy nhất thời đại biến, cầm chìa khóa, mở khóa còng tay cho Ý Ý, thái độ cùng vừa nãy quả thực khác nhau một trời một vực.

- Tiêu tiểu thư, hiểu lầm, chuyện này là chúng tôi oan uổng cô, vừa nãy đã điều tra giám sát, cô thật sự vô tội, còn có a, cô tại sao không nói, cô là người Nam Tư gia.....

Cô bị áp giải vào, lúc đi ra ngoài, bị vây quanh bởi những cảnh sát kia, lại là xin lỗi rồi nhận lỗi, Ý Ý chóng mặt, được bọn họ đưa ra ngoài.

Trong đại sảnh cục cảnh sát, một người đàn ông bận đồ đen, thân hình thẳng tắp đứng thẳng, áp suất thấp trầm trọng, làm cho người người cảm như hén.

Cục trưởng đứng ở bên cạnh, thoáng khom lưng, đặc biệt khiêm tốn thân mật, giọng nói không chế rất thấp nói:

- Nam Tư gia, thật sự là thật không tiện, đã trễ thế này còn phiền ngài đi một chuyến, ngài gọi điện thoại thông báo một tiếng là được rồi, bắt làm Tiêu tiểu thư là lỗi bất cần của chúng tôi, trước đó cũng không biết cô ấy là người của ngài.....

Nam Cảnh Thâm mặt không hề cảm xúc, căn bản không thêm phản ứng lại với vị cục trưởng này, nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ, được cảnh sát mang ra ngoài từ chỗ hành lang, cả người hấn tăn ra hơi lạnh, làm bầu không khí căng thẳng lên.

Người người không dám thở mạnh, đều phải quan sát sắc mặt của người đàn ông này.

Nam Cảnh Thâm nhanh chân đi đến trước mặt Ý Ý, sắc mặt lạnh lẽo u ám, ở trên đỉnh đầu cô lên tiếng:

- Ngẩng đầu lên, nhìn tôi.

Ý Ý có chút bất an.

Cô cảm giác được cảm xúc Nam Cảnh Thâm, cô đang cúi thấp đầu, giật mình một cái, ngẩng đầu lên, cô nhanh chóng nhìn hấn, không thấy rõ là thấy về mặt gì, càng làm cho đầu cô hạ thấp xuống.

Người đàn ông híp mắt lại, lạnh lùng lên tiếng:

- Tại sao không gọi điện thoại cho tôi?

Ý Ý run lên một cái, không dám nhìn hấn, buông xuống ngón tay luống cuống, đôi môi mím thật chặt, không dám mở miệng nói.

- 50 gam ma túy, em một tiếng giải thích cũng không có, là chắc mình vô tội sao?

Người đàn ông nhăn lông mày, hô hấp trầm trọng, nếu không phải cô điềm đạm đáng yêu, thật hận không thể bóp chết cô.

- Lần trước tưởng mình mang thai, còn biết gọi điện thoại cho tôi, lần này làm sao không làm vậy, bày ra bộ dáng muốn chết cho ai xem!

Ý Ý bị hấn rống đến chấn động, trong hốc mắt nhanh chóng nổi lên tầng mịt mờ, cô khóc thút thít, mạnh miệng nói:

- Trình cho ai nhìn cũng không liên quan đến chuyện của anh, đâu muốn anh để ý đến.

Cô quay đầu, đem hai tay khép lại trước mặt cảnh sát, cúi đầu, lúc nói chuyện bờ môi run run.

- Bắt tôi đi, không phải hoài nghi tôi giấu ma túy sao, cái tội danh này, đủ cho tôi ngồi tù bao nhiêu năm?

Không ai dám động.

Cục trưởng nhìn một vòng đôi trai gái này, khuyên nhủ:

- Tiêu tiểu thư, chớ cùng Tư gia tức giận.....

- Lên bắt đi!

Cô khàn cả giọng hô lên, toàn bộ ngũ quan run run, nhiệt độ càng ngày càng thấp.

- Chuyện này.....

- Cứ lên bắt cô ta đi!

Người đàn ông lạnh lùng mở miệng, lập tức nhanh chân đi mất.

Giày da đập trên đá hoa cương, tiếng vang đặc biệt là đột ngột.

Ý Ý không có quay đầu, tâm theo tiếng bước chân hấn rồi đi chìm dưới đáy cốc.

Nước mắt, rơi ra như vỡ òa.

Cô vẫn duy trì tư thế chờ đợi bị công, nhưng không có một người dám động.

Người của Nam Tử gia, há lại có thể động vào, lão nhân gia người nhắc chân đi, lưu lại củ khoai lang bóng tay, ai cũng không biết nên làm gì.

Đang lúc này, người đàn ông nguyên bản đã rời đi lần thứ hai trở lại, bước chân ác liệt rất nhiều, pha thêm chút hoang mang, hấn từ phía sau áp sát, ôm chặt cô gái, bỗng nhiên đưa tay nắm cằm của cô.

Hắn đã từng bình tĩnh, lúc này hùng hực thiêu đốt lửa giận.

Bóp chặt mu bàn tay của cô căng ra đến mức nổi lên gân xanh.

Viên mặt hấn đỏ lên, lạnh lẽo hỏi:

- Em chống cự như vậy, tình nguyện ngồi tù cũng không chịu đi theo tôi?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Hắn không thể cưới cô

Lòng Ý Ý như bị kim đâm, nước mắt tràn ra.

- Không phải anh đi rồi sao.....

Hắn không hề chớp mắt nhìn cô, vừa mới còn lửa giận ngập trời, đã từ từ hạ xuống, nắm tay cô căn bản chỉ có mấy phần lực, chính hắn còn thấy đau này.

- Sợ tôi mặc kệ em sao?

Hắn không phát hiện ra giọng nói của mình đã mềm nhẹ đi.

Ý Ý chỉ khóc thút thít, đáng đáp như là chịu oan ức rất lớn.

Đôi môi Nam Cảnh Thâm nhếch lên, sau đó đem cô kéo vào trong lòng ngực, cảm chống ở đỉnh đầu cô, nặng nề thở ra một tiếng:

- Thực sự là chẳng có cách nào để bắt lấy em cả!

Hắn nửa ôm nửa vuốt ve, mang theo cô đi ra ngoài, xe đã đỗ sẵn ở bên ngoài.

Ý Ý ngồi vào ghế phụ, ngửi thấy được mùi hương, trong đầu chỉ một thoáng xẹt qua bóng người màu trắng, tiếng nước nở lập tức liền nhỏ lại.

Khóe mắt hắn nhìn vào bóng người ngồi trong xe, từ cửa xe tràn vào gió lạnh, quét qua trên người cô, Ý Ý nhẹ nhàng nhui mày lại, vết thương trên trán bị đụng đau.

Nam Cảnh Thâm từ trong ngăn kéo lấy ra một hòm thuốc nhỏ, bên trong chứa thuốc sát trùng cùng bông tẩm, hắn đem Ý Ý lại gần, dùng nước làm ướt khăn tay, lau mặt cho cô.

Cô nhắm hai mắt, có thể cảm giác được hắn dùng sức rất nhẹ, mí mắt trên dính nhom nhóp máu khô được lau, trên khuôn mặt nhỏ lạnh giá, hắn dùng bông tẩm chấm nước khử trùng, bôi lên trên vết thương, Ý Ý đau, hít một hơi lạnh, theo bản năng lảng về phía sau.

- Ngồi đằng hoàng.

Ý Ý ngược đầu, hơi loáng một cái, thân thể liền ngồi thẳng, tầm mắt rù xuống, sững sờ nhìn bộ âu phục của hắn, áo sơ mi đã mờ đến khuy áo thứ ba.

- Ai làm?

Bất thành lời, hắn lên tiếng hỏi.

Ý Ý mím môi, không trả lời.

- Không thể nói cho tôi biết?

Hắn theo sát ép hỏi.

Ánh mắt giống thường ngày, bình tĩnh lãnh đạm, nhưng phảng phất có thể nhìn thấu nội tâm của cô.

Ý Ý một chút cũng không dám cùng hắn đối diện.

Hắn nâng lên cánh tay, tay áo màu đen làm nổi bật đôi mắt hoảng sợ của cô.

Điện thoại di động kêu lên, đột nhiên đến rất đúng lúc.

Cô liếc chữ hiện trên điện thoại, trước mắt loáng một cái, Nam Cảnh Thâm đã đem điện thoại tiếp.

- Từ gia, là tôn thiếu gia.....

Hắn chăm chú nghe điện thoại, tầm mắt u ám nhìn về phía trước, đầu ngón tay thon dài còn đang cầm bông tẩm.

Ý Ý từ tay hẩn, từ từ nhìn lên phía trên, không gian xe vốn nhỏ hẹp, lại chật chội, cô rất rõ có thể cảm giác được người đàn ông bỗng nhiên thờ nặng, nhìn chéch lên chút, thì nhìn thấy ánh mắt tức giận.

Con mắt hắc động nghiêm túc, đáy lòng cô sinh ra cảm giác không ổn.

Hẩn hình như..... đang tức giận.

Chờ hẩn cúp điện thoại, Ý Ý giật giật miệng.

- Tôi ngày hôm nay, đi tới Tiêu gia.....

- Hiện tại mới chịu giải thích, muộn rồi.

Người đàn ông mặt lạnh đi, đạp chân ga, xe chạy nhanh ra ngoài. Gần đêm khuya, trên đường phố, xe một đường chạy nhanh như bay.

Ý Ý sợ đến sắc mặt tái nhợt, dựa vào bản năng, tóm chặt dây an toàn, nhưng đã quên cài lại.

Hậu tri hậu giác phát hiện, cô vừa nảy dĩ nhiên muốn giải thích với hẩn, giờ khắc này nhớ lại, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, lại không biết, người đàn ông này cho cô mà nói, lúc nào địa vị lại tăng cao như vậy.

Phó Dật Bạch lại bị Nam Cảnh Thâm nửa đêm gọi điện thoại, vô cùng lo lắng chạy tới bệnh viện, nhưng chỉ xử lý một chút trầy da của tâm can bảo bối của hẩn (nct), hẩn (pdb) tức đến mức muốn chửi tục.

- Tôi đã bôi thuốc, chờ một lúc tôi sẽ đi hiệu thuốc, thuận tiện lấy túi bông tắm.

Hẩn cầm bút, xoạt xoạt ở viết chữ trên bệnh án, giương con mắt, hung hăng trừng Nam Cảnh Thâm.

- Vết thương nhỏ, chỉ cần bôi thuốc, không cần phải lo lắng.

Hẩn đem tờ giấy đưa cho Ý Ý, bên cạnh rõ ràng có y tá, y tá cũng rất rõ ràng.

Ý Ý lại trì hoãn, cũng có thể đại khái đoán được, bọn họ là có lời muốn nói, liền rất tự giác đứng dậy, đưa tay lấy giấy, nhưng có người nhanh tay hơn cô.

Nam Cảnh Thâm xem cũng không có liếc cô một cái, sải bước đi ra ngoài.

Lưu lại Phó Dật Bạch cùng Ý Ý ngơ ngác.

- Sao cô lại bị vậy.....

Phó Dật Bạch nở nụ cười, đi hai bước, vốn là phải ra khỏi phòng bệnh, tới cửa lại do dự một chút, sau đó trở lại, dựa lưng vào mép bàn, cầm trên tay một cây bút, đâm đâm vào lòng bàn tay.

- Cô gái nhỏ, buồn bực thì buồn bực, không bằng chúng ta tâm sự?

Ý Ý có chút bất ngờ.

- Tán gẫu cái gì?

- Cô biết lão tứ là ai sao?

- Nam Cảnh Thâm a, có vấn đề sao.....

Phó Dật Bạch mỉm cười, khoe môi cong.

- Vậy cô có biết, Nam Cảnh Thâm ba chữ này, lưng đeo bao nhiêu thứ không?

Ý Ý liền suy tư đều không có, nàng chỉ là kinh ngạc dừng một chút, sau đó lắc đầu.

- Cậu ta là con trai thứ tư của Nam gia, bây giờ có thể tính ở Hoa Thụy là người quyết định một nửa, nói cậu ta có giá bạc triệu không phải là nói quá, tôi nói những lời này, không phải nói để cô nhìn của cải của cậu ta, dù sao người cô kết hôn, gia thế phỏng chừng không thể thiếu một chút so cậu ta.

Lúc dứt lời, ánh mắt hẩn bỗng sắc bén, bí mật mang theo khí thế có thể nhìn thấu người khác.

Ý Ý cả kinh, đột nhiên mình bạch cái gì đấy, đáy lòng sinh ra chút cảnh giác.

Phó Dật Bạch dù bận vẫn ung dung nhìn cô, khoe miệng cười, nhưng lại ánh mắt lạnh lẽo.

- Cô gái nhỏ, cô lập gia đình rồi đúng không?

Ý Ý cắn môi, cảm thấy bị nhục nhã, nhưng loại nhục nhã này lại không phát ra được, chỉ gật gù.

- Cô có chồng cô, cậu ta có vợ, các người cuối cùng sẽ không có kết quả, bởi vì cậu ta không thể cưới cô.

- Bất quá tôi không phải muốn khuyên cô rời đi cậu ta, trò chơi khuôn sáo cũ như vậy, tôi không làm.

Phó Dật Bạch liếc mắt một cái ra cửa, trầm ngâm một lúc, cổ ý thấp giọng.

- Hôn nhân lão tứ hôn, khả năng cả đời cũng không thể làm chủ, cậu ta yêu cô, tôi xem thấy, vì cô, cậu ta có thể chống đối lại.

Cô chậm chậm hơi giương ra môi, mi tâm hơi nhăn lại, không thể không nói:

- Tôi đã kết hôn.....

- Không thể ly hôn sao?

Phó Dật Bạch một câu nói đã chặn lại cô, nói thế nào đi nữa, hần lớn hơn Ý Ý bảy, tám tuổi, lại là công tử đã trải qua với vô số phụ nữ, cô bé này đối với lão tử có hay không có ý tứ, từ trong ánh mắt là có thể có thể thấy, làm huynh đệ hần, không cần nói khó nghe, trái lại chỉ cần đồ thêm dầu vào lửa, vạn sự lưu lại một đường, cố gắng sau này gặp mặt, tháng ngày còn dài hơn, cô còn có thể cảm kích hần ngày hôm nay nói những lời nói này.

- Cô còn nhỏ, chưa thể thấy rõ tình cảm của mình, giống chúng tôi này, thích cùng yêu đều kim nén, tùy tiện ghi tên một người phụ nữ lên sổ đỏ cũng được, đó là bởi vì chưa có gặp được người chân chính đáng giá để yêu.

- Lão tử lên voi xuống chó nửa đời, tôi chưa từng nhìn thấy hần đối với bất luận phụ nữ nào mà động lòng cả, hần ép cô, đó chính là yêu cơ, sớm một chút nhận rõ ràng chính tim cô đi, coi là thật có cảm tình, thì không bằng sớm một chút đem những thứ quan hệ ngôn ngữ kia làm cho rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Như vậy là không hợp đạo đức

Ý Ý mỉm môi, sắc mặt càng ngày càng trắng, mi tâm thanh tú hơi nhú lên, cô rụt rè ngược mắt, do dự nhìn quét qua một chút, bờ môi mấp máy, muốn mở miệng nói chuyện lúc này, bỗng nhiên lại cắn môi.

Dáng vẻ muốn nói lại thôi, Phó Dật Bạch làm sao không thấy.

- Cô cảm thấy tôi nói không đúng?

Lòng của cô đột nhiên hơi hồi hộp một chút, cả người khấn trương lên.

Ý Ý cứng ngắc giật môi, dùng ánh mắt khả nghi nhìn hần, vừa mở miệng, âm thanh đều là kiềm chế.

- Anh dạy tôi loạn như vậy, thật sự có thể không, những thứ này đều không hợp đạo đức.

Cô trước mắt không rõ mình đối với Nam Cảnh Thâm đến cùng là cảm giác thế nào, duy nhất nhận rõ, chính là bọn họ đều có hôn nhân, đây là một tầng ràng buộc, cũng bởi vì... tầng ràng buộc này, nên quy củ chút, cô thực sự có chút nhớ không ra, tại sao bằng hữu Nam Cảnh Thâm lại chạy đến trước mặt cô nói chuyện này.

Này cùng xúi bậy cô quá trốn có cái gì khác.

Cái gì gọi là không hợp đạo đức?

Phó Dật Bạch sững sốt, sau đó mới phản ứng, đầu tiên là khoe miệng hơi nhếch lên, rồi nhanh chóng co giật, ý cười càng ngày càng sâu.

Hần đỡ cái trán, cười đến không thể tự kiềm, cả người đều run, qua khe mắt nhìn khuôn mặt cô ngây thơ như con thỏ nhỏ, từ trong lồng ngực rung ra ha ha cười to hai tiếng.

- Cô thật đúng là một đại bảo bối a, lão tử gặp phải cô, cũng không biết là phúc hay là họa.

Ý Ý nhăn mày, không hiểu hần đang cười cái gì, hiển nhiên có chút mất hứng.

Phó Dật Bạch cười cười, vẻ mặt bỗng nhiên cứng đờ, một giây sau, mặt mày mũi hần thành một khối, tay hần vuốt sau gáy, nhẹ nhàng trợn mắt vặn vẹo quay đầu lại.

- Lão tử, cậu ra tay có thể hay không nhẹ chút, coi tôi là cục gỗ à!

- Cậu dạy bậy bạ cái gì cho cô ấy vậy?

Nam Cảnh Thâm đứng thẳng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phó Dật Bạch.

Phó Dật Bạch hít khí lạnh, hần dám đánh cuộc, chỗ bị cái tên này chém qua, nhất định nổi lên vết sưng đỏ.

- Tôi có thể dạy cô ấy cái gì, trò chuyện mà thôi, còn có thể làm cho cô ấy cho dạy hư?

Nam Cảnh Thâm sâu nặng liếc hần một cái, môi mòng tùy tiện mở ra.

- Cậu tâm thuật bất chính, cách xa cô ấy ra.

- Tôi làm sao liền ——

Nam Cảnh Thâm đẩy hần ra, đi thẳng tới trước mặt Ý Ý, mắt nhìn băng gạc cô dán vào cái trán, sắc mặt trước sau, sự lạnh lẽo càng tăng.

Ý Ý không thích bị hần nhìn như vậy, cô vốn là ngồi ở trên ghế, đột nhiên có một loại ảo giác, ở trước mặt hần ngồi là hành vi rất không lễ phép, cô chậm chạp đứng lên, còn chưa có đứng thẳng lưng lên, hần đem bịch thuốc ném vào trong lòng cổ.

Nam Cảnh Thâm bắt đầu cởi nút áo phục, cởi áo khoác, sau đó khoác lên bả vai cô, hai bên cổ áo hướng về bên trong ép sát, sắc mặt hần trước sau đều ôn nhạt, gương mặt tuấn tú không hề cảm xúc không một tia sóng lớn.

- Mặc vào, theo tôi ra ngoài.

Ý Ý rất nghe lời hần.

Đại khái là bởi vì hần trời sinh có thể khiến người ta nghe lời.

Lúc đi đến bên cạnh xe hần, lại chậm chậm, muốn ở đây cáo biệt, vừa tiếp xúc với ánh mắt hần lạnh lùng, ngấm lại vẫn là quên đi.

Cô lên xe, thân thể nhỏ nhỏ vùi ở bên trong ghế dựa, chỉ lo hần sẽ lần thứ hai phát rồ, một lời không hợp liền đem cửa xe ô tô mở ra, cô sớm đem dây an toàn cho thắt lại rồi.

Nam Cảnh Thâm mím môi, trầm mặc lên xe.

Hần không nói một lời, không khí lạnh lẽo từ cửa sổ xe thổi vào, nhiệt độ có chút lạnh, Ý Ý thấp thỏm, có loại ảo giác, nguyên nhân Nam Cảnh Thâm tức giận là do cô.

Theo bản năng quán chặt áo khoác, trong hơi thở có cỗ nhân nhát mùi thuốc lá, có chút vi huân.

Cô cũng không phát ra tiếng, học dáng dấp của hần không nói tiếng nào, có thể rốt cuộc là dè dặt không nói, ánh mắt nhiều lần liếc trộm hần, lần thứ ba, hần đột nhiên quay mặt lại, con mắt thâm thúy rõ ràng so với trước muốn lạnh đi rất nhiều.

- Em cùng Nam Vân là xảy ra chuyện gì?

Hần hỏi đột ngột, Ý Ý vẫn chưa có từ bầu không khí yên tĩnh phục hồi tinh thần lại.

Chờ cô có ý thức được, xe dĩ nhiên không biết lúc nào dừng ở con đường ven sông.

Nam Cảnh Thâm nghiêng người ngồi, một tay khoát lên trên tay lái, một cái tay khác chống ghế chỗ cô, trên người rất có xâm lược tính, cửa sổ xe phía sau hần, hạ xuống một phần ba khe hở, bên ngoài tia sáng bên ngoài bị cản một nửa, một cái bóng đen, trùng hợp phác họa con người đen của hần.

Cặp mắt kia, khóa chặt về mặt cô, cô tự nhiên sinh ra bản năng chống cự, hướng về cửa xe trốn tránh.

Ánh mắt hần tối sầm lại.

- Không tiện mở miệng?

- Anh sao lại hỏi như vậy?

- Còn vượn vượn không dứt?

Hần căn bản không để ý tới vấn đề của cô, chỉ lầm lũi nói:

- Một là anh rể, một là em vợ, ngay ở trước mặt cha mẹ vợ, liền dám tình cảm nồng nàn, ám muội không rõ, em cho là em có bao nhiêu mị lực, hay là em trên mặt thì thanh thuần, nhưng ẩn giấu một bụng tâm cơ?

Lòng Ý Ý đau xót, ngón tay đặt ở trên đùi cong lại, cô giờ lên một đôi mắt tầng tầng lớp lớp sương mù, nhìn gương mặt tuấn tú nửa bao phủ ở trong bóng tối.

- Nếu như tôi có tâm cơ, làm sao còn có thể đem mình làm cho chặt vật như vậy.

Nam Cảnh Thâm cười như không cười nhìn cô.

- Đó là đáng đời em, Tiểu Ý Ý, em biết trên thế giới này,... thấp hèn nhất là cái gì không?

Hần nâng mặt cô, nhiệt độ lòng bàn tay lại lạnh lẽo.

Cô muốn tránh, hần không cho, bao phủ sau gáy của cô cố định, ngón tay mò lên băng gạc trên trán, đầu ngón tay nhắm ngay vị trí giữa, dùng ba phần khí lực đè nén xuống.

Đột nhiên bị đau, Ý Ý cơ hồ không chút suy nghĩ, một cái đẩy tay hần, cô đau đến huyết thái dương đều sưng lên, cô nghe thấy ngữ điệu bạc bẽo của Nam Cảnh Thâm:

- Là bạn gái trước.

Ý Ý trắng mặt, bỗng nhiên liền ngay cả khóc cũng không, ánh mắt rất khó hiểu nhìn hần.

- Có phải là các người đều cho rằng, tôi còn cùng Nam Vân không minh bạch?

Nam Cảnh Thâm nhân nhát nhìn cô một chút.

- Cái này chỉ có chính em rõ ràng.

Hần có thâm ý khác nói, giống như một cái bạt tai, hung hăng tát trên mặt cô.

Ý Ý chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, phát sưng, đau rất.

Cô ở dưới ánh mắt trào phúng của Nam Cảnh Thâm, quay đầu đi chỗ khác, đem nước mắt lau vào ống tay áo, cô không quay đầu, hai mảnh môi đụng vào nhau, vọng lại âm thanh, nhân nhát tiếng khóc nức nở.

- Tôi không có, Nam Vân là bạn trai cũ của tôi không sai, anh ta là mối tình đầu của tôi, cùng tôi trải qua toàn bộ cấp ba, là nhân vật trung tâm từ trung học phổ thông đến lớn, tôi rất ý lại anh ta, đến bây giờ cũng vậy, nhưng là tôi không muốn nhìn thấy mặt anh ta, cũng sẽ không sẽ cùng anh ta có bất kỳ liên quan, bởi vì tôi không ném nổi cái này mặt.

Ý Ý rất ít sẽ ở trước mặt người khác, đem mình vết thương trong lòng...phân tích cho người ta nghe, cô trong lòng kim nén đau, hít thở sâu một hơi, nói tiếp:

- Tôi thừa nhận tôi không thể quên được hần, cũng không bỏ xuống được, có thể vậy thì thế nào đây, từ khi anh ta và Tiểu Tĩnh Đình lăn lộn ở trên giường thời điểm, tôi cũng đã không nhớ nhưng gì anh ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Đỗ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bảo chồng tôi thu thập anh

Miệng cô đề xuống, rồi lại đề xuống nữa, sau đó không hề dự liệu trước mà gào khóc.

Nam Cảnh Thâm không kịp phản ứng, lỗ tai thiếu chút nữa bị rổng điếc.

Hắn đem người từ trong lòng kéo ra, nhìn thấy cô khóc thê thảm đến không thể được, vuốt lưng cô hỏi:

- Tôi nói câu nào chọc em sao?

Cô chỉ đề ý khóc, không có đáp lại hắn.

Người đàn ông thâm trầm hỏi:

- Là tôi nói không thể quên được sẽ phải chết à?

Cô khóc lác đầu.

- Hay là tôi nói hắn đã kết hôn?

Lời này vừa nói ra, Ý Ý khóc dữ, đầu lác như trống bỏi.

Nam Cảnh Thâm hít vào một hơi, thở cũng thở không được, hắn không muốn thấy người phụ nữ này khóc, càng không biết dỗ cô như thế nào, tưởng tượng cô rơi nước mắt vì người đàn ông khác, hắn liền cảm thấy được trong lòng buồn bực, mở miệng, không không chế được ngữ khí, gằn nhẹ nói:

- Không được khóc!

Ý Ý vừa mới rút một hơi, đột nhiên bị hắn rống, hô hấp cũng dừng lại, nháy một đôi mắt to ngập nước giật mình nhìn hắn, hốc mắt có nước mắt, cô căn bản không thể nhìn rõ hắn, mờ hồ thấy mặt hắn, cô cảm giác hắn đang tức giận.

Nghĩ lại, hắn giận cái gì nha, không thấy cô đang thương tâm sao, cô đem hết khí lực, đánh khóc nức nở rống trở về:

- Ai cần anh lo nha!

- Tôi không cho em khóc chính là không được khóc, muốn nháo với tôi à?

Ý Ý làm sao quản được hắn, chỉ đề ý mình khóc, nước mắt nước mũi toàn bộ quệt trên người hắn.

Tốt lắm, rất can đảm!

Nam Cảnh Thâm đem mặt cô nâng lên.

Gương mặt người đàn ông góc cạnh rõ ràng cúi xuống, hai phiến môi mỏng ngăn cái miệng nhỏ nhắn của cô lại, hắn dùng lực, hít sâu khí chặt chẽ đẩy vào miệng cô.

Ý Ý mờ to hai mắt.

Bị hôn bất ngờ không kịp phòng, một hồi lâu nhân cô mới nghĩ đến phải giấy dựa.

Hai tay nhỏ bé còn chưa có rơi xuống trên người hắn, bị hắn một tay nhẹ nhàng bắt được. Lòng bàn tay hắn rất dày, nắm hai tay cô, không có động tác khác, tay kia thì chuyển ra sau thắt lưng cô, đem cô ấn trong ngực hắn, hai người chỉ cách nhau đôi tay bị nắm.

Hắn hôn tuyệt không khặc chế, nhưng cũng không thô lỗ, Ý Ý hỗn loạn, trong đầu thốt nhiên toát ra bốn chữ: hôn kĩ cao siêu.

Hắn hôn cô ước chừng có hai phút, mới miễn cưỡng chấm dứt, mắt nhìn vào mắt cô, hắn thờ nhẹ, phun ở trên cô, cô cảm thấy mát, muốn tránh, tốc độ lại không bằng hắn.

Nam Cảnh Thâm nắm mặt cô, ngón cái mài khước miệng của cô, nói:

- Cùng tôi thử xem

Hắn không cho cô cơ hội phản ứng.

- Cùng tôi một chỗ, nói chuyện yêu đương cũng tốt, như thế nào đều tùy em.

Ý Ý hạ mắt xuống, lông mi dài rũ xuống, che đi đôi mắt kinh hoàng, môi cô nóng nóng, có chút đau đớn, tim đập kịch liệt, cho thấy cô không bình tĩnh, nhưng mà giờ phút này, kinh sợ cùng thẹn cảm cùng nhau đến.

Trong đầu cô âm âm tiếng vang, khuôn mặt rất nhanh phiểm hồng, vừa nhấc mắt, nước mắt đều lăn ra.

- Anh làm gì vậy, anh đến tốt cùng đang muốn làm gì vậy?

Hắn đến tốt cùng có biết hay không chính mình đang làm cái gì!

Điền rồi sao!

Trong xe không có bật đèn, đèn đường gần đó tỏa vàng sáng vàng mờ lung, hai người đều thấy không rõ mặt đối phương, hấn lại chỉ dựa vào ánh đèn yếu ớt, chuẩn xác chống lại mắt của cô, con mắt to đỏ rực chứa nước mắt, tất cả đều là thất kinh.

Ý Ý thật là bị dọa tới rồi, cô có thể nhận hấn rống cô, nhưng là không tiếp thụ được đột nhiên thân mật với cô như vậy.

Nắm tay cô đặt trên vai hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy xấu hổ và giận dữ, trong một khoảng khắc, tay nhỏ bé nhấc lên, hung hăng chà xát đôi môi.

Thần sắc Nam Cảnh Thâm tối sầm lại, bắt được tay cô.

- Tôi bắn sao?

Ý Ý không dám đáp lại, bị thương bất lực mở miệng nói.

- Anh như thế nào có thể như vậy, anh có biết hay không..... anh như vậy là không đúng!

- Tôi thuộc loại nào?

Hấn nhẹ nhàng vỗ về cái miệng nhỏ nhắn bị hôn sưng đỏ, ánh mắt chiếu ra một đạo mũi nhọn:

- Nam nữ hôn môi là chuyện bình thường, đừng nói với tôi, người yêu nhau, không có hôn qua.

Hấn dùng ngữ khí như vậy, cùng với nói chuyện về thời tiết có cái gì khác nhau.

Ý Ý lập tức phát bực, không quan tâm đẩy tay hấn ra, cũng đem hai người đẩy ra một chút, cô khóc, lộ vẻ xấu hổ và giận dữ trách cứ nói:

- Anh cảm thấy được bình thường, mặc kệ anh, không cần tùy tiện đối với tôi như vậy, tôi có chồng, chúng tôi..... có thể hôn bên ngoài..., anh..... không thể đem tôi cũng trở nên giống anh..... mà không để ý cảm thụ người khác.

Nam Cảnh Thâm không có chút biến hóa, nội tâm lại nổi lên nho nhỏ gọn sóng.

Nguyên lai, vật nhỏ này..... nụ hôn đầu tiên là cho hấn.

Nghĩ đến này, Nam Cảnh Thâm rốt cục cảm thấy được sung sướng chút, cười khẽ, hấn lịch sự tao nhã nhéo nhéo khuôn mặt đỏ của cô.

- Cho dù là bên ngoài..., em dám không dám?

Ý Ý run lên, đôi mắt cảnh giác nhìn hấn:

- Tôi không dám, một chút cũng không dám, tôi không giống anh, làm cái gì cũng không có kỵ, anh có biết bộ dáng hiện tại của anh giống cái gì không, anh anh anh..... không biết xấu hổ, vô sỉ, dê tiện!

Cô còn muốn nói nữa, bị Nam Cảnh Thâm nhìn cấp dọa lui.

Hấn hơi hơi híp mắt, một tay đang cầm của cô khuôn mặt, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi cô rồi trên mặt, khoe môi ôm lấy, giống như đang cười, nhưng ánh mắt lạnh như băng, không thấy mỉm cười:

- Dám nói tôi dê tiện, cẩn thận tôi hiện tại liền dê tiện cho em xem.

Đầu ngón tay hấn tựa hồ dẫn theo lửa, mỗi một chỗ quét qua, làn da cô như có lửa đốt, lỗ chân lông như nở ra, thân thể nhỏ xinh thẳng tắp, bỗng nhiên nâng tay, đem miệng mình chặn lại.

Ánh mắt mờ to, vẫn đang nhìn hấn, cô trong lòng sợ hãi muốn chết, hoảng hốt có thể nghe thấy tiếng tim đập, cô to gan mở miệng:

- Tôi cảnh cáo anh, không được tiếp làm vậy nữa, tôi cùng chồng cảm tình tốt lắm, anh cùng anh ấy không phải bạn bè sao, vợ của bạn không thể khinh, anh ngay cả này cũng đều không hiểu sao!

Nam Cảnh Thâm tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, mặt mày giãn ra, tà mị lại gọi cảm, hấn nắm cảm cô, con mắt đầy nguy hiểm.

- Nếu tôi muốn khi dễ em thì sao?

- Tôi..... tôi sẽ nói cho chồng tôi biết, bảo anh ấy thu thập anh.

Thốt ra lời này, cô cảm giác tim đập nhanh hơn, không hề lo lắng.

Cô làm sao dám nói, ngay cả diện mạo vị tư gia kia cũng không biết, dưới loại tình huống này, tốt nhất nên lấy chồng cô đến che chở cô!

Lời này của cô, Nam Cảnh Thâm không biết nên giận hay nên cười.

Cô luôn mồm bảo vệ hôn nhân của mình, hấn là chồng cô, hấn là phải nên cao hứng, nhưng hấn nghe vào trong tai, lại cảm thấy con mẹ nó thật đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Nhìn cảnh đàn ông hút thuốc tốt nhất là nên nhìn hấn

Hắn thậm chí bắt đầu tưởng tượng, ở trước mặt người đàn ông khác, cô có phải cũng thường xuyên lấy cớ này hay không.

Tuổi không lớn, nhưng bản lĩnh nói dối thật không nhỏ.

Nam Cảnh Thâm sao không nhớ rõ, cùng cô vợ này có tình cảm tốt lắm?

Còn thu thập? Bảo hắn tự thu thập chính mình?

Tâm tình đang sung sướng, đột nhiên lại chùn xuống, đúng là tự lấy đá đập chân mình.

- Tôi đi xuống hút thuốc.

Hắn đẩy cửa xuống xe, gió lạnh bên ngoài thổi vào, tạt vào trên mặt hồng hồng của Ý Ý, nhiệt độ trên mặt giảm xuống chút, nhưng ánh mắt vẫn đang hoảng sợ, nhìn chằm chằm vào bóng dáng hắn.

Hắn chân trước mới xuống xe, Ý Ý bật người liền khóa cửa xe.

Khóa cửa hạ xuống, cô vận chặt, nhìn lại, Nam Cảnh Thâm cầm trong tay điều khiển từ xa, ở trước mặt cô, mặt không đổi dời vào trong túi quần.

Cái đầu nhỏ của cô rất nhanh chuyển động, nhưng một chút biện pháp đều không có, chỉ phải bị động ở trong xe.

Nam Cảnh Thâm không có đi xa, hắn đứng ở dưới đèn đường, ánh sáng rọi trên đỉnh đầu dần mờ đi khi dần đi xuống. Ánh sáng trên người hắn ảm áp, tôn lên thân hình cao thẳng của hắn. Cô tay áo sơ mi đã cởi ra, tay áo hướng ra bên ngoài, lộ ra nửa cánh tay tinh trắng. Hắn hút thuốc, ngón trỏ cùng ngón giữa dựng thẳng khép lại, có thể thấy trên mu bàn tay những đường xương mờ nhạt, cùng với những đường gân xanh.

Hắn đang kiềm nén tức giận, Ý Ý biết.

Một điếu thuốc vừa hết, hắn hình như chưa có bình tĩnh trở lại, lại lấy tiếp một điếu, điếu thuốc mới cháy một nửa, hắn mở miệng ra, khói thuốc bay ra, hai tròng mắt hắn nheo lại, cái bật lửa cháy lên ngọn lửa màu lam lóe lên khuôn mặt đẹp trai của hắn. Khi lửa tắt, hắn thuận tay nhả khói ra, một ngum khói trắng mỏng lung bay ra nhưng khách tán khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

Ánh sáng mờ nhạt miêu tả các dấu vết trên khuôn mặt hắn, mỗi một ngữ quan, mỗi một biểu tình, giống như một minh tinh điện ảnh.

Ý Ý lui vào trong ghế ngồi, cô tìm thấy một chiếc gối màu đen từ ghế sau. Cô lấy nó, nhét vào trong ngực mà ôm chặt, giống như vậy có thể cho mình cảm giác an toàn.

Cô vốn nghĩ muốn nhìn chỗ khác, lại cứ luôn nhìn hướng hắn.

Không thể không nói, Nam Cảnh Thâm cô nhìn, cảnh hút thuốc tốt nhất là nên nhìn hắn.

Giơ tay nhắc chân, đều làm cho người ta say lòng, người đàn ông này mị lực thành thực, khí tràng bức người, không giận tự uy.

Chi tiếc, cô vô phúc hưởng rồi.

Điếu thuốc thứ hai, Nam Cảnh Thâm không rút cây nào nữa, hắn đi nhanh vài bước, tàn thuốc bị dập vào đầu thùng rác trước khi bỏ vào trong.

Hắn mở cửa xe, ngồi vào, Ý Ý thấy trên đầu vai hắn có lớp mưa tinh mịn.

Cô hướng ngoài cửa sổ nhìn lại liếc mắt một cái, quả nhiên, không biết khi nào thì trời mưa, mưa bụi rất nhỏ, cũng không dày đặc, rơi ở trên xe không có tiếng, cho nên hắn mới không có chú ý tới.

Cửa sổ bên cô bỗng nhiên bị khép lại, mấy cái cửa sổ khác cũng bị đóng lại.

Ý Ý quay đầu lại nhìn, liếc mắt một cái nhìn đến tay hắn, còn dừng lại ở trên nút cửa kính xe, sau đó nâng lên, đem cửa sổ ở mái mở ra, thấu tiến chút không khí.

Ước chừng năm phút đồng hồ, ai cũng không nói gì, xe đứng ở dưới tầng cây, chỗ ghé bên cạnh ghế lái có cái bóng lớn, Ý Ý ôm ôm gối, lặng lẽ hướng bóng đen che giấu, ánh mắt sau khi khóc, cách trong chớp lát liền liếc mắt nhìn hắn một cái, không dám xác định hắn đã hết tức giận chưa.

Thật lâu sau, Nam Cảnh Thâm đột nhiên lên tiếng:

- Tôi trước đưa em về nhà.

Cô giật giật, phát giác cả người dĩ nhiên toan ma, vừa động miệng, thần cánh hoa đều ờ phát run:

- Cảm ơn.

Nam Cảnh Thâm đặt tay lên tay lái, cổ tay áo kéo xuống, mu bàn tay nổi gân xanh, giống như ở cực lực áp chế sự tức giận.

- Từ giờ trở đi, đến khi em xuống xe, đừng nói một câu nào nữa, nếu không tôi khó giữ được nửa đường thay đổi tuyến đường, trực tiếp kéo em đi khách sạn thuê phòng.

Cô nhấp mím môi, âm thầm kinh hãi, nhưng không dám mở miệng nói.

Trong quá trình xe chạy, mưa rơi càng lớn, cửa sổ trên nóc xe ngẫu nhiên tạt vài hạt mưa bụi vào, tạt vào trên mặt Ý Ý. Cô cẩn thận cử động, muốn đi lau mặt, chính là vừa động, vật liệu may mặc vuốt phẳng phát tiếng vang nhưng lại cũng thực đột ngột.

Đơn giản là trong xe thật sự rất im lặng, im lặng đến nỗi tiếng muỗi vỗ cánh cũng sẽ nghe rất rõ ràng.

Cô liền bất động, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng bên kia cửa xe, dùng tóc che mưa.

Không có phát hiện, người đàn ông thâm mâu nhìn cô, sau đó đem cửa nóc xe đóng lại.

Xe chạy đến cổng biệt thự, liếc mắt một cái trong viện, phòng còn đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người đi lại ở đại sảnh thông qua cửa sổ.

Ý Ý có chút hoảng hốt, lặng yên ở trong lòng trách cứ Nam Cảnh Thâm không nên vô si như vậy, vừa rồi cô cảm xúc kích động đi xuống không mắng chửi, xem ra cũng không có tác dụng gì.

Cô sốt ruột đích cời bỏ đai an toàn, cũng chưa nhìn hấn:

- Cảm ơn anh đưa tôi về, tôi đi trước.

Nói xong, cô đã muốn nhảy vào màn mưa, đi rất nhanh, không có một chút lưu luyến.

Nam Cảnh Thâm nhìn thân ảnh cô chạy, thân thể lập tức phản ứng.

- Tiêu Ý Ý.

Hắn mở miệng, mới phát hiện chính mình không biết khi nào thì ấn xuống cửa xe.

Ý Ý nghe thấy, ngừng lại, cô hai tay che trên đỉnh đầu, quay đầu lại nhìn hấn.

Nam Cảnh Thâm xuống xe, cầm trong tay một cái dù màu đen, đi đến trước mặt cô

- Cầm.

Cô không có do dự, trực tiếp cự tuyệt:

- Không được, tôi đi hai bước là đến nhà rồi.

Ý Ý ngửa đầu, đường cong cổ nhẵn nhụi tuyệt đẹp, làn da ướt lóng lóng mưa, áo cũng thấp một nửa, bộ dáng này, ở trong mắt Nam Cảnh Thâm, quả thực là dục hóa đốt người.

Sắc mặt hấn cứng lại, đem đuôi dù hướng vào trong lòng bàn tay cô, biểu tình đậm nhạt.

- Tôi bảo em cầm đi.

Nói xong, hấn đội mưa bụi trở vào trong xe, đèn xe sáng lên, chiếc Maybach màu đen chuyển hướng, ở ngã ba đường, một màn quay đầu tuyệt vời, biến mất trong màn mưa.

Ý Ý nắm cán dù, như thể còn có thể cảm giác được nhiệt độ lòng bàn tay hấn dư lại, ánh mắt lảng lảng nhìn theo bóng dáng xe đã mất hút, trong đầu cứ thoáng hiện ra sắc mặt đen của hấn.

Trong lòng không hiểu, cảm thấy ê ẩm.

Hướng trong nhà mà đi, thật lâu thật lâu, suy nghĩ vẫn thực loạn, bình thường đề ý không rõ ràng lắm, trong lòng thậm chí bắt đầu tính toán, có phải hay không nên từ chức ở công ty.

Chỉ phi ăn mặc hiện tại của cô, tất cả đều là dựa vào danh nghĩa người chồng của vị tứ gia này, cô dần dần có chút thói quen, càng đề ý tứ gia cùng Nam tứ gia có xưng hô tương tự, cùng bọn họ có quan hệ.

Kỳ thật từ đáy lòng lý, Ý Ý sợ tứ gia, mặc dù là chưa có gặp mặt, chỉ là một cuộc hôn nhân, đã sớm đem cô buộc lại, làm sao còn dám động tâm tư khác.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tứ gia rất thương cậu

Một tuần.

Suốt một tuần, Ý Ý không có gặp Nam Cảnh Thâm ở công ty.

Cô mỗi ngày thức dậy sớm, cửa công ty vừa mở, cô tuyệt đối là người thứ nhất vào, ngủ muộn hơn chó, chính là chờ Nam Cảnh Thâm lái xe rời đi, cô mới có thể đi.

Không gặp mặt nhau, tránh được nhiều rắc rối.

Năm giờ chiều tan làm, Ý Ý lôi kéo Tống Khải Nhân đi dạo phố, mua quần áo để ngày mai tham gia tiệc bạn học. Khi hai người chia tay, ước định thời gian, chờ ngày mai Tống Khải Nhân lái xe tới đón.

Về đến nhà, Ý Ý tắm rửa, tính toán ngủ sớm, di động lại vang lên.

Không phải điện thoại gọi đến, mà là có tin nhắn.

Vừa thấy màn hình sáng lên, Ý Ý đang tựa vào đầu giường bật người ngồi thẳng, tin nhắn không phải của người khác, là của cái vị cô chưa bao giờ đã gặp mặt——Tứ gia.

- Ngày mai muốn đi dự tiệc bạn học?

Hấn sao biết được, Ý Ý một chút cũng không thấy lạ, hai năm nay, nhất cử nhất động của cô, Hồ bá đều báo cho hấn biết.

Cô ngạc nhiên chính là, cách lâu như vậy, hấn thể nhưng hội đột nhiên nhắn tin đến, mặc dù không có gặp mặt, Ý Ý không hiểu sao lại thấy khẩn trương, lúc đánh chữ, ngón tay lại căng thẳng.

- Năm giờ chiều sẽ đi.

Gửi đi tin nhắn, tâm tình cô vẫn không yên, di động nắm ở trong tay chưa buông ra, chuông điện thoại lại vang lên, cả người cô đột nhiên chấn động, thiếu chút nữa quăng mất cái điện thoại.

Hắn nhắn lại:

- Bảo Bạc Tư đưa đi, buổi tối trước mười giờ phải về đến nhà.

Ý Ý chậm chạp đánh vào trong màn hình: "Ngày mai Khải Nhân lái xe, tôi với cô ấy đi cùng nhau".

Còn không có gửi tin nhắn này, cô nghĩ nghĩ, xóa hết toàn bộ, đổi thành: "Đã biết."

Cô rút cuộc không có cách nào đi khiêu khích ông chồng có nề nếp cứng nhắc này.

Lúc cô đang nghĩ đến Tư gia sẽ không quay về, cô tiến vào trong chăn, cầm trong tay điều khiển từ xa, nhưng chưa có đem TV bật lên, ánh mắt cứ nhìn cái điện thoại ở bên cạnh, không biết qua bao lâu, màn hình bỗng nhiên sáng lên.

Cô chạy nhanh lại, trên màn hình chỉ có một chữ: "Ngoan".

Trong lúc nhất thời, Ý Ý cảm thấy trong lòng ngũ vị trần tạp, trong đầu cố gắng đem bộ dáng Tư gia nghĩ nghĩ, nhưng cố gắng mấy, một gương mặt lại càng ngày càng rõ, thẳng đến nghĩ đến mặt Nam Cảnh Thâm, cùng với trong tưởng tượng của cô trùng khớp, cô đột nhiên kinh hãi, ngồi bật dậy, tay nắm lại trong lòng, đầu phát đau.

Như thế nào lại vậy.....

Xung hô chỉ hơn có một chữ, liền để lẫn lộn vậy sao.

Hay là nói..... Trong tiềm thức, cô đã nhớ kỹ khuôn mặt Nam Cảnh Thâm, bất giác đem Nam Tư gia cùng Tư gia hai cái xung hô chồng lên sao?

Ý nghĩ này, cô quả thực cảm thấy sợ hãi.

Cô đẩy cao chân, đem chân che lên đầu mình, cũng đem chân che hết cả người mình, bỗng nhiên duỗi chân, đá đá chân, dùng sức phát tiết, cô đem chân từ đỉnh đầu lay xuống, sợi tóc ma sát ra tĩnh điện dính ở trên mặt, cô cũng không quản, ngăn người nhìn chăm chăm trần nhà.

Ngày hôm sau, bởi vì là cuối tuần, Ý Ý ngủ thẳng giữa trưa mới tỉnh, chậm chạp rửa mặt, đổi quần áo thường ngày mới xuống lầu, mới vừa ngồi vào nhà ăn, cô gọi video cho Tống Khải Nhân.

Không mất vài giây, bên kia liền tiếp, Ý Ý còn chưa kịp nói chuyện, Tiểu Quý ở phía sau cô, đặt cái khăn ăn trước mặt cô, lại lấy tiếp bộ đồ ăn, dọn xong, Tiểu Quý hơi cúi cúi thất lưng, hỏi cô:

- Phu nhân, bắt đầu ăn luôn sao?

- Bắt đầu luôn đi.

Tiểu Quý đứng thẳng dậy, đi vào nhà bếp.

Tay trái Ý Ý giờ di động, tay phải hướng người bên cạnh, người giúp việc cầm khăn nóng để lau tay, lại đổi sang tay trái, di động đổi vị trí, hình ảnh lung lay mấy lần, mới vừa dừng, Ý Ý còn chưa kịp nói, Tiểu Quý mang theo người giúp việc bưng ra ba món mặn, 2 món rau dưa, còn có một chén củ từ canh gà, thuần thực để trước mặt cô.

- Phu nhân, đồ ăn đã xong, mời ngài ăn.

- Tôi đã biết.

Ý Ý phát tay.

- Đứng đứng phía sau tôi, các người cũng đi ăn đi, món canh gà nhìn rất ngon, các người ăn nhiều một chút.

- Cảm ơn phu nhân, phu nhân đối chúng tôi tốt nhất.

Nữ giúp việc trong nhà nhiều, Tiểu Quý được lại gần cô, xem như là gan lớn, nhưng những người khác cũng không có lộ ra bộ dáng nom nớp lo sợ, cười vui vẻ rồi đi.

Lúc này, trong nhà ăn chỉ có mình Ý Ý dùng bữa, nhưng có một cái bàn nhỏ ở sảnh bên, bọn người giúp việc có thể ăn cơm ở đó, hơn nữa bữa ăn giống y chang bữa ăn của Ý Ý.

Vì thế, Hồ bá từng có lần tức giận, mắng các cô không quy củ, bảo Ý Ý uốn nắn lại các cô, dù sao một mình cô cũng ăn không nhiều như vậy, bỏ cũng lãng phí, không bằng chia cho mọi người, thời gian lâu, Hồ bá cũng liền mở một mắt nhắm một mắt.

Mấy người giúp việc giữ thính vừa đi, nhà ăn an tĩnh lại, Ý Ý mới rồi rảnh nhìn di động, đã thấy Tống Khải Nhân kia cười tà tà nhìn cô.

Ý Ý cảm thấy lỗ chân lông lạnh toát.

- Cậu cười cái gì nha?

Tống Khải Nhân múc một thìa cơm trắng, nhai hai cái, nói:

- Minh hâm mộ cậu nha, cậu mới là phu nhân nhà giàu chân chính có tâm hồn rộng lượng, làm sao loại tiểu nhân nhà nghèo như mình có thể so sánh.

Tống gia là cửa nhà nghèo sao.

Lượn về thứ hạng, Tống Khải Nhân mới là thiên kim Đại tiểu thư chân chính, còn chưa có lập gia đình đâu, dựa vào công ty trong nhà, giá trị con người đã tăng tới vài triệu (triệu ở đây là NDT không phải VND nhé).

Cùng là ăn cơm, Tống Khải Nhân chính mình tự động, Ý Ý lại tiền hô hậu ủng, được hầu hạ chu đáo, cô kỳ thật cũng không quen, kháng nghị qua vài lần, đều bị Tư gia bác bỏ.

- Cậu cứ cười, cẩn thận buổi tối mình lấy dưa kẹp cậu a.

- Cậu kẹp đi, cậu kẹp chết mình, cũng không ngăn được ghen tị a, vị Tứ gia kia nhà cậu a, chính là thật sự rất thương cậu.

- Có sao.

Ý Ý uống một ngụm canh, đầu lưỡi suýt bị bỏng:

- Có sao không.

- Hai năm nay, anh ta chưa bao giờ xuất hiện trước mặt cậu à?

Ý Ý lắc đầu.

- Cậu tin nổi không, đàn ông mỗi ngày mình gặp nhiều nhất chỉ có Hồ bá cùng Bạc Tư.

Tổng Khải Nhân bữu mỗi, giễu cợt nói:

- Anh ta nghĩ như thế nào nha, thả cái tiểu vu vật mỗi ngày một mình trông phòng, một chút cũng không lo lắng đến, cậu không có nhu cầu sao.

Lời này, Ý Ý xấu hổ muốn chết.

Biết rõ nhà ăn không có ai, vẫn ngại ngùng nhìn xung quanh, sau đó hung hăng nhìn lại màn hình.

- Cậu đó, không ngăn được cái miệng tiểu hỗn đàn cậu.

- Minh chính là chỉ đùa một chút thôi, nhìn cậu kia.

Tổng Khải Nhân ăn tiếp một thìa com.

- Buổi chiều mấy giờ tới đón cậu a?

- Minh chính là muốn nói chuyện này với cậu, buổi chiều mình không không đi chung với cậu được, Bạc Tư chờ mình.

Tổng Khải Nhân híp mắt, cười hắc hắc nói:

- Xem đi, mình đã nói Tứ gia khản trương cậu mà, bảo bối như vậy, sợ đánh mất cậu nha?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Lão thụ nở hoa

- Cậu xấu miệng quá, không cho nói bừa!

Ý Ý hướng cô cắn răng, nói xong liền cúp điện thoại.

Cô cầm dưa, gấp đồ ăn, bỏ nhanh vào trong bát mình, rồi lại không ăn, cô ghé vào trên bàn, miệng đối với miệng bát, một cái ngậm một miếng com.

Tâm rối loạn.

Như thế nào mọi người bên người cô có thể nhìn ra được Tứ gia đối tốt với cô, cô một chút cảm giác đều không có.

.....

Tiệc họp mặt bạn học ở quán rượu Khải Duyệt.

Ý Ý không có nộp hội phí.

Trường đại học cô đang học là trường quý tộc hàng đầu của tỉnh, trong lớp đương nhiên không thiếu những công tử nhà giàu. Hôm nay liên hoan, có một cậu tên Hạ Thiếu Thông, trong nhà rất có tiền, ra tay cũng hào phóng, là phú nhị đại điển hình, đáng tiếc nhân phẩm hơi kiểu ngao, có điểm chán ghét.

Ý Ý xuống xe, Bạc Tư chờ cô bước vào đại sảnh, mới đi đỗ xe, thuận tiện gọi điện thoại cho Nam Tứ gia báo cáo.

- Ý Ý, chờ mình với.

Tổng Khải Nhân chậm hơn cô một phút mới đến, Ý Ý mới vào thang máy, nghe thấy tiếng Khải Nhân, vội nhấn nút thang máy, ấn mở cửa, lịch sự mỉm cười với những người trong thang máy:

- Ngại quá, xin chờ bạn tôi một chút, chậm trễ thời gian mọi người.

Cô khách khí, bộ dạng nhu thuận, lại lễ phép giải thích, không ai có ý kiến gì về cô cả.

Tổng Khải Nhân thấy hành động của cô, vốn là chạy chậm, cũng tự giác cước bộ nhanh hơn. Sau khi đi vào, đầu tiên xin lỗi những người xung quanh, sau đó lôi kéo cánh tay Ý Ý.

Đề sát vào lại đây, thấp giọng đích nói:

- Tối nay cậu cẩn thận một chút a, Hạ thiếu đưa cái gì cho cậu thì cậu đừng uống, anh ta cấp cái gì đó cũng đừng ăn.

Ý Ý cô quái liếc nhìn cô một cái:

- Vì cái gì?

- Cậu ngốc thế, mọi người ai cũng biết Hạ thiếu điên cuồng theo đuổi cậu, cậu vẫn không đáp ứng, tổn hại mặt mũi người ta, sắp tốt nghiệp, về sau tự nhiên ít gặp. Đêm nay anh ta không tung ám chiêu chinh cậu, mình theo họ cậu.

Tâm địa Ý Ý trong sáng lương thiện, chưa bao giờ nghĩ xấu về người khác, mặc dù tin vài phần trong lời nói của Khải Nhân, ngoài miệng vẫn thay người ta biện giải:

- Sẽ không đâu, anh ta học đại học như bọn mình, làm sao hư hỏng như vậy.

Tổng Khải Nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc nhìn cô một cái, nhin không được dùng sức búng trán cô.

- Mình xem nha, chính là Tứ gia bảo hộ cậu tốt quá, cậu mới không biết cái gì là lòng người hiểm ác.

Ý Ý cười hai tiếng, tay ở trong túi siết chặt.

.....

Chín giờ tối, Nam Cảnh Thâm chạy xe đến khách sạn, xuống xe, đem chìa khóa xe vứt cho người giữ bãi đậu xe.

Hắn trực tiếp nhấn nút thang máy đến tầng vip trên cùng. Đẩy cửa ra, con người đậm mạc liếc nhìn bàn mạc chược bên cửa sổ, ba người đàn ông đã chơi vài ván.

Nam Cảnh Thâm đem áo khoác cời ra, bước đến sofa, cầm lấy điện thoại trong phòng gọi com.

Đồ ăn trên bàn đã nguội, hắn phân phó dọn dẹp.

Phó Dật Bạch mới chạm vào bài, liếc mắt nhìn hắn một cái, trêu ghẹo nói:

- Lão Tứ, cũng không phải tiểu cô nương ngại ngủ, sao cậu nhiều lần bữa ăn xong mới đến.

Nam Cảnh Thâm lấy điều thuốc hút.

- Bận.

- Yêu, thật đúng là tích chữ như vàng, tam đồng.

Phó Dật Bạch quăng bài, bài trên bàn đã sớm sương khói lộn lờ, duy độc hắn không hút thuốc, hắn bị làm phiền bởi hai người đàn ông bên cạnh, một trái một phải giáp công hắn, hắn vẩy khói thuốc trước mặt hắn, ánh mắt hướng bên phải.

- Cậu không phải cùng một cái công ty với cậu ta sao, sao không thấy cậu bận vậy?

Cố Đình Thâm cắn thuốc lá, cười nói:

- Cậu ấy là ông chủ, tôi sao có thể bận như cậu ấy.

Phó Dật Bạch cảm thấy được lời này rất có đạo lý, cho tới nay, bạn bè tụ hội, Nam Cảnh Thâm thường thường người đến cuối.

Hắn nhìn người đàn ông bên trái, người nọ có ý không hiểu, vuốt bài, khoe miệng tà nhìn bài cười khê, lúc ra bài, trong tay hé ra, Phó Dật Bạch vừa mới ngấm tới, lá bài tẩy kia, hưng phấn rút ra, chờ hắn hạ bài.

Ai có thể nghĩ đến, lá tạm thời bị đổi thành bài từ khác.

- Năm vạn, hoặc là?

- Mẹ nó, Hạ Đại Hắc, cậu có ý đi?

Phó Dật Bạch tức giận đến giờ chân.

- Là có ý thì như thế nào?

Hạ Cận Niên híp mắt cười đến phong tình vạn chủng, trên người hắn có một loại tà khí yêu mị, mị lực của hắn cùng Nam Cảnh Thâm bất đồng. Hắn hơi nữ tính, nhưng diện mạo đó là điển hình ẩn chứa nghìn đao, tùy tiện lấy ra một cái biểu tình, đều là mang theo mê hoặc chúng sinh.

Phó Dật Bạch sờ cằm.

- Như thế nào? Nếu cậu là phụ nữ, tôi hiện tại ngay tại đây từ hình cậu, cậu tin không?

Hạ Cận Niên không sinh khí, khoe miệng cong lên, cười đến mị hoặc.

Động tác dưới chân hắn rất nhanh, một cước đá qua, bị Cố Đình Thâm chặn lại, hắn nhìn về phía Phó Dật Bạch, ngậm thuốc mắng:

- Cậu gần đây có phải hay không uống máu gà, hứng thú bắt được ai đó à. Nếu bị khiêu khích, bài khẳng định không đánh.

Nếu không phải ngựa ngồ, Cố Đình Thâm tuyệt đối sẽ không nhận một cước này, ước gì đem Phó Dật Bạch miệng mồm không ngăn được này đánh cho tê liệt mới tốt.

Lúc này lưng Phó Dật Bạch lạnh toát.

Hắn như thế nào quên, người này là cao thủ số một số hai không thủ đạo cùng nhu đạo, nếu chọc phải, ở đây chỉ có Nam Cảnh Thâm mới đánh cho thắng hắn, bắt quả Nam Cảnh Thâm kia, chưa bao giờ sẽ vì hắn động thủ.

Hắn ngượng ngừng cười cười:

- Đánh bài đánh bài.

Hạ Cận Niên cười cười, ánh mắt chuyển sang người đàn ông chỗ sô pha.

- Lão Tứ, không chơi mấy ván?

Nam Cảnh Thâm lấy cái gạt tàn, phui phui bụi, bạc môi khẽ mở:

- Chia bài đi.

- Được.

Nói xong, Hạ Cận Niên hé ra bài thắng, sau đó đem bài đẩy qua:

- Đến đây đi, chiến nào.

Phó Dật Bạch vừa thấy, nhất thời kêu la lên:

- Thuận một sắc a, Hạ Đại Hắc, cậu quả thực là phá hoại a.

Hạ Cận Niên không để ý đến hắn.

Nam Cảnh Thâm nâng mắt hướng bên này nhìn thoáng qua, lập tức đem thuốc dập đi, hít một hơi thở, đứng dậy hướng bàn đi đến.

Khi đi qua bàn, Hạ Cận Niên ngửi thấy mùi trên người Nam Cảnh Thâm, lông mày anh ta giãn ra, khóe miệng chậm rãi nâng lên, hắn châm chọc hỏi:

- Lão Tứ, lão thụ nở hoa rồi?

Nam Cảnh Thâm lấy ghế, ngồi xuống, tà hắn liếc mắt một cái.

- Mùi cậu linh thật.

Hắn không thay quần áo, còn mặc áo somi đen tối hôm qua, mới phát hiện, áo somi hắn có mấy dấu vết, giống vết nước mắt lại giống nước mũi, đều là đàn ông, Hạ Cận Niên tự nhiên hiểu rõ:

- Khi nào thì gặp mặt vậy?

Nghe vậy, mi tâm Nam Cảnh Thâm ần ần cau:

- Không có.

Về khăn trương lóc qua kia, Hạ Cận Niên nhìn thấy, hắn ha hả cười khẽ hai tiếng, tiếng cười mỉa hoặc, làm người ta thấy hốt hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Người phụ nữ của tôi cũng dám động

- Sợ mình đào góc tường nhà cậu à?

Nam Cảnh Thâm không có biểu tình gì, cúi đầu, lồng ngực đích chấn động, phát ra một tiếng "A", lập tức ngậm thuốc lá hút một ngụm, con ngươi đen dầu trong khói thuốc càng thêm thâm trầm khó dò.

Đuôi mắt liếc nhìn, nhìn nhìn mi:

- Yêu khí của cậu quá nặng, chỉ sợ cậu không được đâu.

Hạ Cận Niên cười đến gợn cảm, mặt không đổi sắc nhìn bài trong tay, hắn khẽ cười nói:

- Sao lại khoa tay múa chân như thế?

Nam Cảnh Thâm sờ bài, hắn đem lá cuối cùng đánh xuống:

- Tùy tiện.

Lá bài trên bàn làm hai người khác nhất thời nóng nảy, Cố Đình Thâm lớn giọng ồn ào:

- Khoa tay múa chân cái gì mà khoa tay múa chân, thật vất vả mới cùng chơi bài.

Phó Dật Bạch cũng theo phụ họa:

- Đứng, đánh bài đánh bài.

Không khí lý giương cung bạt kiếm, nếu hai người đàn ông này ở chung một chỗ, thường có chuyện, bọn họ nói động thủ, thì kiểu gì trên mặt cũng có vết thương, một đám đứng lên sẽ không ổn, ai muốn cùng bọn họ đẩy đưa.

.....

Tổng Khải Nhân từ bên trong khách sạn chạy ra, quần áo bị dính rượu, ánh mắt bối rối nhìn dãy xe sang đất tiền, rốt cục thấy chiếc xe Bentley đen.

Cô cố sức chạy đến, gõ mạnh vào cửa xe:

- Anh là lái xe của Ý Ý phải không, mở cửa nhanh, Ý Ý gặp nguy hiểm!

Bạc Tư chính chớp mắt, cửa kính xe bị gõ lần thứ nhất hắn đã tỉnh, trong nháy mắt tàn mắt ra khí lạnh, thấy rõ ràng người bên ngoài xe, vì đề phòng nên chỉ hạ xuống nửa kính xe.

Hắn đẩy cửa xe ra, chân trước mới bước ra hắn đã hỏi ngay:

- Phu nhân làm sao vậy?

Tổng Khải Nhân có gặp qua Bạc Tư vài lần, cô không xác định được người này đối với Ý Ý có trung thành hay không, nhưng khẳng định đối vị Tư gia kia là trung thành, lúc này cũng không còn ai khác nữa, không bằng liều mạng một phen.

Cô chạy quá nhanh, không kịp thở, đã sốt ruột nói:

- Ý Ý bị Hạ thiếu bám theo, bắt cậu ấy uống rượu, bọn tôi không chịu, Hạ thiếu vẫn không buông tha cho cậu ấy, cầm lấy tóc của cậu ấy, đem rượu đổ vào miệng cậu ấy, tôi ngăn không được..... Các sinh viên ngại thân phận của anh ta, cũng không dám ngăn cản, anh nhanh đi cứu cậu ấy đi.....

Bạc Tư chạy nhanh như gió vào khách sạn, sắc mặt lãnh trầm, nghe được là họ Hạ, cước bộ dừng lại:

- Là nhà Hạ ở Nam Thành?

- Đúng vậy!

Bạc Tư không đi tiếp, nhưng cũng không do dự lấy đi động ra, lúc ấn dây số hắn cố ý bước vài bước, bảo đảm âm thanh nói sẽ không bị Tổng Khải Nhân nghe thấy.

.....

Nam Cảnh Thâm mới vừa giải quyết hết nợ, bốn người đàn ông đang đi ra khỏi khách sạn, di động vang lên, hắn thoáng nhìn qua màn hình, quanh thân chợt lạnh xuống.

Bạc Tư chỉ trong vài tình huống mới gọi cho hắn.

- Nói.

- Tư gia, phu nhân ở phòng 502, là vị nhà họ Hạ kia.....

Người đàn ông đang nắm di động bỗng nhiên căng thẳng, trong hơi thở đầy lạnh giá làm cho người ta không rét mà run.

Sắc mặt hàm chứa phong sương, lạnh thấu xương nhìn về phía Hạ Cận Niên.

- Như thế nào, hỏi hận? Muốn cùng mình đánh nhau?

Nam Cảnh Thâm hừ lạnh:

- Trước quán tốt thẳng cháu của cậu đi, tên đó ngay cả của người phụ nữ của tôi cũng dám động, đêm nay nếu bắt được tên đó thì tôi sẽ phê đi, cậu cũng đừng trách tôi.

Dứt lời, hắn cất bước đồng thời gửi trả lời.

Hạ Cận Niên ý thức được chuyện xảy ra đã chạm đến điểm mấu chốt của người này, trêu đùa trên mặt chớp mắt thu hồi, đi theo vào thang máy.

- Tôi đi với cậu.

.....

Ý Ý hét lên muốn rượu, dạ dày lý giống như có tàu lửa, dường như ngũ tạng lục phủ đang di chuyển. Cô ghé vào trên bàn, cả người mềm nhũn, không dậy nổi đầu, đầu quay mòng mòng, cảm giác như muốn nổ tung, mí mắt không mở ra được, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, mông lung như một tầng nước, xiêu xiêu vẹo vẹo.

Hạ Thiếu Thông quăng vỡ một chai rượu ít nhất còn một nửa, hắn cũng mệt mỏi, đưa tay để lên mặt Ý Ý, dùng sức lay lay cô.

- Tôi xem cô không biết nhìn, được Hạ thiếu tôi coi trọng là phúc của cô, còn dám nhấn nhó với tôi, tôi đã sớm không quen nhìn thấy bộ dáng thanh cao của cô, thật nghĩ mình là thiên nga à?!

Ý Ý loạng choạng đầu, cô đã sớm mất đi ý thức, trên mặt toàn là cười, từ nội tâm tỏa ra sự chán ghét.

- Chính là chương mắt con cóc nhà người.

Hạ Thiếu Thông ngăn ra, tiện đà ý vị thâm trường cười lớn:

- Mang rượu tới! Tôi không tin đêm nay không đổ chết cô.

Bên cạnh có người nhìn không được, đánh bạo khuyên nhủ:

- Hạ thiếu, cho dù không sai biệt lắm, vạn nhất lỡ nháo tai nạn chết người đấy.....

- Cậu nghĩ rằng tôi và người Hạ gia còn không đền nổi một mạng người?

Hạ Thiếu Thông đảo mắt lạnh, người nọ liền không dám lên tiếng nữa.

Những người này, giống nhau chó nịnh nọt hẳn, kỳ thật chỉ là sợ phía sau Hạ gia phía sau hẳn, cố tình Tiêu Ý Ý không coi trọng anh ta, chuyện này làm sao anh ta nuốt trôi.

Lúc này, cửa bị người một cước đá văng.

- Dám động vào cô ấy một chút thử xem!

Mới vừa nghe thấy thanh âm, Hạ Thiếu Thông còn chưa có quay đầu, bả vai bỗng nhiên bị một bàn tay bắt lấy, người bị vật ngã xuống đất, hẳn đau đến nhe răng trợn mắt, miệng hùng hổ nói liên tiếp lời vô vị, vừa mở mắt, thấy người đứng ở cửa, nhất thời sợ tới mức mắt đi hai lần say rượu.

- Chú..... chú Hai?

Hạ Cận Niên đứng dựa vào cửa, ôm cánh tay, như đang suy nghĩ cũng như đang cười, mỉm cười:

- Cháu ngoan, chọc vào người không nên chọc, chú cũng không thể nào cứu được cháu.

Hạ Thiếu Thông bỗng nhiên ý thức được cái gì, quay đầu nhìn, chỉ nhìn thấy bóng dáng người đàn ông rộng cao lớn kia, hẳn nhìn thấy một bên người, khuôn mặt lạnh lẽo dần rõ ràng. Hạ Thiếu Thông sợ tới mức mắt hết về say rượu.

Nam Cảnh Thâm một tay lấy ôm lấy Ý Ý đang ngồi chỗ cuối. Cô cả người nhu nhược không xương, đầu vô thức dựa vào trước ngực hẳn, vạt áo dĩ nhiên ướt đầm, khóe miệng tỏa mùi rượu đế, cô cố sức tỉnh trợn mắt, rõ ràng đã không còn khí lực, bản năng lại rất nhanh nắm cúc áo hẳn, suy yếu kêu lên:

- Nam Tứ gia.....

- Ân.

Nam Cảnh Thâm bình tĩnh, nhưng ngũ quan lạnh lùng, thấp giọng lên tiếng cho Phó Dật Bạch:

- Cho cô ấy nước giải rượu.

Phó Dật Bạch không nói nhiều đem người ôm vào sô pha phòng bên.

Nhóm người đều là nghiện thuốc lá và rượu, trên người hẳn lúc nào cũng mang theo thuốc giải rượu, lấy nước sôi nấu, bảo Cố Đình Thâm đem Ý Ý nâng dậy, mức từng múng đút cho Ý Ý.

Nam Cảnh Thâm không đi, hẳn hoạt động gân cốt, khí chất quanh thân làm cho người ta sợ hãi.

Hạ Cận Niên biết hẳn muốn làm cái gì, hẳn ngồi xuống, rút thuốc ra hút, trầm giọng mờ miệng:

- Xuống tay nhẹ chút, trong nhà nó là bảo bối ngoan của lão phu nhân.

Nam Cảnh Thâm tà mị nhìn hẳn, giọng mỉa mai.

- Yên tâm, sẽ cho cậu mặt mũi.

Hắn bước hai bước đi qua, hơi thở lạnh thấu xương có thể đem không khí đông cứng, hẳn a cười ra tiếng:

- Sẽ lưu hẳn một cái mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ngoan, đừng sợ, tôi ở đây

Dù cho có giao tình, Nam Cảnh Thâm từ trước đến nay chỉ cấp cho ba phần mặt mũi.

Người con gái vừa rồi, ý nghĩa đối với Nam Cảnh Thâm thì miễn bàn, Hạ Cận Niên không phải nhìn không ra, đắc tội hẳn một lần, cũng không dám dây dưa lần nữa, chẳng sợ thẳng cháu nhà mình bị phé mất tay chân, hẳn cũng chỉ có thể ở một bên mà nhìn.

Người đàn ông này, lúc nổi nóng, thù hạ lưu tình đến mức nào —— khó mà nói.

Nam Cảnh Thâm ngồi xuống, đốt thuốc lá, hẳn nghiện thuốc lá rất nặng, thân mình thon dài đứng thẳng ở phía trước, hẳn thu lại cảm xúc rất nhanh, lúc này, không ai biết được hắn đang giận ở mức nào rồi.

- Có nghĩ là sẽ bị đánh?

Giọng nói trầm ổn, con người thâm trầm nhìn Hạ Thiếu Thông, giống như có lưỡi dao phóng ra trong gió.

Hạ Thiếu Thông bị người nâng dậy, hẳn nắn bả vai, đã sớm không còn vẻ kiêu ngạo, lời cầu xin tha thứ cũng nói không nên lời, vì có quan hệ với Hạ Cận Niên, đầu óc Hạ Thiếu Thông thông suốt, vừa mở miệng liền hô:

- Chú Tư, đây là hiểu lầm.

- Hiểu lầm?

Lông mày Nam Cảnh Thâm nhướng cao:

- Nói như vậy, chính là không nghĩ sẽ bị đánh?

- Chú Tư nói lời này, nếu ngài đánh cháu, cháu không thể phản kháng sao?

Hắn đem thân phận trưởng bối của Nam Cảnh Thâm nâng thật cao lên.

Nhưng Nam Cảnh Thâm cố tình không để mình bị đẩy vòng vòng, hắn cúi đầu đẩy một cái ghế lại, ngồi xuống, thân mình tựa dựa vào lưng ghế, một chân nâng lên, vắt trên đùi chân kia, khoe miệng ngậm thuốc lá, phun ra ngum khói.

- Cậu nghĩ hắn uống bao nhiêu rượu?

Hạ Thiếu Thông trầm ngâm không tốt, môi lại có chút run run.

- Hai chai đi.....

Nam Cảnh Thâm liếc mắt nhìn cái chia vỡ trên mặt đất, thân chai còn có thể thấy rõ logo, hắn hồ hạp có chút trọng nặng.

Nồng độ Rémy Martin là 40%, đối đàn ông cái này thuần túy như uống rượu trái cây, nhưng Ý Ý tửu lượng kém, không thể uống nổi một ly, bị ép uống hai chai liên tiếp, có thể nghĩ, Nam Cảnh Thâm có bao nhiêu tức giận.

Khỏe miệng cong lên, ngón trỏ nhẹ đập vào thuốc lá, tiếng nói trầm lãnh:

- Mớ hai mươi chai, tôi nhìn cậu uống hết, chuyện hôm nay sẽ cho qua.

- Hai mươi.....

Sắc mặt Hạ Thiếu Thông đột biến, thiếu chút nữa đứng không nổi, ánh mắt cầu giúp đỡ nhìn về phía Hạ Cận Niên, nhưng ánh mắt Hạ Cận Niên cũng chưa từng nhìn qua.

Hạ Thiếu Thông sợ tới mức hai đùi run lên.

- Chú Hai, ngài không thể nhìn mặc kệ a.

Hạ Cận Niên cười nhạo một tiếng:

- Thăng nhai con, chú Tư cháu chính là bán mặt mũi của chú, uống rượu, xóa bỏ, không uống, hắn có khi cho cháu ở trên giường than mấy tháng.

Hạ Thiếu Thông thể mới biết sợ, lại như cũ mạnh miệng.

- Chú Tư, không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao, chẳng phải chỉ là công cụ sinh đẻ thôi sao?

Nam Cảnh Thâm chậm rãi cười ra tiếng, tiếng nói trầm thấp, xen lẫn hàn ý:

- Phụ nữ không hiếm lạ, máu chốt là, người cậu động đến, là người phụ nữ của Nam Cảnh Thâm tôi.

Lúc này, phục vụ mang rượu tiến vào, hai mươi chai Rémy Martin màu da cam, một bình đã mở đặt ở trước mặt Hạ Thiếu Thông.

Tình thế bây giờ, không phải ba xạo là có thể cứu được mình, trên ghế không có khoảng hở, một đám đều thực mật, Hạ Thiếu Thông ý vào trong nhà tài đại khí thô, lại nhận hết hàng vạn sừng ai, tính tình ngang ngược, bắt quả lại đụng phải Nam Cảnh Thâm.

Hạ Thiếu Thông mới uống có mấy chai, người đã có chút choáng váng.

Nam Cảnh Thâm không đi, một cây thuốc lá lại tiếp một cây thuốc lá, mày nhíu lại, nghịch cái bật lửa ở đầu ngón tay hắn.

Hết mười hai chai rượu, Hạ Thiếu Thông đã gục ngã, nằm trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, cuộn mình lạnh run dưới đất.

Nam Cảnh Thâm một câu cũng chưa nói, đứng dậy rời đi, trực tiếp đi đến phòng cách vách.

Hắn đi rồi, Hạ Cận Niên mới gọi xe cứu thương, bảo bên kia an bài rửa ruột, mi tâm nhíu lại không nói được một lời.

Hắn mới vừa đi ra ngoài cửa, một bóng người hung hăng tiến trong ngực, người phụ nữ về mặt thất kinh từ trong ngực hắn chui ra, chạy vào phòng nhìn một vòng, hốc mắt đột nhiên đỏ lên, quay đầu lại nắm áo Hạ Cận Niên.

- Ý Ý đâu, các người là lũ cầm thú, đem Ý Ý đi đâu rồi?

Khỏe môi Hạ Cận Niên mơ hồ có mỉm cười, con người đen nhánh phát ra ánh sáng nhu hòa.

- Đừng có gấp, cô ấy tốt lắm.

Tổng Khái Nhân bỏ nhào lên đánh hắn, miệng chửi bậy nói:

- Tôi cho các người khi dễ người, cho các người khi dễ nhân..... Ý Ý hôm nay nếu có xảy ra gì, tôi sẽ không để yên đâu!

Móng tay cô cào qua miệng hắn, khí lực lớn, cào ra máu chỗ miệng.

Thấy máu, cô mới thoát bình tĩnh, giật mình nhìn thấy vết máu trên khoe miệng người đàn ông, cùng với dung nhan điển đào chúng sinh của hắn, đang chờ thừa nhận tức giận của hắn, hắn chỉ ôn nhu cười ra tiếng:

- Mèo hoang nhỏ, khuôn mặt này của gia rất quan trọng, cào phá hủy mắt, em bồi không nổi đâu.

Hắn mặc dù đang cười, thậm chí ngũ quan đều là ý cười, nhưng trong con mắt phượng kia, là mảnh hồ sâu vắng lặng.

Tổng Khải Nhân rung mình không lý do, trong đầu đột nhiên phát tín hiệu nguy hiểm.

Người đàn ông này, là cây thuốc phiện không thể chạm vào.

.....

Nam Cảnh Thâm đi rất nhanh vào phòng bên cạnh, vào cửa liền hỏi:

- Đã giải rượu cho cô ấy xong chưa?

- Cô ấy đã uống thuốc.

Phó Dật Bạch nhỏ giọng nói:

- Bất quá, rượu có thể giải, nhưng trong người cô ấy có thứ khác giải không được.

- Cái gì vậy?

- Mị được.

Hô hấp người đàn ông trầm xuống.

- Thật to gan.

Phó Dật Bạch gãi mũi.

- Lão Tứ, cho dù đã giáo huấn qua, nhưng vẫn phải cấp Hạ Đại Hắc vài phần mặt mũi, còn nữa, Hạ gia ở Nam Thành, cậu dù sao cũng phải cố kỵ vài phần.

Nam Cảnh Thâm khựng lại, dù đang rất tức giận, nhưng hắn cũng không có hành động theo cảm tính qua phòng bên nháo tiếp.

Hắn hướng đến sofa, đem Ý Ý bế lên, thân thể nho nhán, cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắn, liền ý lại tiến vào trong lòng hắn.

Trên người hắn không có mặc áo khoác, hai cúc áo mở ra, đường cong cơ ngực có thể thấy rõ ràng. Loại mát lạnh trên người cùng mùi thuốc lá, tạo ra cảm giác yên tâm lạ thường.

Ý Ý ngửi được mùi hương này, cảm thấy rất quen thuộc, đầu nhin không được đề sát vào hắn, tóc trên trán tán loạn, hướng vào lòng hắn chọc chọc.

Người đàn ông kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn người con gái trong lòng, ngón tay cô nắm lấy áo somi hắn, làn da tiếp xúc với bên ngoài quần áo ửng đỏ, cô nghiêng mặt, hô hấp nóng bóng phả vào da hắn.

Nam Cảnh Thâm ôm cô bước nhanh đi ra ngoài, phía sau không có ai đi theo.

Bạc Tư đứng chờ ở trước cửa lớn khách sạn, Nam Cảnh Thâm ôm cô ngồi vào ghế sau, trên cánh tay thoáng lắc lư một cái, cô rời đi ngực hắn, Nam Cảnh Thâm còn chưa có đi, chính cô đã nuốn trở lại trong lòng hắn, cuộn ngón tay mình lại, dùng sức nắm quần áo hắn.

Nam Cảnh Thâm cảm thấy mềm mại, vỗ vỗ lưng trấn an cô, đồ dành nói:

- Ngoan, đừng sợ, anh ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Phải làm sao để em có thể ngoan ngoãn một chút đây

Bạc Tư ngồi chỗ ghế lái lái xe, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, hỏi:

- Tứ gia, đến chỗ nào?

- Tân Giang Uyển.

Hắn nói địa chỉ nơi mình đang ở.

Xe chạy rất nhanh, lại cứ gặp phải nhiều con đường giảm tốc độ, xe xóc nảy nhiều lần, kịch liệt lay động người, Ý Ý nhủ chặt mi tâm, khó chịu dích um ra tiếng.

Nam Cảnh Thâm cảm thấy đau lòng, tiếng nói chột trầm thấp:

- Chạy chậm một chút!

- Có đai giảm tốc.....

- Chậm một chút, chậm một chút!

Bạc Tư cũng không nói nữa, tốc độ chậm lại, không bao lâu lại gặp phải đèn đỏ, ngã tư đường có cái trung tâm thương mại đang hoạt động nhộn nhịp, người chủ trì dùng microphone phóng đại tiếng nói, âm thanh tiến vào trong xe, làm cho đầu người đau muốn nứt ra, ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào trên mặt Ý Ý.

Mí tâm cô ần ần nhắm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn theo bản năng hướng vào bên trong.

Nam Cảnh Thâm lại nắm cô, hướng về cửa xe bên kia che đi một ít, động tác hần nhẹ nhàng, lại vẫn là quấy nhiễu tới cô.

Cô cầm lấy tay hắn, theo ánh mắt, mở nửa ánh mắt mông lung.

- Nam Tư gia.....

Cô mở miệng, thanh âm khàn khàn, mềm nhũn như tiếng mèo con.

Nam Cảnh Thâm phát phát mái tóc trên trán cô, cúi đầu, dùng trán chạm vào trán của cô, độ ấm nóng bỏng, sắc mặt đã trầm lại càng trầm hơn, thanh âm trầm thấp, mang theo dụ dỗ:

- Anh ở đây.

- Tôi rất là khó chịu.....

Cô nắm lấy áo sơ mi hắn, mặc dù cũng rất không an tâm, thân hình nhỏ cuộn thành một đoàn, cánh tay căng thẳng run lên, cô cảm thấy nóng, cổ sau ngưỡng ra, kéo kéo cổ áo mình.

Ánh mắt người đàn ông tối sầm lại, bắt tay cô, khắc chế lực, ôn nhu nói:

- Ngoan ngoãn, nhịn nữa một chút, chúng ta lập tức về nhà.

Hai tròng mắt ướt át nhìn hắn một cái, rồi sau đó khóc nức lên.

- Chính là tôi khó chịu quá..... Thật sự thật là khó chịu quá.....

Ý Ý không cố ý kéo quần áo của mình, móng tay cào ra từng vết máu trên cổ.

Nam Cảnh Thâm thấy đau lòng, nắm lấy tay cô, kéo cô vào trong lòng hắn, khàn giọng mờ mờ:

- Phải làm sao mới có thể làm cho em thoải mái một chút, em nói cho Tư gia đi.

Ý Ý còn đang ô ô khóc, cô chỉ nghĩ muốn kéo áo mình, tay hướng lên trên vài lần, nhưng chỉ đụng phải lưng hắn, cô có chút phiền toái, khóc lớn hơn nữa, thân thể nhỏ trong lòng hắn muốn gãy ra ngoài, khí lực lớn, Nam Cảnh Thâm thiếu chút nữa không giữ được cô.

Hai tròng mắt hắn đỏ tươi, cái gáy nhiều lần đụng vào cửa xe, cửa sổ bị chấn rung động, hắn cũng không quản, một chút hạ ôn nhu phủ lên lưng cô vỗ về.

Nhưng an ủi ấy, hiển nhiên không có tác dụng, được trong người Ý Ý bắt đầu phát tác, chính cô cũng không khống chế được chính mình, muốn đẩy hắn ra, nhưng khí lực không đủ, cô tức giận đến vừa khóc lại náo, một ngụm cắn cổ người đàn ông.

Nam Cảnh Thâm kêu lên một tiếng đau đớn, đầu kết chuyển động rất nhanh, da thịt chỗ cổ vốn yếu ớt, cô vừa cắn xuống, dùng nửa khí lực, mu bàn tay ở trên lưng cô nổi gân xanh, nhưng hắn khống chế lực đạo vừa đủ, không có làm đau cô.

- Tư gia.....

Bạc Tư lo lắng nói:

- Hay là buông phu nhân ra?

- Quay đầu ngay!

Âm thanh Nam Cảnh Thâm không ổn định, hơi thở cố gắng kìm nén.

Hắn bối rối, bộ dáng ý loạn tình mê này, không thể để người thứ hai thấy.

Ý Ý tựa hồ tìm được biện pháp làm cho mình hơi chút thoải mái, cô vội vàng cào cào vai áo Nam Cảnh Thâm, một ngụm lại một ngụm cắn xuống, cắn thật sự sâu, răng nanh hoàn toàn khâm vào da thịt hắn.

Nam Cảnh Thâm còi nứt áo, rồi còi áo ra, vứt sang áo một bên, hắn ôm nhanh Ý Ý, mặc cho cô cắn.

Cắn cắn, cô hiển nhiên thấy chưa đủ, cứ anh anh khóc, một quyền nện ở trên người hắn.

Cô như là đứa nhỏ đòi kẹo, khóc hỗn hển, miệng thì thảo hồi lâu, Nam Cảnh Thâm mới miễn cưỡng nghe được một chút.

- Cho tôi..... Cho tôi đi.....

Bụng dưới Nam Cảnh Thâm căng thẳng, con ngươi đen thâm thâm.

- Cho em cái gì?

Hắn mở miệng hỏi, Ý Ý đáp không được, chỉ biết khóc, trong cơ thể có cỗ khí nóng hoành hành, thân thể sắp nổ tung, miệng cứ phát ra nức nở, mắt to thống khổ đáng thương nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ lần lượt hiện lên dưới ánh đèn nê ông, như là một tảng hồ phách trong suốt.

Nam Cảnh Thâm dù cho định lực, cũng nhẫn nại không được.

Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Ý Ý lên, ôn nhu hôn lên môi cô.

Hắn hôn, giống như nước trong sa mạc, Ý Ý mới vừa nếm thử, đã muốn càng nhiều, cô ngậm môi dưới của Nam Cảnh Thâm, lại giống như đang cắn, giống con chó nhỏ làm nũng.

Nam Cảnh Thâm nhấn nạt, chậm rãi hướng dẫn cô hôn môi.

Kỹ thuật của hắn cao siêu, như là giải độc, làm cho cô thư thái đi rất nhiều, hai tay vô thức ôm lấy hắn, rồi từ từ đi xuống.

Hắn cảm thấy rung động lợi hại, làm cho nụ hôn sâu hơn.

Ngay tại lúc sắp hôn không thể không chế được nữa, hắn không hề do dự chấm dứt, lòng bàn tay nắm bả vai cô, dùng sức đem cô ấn vào trong ngực.

Hắn khàn khàn nói:

- Chạy nhanh một chút.

Bạc Tư cau mày, một cước đạp chân ga.

Xe trực tiếp chạy thẳng đến cổng dãy B tòa nhà Tân Giang Quốc Tế.

Nam Cảnh Thâm ôm Ý Ý xuống xe, ngay cả cửa xe cũng không đóng, một đường đi nhanh vào thang máy.

Thang máy đi tới lầu 15 thì dừng lại.

Hắn nâng lên một chân, đầu gối chạm tường, làm cho Ý Ý ngồi ở trên đùi, tay kia thì vói vào trong túi quần lấy chìa khóa, chỗ túi tiền bị cô ngồi lên, hắn thử vài lần cũng không lấy ra được, liền đem Ý Ý theo tay trái đổi đến tay phải, lấy ra cái chìa khóa mở cửa.

Hắn ngay cả giấy cũng chưa đổi, ôm người hướng bên trong đi.

Ý Ý quán quanh eo hắn, đầu khó nhịn ở cổ hắn cọ cọ, khóc nức nở, cúi đầu đích gọi hắn:

- Nam Tư gia, tôi nóng quá.....

- Tư gia biết, ngoan ngoãn nhịn một chút nữa, lập tức sẽ ổn thôi.

Cổ họng hắn khô nóng, dùng hết sức kiên nhẫn một tiếng an ủi cô.

Một lòng một dạ chỉ hoàn toàn đặt ở trên người cô, cảnh giác đàn ông từ trước đến nay, lại không phát hiện phòng khách sáng đèn.

Càng không chú ý tới, chỗ cửa ra vào, có đặt chính tề một đôi giày nam nữ.

Hắn cước bộ vội vàng, trong ngực con mèo nhỏ chọc cho hắn một thân đầy lửa, sắc mặt ảm đạm có chút buộc chặt.

- Tư ca.....

Một giọng nữ đột ngột vang lên.

Người đàn ông chớp mắt dừng lại, con người đen trần ra khí lạnh, khi hắn thấy người phụ nữ đứng chỗ sofa, phản ứng đầu tiên chính là đem mặt Ý Ý hướng vào trong ngực hắn.

Mâu quang lạnh thấu xương, lạnh lùng nói:

- Cút đi!

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bé cưng của hắn đã trưởng thành

Bạch Sanh Nhi nghe thấy tiếng mở cửa thanh liên từ trên sofa đứng lên, trên mặt còn chưa kịp chuẩn bị tốt tư thái thẹn thùng, chợt nghe giọng nói mềm mại của phụ nữ.

Hiện tại lại bị mắng cút đi, hốc mắt cô ta rung rung, nắm chặt nắm tay:

- Cô ta là ai?

Cô ta rất muốn đi qua đem cái người phụ nữ trong ngực hắn ném ra, nếu chính là tình một đêm, cô ít nhất còn có thể làm bộ chút rộng lượng, nhưng cô không thể bỏ qua việc Nam Cảnh Thâm che chở cái người phụ nữ kia.

Mấy sợi tóc dài che mắt mặt, làm cho người ta thấy không rõ khuôn mặt.

Hắn cố ý che chở, điểm này, chính là thực sự cần đau cô ta.

- Đây cùng với em không có quan hệ gì.

Nam Cảnh Thâm phản bác, giọng nói về nghiêm khắc.

Hắn căn bản không có ý tứ phải giải thích, thậm chí làm trò trước mặt Bạch Sanh Nhi, trực tiếp ôm Ý Ý vào phòng nằm.

Tiếng đóng cửa vang lên, giống như sấm rền bổ vào ngực Bạch Sanh Nhi. Cô ta ăn mặc tí mỉ tới nơi này, trên người là bộ trang phục mới Milan quý mới nhất, trên cổ và cổ tay là đồ trang sức không bán của Swarovski, cách ăn mặc đoan trang lịch sự, lại không mất vẻ xinh đẹp động lòng người, mỗi một vật từ đầu đến chân đều là công ty đại diện đưa tặng, là độc nhất vô nhị trên đời.

Chính như tình cảm cô ta đối với Nam Cảnh Thâm, là thành kính cùng mê mẩn.

Sự thật lại hung hăng cho cô ta một bạt tai.

Cô ta hiện tại đứng ở chỗ này, chính là một truyện cười.

.....

Nam Cảnh Thâm ôm Ý Ý hướng giường đi, cả người cô nhẹ phồng, ôm trong ngực quả thực không có nặng gì.

Hắn không có lập tức buông cô ra, mà là trước kéo qua tấm thảm mỏng, bao lấy hắn, sau đó mới nhẹ nhàng thả cô xuống giường.

Còn chưa đứng dậy, Ý Ý như bị làm tỉnh, nắm cánh tay hắn, khuôn mặt cô trắng đến nỗi dường như muốn phát sáng, ngay cả lông mi cũng hơi run rẩy.

Cô dùng cách này làm cho người ta khó giữ được biểu tình, khẩn cầu nhìn hắn.

- Anh không cần đi.

Cô nói chuyện, có một nửa hồ hấp phun ở trên mặt hắn, Nam Cảnh Thâm có thể ngửi được mùi rượu trên người cô.

Một bàn tay của hắn, còn bị cô gồng lên sau đầu, con mèo nhỏ vô thức cọ cọ cánh tay hắn, như đang tìm gì đó lại như ý lại.

Nam Cảnh Thâm chỉ cảm thấy chính trái tim hóa mềm, hồ hấp lập tức nặng đi rất nhiều.

Hai năm nay, hắn không có gặp cô, từ trong miệng Hồ bá cùng Bạc Tư nghe tin tức của cô, rốt cục vẫn nhẫn nại không được, đem người vào trong công ty, ở dưới mí mắt hắn, hắn vẫn ân nhân khắc chế, áp lực tình triều này, hơi thở mềm mại của cô phun trên da hắn, trêu chọc hắn rung động.

Bé cưng của hắn, rốt cục cũng trưởng thành.

- Ngoan nào.

Nam Cảnh Thâm nắm mặt cô, ngón cái nhẫn nhụi vuốt ve hai má cô, tiếng nói ôn nhu vang lên:

- Ở chỗ này chờ Tứ gia, anh còn có chút việc, giải quyết nhanh rồi sẽ đến với em.

Ý Ý không biết là nghe có hiểu không, hay chỉ cần nghe thấy giọng hắn mà thôi, cảm giác tay hắn phải rút khỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún nhất thời nhún thành bánh bao, xấu xa nắm lấy hắn không buông.

Đôi tay nhỏ bé non mềm, đang nắm tay hắn đều thực có sức, cô kiều nhuyễn làm nũng:

- Tứ gia, Ý Ý nóng.....

- Ân, Tứ gia biết.

Hắn cúi người, ở trên trán cô hôn môi một cái.

- Chờ anh trở về, nhanh thôi.

Môi hắn vừa dôi, ôn ôn lạnh lạnh, thực thoải mái, Ý Ý muốn hôn nữa, vươn tay ra nắm, lại chỉ bắt được không khí, cô sững sốt, bỗng nhiên cái miệng nhỏ nhắn bẹt xuống.

- Bại hoại..... Không cho Ý Ý ăn kẹo.....

Mắt đen của Nam Cảnh Thâm sâu đi vài phần, yết hầu lên xuống mãnh liệt, hắn ôn nhu dỗ:

- Có kẹo, bé cưng muốn ăn nhiều hay ít đều có thể.

Hắn đặt tay lên miệng cô, Ý Ý quay đầu đi, ngậm vào miệng, dùng sức mút miếng thạch trong miệng, tựa hồ cảm thấy không thể ăn, rất nhanh lại nhỏ ra, nhấp miệng hai cái, ánh mắt hư nhuyễn nhắm lại.

Hắn cười cười, ánh mắt thương yêu.

- Chờ anh.

.....

Bạch Sanh Nhi còn ở trong phòng khách chưa đi, cô còn muốn chạy, nhưng không thể đi được.

Nước mắt nóng hổi đào quanh hốc mắt, cô ta hít sâu, cố gắng kìm nén về bức bối, khóe môi ngay cả một tia mỉm cười đều không kéo ra được, rõ ràng trước khi đến đã đứng trước gương tập rất nhiều.

Trong lòng bàn tay, còn nắm chìa khóa nhà trọ Nam lão phu nhân đưa.

Cô ta nghĩ cô ta đã chiếm được sự tán thành của Nam gia, thậm chí đêm nay, cô ta cũng chuẩn bị tốt muốn đem mình hiến cho hắn.

Nhưng kết quả thì sao.....

Lúc hắn về nhà, nửa người trần trụi, trong ngực hắn còn có một cô gái quần áo hỗn độn, cô ta phải an ủi chính mình như thế nào, bên trong kia, cách một cánh cửa, đôi nam nữ kia

không có ở làm tình.

Cô ta cùng này Nam lão phu nhân, vất óc tính kể lên giường Nam Cảnh Thâm cùng tặng phụ nữ có cái gì khác nhau.

Sĩ nhục dưới đáy lòng càng ngày càng rõ ràng, rõ ràng cho mình một cái tát, cả người cô ta cứng ngắt đứng thẳng, cư nhiên ngay cả nhấc chân cũng không biết làm sao.

Lúc này, trong không gian im lặng, bỗng nhiên vang lên tiếng đóng cửa, cô ta chấn động một chút, cơ hồ là không có do dự, một giây nhìn về phía chủ nhà.

Trên người Nam Cảnh Thâm mặc áo ngủ caro xám đen, bên hông dắt một cái túi, quần tây còn chưa có cởi, lộ một ống quần đen nhỏ, khí chất toàn thân đầy quyền rũ cùng lười biếng.

Bạch Sanh Nhi còn trong phòng, hiển nhiên là nằm trong dự kiến của hắn.

- Còn chưa đi?

Bạch Sanh Nhi cuộn tròn ngón tay, một mảnh tê dại đau đớn, cô ta bình tĩnh nhìn hắn, hỏi:

- Em hôm nay có phải không nên tới phải không?

Nam Cảnh Thâm không nói, trên mặt cũng không có nhiều biểu tình, đáy mắt ẩn dụ lại ba phần không biết suy tính gì.

Hắn vén lên một bên vạt áo ngủ, bàn tay thò vào trong túi quần lấy ra điều thuốc lá, hắn kéo lại cổ áo bị mở, liếm môi mỏng:

- Đích xác là không nên tới.

Bạch Sanh Nhi khó tin nhìn hắn, mắt trừng lớn chảy ra một giọt nước mắt.

- Là bởi vì người phụ nữ bên trong có phải hay không?

Nam Cảnh Thâm nheo mắt, rất không vui khi Bạch Sanh Nhi dùng khẩu khí dữ tợn như vậy, lớp hóa trang tinh xảo trên khuôn mặt thanh tú, nhưng bên trong ghen tị mà làm cho người quan vận vẹo.

Thấy thế nào, đều kém bé cưng của hắn một ngón tay.

- Cũng không phải vậy, lời này, em cũng không nên hỏi.

Bạch Sanh Nhi bình thường kiêu căng ương ngạnh quen rồi, phản ứng vừa rồi mới là bản tính của cô, ngón tay chỉ vào cửa phòng ngủ, du nhiên có chút sinh lạnh.

Cô một đầu đang nóng, chống lại ánh mắt không có độ ấm của Nam Cảnh Thâm, giống như một chậu nước lạnh tưới lên dập triệt để.

- Vì cái gì.....

Cô ta gắt gao nắm chặt tay, bả vai rung lên:

- Em thích anh lâu như vậy, anh sao có thể.....

- Em thích anh, thì nhất định anh cũng phải đáp lại?

Nam Cảnh Thâm gõ thân thuốc lá, bụi màu xám rơi xuống, sát ống quần hắn rơi xuống đất, hắn dựa lưng vào tủ, hút một ngụm thuốc.

- Sanh Nhi, Tứ ca là đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Đứng ở trên người Tứ gia làm loạn

Ngực Bạch Sanh Nhi như bị đè nén, luống cuống, cố gắng kìm nén cảm xúc muốn chạy trốn.

Cô ta có tư cách gì ở trước mặt hắn giận dữ đây.

Hơn nữa hắn nói những lời này, cũng không thể tự mình đa tình nghĩ đây là lời giải thích cho cô?

Bạch Sanh Nhi ứa lệ, nghẹn ngào nói:

- Anh muốn giải quyết một chút nhu cầu sinh lý.....

Cô muốn nói, cô cũng có thể, nhưng không biết phải nói ra làm sao, dù sao đây là mặt mũi nha.

Nhưng mà, những lời này, hoàn toàn chạm vào điểm mấu chốt của Nam Cảnh Thâm.

Trên mặt hắn không chút thay đổi, nhưng lông mày hạ xuống, sâu trong mắt, cũng đã phát ra ánh sáng lạnh.

- Sanh Nhi, cô ấy không phải người mà Tứ ca có thể tùy tiện đối đãi, về sau lời này, không được nói phép nói nữa.

Không phải người tùy tiện đối đãi, như vậy là nói, người phụ nữ kia đối với hắn rất quan trọng?

Bạch Sanh Nhi hoảng loạn bắt lấy cánh tay hắn, ngửa đầu, trên mặt đã muốn khóc.

- Tứ ca, còn Sanh Nhi thì sao, anh coi Sanh Nhi là gì của anh?

Hèn mọn cầu xin thương xót, bộ dáng đó ai nhìn cũng sẽ mềm lòng.

Nam Cảnh Thâm lại vẫn như cũ, thần sắc nhạt nhẽo, tay kẹp thuốc lá, đè tay lên mu bàn tay cô ta, đẩy cô ta ra.

Hắn không động lần nữa, lúc tay rút về thì bị Bạch Sanh Nhi vội vàng bắt lấy.

Người đàn ông hạ mắt xuống, lạnh đạm nhìn lướt qua, biểu tình bình thản, thanh âm nghiêm khắc:

- Nếu không tiếp làm cần, em vẫn là em gái anh yêu thương.

- Em gái?

Bạch Sanh Nhi thì thảo nhớ kỹ hai chữ này, mặt vẫn vẹo.

- Anh có gặp qua quan hệ em gái thuần túy sao?

Cô đánh cược, cảm mặt Nam Cảnh Thâm, thân mình cao lớn của hắn bị kéo xuống, suy nghĩ run rẩy muốn hôn hắn.

Khoảnh khắc hai đôi môi chạm nhau, cô ta thấy hai mắt hắn vẫn mở to, trong đó chỉ có lạnh lẽo.

Lòng, nhất thời lạnh xuống.

Hơn nữa trên người hắn, còn còn sót lại hơi thở người phụ nữ xa lạ kia, thật sâu, thật dày, giống như khám vào trong xương hắn.

Bạch Sanh Nhi đột nhiên mờ to hai mắt, lão đảo lui từng bước, cầm lấy túi của mình, luống cuống cào tóc, nửa ngày, mới từ miệng nói một tiếng:

- Thực xin lỗi.....

Cô ta không đợi hắn đáp lại, kích động hướng cửa đi, lúc gần đến cửa, cả người bỗng nhiên cứng đờ, trong lòng mang theo một tia ảm ảm chờ đợi.

- Từ từ.

Giọng nói trầm lạnh của người đàn ông vang lên từ phía sau.

Bạch Sanh Nhi vô cùng vui sướng, không có do dự quay đầu lại.

- Tứ ca.....

Con mắt đậm mạc của Nam Cảnh Thâm nhìn lướt qua Bạch Sanh Nhi.

- Để chìa khóa lại.

Tại Bạch Sanh Nhi lập tức liền đó, nhục nhã, không cam lòng, phẫn hận, trong khoảnh khắc toàn bộ tụ ở trong não.

Tay đang cầm túi xiết chặt lại.

Nam Cảnh Thâm nhấp điều thuốc, chớp nhẹ con ngươi đen, lời nói, cùng ánh mắt lạnh như băng.

- Anh không muốn về sau lại có hiểu lầm, chuyện hôm nay, lần sau không được làm vậy nữa.

Hắn đem tắt điều thuốc, khói trắng xua tan biến quanh đầu ngón tay hắn, hắn đứng lên, áo choàng hé mở đã được kéo lại, không có liếc nhìn cô ta lấy một cái, trực tiếp hướng phòng ngủ đi.

Tiếng cửa đóng lại rất nhẹ, phòng khách chớp mắt trống vắng hẳn.

Bạch Sanh Nhi cảm giác được cả người trống rỗng, cơ thể cứng ngắc, đôi mắt rung rung nhìn cửa phòng ngủ, hận không thể dùng ánh mắt đem cửa phá hủy!

.....

Nam Cảnh Thâm đứng ở bên giường trong chốc lát, chần trên người Ý Ý bị cô đá văng ra, quần áo trên người cô bị xé rách không còn nguyên vẹn. Dưới ánh sáng mờ, nhiệt độ cơ thể cô nóng bỏng, thậm chí bằng mắt thường, có thể thấy rõ làn da ửng đỏ của cô.

Thân thể nhỏ nhắn cuộn thành một đoàn, nắm tay nềm mại chống ở cằm, cả người như ở trong băng và lửa, khiến cả cơ thể run rẩy.

Cô ngủ không an ổn, miệng rầm rì, giọng mũi hỗn độn tiếng khóc nức nò.

Nam Cảnh Thâm cúi người, cánh tay dài chuyển đến phía sau cô, kéo chân qua đắp lên người cô.

Ý Ý dường như cảm giác điều gì, lập tức bắt được cánh tay hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhân lập tức tiếp cận, khó nhịn ở trong ngực hắn cọ cọ, cọ đến lộ ra cơ thể hắn, khoe miệng cô nhếch lên, mắt cũng chưa mở, đảo đảo quần áo của hắn.

Nam Cảnh Thâm kêu lên, hắn cố tình hạ thân mình xuống để ôm cô, nhưng chính mình lại không thoải mái.

- Ngoan nào, nghe lời, đừng ở trên người Tứ gia làm loạn.

Ý Ý hoãn lại công việc của mình, tựa hồ là nghe thấy lời hắn, bắt đầu khóc thành tiếng.

Hầu kết Nam Cảnh Thâm khó chịu lên xuống, đáy lòng khô nóng khó nhịn, tay nâng hai má cô, ôn nhu nói:

- Chờ Tứ gia trong chốc lát, lập tức sẽ không sao hết.

Hắn đem mồ từng ngón tay cô ra, đến ngón cuối, cô lại nắm lại, Nam Cảnh Thâm chậm chậm lại, không có lập tức làm, một lúc sau, đem áo cô cởi ra.

Hắn nhìn cô một cái, sau đó đi vào trong phòng tắm.

Đánh răng, rửa mặt, hắn làm rất nhanh, đem toàn bộ hơi thở trên người mà người phụ nữ kia lưu lại tẩy rửa sạch sẽ, hắn đến chỗ bồn tắm lớn xả đầy nước lạnh, bỏ thêm vài khối nước đá, xong lại lập tức bước nhanh về phòng ngủ, đem người con gái đang khát nước ở trên giường ôm lên, bước nhanh vào trong phòng tắm.

Nam Cảnh Thâm rất nhanh cởi quần áo hai người.

Hai chân Ý Ý bắt chéo qua eo hắn, giống như gấu túi bám trên người hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào ngực hắn, làn da nóng bỏng truyền cho hắn, gò má cô đỏ xung quanh, rõ ràng trong gương có thể nhìn thấy vết ửng đỏ.

Nam Cảnh Thâm nắm lấy hông cô, một tay kia đỡ cửa thất lưng cô, rồi ngồi vào trong nước lạnh.

Hơi lạnh xuyên thấu qua da, nhất thời làm cho Ý Ý thét chói tai, từ trong lòng hắn nhảy ra, Nam Cảnh Thâm đè xuống cơ thể cô, toàn thân ở trong nước, đặt lưng cô dựa vào một bên bồn tắm, giữ lấy sau đầu cô, đôi môi mỏng nói bên tai cô:

- Ngoan ngoãn, chịu đựng!

.....

Giây vò một đêm.....

Lúc Ý Ý dần tỉnh lại, hai tay vươn ra ngoài chăn, xoa mát, mùi trong chăn làm cho cô sùng sốt.

Giường của cô, sao lại có mùi này.....

Cô cố gắng mở mắt ra, ngốc lăng nhìn đèn treo thủy tinh trên trần nhà, sau một lúc hốt hoảng, sợ hãi nắm chặt chăn, sau đó khước mắt nhìn đến cái chăn, cả người đột nhiên lạnh toát.

Chăn caro màu xám trắng, không phải của cô.....

Cô ngồi bật dậy, xương cốt cả người kêu răng rắc, mấy bộ phận trên người cô như tháo rời, đau muốn chết, loại cảm giác này, rất giống với.....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thứ đó không có thuốc giải

Sau khi làm tình.....

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu, cô nhảy dựng lên, Ý Ý giật giật, vật liệu may mặc thẳng thớm cọ vào da phát ra tiếng vang rất nhỏ, làm cho cô giống con chim sợ cành cong, chân tuột xuống hai chân được cô vén lên che lại mình.

Cô tận lực xem nhẹ sự khác thường của cơ thể, hai mắt khẽ run ở trong phòng bối rối nhìn một vòng, từ bên trái bức có treo bộ tranh Van Gogh, thoáng nhìn qua chỗ sofa có một thân ảnh thon.

Có người?

Tia nắng sớm từ ngoài cửa sổ chiếu vào còn mờ ảo.

Trong phòng không có bật đèn.

Ý Ý chỉ có thể nhìn thấy hình dáng cơ thể quen thuộc, trong lòng đột nhiên lạnh thấu, cô sợ hãi chậm chậm đứng lên, giọng nói như bị chặn ở yết hầu, run run nói:

- Anh là ai?

Nam Cảnh Thâm một đêm không ngủ, nửa đêm ba bốn lần tỉnh giấc, còn canh giữ ở bên giường, xác nhận cô sẽ không phát sốt, mới đơn giản tự thu thập cho chính mình, lúc này hắn vừa mới tỉnh dậy trong chốc lát.

Lúc Ý Ý ngồi dậy, hắn liền tỉnh, bất động thanh sắc nhìn cô, thân mình nằm ở sofa, hắn ngồi dậy, để hai chân xuống.

Hắn một tay chống trán, ngón cái vuốt lông mày, ánh sáng chiếu vào nửa thân ảnh thon dài của hắn, đôi mắt đen híp lại, không hề chớp mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thất kinh của cô.

Cánh môi bạc mỏng hé ra:

- Em hy vọng là ai?

Tiếng nói trầm thấp vang lên, mang theo khăn khăn mới tỉnh, có loại mê hoặc gọi cảm.

Ý Ý vừa nghe thấy giọng nói này, cảnh giác trong lòng nhất thời buông xuống một nửa, tiện đà lại đứng lên, trong lòng không biết tự vị gì.

- Nam Tứ gia.....

Nam Cảnh Thâm chậm rãi ngồi dậy, bàn tay để ở sau cổ, nhẹ nhàng xoa, mũi thở ra tiếng khí dài, dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục sự thanh tỉnh.

Hắn mân mân môi, rồi cười lên.

- Tôi nghĩ lúc em tỉnh lại, sẽ không yên tĩnh như thế.

Ý Ý bật người dểm chần, trong lòng khẩn trương.

- Anh có làm gì với tôi sao?

Người đàn ông cười nói:

- Chính mình cảm nhận không được à?

Ý Ý chấn động, cắn môi dưới, đem chần xốc lên, ánh mắt nhìn xuống chính mình, trên người cô mặc không phải quần áo chính mình mặc ngày hôm qua, mà là áo sơ mi nam màu trắng, hai cúc áo trên không có cài, cổ áo rộng thùng thình kéo đến trên vai, mà hai chân cô cong cong, cặp đùi trắng đung đưa trước mắt, mà dưới quần áo.....

Cái gì cũng chưa mặc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ lên, một bàn tay vói vào, đem vạt áo kéo sâu xuống.

- Quần áo của em ở trong phòng tắm, dơ hết rồi, muốn ném hay muốn giặt sạch, tự em xem đi.

Người đàn ông lạnh lùng lên tiếng.

Ý Ý bật người giờ cao chần, đem chính mình bao lấy, chỉ lộ ra cái đầu, mắt trong suốt chớp động, cô phòng bị hướng đầu giường trốn, cắn giận nhìn hắn:

- Anh rốt cuộc muốn làm gì, đêm qua, anh không phải lại.....

- Ba ——

Hắn nâng tay mở đèn đầu giường.

Ánh sáng lóe lên đột ngột, Ý Ý nghiêng đầu né tránh, nhắm hai mắt thích ứng trong chốc lát, rồi trợn mắt, trước mắt là khuôn mặt tuấn tú phóng đại người đàn ông.

Cô co rúm người lại, đầu đụng phải đầu giường.

Nam Cảnh Thâm lạnh lùng nhìn cô, khuôn mặt tuấn lãnh bình tĩnh, giọng nói mang theo tia mỉa mai.

- Cơ thể rất đau?

Ý Ý không có lập tức phản ứng ý tứ trong câu nói của hắn, hai giây sau, thốt ra lãnh khí:

- Anh quả nhiên lại.....

Cô cắn môi, mũi khẽ nhếch, cằm đã run lên.

Sau khi lại bị xâm phạm, tuy rằng phần nộ nhưng lại có cảm giác bất đắc dĩ.

Cô có thể có lợi thế gì, dám chống lại người đàn ông này?

- A ——

Nam Cảnh Thâm cười khẽ.

Nâng tay, đầu ngón tay vén sợi tóc ở trán ra sau vành tai cô, Ý Ý theo bản năng nghiêng đầu né tránh.

Những ngón tay mảnh khảnh của hắn khẽ cong lại, rồi hắn dừng lại, đôi mắt hắn dần toát lên ý cười.

Hắn nhẹ nhàng nói:

- Đừng sợ.

Hắn lại gần, se se sợi tóc của cô, áp vào tai, cười một tiếng:

- Hiện tại sợ hãi có ích gì, trời đều đã sáng rồi.

Hắn nói lời này có ý gì.....

Có ý sao?

Người cô càng lạnh lẽo, lông mi run rẩy, trong chớp mắt, bị người đàn ông dùng tay đặt sau gáy cô, ép cô ngửa đầu.

- Hiện tại mới bày ra bộ dáng này, lúc em đang say, tại sao không có cảnh giác trước mặt tôi?

Nam Cảnh Thâm hít mắt nhìn cô, trong mắt mang theo lãnh ý, làm cho cô phải rung mình, ánh mắt bình thường sắc bén như lưỡi dao, đâm thẳng chỗ sâu trong mắt cô:

- Có phải hay không trừ bỏ tôi, ở bên ngoài, đàn ông đều đều có thể làm càn với em?

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Ý Ý thoáng cái đỏ lên, môi mím chặt, đầu óc trống rỗng.

Cô kinh ngạc mở miệng:

- Không phải.....

Người đàn ông nheo mắt phượng lại.

- Liên tục hai lần trúng chiêu, tình lại liên trách cứ tôi, sao không nghĩ trước xem buổi tối đó chính mình đã làm chuyện lớn gì!

Ý Ý im lặng, nói không ra lời.

- Tôi chỉ là..... đi tiệc họp mặt bạn học ——

- Họp mặt gì mà làm em say thành như vậy, rượu bị bỏ thứ khác, em một chút cảnh giác cũng không có?

- Bị bỏ thứ khác?

Đẩy mắt Nam Cảnh Thâm dần mắt đi độ ẩm:

- Phòng bị của em, thật đúng là làm cho tôi mở rộng tầm mắt.

Hắn tức giận không nhẹ, thật mạnh đứng lên, bước đến cửa.

Ý Ý bỗng nhiên ngồi phắt dậy, nhanh chóng bắt lấy cánh tay hắn.

- Nam Tứ gia, chờ đi.

Hắn dừng lại, khoảng cách giữa hai người ít nhất là hai người, nửa người trên Ý Ý cơ hồ đều đặt ở trên người hắn, thân dưới không ổn định, cả người cứ run rẩy.

Nam Cảnh Thâm cũng không có kéo lại khoảng cách hai người, con người đậm mật nhìn xuống cô.

- Muốn hỏi cái gì?

Cô ngưng ngừng cắn môi, bên tai đỏ tới cổ, đầu lưỡi nóng lên.

- Tối hôm qua, giải được..... anh làm thế nào giúp tôi giải?

Khuôn mặt của người đàn ông đỏ dần, đôi môi mỏng kéo thành ý tiếng cười không rõ.

Hắn cong người, khuôn mặt tuấn tú áp đến, càng ngày càng gần, Ý Ý lui về sau, hắn cũng không ép cô, ngược lại nhìn như bị cô điều khiển, cô lui về sau, hắn liền đi tới, mãi cho đến khi không thể lui được nữa.

Ánh mắt Nam Cảnh Thâm thấp phần lạnh lẽo đảo qua chỗ hai tay cô đang nắm, vẻ kiên quyết trên khuôn mặt ngày càng sâu sắc.

- Tiểu bảo bối, cái thứ đó không có thuốc giải.

Trong lòng cô lộp bộp chìm xuống đáy.

Người đàn ông đứng thẳng dậy, cô không biết chính mình nghĩ như thế nào, lại một lần nữa nắm lấy hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn tràn đầy nước mắt cùng hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Trùng phạt

Cô vừa hoảng vừa khản trương, đầu lưỡi như thất lại, còn chưa kịp nói, nước mắt đã thi nhau đến.

- Cho nên, anh không phải lại..... lại như vậy khi dễ tôi đúng không, sao anh có thể như vậy, sao có thể..... anh có biết đây chính là giận dữ bìm leo, thật sự là rất tệ hại.....

Người đàn ông trầm xuống.

- Em cho rằng tôi và em đã ngủ với nhau?

- Chẳng lẽ không đúng sao.....

Cô càng khóc càng chịu không nổi, nghẹn ngào ép lại không được.

Nam Cảnh Thâm bắt được tay nhỏ bé của cô, dùng một chút lực tháo nó ra khỏi tay hắn, hắn cúi thấp người nhìn cô.

- Tôi hiện tại rất muốn tức giận, em không sợ chọc giận tôi, liền tiếp tục khóc thử xem.

Ý Ý bị ngữ khí cùng biểu tình của hắn làm cho sợ tới mức liên tục làm giảm tiếng khóc của mình lại, trong lòng đều là ủy khuất, không quan tâm la lên:

- Là anh khi dễ tôi, anh còn hung dữ với tôi!

- Nếu tôi thực sự khi dễ em, em cho là bây giờ em còn có thể ngồi đây sao?

Biểu tình hần càng ngày càng trầm xuống, hơi thở ở trong khoang mũi, lúc nói thì thở ra:

- Tôi đã dạy em vài lần, đối với người phải có tâm phòng bị, nhưng em lại làm ngược lại!

- Tôi mới không cần anh dạy, anh mới là ngụy quân tử, nói một đường làm một nẻo, hơn nữa, anh cũng không phải ba tôi, cũng không phải chồng tôi, dựa vào cái gì dạy tôi cái này cái kia.....

Nam Cảnh Thâm hít nhẹ một hơi, đề nặng, hần gần từng tiếng, nghiêng rắng phát ra tiếng:

- Lặp lại lần nữa!

- Tôi nói bao nhiêu lần cũng đều giống nhau, không cần anh quản nhiều.....

Nói còn chưa nói hết, cả người cô bị Nam Cảnh Thâm trực tiếp khiêng lên.

Trước mắt trời đất quay cuồng, chờ cô phản ứng được, người đã ngồi trên đùi hần.

Tim đập cô đập nhanh, cảm giác bồn chồn.

- Anh muốn làm gì, anh..... mau thả tôi ra.

Giọng điệu cô yếu đuối như em bé, không có chút uy hiếp trong lời nói, nghe giống như người kia là người xấu thật sự.

Nam Cảnh Thâm lại không cái tâm tư kia, con người đen không có một tia ấm áp, lạnh lẽo hỏi:

- Nếu lời tốt dạy em không nghe, tôi không ngại áp dụng một chút thủ đoạn.

- Không được như vậy, anh không thể lại khi dễ người ta!

Cô tựa hồ ý thức được cái gì, tay lung tung nắm lấy hần vạt áo hần, thật vất vả chống được lên đầu gối hần, tính toán muốn từ trên đùi hần đi xuống.

Nam Cảnh Thâm so với cô nhanh hơn, bỏ qua tay cô, vén áo cô lên, không nói hai lời trực tiếp phát một tay:

- Về sau đàn ông khác đưa em rượu, còn muốn uống không?

Một phát này, làm Ý Ý vỡ mộng.

Cô tốt xấu cũng là một người trưởng thành hơn hai mươi tuổi, lại giống như là hài tử bị trừng phạt.

Không, cái này không phải là trừng phạt, mà là nhục nhã.

- Anh dựa vào cái gì mà đánh tôi, anh là đồ bại hoại, anh là đồ trướng thú.....

Cô oa oa khóc, tư thế nằm úp sấp, cô xấu hổ và giận dữ vùng vẫy, một cước đá tới tủ đầu giường.

Mắt Nam Cảnh Thâm tối sầm lại, ôm cô hướng bên cạnh ngồi, mặt không chút thay đổi đánh một phát:

- Tôi hỏi em còn uống không?

- Anh đừng quá phận.....

Cô từ nhỏ đến lớn, khi nào thì chịu qua loại ủy khuất này.

- Uống không?

Nam Cảnh Thâm kiên định, không cho chính mình mềm lòng.

Vật nhỏ này, không để ý một chút, một Bạc Tư hoàn toàn không trông nom được cô, nhiều lần tái phạm, không chừng cô sẽ thương tâm đến tình trạng gì, cả ngày ở trong nhà oán giận hần cực không xứng chức là chồng cô, còn không tín nhiệm cô, lúc nào cũng phải người giám thị cô.

Không giám thị cô, con thỏ nhỏ này chui vào miệng hổ lúc nào mà vẫn không biết.

Hần còn muốn quản như thế nào!

- Ô ô ô..... Ô ô.....

Ý Ý cắn môi không chịu mở miệng.

Nam Cảnh Thâm đem áo cô kéo lên cao hơn nữa, bàn tay tới gần, Ý Ý sợ hãi, cơ thể căng cứng, cô không nghĩ tới người đàn ông này lại bá đạo vô lý như vậy, nghĩ muốn há mồm cầu xin tha thứ, chính là mong lại bị đánh hai cái thật mạnh.

Cô không nhịn xuống được nữa, lớn tiếng khóc đi, vừa ủy khuất vừa phẫn nộ.

Cuối cùng cũng không dám thật sự cùng hần phản kháng, liên tục bị đánh vài cái, cô sợ hãi, vừa khóc vừa cầu xin tha thứ:

- Không uống.....

- Lớn tiếng chút!

- Tôi nói tôi không uống nữa, không uống nữa được chưa!

Người đàn ông nhú mi tâm, hừ nhẹ nói:

- Xem ra là khẩu phục nhưng tâm không phục.

Hắn làm bộ muốn đánh, Ý Ý hoảng hốt hô lên:

- Tôi không uống nữa, không bao giờ... nữa, không uống rượu nữa.....

Tay Nam Cảnh Thâm rơi xuống một nửa, dừng lại, thu tay lại, xoay cô lại, đỡ lưng cô rồi dựng cô ngồi dậy.

- Thật không uống nữa?

- Không uống không uống, ô ô.....

Làm sao có người đáng ghét như vậy.

- Phải nhớ kỹ lời mình nói, nhớ kỹ mới ngoan.

Hắn để cô xuống, Ý Ý lập tức hướng giường, dùng chân che nửa cái đầu, dùng lưng đối với hắn, bả vai nhỏ run rẩy, khóc thút thít không dừng lại được, cô cố ý đổi, không để ý tới hắn.

Nam Cảnh Thâm không có khó xử cô, thanh âm cũng không tự giác đích nhu hòa đi rất nhiều.

- Tôi không có chạm vào em

- Hừ.....

Ý Ý nghe thấy hắn nói, bản năng cự tuyệt, cô ôm lấy chân... Đình, bỗng nhiên lại kéo xuống, chạy tới cửa nhìn người đàn ông kia.

- Anh vừa mới nói cái gì.

- Tôi nói, em hai lần ở trước mặt tôi thoát ý, tôi cũng chưa có chạm qua em

Hắn mỉm cười.

- Ngoan ngoan, em vẫn còn nhỏ, tám mươi kia vẫn còn.

Phòng ngủ đột nhiên an tĩnh.

Nam Cảnh Thâm mở cửa, ngồi ở sofa phòng khách rút ra điều thuốc, khời thuốc mỏng lung ở trên mặt hắn, làm cho người ta nhìn không thấu tình hình hiện tại.

Bé cưng của hắn, tính tình khờ dại vô hại, hắn làm vậy, bất quá là bởi vì hắn đối với cô có phép tắc, cho nên cô mới có tâm phòng bị, nhưng đối với người khác, thường thường ngốc lảng không có đoán tâm tư đối phương, dù có bị người bán, chỉ sợ còn vui tươi hơn hờ giúp người đếm tiền.

Chỉ cần tưởng tượng đến khuôn mặt ngày thường đáng yêu kia của bé cưng, ai nhìn cũng thích, người đánh chủ ý lên cô đúng là không ít, hắn liền cảm thấy lo lắng.

Cuối cùng đập điều thuốc, Nam Cảnh Thâm lấy thuốc mờ trong tủ, một lần nữa trở về phòng ngủ.

Vừa mới mở cửa, ánh sáng màu vàng chiếu vào, trên giường có thân ảnh im lặng nằm yên, thấp phần nhu thuận.

Trái tim hắn như muốn hòa tan.

Cước bộ nhẹ nhàng đi qua, ngồi xuống mép giường, ôn nhu nói:

- Tôi nhìn vết thương cho em, sẽ không đánh em

Ý Ý không ngủ, cũng không quay lưng lại, đó ửng trên mặt còn chưa có tan, khóe mắt lộ vết nước mắt, đầm đìa đáng yêu, phi thường chọc người yêu thương.

Nam Cảnh Thâm từ dưới chân cô đem chăn xốc lên, gió lạnh tiến vào, cô cuộn hai chân mình hướng ngực để.

- Đừng nhúc nhích, đã muốn sưng lên.

Hắn dùng khẩu khí đứng đắn nói chuyện.

Ý Ý ngẩn ra, thật sẽ không làm gì sao, trong chốc lát, trên mông bỗng nhiên có chút lạnh, hắn thoa nhẹ nhàng thứ gì đó bằng đầu ngón tay hắn.

Hắn tự thoa thuốc cho cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vọng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Sữa chua

- Đây là thuốc trị thương, sẽ tốt hơn sớm thôi.

Hắn trầm thấp nói, khó có được sự kiên nhẫn.

Trong lòng Ý Ý ủy khuất buồn bực, mặt đặt ở trên mu bàn tay, cọ cọ vết nước mắt, nhỏ giọng nói:

- Biết đánh đau, anh còn xuống tay nặng như vậy.

Hắn nhẹ giọng cười, nghĩ thầm, không đánh em nặng một tí, sao làm cho em nhớ lâu được.

- Lần sau sẽ không như vậy nữa.

- Còn có lần sau!

Ý Ý kích động, mãnh liệt ngồi dậy, lại chạm phải chỗ bị đánh, cô đau thiếu chút nữa đứng lên, đổi bên mông kia ngồi, tay cầm lấy chân, đặt ở miệng cắn, đau đến nước mắt chảy ra.

- Quên đi, anh muốn đánh thì đánh đi, tôi lại không có khí lực lớn như anh, dù sao tôi cũng không có ai đau.

Nam Cảnh Thâm sùng sốt.

Không ai đau cô?

Hắn đem cô đau đến trong lòng, chính là cô không biết thôi.

Kết quả lòng của cô lại nghĩ đến tiêu cực này sao.

Nam Cảnh Thâm đem cô ôm đến, không phải ngồi ở trên đùi, mà là ôm, để cô quỳ bên cạnh hắn, đầu hắn để phía sau cô, đẩy áo lên, tiếp tục bôi thuốc cho cô.

Lông mi Ý Ý run rẩy, tư thế này, cùng với việc hiện tại đang làm, làm cho cô cảm thấy thẹn thùng muốn chết.

- Ăn sáng sau, đo nhiệt độ cơ thể đã.

- Vì sao?

- Tối hôm qua ngâm nước lạnh một đêm, đo một chút, sợ sẽ phát sốt.

- Biết tôi uống rượu, anh còn đem tôi ngâm nước lạnh.....

Ý Ý lúc này rất cực đoan, dù sao đều cảm thấy không tốt, tâm tình bị phá hư.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm khó coi, không có kiên nhẫn để giải thích, chỉ nói:

- Không ngâm nước lạnh, chẳng lẽ em nghĩ muốn tôi tự mình giải thuốc cho em?

- Tôi.....

Ý Ý kích động trừng mắt nhìn hắn, con người ngập nước tràn đầy vô tội cùng xấu hổ, cô hàm chứa lệ, than thở nói:

- Mới không phải đâu.

- Vậy em khổ sở cái gì?

- Tôi.....

Hỏi như vậy, ngược lại là đem cô cấp hỏi, trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Nam Cảnh Thâm cũng không thấy buồn bực, bôi thuốc cho cô xong, thuận thế đem cô ôm nằm xuống, thân dài hạ xuống, khuôn mặt tuần tú chớp mắt phóng đại ở trước mắt, ánh mắt hắn nặng nề, nhìn ánh mắt của cô lại không có nửa điểm quan hệ tà ác.

Hắn nhìn cô, tùy tiện nói:

- Nếu em muốn, tôi hiện tại có thể bỏ sung.

Về mặt của hắn không giống như là nói giỡn.

Ý Ý nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như cái bánh bao, giờ phút này cổ nén nước mắt, như là cô vợ nhỏ bị ủy khuất.

Hắn không nở trêu chọc nữa, môi hắn dính trên má cô, thậm chí không hôn, chỉ chạm vào nó.

- Tôi sẽ không làm, ít nhất đêm nay sẽ không, yên tâm đi.

Nam Cảnh Thâm ngồi dậy, Ý Ý không biết nghĩ như thế nào, bỗng nhiên nắm áo hắn.

Hắn ngẩn ra, rồi cúi đầu, con người đen cuộn cuộn tình triều.

- Ý Ý?

Một tiếng nam trầm thấp, ôn nhu như có thể hóa thành nước.

Ý Ý nỗ lực mở cái miệng nhỏ nhắn, ngập ngừng nói:

- Tôi muốn hỏi anh một chút, anh vừa rồi nói, tối hôm qua, ý anh là gì khi không chạm vào tôi lần trước?

Không trách cô tò mò, vừa rồi Nam Cảnh Thâm ra khỏi phòng, chính cô ngỡ ngác ngồi nửa ngày, loại chuyện đột ngột khiếp sợ này khiến cô nói không nên lời, cô hẳn là nên lập tức đi tìm hân hỏi cho rõ ràng, chính là lại sợ là mình nghe lầm, đừng khi liên bị áp chế.

Nam Cảnh Thâm đau lòng, không tự giác mềm nhẹ hạ giọng nói.

- Em hai lần uống rượu, ói đầy thân tôi, làm sao còn có tâm tình làm việc.

- Thật sự sao?

Cô cầm lấy tay hân càng chặt.

- Thật sự thật sự sao, vạn nhất lại là người đầu tôi đầu?

- Thật sự.

Ý Ý lúc này mới cảm thấy chân thật, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui sướng.

- Tôi mua quần áo mới cho em, tự mình thay đi, đến nhà ăn ăn cơm.

Hân không lập tức đi, ngồi ở mép giường, ánh mắt thâm tình nhìn cô, tiếng nói thuần hậu như rượu vang đỏ.

- Không đúng nha, ngày đó tôi rõ ràng thấy trong thùng rác có..... đã sử dụng.

Cô lại hồ nghi, mới thả lỏng tâm tình nhất thời nói ra, mi tâm ân ân nhún lại.

Nam Cảnh Thâm chỉ nói:

- Tôi ở bên ngoài chờ em.

- Anh lại gạt tôi!

Người đàn ông mới vừa đứng lên, nghe cô quở trách, âm thanh nhỏ nhỏ mềm mại lại phát tiếng khóc nức nở, hân bắt đầu đi thối lui.

- Sữa chua.

- Tôi không cần uống sữa chua!

Ý Ý chỉ muốn nói hân có ai ăn sữa chua trong bữa sáng hay không, cô hiện tại làm gì có tâm tình ăn uống, một lòng bị hân chọc giận, liền lại cấp trên, vui đùa nhân ngoạn đầu.

- Nam Tứ gia, anh quả nhiên là đại hỗn đản!

Mi tâm Nam Cảnh Thâm run lên, hân vài lần làm Liễu Hạ Huệ, đối phương là bà xã của mình, quay đầu còn bị lên án như vậy, lòng dạ nhất thời không chịu được.

Hân thân nhiên liếc cô một cái.

- Trong nhà tôi đang có bình sữa chua.

Ý Ý sùng sốt, ngốc lăng nhìn hân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch thoáng cái đỏ lên, cô lập tức đem chân kéo qua đỉnh đầu, đem chính mình tiến vào trong giường, trong đầu thoát ra thành ngữ: già mà không đứng đắn!

Cô khẳng định vừa rồi là nằm mơ, tuyệt bức đang nằm mơ, bằng không sao có nhiều thứ không đúng như vậy.

Ý Ý che đầu, tự thôi miên nửa ngày, chung quy là không ổn định, lấy chân ra há mồm thở dốc, cô ngồi dậy, liếc mắt nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, không thấy bức bối, nở nụ cười.

Cô thề, cả đời này cũng không muốn uống sữa chua.

Chỉ có lão già kia ăn sữa chua.

..... Vẫn là quên đi, động lại càng tà ác.

Ý Ý cọ cọ nửa ngày, mới đến nhà ăn.

Nam Cảnh Thâm đã ngồi ở bàn cơm, quần áo trên người đổi thành giày da tây trang, đang nhàn nhã dùng cơm.

Nhà của hân trang trí rất trang nhã, nhìn màu sắc của đồ nội thất là biết giá trị rất đắt. Hình khắc trên ghế ăn không quá nhiều đề nói.

Ý Ý vừa thấy hân, biểu tình vẫn là có chút mất tự nhiên, cái bàn là hình tròn, làm sao cũng đem khoảng cách hai người cách xa, cô không hiểu, có chút mặt đỏ tim đập, rõ ràng suy nghĩ trống rỗng, chân tay luống cuống, hoàn cảnh lạ lẫm, bên cạnh còn có người đàn ông nào đó đang ngồi, ảnh hưởng đến thần kinh của cô, cô như thế nào tự tại được.

- Sợ tôi hạ độc trong cơm sao?

Hân bỗng nhiên mở miệng, con người đen bình tĩnh nhìn cô.

- Cái gì?

Lực chú ý của Ý Ý không ở trên người hân, đại khái cũng không có nghe thấy hân nói gì, mơ màng trong chớp mắt, khăn trương nắm chiếc đĩa dừng lại.

Hân dùng ánh mắt điểm điểm.

- Ăn cơm.

- A? Nga.

Vậy ăn đi.

Mấy phút sau, Nam Cảnh Thâm đi vào phòng bếp, lúc trở ra, cầm một ly sữa nóng để trước mặt cô, mùi thơm của sữa bay vào lỗ mũi.

Ý Ý cắn đầu, động tác nuốt chậm lại, ánh mắt nhìn thẳng ly sữa, đột nhiên cảm thấy phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Sữa chua vị mặn

Trong miệng còn một ngụm cơm, nhai mới đến một nửa, cố gắng nuốt xuống, cô bị nghẹn, thiếu chút nữa nghẹt thở, theo bản năng đi lấy nước uống, tay cầm ly sữa thu về, ngẫm lại vẫn là quên đi, yên lặng múc hai muỗng cháo hoa nuốt xuống.

Hai tay cô đang cầm bát, hơi cháo mông lung kéo léo che đi khuôn mặt cô, ánh mắt giấu sau cái bát lên nhìn hần.

Nam Cảnh Thâm thực tao nhã dùng cơm, một bữa sáng bình thường, hần cũng có thể làm cho người ta cảm giác đang dùng cơm ở khách sạn cao cấp, động tác thông dong trấn định, mỗi cái nhấc tay, đều mang theo hơi thở quý tộc, chính là nét mặt bình tĩnh, nhìn không ra nửa điểm cảm xúc.

Ý Ý ăn, nhẹn không được muốn đi nhìn hần, liên tục nhìn vài lần, cũng không thể nào dời mắt nổi.

- Nhìn cái gì?

Hần không ngừng đầu, giống như có con mắt trên đỉnh đầu, trong lòng Ý Ý đột nhiên nhảy dựng, cuống quýt múc muỗng cháo hoa đưa đến bên miệng.

Miệng chứa đồ ăn, nhai nuốt thật kỹ.

- Làm gì có.

Nam Cảnh Thâm ngừng đầu, ánh mắt nhìn cô, chiếc thìa trong tay khép lại, đặt trên miệng bát.

Ý Ý mắt tự nhiên, khóe miệng co rút.

- Nhìn, thì nhìn vài lần.

- Sáng sớm cũng không yên nữa, có chuyện nói thẳng.

Ý Ý xem xét nhìn hần một cái, rồi lại cẩn thận đưa mắt trở lại.

- Tôi chính là cảm thấy, anh thật giống như trẻ con.

- Nói gì?

Cô kiêu ngạo nhìn hần, khóe miệng cứng ngắc vênh lên.

- Anh biết không, thật ra sữa chua được làm bằng sữa, cho một ít bột lên men, cho vào máy làm sữa chua, rồi cho vào tủ lạnh trong vài giờ.

Nam Cảnh Thâm hiểu, cô mới nhắc đến sữa chua, hần liền hiểu được, khuôn mặt tuấn tú thượng hiện ra ý cười.

- Em từng thử qua vài loại sữa chua?

Ý Ý hồn nhiên đếm trên đầu ngón tay:

- Vị ô mai, vị việt quất xanh, vị nguyên chất, vị dâu, còn có vị sữa chua cũ, không giống như sữa chua lỏng, nó là một loại.....

- Ngọt với mặn, em thích loại nào?

Cô ngây thơ nháy mắt mấy cái.

- Sữa chua còn có vị mặn sao?

- Đương nhiên là có.

Nam Cảnh Thâm đưa cô đĩa rau, đáy mắt đều là ôn nhu, nói chuyện từ tốn.

- Ngọt chính là thứ em ăn này, còn mặn, cơ thể có thể tiết ra nó.

Hần nghiêm trang bổ sung nói:

- Chỉ đàn ông mới có.

Ý Ý sợ run nửa ngày, phải mất rất nhiều nỗ lực, mới rốt cục biết rõ mặt là.....

- Anh lưu manh!

Cô xấu hổ đem mặt che kín, đầu cúi ở mép bàn, che khúc mắt bằng tóc, không nhìn tới hắn.

Nam Cảnh Thâm nghiêm mặt, cười nhạo nói:

- Con thỏ nhỏ, Từ gia so với em sống lâu hơn mười năm, dám khai đùa với anh, qua mười năm nữa, em cũng còn non lắm.

- Nhưng anh cũng không thể đùa giỡn lưu manh như vậy a!

Cô giận không thôi, sau khi những lời đó được tuôn ra, cảm giác chính mình nói gì đó thô tục, xấu hổ cắn môi dưới.

Người đàn ông nham hiểm nói.

- Em nhanh như vậy mà đã nghe hiểu, thật ra ngoài dự kiến của anh.

Ý Ý cứng đờ, con người trông rỗng rỗng, không hề răng lấy một lời.

- Đừng chỉ biết làm nũng, đem sữa uống hết.

Hắn ra lệnh, ánh mắt điểm điểm.

- Uống hết, một chút cũng không được chừa lại

Ý Ý biu môi, hai má phình ra, không biết là xấu hổ, hay là tức giận, dù sao đi nữa, hồi tưởng một chút liền cảm thấy sợ hãi, cô sao có gan lớn như vậy, dám cùng hắn vui đùa.

Cô nghiêng người ngồi, tránh đi tầm mắt hắn, một hơi đem sữa uống hết, xong trực tiếp lấy tay lau miệng, rồi lại cảm thấy bẩn, liền lấy khăn tay xoa xoa.

Nam Cảnh Thâm cầm lấy khăn tay, nhẹ nhàng ấn ấn ở miệng cô, đôi môi vừa được làm ẩm bởi sữa nên ần hồng lên, mập mập mê người, ánh mắt hắn sâu đi một chút.

Tiếp đó, mặt không chút thay đổi đem khăn tay bỏ vào thùng rác.

- Tôi đi công ty, muốn đi cùng không?

- Vẫn là thôi đi, nơi này có trạm xe, tôi sẽ đến sau.

Đùa gì thế.

Cô và phó tổng giám đốc cùng xuất hiện trong công ty, hoặc đi xuống từ xe của hắn, cảnh này bị đồng nghiệp nhìn thấy, không cần phải công tác ở đó nữa.

Nam Cảnh Thâm cầm chìa khóa xe, khớp xương tay cong lên, gõ lên mặt bàn.

- Tôi đi trước, ăn xong nhớ rửa sạch chén bát, phần còn dư lại thì đồ đi, rác thì đem xuống lầu.

..... Đem cô thành bảo mẫu sao.

Ý Ý ở trong lòng oán thầm, cũng chỉ dám ở trong lòng có ý kiến, ngoài miệng không dám nói ra, cô cố ý cúi đầu, chuyên tâm ăn cháo, nửa bên mặt giấu ở trong bát, mắt không có nhìn loạn, rồi lại kìm lòng không đậu dùng khúc mắt nhìn hướng cửa.

Tiếng đóng cửa vang lên, cô mới cảm thấy thoải mái chút.

Không lưu lại lâu, Ý Ý theo lời hắn nói thu thập sạch sẽ, đi xuống lầu tìm trạm xe, lúc đến công ty thời, so với hắn chậm bốn mươi phút.

.....

Sau ngày hôm đó, mọi thứ đã trở lại đúng hướng, giống như không có gì xảy ra, ở công ty, cũng không có gì xảy ra cả.

Sau đó, Ý Ý cố ý ở trên mạng kiểm tra nhãn hiệu quần áo mà Nam Cảnh Thâm đã mua cho cô, giá cả đắt kinh khủng. Nếu dựa trên mức lương hiện tại của mình, cô phải không ăn uống gì trong năm sáu năm mới mua được một bộ.

Nhưng hắn nói hắn đã gửi nó, và không hề đề cập đến tiền bạc. Có lẽ với hắn điều đó là bình thường, nhưng Ý Ý cảm thấy nên trả lại hắn, cộng với chiếc khăn tay trước đây đã bị cô ném vào thùng rác.

Còn có cái ô kia nữa.

Mỗi ngày lúc ra cửa, cái ô để trước cửa, mỗi lần nhìn, không tránh khỏi nghĩ tới khuôn mặt Nam Cảnh Thâm.

Đây là của hắn, cũng không phù hợp khi ở bên cô.

Hơn nữa, cái ô này được đặc chế riêng, giá cả hơn mười vạn, cô cảm thấy vật này nên trả lại cho nguyên chủ.

Đợi đến giữa trưa nghỉ ngơi, tất cả mọi người đi ăn cơm trưa, Ý Ý mới đem cái ô ra, đi thang máy chuyên dụng lên tầng chỗ dành cho phó tổng tài, nhưng hướng không phải là về phía văn phòng phó tổng, mà là trợ lý bên cạnh.

Cô mới ở cửa, vừa vặn thấy Cố Diễn đi ra.

Cố Diễn nhìn thấy cô, có chút ngoài ý muốn, thiếu chút nữa kêu ra một tiếng phu nhân, may mắn đúng lúc tỉnh táo lại, bày ra nụ cười nghiệp vụ.

- Cô tới tìm tôi à?

- Vâng, có chút việc nghĩ muốn phiền anh.

Ý Ý đem ô đưa qua đi, Cố Diễm thiếu chút nữa đưa tay lấy qua, mắt liếc thấy logo trên ô, cảm thấy khiếp sợ, âm thầm cảm thấy may mắn mình do dự một chút.

Hắn làm bộ không biết.

- Nói đi.

- Cái này là của phó tổng Nam Cảnh Thâm.

Ý Ý đưa tay ra phía trước, cố ý đưa cho hắn.

- Ngài ấy khẳng định bề bộn nhiều việc, tôi không muốn quấy rầy anh ấy, phiền anh giúp tôi đem cái ô này trả lại cho anh ấy.

Cố Diễm cười cười, lấy lại cái ô.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Ô của Tứ gia, cô tự mình đi trả còn hơn

Những thứ gì đó của Tứ gia không bao giờ được mượn, hẳn cho Tiêu Ý Ý mượn, cô phải tự mình đem trả lại, nếu Cố Diễm lúc này nhận, ngược lại làm phiền Tứ gia, qua đó không biết sẽ bị thu thập như thế nào.

Cố Diễm nghĩ nghĩ, lực lời nói ra:

- Tiêu tiểu thư, nếu ô là cho cô mượn, cô tự mình đi thì hay hơn, cũng thể hiện thành ý của cô, lại nói, Nam tổng luôn ở trong công ty, cô nhờ tôi đưa lại, không khỏi có chút xa lạ, cô cảm thấy sao?

Lời nói của Cố Diễm không lệch khỏi lẽ thường, ấn tượng của Ý Ý đối Nam Cảnh Thâm, cảm thấy hắn thực xoi mói, nếu cô thật sự tìm người chuyển đồ giùm, không chừng hắn lại thấy cô hẹp hòi.

Nghĩ vậy, cô liền có chút do dự, cũng bắt giác muốn lấy lại ô.

Cố Diễm nhìn ra cô dao động, sợ cô hối hận, nhân tiện đẩy ô trả lại cho cô.

- Cô có biết Đinh Ích Hiền không?

- A?

- Một nhà hàng, rất dễ tìm, hôm nay giữa trưa Nam tổng có tiệc ở đó, cô đến tìm ngài ấy.

- Cái đó thì ngại lắm, hay tôi đợi trong công ty thì hay hơn?

Cố Diễm nhướn mày nhìn Ý Ý, cười ẩn ý.

- Buổi chiều Nam tổng sẽ không quay về công ty, hành trình hôm nay rất dày, chờ xong, cũng đã buổi tối mười giờ, chỉ có giữa trưa mới có thời gian.

- Kìa.....

- Tôi cho cô gọi điện thoại cho Nam tổng, được không?

-

Ý Ý thiếu chút nữa đồng ý, cô lấy di động nhấn số của Nam Cảnh Thâm, nghĩ lại, lời của trợ lý nếu ở trước mặt hẳn nói ra, không khỏi xấu hổ, thậm chí cảm thấy được cô có ý đồ.

Cô mím môi, gật đầu.

- Được chứ?

Cố Diễm viết dãy số trên giấy, đưa vội cho cô.

- Đây là dãy số tư nhân của Nam tổng, cô gọi cho anh ấy số này.

Ý Ý vừa nhìn thấy, nhìn có chút quen mắt, không phải là dãy số lúc trước gọi cho hắn sao.

Vừa nghe là dãy số tư nhân, trong lòng nhất thời ngửi vị tạp trần, cảm thấy có gì đó hơi lạ.

Cô nắm lấy tờ giấy trong tay, nhúu mày, mới phát giác mình đã trở lại bộ phận quảng cáo, văn phòng thừa thớt đã trở lại vài người, cô chưa tiến vào, trong lòng cảm thấy có gì đó thúc đẩy, do dự nửa ngày, vẫn lấy điện thoại ra.

Ý Ý cả kinh, kích động liếc nhìn bốn phía, cuối cùng đi vào thang máy, ma xui quỷ khiến, nhấn lầu một.

Cô bấm dãy số, tín hiệu bị chặn hai mươi mấy giây, trong lúc đó có người tiến vào, tín hiệu khôi phục, bên lở tai âm thanh đô đô.

- Ý Ý?

Giọng nói trầm thấp, rì rầm của Nam Cảnh Thâm vang lên ở bên tai.

Tay cô để trước ngực thất lại.

Cô nói nhanh:

- Tôi đến trả lại anh cái ô.....

Đầu bên kia điện thoại không có thanh âm, ngay cả tiếng hít thở cũng không có, cô ngửa đầu nhìn thoáng qua dây số trên bảng điện tử, phỏng chừng lại không tín hiệu.

Đang chuẩn bị cúp, người đã theo thang máy đi ra, tai cô đột nhiên vang lên tiếng hít thở rất nhẹ.

Cô nhảy bèn, một chút liền bắt được.

- Anh còn ở đó không.....

- Tìm tôi có chuyện gì?

Ý Ý ngập ngừng.

- Kỳ thật cũng không có gì, muốn hỏi một chút giữa trưa anh có thời gian không, thật sự không có chuyện gì, nếu anh không có thời gian mấy lời này, anh hãy quên đi.

- Giữa trưa có bữa tiệc, em có thể đến.

Hắn ôn hòa nói, ần ần có thể nghe được tiếng gầy da của hắn vang lên.

- Cùng người trong nhà ăn một bữa cơm, em lại đây.

Cô vội vàng xua tay, bỗng nhiên phản ứng hắn không có nhìn thấy, vội mở miệng nói:

- Tôi không thể.

- Đình Ích Hiền, đánh xe lại đây.

Hắn đột nhiên dừng lại, nhìn vào điện thoại một lát. Khi hắn nói chuyện, âm thanh rất xa:

- Tôi hiện tại có điện thoại, cứ như thế đi.

Cô chưa kịp nói gì, bên kia đã cúp điện thoại.

Ý Ý đâm lao phải theo lao, vốn là phân vân có nên đi một chuyến hay không, cô cũng không biết mình nghĩ như thế nào, gọi điện thoại cho chính chủ, hiện tại địa điểm đã hẹn xong.

Cô nhìn thời gian, cách thời gian đi làm còn một giờ, còn cái ô mà thôi, hắn là có thể, chỉ cần trên đường không có kẹt xe, chính là cô thật sự không biết đường đến Đình Ích Hiền, vạn nhất lái xe cũng không biết, dựa vào chỉ đường cũng không đáng tin, vành đai Hải Thành đường cái có rất nhiều chỗ ba tầng, dễ dàng đi thông qua.

Đang lo không biết làm sao bây giờ, một chiếc xe thể thao màu trắng bạch dừng lại trước mặt cô.

- Tiểu quái quái, muốn đi đâu à?

Âm thanh cà lờ phát phơ truyền đến.

Ý Ý nhìn lên, liền nhìn thấy cánh tay để tại cửa sổ xe, tay kia để ở tay lái.

Là Phó Dật Bạch.

Hắn nhún còi đem xe đỗ ở cửa công ty, dương đôi mắt hoa đào, cười cười nhìn cô.

- Đi đâu a, tôi đưa cô đi.

Phó Dật Bạch lại đây đưa thuốc cho Nam Cảnh Thâm, không biết Nam Cảnh Thâm làm gì mà trong lòng bàn tay bị rách do rì sắt, bây giờ tốt hơn nhiều rồi, hắn tới đưa thuốc trừ sọc, thuận tiện một đi gặp Nam Tam ca.

Ai biết Nam Cảnh Thâm lại đi rồi.

Hắn mới vừa đem xe ra, thật xa liền nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé đứng ở cửa, hắn từ trước đến nay đối với hình dáng phụ nữ, liếc mắt một cái liền nhận ra là cô.

Ý Ý cầm ô đen, trên người mặc áo tay ngắn cùng quần bò bảy phân, dáng người không béo cũng không gầy, hơn nữa cách trang điểm này, lộ ra vẻ non nớt trên mặt, nếu đứng ở cổng trường, tuyệt đối người ta chỉ nghĩ cô mới chỉ là sinh viên năm nhất.

- Chúng ta có thể không tiện đường a.

- Không có việc gì, đưa đến chỗ cô cần, không tiện đường cũng phải thuận a.

Cô rũ mắt, thanh âm cứng ngắt.

- Tôi đi Đình Ích Hiền.

- Nay, tôi cũng đi nơi đó.

Ánh mắt Phó Dật Bạch dừng ở cái ô trong tay Ý Ý, tròng lớn mắt, lúc lấy cái ô kia, là hần đi lấy, thêm đã lâu, cũng chưa bao giờ có thể từ chỗ lão Tứ lấy được, hần từ trước đến nay không thích người ngoài dùng đồ của mình, đột nhiên vừa thấy Ý Ý cầm trong tay, cả kinh cầm muốn rút xuống.

Không chút suy nghĩ, đẩy ra cửa xe đi xuống, đầu co rúm lại, cười hề hề giống như là kẻ trộm.

- Tôi đã nói được mà, cô đi tìm lão Tứ, tôi cũng vậy, vừa tiện đường, hôm nay không cho tôi đưa cô, tôi cũng không làm.

Ý Ý nghe có chút mê mang, nhưng Phó Dật Bạch trêu cô, cô nghe hiểu, da mặt mồng bên tai nóng lên, cứng ngắc đem ô ra phía trước.

Tận lực bảo trì trấn định mở miệng.

- Anh đã là đi tìm anh ấy, vậy xin anh giúp tôi chuyển cái này cho anh ấy, tôi sẽ không đi.

- Kia cũng không thỏa.

Phó Dật Bạch đi ra phía sau cô, đã đẩy cô về phía xe, mở cửa xe, hần xấu xa dùng cơ thể chặn cửa, đem cô giam ở bên trong cánh cửa.

- Lão Tứ cho cô mượn đồ, phải là cô đi trả, loại sự tình này nhờ không được, tôi nói đúng không, tiểu quai quai.

Ý Ý nhất thời yên lặng.

Cô sao lại thấy Phó Dật Bạch có gì đó không đúng.

Vì thế, liền ngồi lên xe hần, hướng tới nhà ăn Nam Cảnh Thâm đến.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thuốc lá của tôi rất coi

Nam Cảnh Thâm cúp điện thoại Ý Ý, tiếp điện thoại của Nam Căn Ngôn.

- Tam ca.

- Tôi rồi?

- Vừa tới cửa.

Hần đẩy cửa, chuông gió trên phía trên cửa rung động, hần hồi phòng, tiếp tân dẫn hần lên lầu.

- Trước dừng lên, giúp tôi mua bao thuốc lá.

- Ngài không phải có sao?

- Thuốc lá của tôi rất khó coi.

Nam Căn Ngôn cười khẽ một tiếng.

- Bạch lão ở trong này, tôi lấy ra không tiện.

Bước chân trước mắt đột nhiên dừng lại một chút.

Người đàn ông tòa khí sắc bén, cả người thân nhiên trong khoảnh khắc bị bao phủ một tầng hàn ý, ánh sáng ngọn đèn trên đỉnh đầu khuếch tán về thâm thúy trên khuôn mặt.

Không có dừng quá một giây, hần nhú mày, mở miệng:

- Đã biết, ngài muốn hiệu nào?

- Cậu xem rồi mua, thuốc lá cậu so với tôi thì lành nghề hơn.

- Xin chờ vài phút.

Cúp điện thoại, Nam Cảnh Thâm hướng nhà ăn ngoại đi, không đến cửa hàng hút thuốc, mà là trở lại trên xe, đem túi tiền trong quần lấy ra, khóa tiền ngăn kéo, nhân tiện cầm một gói thuốc lá.

Một lần nữa vào nhà hàng, hần vừa đi vừa gỡ bao thuốc, đẩy cửa phòng, thuận tay đóng cửa, rút điếu thuốc kẹp giữa ngón trỏ cùng ngón giữa, hần mang theo tươi cười cùng khí chất cao quý, đưa thuốc lá cho Nam Căn Ngôn, sau đó ngồi một bên chào hỏi Bạch lão đang ngồi.

- Không biết ngài đã đến, tôi không có xì gà, chỉ có thuốc lá, ủy khuất ngài chấp nhận một chút.

- Xem cậu nói gì kia, nghĩ chú Bạch là người xoi mói.

Bạch lão tiếp điếu thuốc, Nam Căn Ngôn đưa cho ông ta, ông ta lấy ra que diêm đốt thuốc lá.

- Ông nội, các người chỉ biết hút thuốc, một chút cũng không lo lắng lo lắng con!

- Bạch Sanh Nhi an vị ở bên cạnh ông ta, kéo cánh tay làm nũng.

Bạch lão nghiêng đầu phì khói thuốc, lại quay đầu lại, cười tùm tùm nói:

- Con nói thực đi, hôm nay kéo ông tới đây ăn cơm trưa, nói cái gì khai trương đến nếm thử chút hương vị, kỳ thật trong lòng chính là nghĩ Tứ tiểu tử Nam gia này đi?

- Ông nội, ngài cười con.....

Bạch Sanh Nhi xấu hổ rỏ mắt xuống, rồi lại nhịn không được nhìn Nam Cảnh Thâm.

Hắn mặc tây trang sang quý, thân mình thon dài dựa vào lưng ghế, hai chân bắt chéo, hắn đang hút thuốc, đèn thủy tinh treo trên trần nhà chiếu xuống ánh sáng, lờ mờ trong khói thuốc nhìn thấy rõ góc cạnh sùnn mặt, càng phát ra vẻ bí hiểm.

Bạch lão chú ý tới ánh mắt của cô ta, cười ha ha.

- Ta đem con làm hư rồi, hai anh em các người thật vất vả gặp một lần mặt, còn gặp phải hai người ngoài chúng tôi, thật ngượng quá.

- Bạch lão nói quá lời.

Nam Cảnh Thâm nâng lên ấm trà, rót cho Bạch lão nửa chén nước trà xanh.

- Bình thường thỉnh ngài đều thỉnh không đến, có thể cùng ngài ăn cơm, là vinh hạnh của chúng tôi.

- Xa lạ a.

Bạch lão già vờ tức giận.

Ngón tay ông ta nhẹ nhàng chà nhẹ miệng chén, bung lên hộp một ngụm, ha hả cười nói:

- Lại nói, ta lâu rồi không cùng ba các người ăn cơm, ông ấy gần đây có khỏe không?

- Còn có thể, lão gia từ cả ngày tinh thần no đủ, mỗi ngày thức giục Tam ca sinh đứa thứ hai.

- Hắn đời này xem như viên mãn, vợ con đều có, làm sao giống lão già này, gần đất xa trời, trong nhà cũng chỉ có ta cùng Sanh Nhi, còn có mẹ của con bé, không giống như nhà các cậu nhiều đàn ông, ba trai một nữ, đó là tốt, đáng tiếc, ta không có phúc có đứa con như các cậu, cũng chỉ hy vọng Sanh Nhi ngày sau có thể tìm được đàn ông như các cậu làm cháu rể, ta đã thỏa mãn.

Bạch lão nói lời này, ai cũng biết nói Nam gia có ba đứa con, duy chỉ có Nam Cảnh Thâm là còn chưa kết hôn, truyền thông bắt quái đã sớm đem chuyện Nam Cảnh Thâm cùng Bạch Sanh Nhi gây xôn xao dư luận, đương sự lại chưa từng trả lời, thật giả lẫn lộn, ngược lại càng thêm kích thích mọi người quan tâm, đối cảm tình của hai người đương nhiên là tăng cao độ chú ý.

- Bạch lão khách khí, có thể có được ưu ái của ngài, là vinh hạnh của tôi.

Nam Cảnh Thâm hơi hơi vuốt cằm, cách xưng hô dày, Bạch Sanh Nhi si mê nhìn hắn.

Cô quả thực yêu thầm người đàn ông này.

Bạch lão cười gượng hai tiếng.

- Đó là tốt nhất.

Ông ta nhấp một ngụm trà, mắt trầm xuống, ông ta nhanh trí cả đời, thế nhưng nhìn không thấu tiểu bối này, người đàn ông trẻ tuổi sơ lãnh, hiển nhiên trong lời nói không phải thân thiện vậy.

- Ta nhà, đúng là nói mê sảng, ông lão này, nói nhiều quá, các cậu cũng đừng để ý.

- Ông nói gì thế.

Nam Cảnh Ngôn khẽ cười nói:

- Ngài là trưởng bối của chúng tôi, khẳng cùng chúng tôi nhiều lời nói tự nhiên là hảo, rất nhiều chuyện còn cần ngài chỉ điểm.

Mắt Bạch lão sâu lại, ha ha cười ra hai tiếng:

- Nếu nói chỉ điểm thôi, dù sao chúng ta đều là người trên thương trường, chỉ điểm ngài, tôi cũng không dám, ngài chính là thị trường a.

Chuyện vừa chuyển, Bạch lão nhìn như tùy ý hỏi:

- Nghe nói cậu đi công tác non nửa tháng, là bị chuyện gì à?

Lời vừa nói ra, Nam Cảnh Thâm đang hút thuốc, con người bắn ra tia nguy hiểm.

Tay còn lại để trên đùi siết chặt, cơ thể có chút căng cứng.

Nam Cảnh Ngôn hiển nhiên phải trấn định nhiều lắm, khóe môi cong lên, xem thường nói:

- Việc nhỏ, đã giải quyết.

Ngụ ý, cũng không tính toán nhiều lời.

Huống hồ bữa tiệc hôm nay, không thích hợp nói đến chính trị, có vẻ bất đồng với thân phận của hắn.

Bạch lão không phải nghe không hiểu, ngưng ngưng cười cười, cũng dừng nói.

Trên bàn cơm, không khí căng thẳng, Bạch Sanh Nhi lại không cảm thấy, cô ta gấp một khối thịt bò, bỏ vào trong bát Nam Cảnh Thâm, dịu dàng nói:

- Tứ ca, anh nếm thử một chút hương vị thịt bò của họ.

.....

Ý Ý cùng Phó Dật Bạch tiến vào trong phòng ăn.

Nhiệt độ trong phòng thích hợp, Phó Dật Bạch vừa vào cửa liền cởi áo khoác, ồn ào đi vào, hiển nhiên không có ý xen vào chuyện của Ý Ý.

- Đây một đường lại đây khả phá hồng ta, các người như thế nào cũng không từ từ ta, chính mình trước hết ăn.

Phó Dật Bạch tự lấy mình cái chén, lúc này mới thấy trên bàn cơm có hơn hai người.

Sắc mặt hần cứng đờ, chợt nghe Nam Cảnh Ngôn khiển trách:

- Không quy không củ, trước chào mọi người.

Phó Dật Bạch kinh ngạc nửa giây, lập tức giờ lên vẻ mặt trong sáng ý cười.

- Xin lỗi, vừa rồi không chú ý, là Bạch lão, lão nhân gia ngài muốn tới, sao không nói trước một câu.

- Gặp mặt thôi mà, tôi chỉ đến ăn chút cơm, còn không thì là sao?

- Không sao, không sao.

Phó Dật Bạch vội vàng pha trò.

Tầm mắt Bạch lão nhìn về Ý Ý phía sau hần, neho mắt liếc nhìn một cái.

- Đây là bạn gái nhỏ của cậu sao?

- Tôi nào có phúc a, này tiểu quai quai đây là lão ——

- Cậu càng ngày càng làm càn!

Một giọng nam lãnh liệt vang lên, bí mật mang theo lửa giận bức người.

- Đem người mang đi.

Người đang nói, dĩ nhiên là Nam Cảnh Thâm.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 70: Mất mặt xấu hổ

Ý Ý ngẩng đầu, đột nhiên bắt gặp con người thâm thúy, nhìn cô không đến một giây, lại cô hô hấp cứng lại.

Nam Cảnh Thâm dựa lưng vào ghế, vai rộng nghiêng về một bên, ánh sáng hắt lên cái áo sơ mi được ủi phẳng một màu vàng óng ánh, càng phát ra vẻ lãnh đạm xa cách.

Mà góc độ hần nghiêng người, bên cạnh là Bạch Sanh Nhi vừa mới ngồi.

Hai người cứ chỉ vô cùng thân thiết, Bạch Sanh Nhi gấp đồ ăn cho hần, hần nhưng lại mở miệng ăn.

Câu nói vừa rồi kia, giống như chính là hần thuận miệng nói.

Phó Dật Bạch suýt nữa không có phản ứng lại, nụ cười trên mặt cũng thu lại.

- Nơi này đều không có người ngoài, lại bảo tôi mang ai đi đây?

Nam Cảnh Thâm hút thuốc, mặt hần ẩn ở trong làn khói, con người híp lại, lộ ra hờ hững bản trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc gì.

- Cậu không phải dẫn theo một người ngoài đến sao?

- Tôi mang ——

Phó Dật Bạch dừng nói, quay đầu mơ hồ nhìn Ý Ý, lại quay đầu lại, không nhìn xuống cười sặc ra tiếng.

- Cậu hay nói giỡn đầu đi, tiểu quai quai sao có thể xem là người ngoài.

Bạch Sanh Nhi mở to một đôi mắt thu thủy, ôn ôn nhu nghiêng đầu cười cười.

- Nói không chừng là bạn gái bác sĩ Phó, Tứ ca, anh đuổi người là không phúc hậu a.

Nam Cảnh Thâm liếc nhìn cô, tay thon dài với khớp xương rõ ràng lại trắng nõn ở trên mu bàn tay cô ta vỗ nhẹ một chút, ý bảo cô lấy cái gạt tàn cách đó không xa.

Bạch Sanh Nhi lập tức hiểu ý, đem gạt tàn lấy lại đặt trước mặt hắn, nhìn hắn thâm tình chân thành.

Nam Cảnh Thâm dụi thuốc, mắt cũng không nâng.

- Tôi gọi cậu tới, là tới gặp Tam ca, tự nhiên có việc muốn nói, hiện tại lại có Bạch lão ở đây, cậu lại đem phụ nữ không mình bạch tới đây, còn cần tôi đặc biệt nhắc nhở cậu nên như thế nào lúc còn nhỏ sao?

Phó Dật Bạch thờ phào nhẹ nhõm, di chuyển chiếc ghế bên cạnh Nam Cảnh Thâm, đập lên nó, nhìn xuống người đàn ông, hừ nói:

- Người phụ nữ của tôi, tôi yêu, mang cô ấy đến đây, cậu quản sao!

Nam Cảnh Thâm nghiêm túc nói:

- Kìa cũng đừng đưa đến nơi này, mặt mặt xấu hổ!

- Cậu!

Phó Dật Bạch tức giận đến thủ đầu.

Bạch lão nhìn nhìn, hai mắt mị rả ý cười, các nếp nhăn ở cuối mắt khiến khuôn mặt ông ta trông rất hiền lành.

- Sao lại âm ỉ như vậy, đều hạ hỏa đi, không phải là ăn một chút cơm thôi sao.

Phó Dật Bạch cầm lấy chén cơm rơi xuống, cuối cùng đặt thật mạnh lên bàn.

- Cơm hôm nay, tôi không ăn!

Hắn đi tới cửa, bắt lấy tay Ý Ý.

- Đi, tôi mang cô đi ăn, ai mẹ nó hiếm lạ ở đây!

Ý Ý không nhúc nhích.

Phó Dật Bạch lại túm một lần, khí lực cũng không lớn, cô vẫn là không chút sứt mẻ, ngực hắn lộ bộ phận trầm xuống, một cổ dự cảm bất hảo.....

- Tôi nghĩ các người hiểu lầm, tôi không phải đến đây ăn cơm, cái ô này là của Nam tổng, cảm ơn ngài lần trước cho tôi mượn.

Ý Ý khách khí nói, quả thực là khách khí không thể khách khí hơn, ai đều có thể nghe được, trong giọng nói rõ ràng mang theo tức giận.

Cô đem ô đặt ở cửa, nghiêng mặt, ngọn đèn chiếu vào mặt hắn, làn da trắng nõn như trứng bóc vỏ, khuôn mặt tinh xảo khéo léo cực lực ẩn giấu cảm xúc, đôi mắt lại ẩn ẩn phiếm hồng.

- Quý khách.

Cô cứng rắn nói xong, đi ra khỏi phòng bao.

Phó Dật Bạch đi theo phía sau cô.

- Tôi đưa cô trở về.

- Không được, tôi tự bắt xe đi là được rồi.

- Tôi chở cô, chỗ này bắt xe không tốt.

Ý Ý đang vội vã đi phía trước, cô nói nhanh một hơi.

- Thật sự không cần, tôi cùng bác sĩ Phó vốn không quen.

Biểu tình trên mặt cô, vừa ủy khuất vừa phẫn nộ, mắt đỏ đó, giống như nháy mắt sẽ chảy nước mắt, lúc mở miệng nói chuyện, cánh môi nhỏ run lên.

Phó Dật Bạch không tự giác nuốt nước miếng, không biết phải làm sao, tự hỏi nên như thế nào, lúc mở miệng, Ý Ý đã muốn đi rồi, cước bộ rất nhanh, hơn nữa còn rất kiên định.

Hắn kiên trì tiến lên.

- Việc ngày hôm nay, trách tôi, đừng trách lão Tứ, cậu ta làm như vậy là có nguyên nhân, chẳng qua nếu tôi giải thích cho cô, có thể cô cũng không hiểu được, cô hãy nhớ kỹ, cậu ta không phải nhằm vào cô.

Ý Ý khịt khịt.

- Anh ta mắng tôi.

- Tuyệt đối không phải đang mắng cô, tôi cam đoan, đó là mắng tôi đấy.

Giải thích hoang đường như vậy, ngay cả chính hắn cũng không tin.

Một hắn bình thường ở trước mặt phụ nữ mồm miệng, lời ngon tiếng ngọt trước đó, cổ tình cô gái nhỏ này thì không có cách nào.

- Cô xem a, lão Tứ như vậy thương cô như vậy, cậu ta sao có thể chửi cô đúng không nào.

Ý Ý không nghe hẳn, ngăn lại một chiếc xe taxi, vừa mới mở cửa xe, đã bị Phó Dật Bạch mạnh mẽ đóng lại, không khống chế cảm xúc, há miệng rống lái xe:

- Không cần anh, anh lái xe đi đi!

Lái xe bị hấn dọa, mắng câu bệnh thần kinh rồi lái xe đi mất.

Lúc sau, Ý Ý lại đón một chiếc xe, hẳn liền chống đỡ, mắt thấy giờ đi làm còn có nửa giờ, nếu không trở về thì sẽ bỏ bê công việc, cô sốt ruột, cuối cùng không tránh được tính xấu của Phó Dật Bạch, vẫn là ngồi xe hẳn.

.....

Lúc này, không khí trong phòng bao có chút quý dị.

Nam Cảnh Thâm bình tĩnh, độ mạnh yếu hút thuốc rõ ràng lớn hơn một chút.

Bạch Sanh Nhi ở một bên nhìn hẳn, cặp mắt xinh đẹp dần dần sinh ra chút hoài nghi.

Người phụ nữ vừa rồi, hiển nhiên thân phận không đơn giản, nếu không sao lại ảnh hưởng đến tâm tình Nam Cảnh Thâm, mặc dù hẳn không có biểu hiện ra ngoài, nhưng Bạch Sanh Nhi là phụ nữ, trực giác của phụ nữ, có đôi khi chuẩn đến dọa người.

Cô mở miệng muốn hỏi, lại bị người đá chân.

Quay đầu lại nhìn, Bạch lão híp mắt, ánh mắt ngăn lại cô.

- Ta vừa rồi có mua hai hộp trà, một hộp cho ba các cậu, cậu ta cũng là một người thích trà a.

Nam Cảnh Ngôn đứng dậy, thân thủ tiếp nhận.

- Tôi đây liền thay cha tôi nhận, cảm ơn Bạch lão.

- Ai nha, cảm tạ cái gì, cũng không phải cái gì.

Bạch lão ha hả cười nói, uống trà khi, ánh mắt cố ý hướng Nam Cảnh Thâm liếc một cái.

Buổi chiều hôm đó, Ý Ý đem chính mình chôn trong đồng văn kiện, đến tám giờ tối, văn phòng không còn người, cô mới tắt đèn rồi đi.

Phó Dật Bạch vẫn chờ ở trong xe, vừa thấy cô đi ra từ cửa công ty, lập tức chân nhấn ga, đem xe chạy đến trước mặt cô.

- Tiểu quái quái, lên xe, tôi đưa cô về nhà.

Ý Ý kinh ngạc.

- Anh ở chỗ này chờ này giờ sao?

- Nói vậy, tôi rõ ràng là đi ngang qua.

Đi ngang qua sao, hẳn làm việc ở bệnh viện, cùng chỗ Hoa Thụy rõ ràng là hai hướng ngược nhau.

Ý Ý cũng không dám chọc lời nói của hẳn, lên xe hẳn.

Về nhà, cô ngồi một mình ở bàn cơm ăn cơm tối, ăn mấy miếng liền cảm thấy không có hương vị, dạn dò một tiếng không cần bữa ăn khuya, sau đó lên lầu.

Đêm khuya.

Một chiếc Maybach màu đen, chậm rãi dừng ở ngoài biệt thự, của xe hạ xuống, người đàn ông điều chỉnh lưng ghế, ngửa đầu nhìn cửa sổ lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Uy hiếp

Nam Cảnh Thâm cời áo khoác cùng cà- vạt, trên người mặc áo somi tay ngắn, ánh đèn đường chiếu xuống ánh sáng vàng nhạt, một đầu ngón tay kẹp điều thuốc, cái bật lửa toát ra ngọn lửa màu lam chiếu vào một bên khuôn mặt tuần tú, nhìn không ra tức giận hay vui mừng.

Điều thuốc hút được một nửa, điện thoại di động reo lên.

Hắn liếc mắt nhìn một cái rồi tiếp.

- Cô ấy đang làm gì?

Hồ bá tự nhiên biết hẳn đang hỏi ai.

- Phu nhân ăn qua cơm chiều rồi về phòng, vẫn không có đi ra, Tiểu Quý đi mang bữa khuya, cô ấy cũng không mở cửa, nói là không muốn ăn uống.

- Cô ấy buổi tối ăn cái gì?

- Đồ ăn Trung Quốc, sáng nay lúc phu nhân đi nói muốn ăn món rang, có rang một chút thịt cho cô ấy, còn có hai đĩa rau xanh, bắt quá phu nhân cũng chưa động, tôi hỏi qua, cũng không phải bụng không thoải mái.

- Ân, đã biết.

Nam Cảnh Thâm ngẩng đầu nhìn cửa sổ bị rèm che một nửa.

- Cô ấy bình thường thích ăn cái gì?

- Thích ăn tôm, thịt bò cũng thích, còn có.....

- Tôi nói chính là đồ ăn vặt mà ông tịch thu của cô ấy, cô ấy thích cái gì.

Hồ bá cũng chưa nói xong, đã bị Nam Cảnh Thâm đánh gãy.

Vừa nói như vậy, Hồ bá đã hiểu, khó trách phu nhân tâm tình không tốt, lúc về phòng, hốc mắt đều đỏ.

Hồ bá nói vài loại đồ ăn vặt, mấy thứ này đối với Nam Cảnh Thâm mà nói quả thực chưa từng nghe thấy, nhưng cũng bình tĩnh nghe hết, hần hút một ngụm, coi như có tiết chế, ngũ quan cương nghị được vắng sáng làm nổi bật khác sâu.

- Ông đi mua cho cô ấy một ít, số lượng đừng quá nhiều, cho cô ấy ăn thoải mái.

-

Mấy thứ này đều bị Tứ gia chỉ điểm là rác rưởi, từ trước đến nay nghiêm cấm phu nhân dùng, đột nhiên nghe hần nói, ngược lại làm Hồ bá lắp bắp kinh hãi.

- Sáng sớm tôi sẽ đi mua, yên tâm đi.

- Ân.

Nam Cảnh Thâm trầm ngâm lên tiếng, cúp điện thoại, lại đốt tiếp điều thuốc rồi mới lái xe rời đi.

Hần chạy, ánh đèn chỗ cửa sổ vẫn còn sáng.

Ý Ý ghé vào trên giường, nghiêng mặt, nửa khuôn mặt vùi vào gối, cô cố gắng khắc chế mình, lại vẫn cảm thấy muốn khóc, muốn rót nước mắt cũng không được, thu cũng thu không quay về, cô cảm thấy rầu rĩ trong lồng ngực, vẫn đè ép, vẫn đè ép, cũng sắp nổ mạnh.

Cô phi thường để ý, Nam Cảnh Thâm nói cô mất mặt xấu hổ, còn có hần thân mật với Bạch Sanh Nhi, ai nhìn cũng sẽ nghĩ bọn họ là một đôi tình lữ, hình ảnh đó, cùng lời nói đã thương người, tới tới lui lui ở trong đầu.

Ý Ý cảm thấy để ý một người đàn ông xa lạ, rất không có đạo đức, cô chính là không chế không được.

Người đàn ông này, trừ bỏ làm cho người ta mê hoặc từ vẻ bề ngoài, còn có khí chất như thuốc phiện, người mà bị lây dính không thể thoát ra được.

Rõ ràng không nên, nhưng mà cứ để ý, như vậy..... Ghen.

Cô nên làm cái gì bây giờ, làm thế nào mới tốt.

.....

Nam Cảnh Thâm đem xe tiến vào ga ra biệt thự Nam gia, cánh tay treo áo khoác, chân dài nhanh chóng bước vào trong nhà.

Lúc này, đêm đã khuya.

Trong nhà người nên ngủ đã ngủ, hần trực tiếp lên lầu hai, đẩy ra cửa thư phòng.

Ánh sáng không quá mạnh, Nam Cảnh Thâm ngồi ở trước máy tính, nghe thấy tiếng đẩy cửa, ngẩng đầu nhìn một cái, động tác đánh máy không có dừng lại,

- Đến đây.

Hần sớm biết Nam Cảnh Thâm sẽ đến, khi người đi đến trước mặt, hần ngừng tay, thân mình dựa vào ghế, ngửa đầu nhìn vẻ mặt xanh mét của người đàn ông.

- Lúc ăn cơm, cảm xúc của chú có chút không khống chế được, đã sớm nói qua với chú, không được chạm qua phụ nữ.

Hần nhăn mày, khuôn mặt lạnh lùng có nhiều nét tương tự Nam Cảnh Thâm, mang theo khí chất cao quý.

Nam Cảnh Thâm hai lời chưa nói, từ tây trang lấy ra xấp tư liệu, ném lên mặt bàn.

- Đây là mấy thứ anh muốn.

Nam Cảnh Thâm tiếp nhận, mở ra, còn chưa có xem, tựa hồ cảm thấy cái gì, hần ngẩng đầu, hỏi:

- Cô gái hôm nay, thật là người phụ nữ của chú?

- Nói nhảm cái gì, muốn cái gì tôi sẽ đưa cho anh, đem tiến trình đẩy nhanh một chút.

Nam Cảnh Thâm ngồi xuống, con mắt lạnh lùng quét qua cửa sổ, thoáng nhìn chính là diêm vương mặt lạnh, hần hít vào hơi lạnh, lấy ra điều thuốc.

Lúc sắp đốt điều thuốc, cái bật lửa bị cướp đi.

- Nơi này không phải là nơi hút thuốc, đem văn kiện của tôi đốt mất, chú bồi không nổi đâu.

- Đưa cho tôi, lão tử tức giận, đem phòng thị trường của anh cũng đốt hết!

Nam Cẩn Ngón nhìn hấn, cười rộ lên.

- Khăn trương như vậy?

Nam Cảnh Thâm nhấp môi, sắc mặt có chút căng cứng, ngực hấn kịch liệt phập phồng trong chốc lát, chờ bình tĩnh lại, là bộ dáng thần nhiên, từ trên mặt hấn căn bản nhìn không ra dấu vết tức giận.

Ánh mắt Nam Cẩn Ngón cũng không có dừng lại quá lâu ở trên mặt hấn, lúc này đem văn kiện Nam Cảnh Thâm giao cho hấn giờ đến tờ cuối cùng, hấn nhíu mi, đôi mắt dần xuống thấp, xen lẫn những con sóng bão táp.

- Lá gan ông ta đã lớn đến như thế này?

Nam Cảnh Thâm hừ lạnh:

- Không chỉ có như vậy, bằng chứng mới sẽ được gửi vào sáng mai.

- Còn có cái gì?

- Tôi không quan tâm, tôi chỉ hỏi anh thời gian chính xác, tính khi nào thì động thủ?

Nam Cẩn Ngón trầm hô một hơi, lặng im, một cái chớp mắt sau, đột nhiên nói:

- Cho tôi một liều thuốc?

Nam Cảnh Thâm lạnh lùng nói.

- Không sợ lửa đem một phòng văn kiện chính trị của anh đốt rụi à?

- Nói nhiều như vậy, bảo chú cho thì cứ đưa đi.

Nam Cảnh Thâm đem liều thuốc vứt cho hấn, hai ngón tay giữa kẹp liều thuốc, dùng một tay bạc lửa châm liều rồi đem cái bật lửa ném cho Nam Cẩn Ngón.

Cần hai phút sau, hai người đàn ông trầm mặc hút thuốc.

Đập mẩu thuốc lá khi, Nam Cẩn Ngón dựa sâu vào sô pha, ngửa đầu từ từ nhắm hai mắt, xoang mũi thờ ra dòng khí, làn sương khói khuếch tán từ từ dâng lên.

Rồi sau đó, như là hạ quyết tâm.

- Nhanh, tôi sẽ thông báo cho chú khi chú bắt đầu động thủ.

Biết đáp án, Nam Cảnh Thâm cái gì cũng chưa nói, đi thẳng đến cửa, hấn thân cao chân dài, hai ba bước đi đến cửa, mắt thấy tay sắp chạm đến nắm cửa, phía sau bỗng vang lên tiếng người đàn ông.

- Cô gái hôm nay, chú che giấu tốt một chút.

Nam Cảnh Thâm nắm chặt tay nắm.

- Chuyện của tôi, không cần anh quản.

- Thứ mình thích thì giấu kỹ một chút, người đàn ông một khi có uy hiếp, làm chuyện gì cũng sẽ bó tay bó chân, đừng trách Tam ca không nhắc nhở cậu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Theo pháp luật, đã có thể ly hôn

Nam Cảnh Thâm muốn đi, nghe thấy những lời này, thành công cản hấn lại.

Hấn quay lại, dưới ngọn đèn màu ấm, con người hip lại lộ ra chút trêu tức.

- Tam ca đây là lấy thân phận người từng trải khuyên tôi sao?

Sắc mặt Nam Cẩn Ngón cứng đờ.

- Cũng không biết, nhiều năm như vậy, Tổ Tổ coi như không tính là điểm yếu của anh.

Nghe vậy, trán Nam Cẩn Ngón nổi gân xanh, hốc mắt hăm sâu, làm con người đen càng hiển sâu thẳm, một sự tức giận không rõ bộc phát lên, dần dần hiện lên trên khuôn mặt trầm tĩnh của hấn.

Hấn kéo đôi môi, cắn răng mở miệng:

- Tôi thấy tiểu tử cậu đang ngứa da!

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm không thay đổi, môi mỏng kéo lên, bình tĩnh ấn vào xương ngón tay.

- Vừa lúc, lòng tôi có chuyện buồn phiền, đi vận động một chút, tôi chờ anh.

- Hừ.

Nam Cảnh Ngôn a thanh cười.

- Hợp ý tôi.

Trời tờ mờ sáng, quân gia là người đầu tiên thức dậy, lúc đi ngang qua lầu hai hành lang cuối phòng, nghe thấy bên trong có tiếng ầu đã truyền đến, kinh ngạc nhảy dựng, bật người gõ cửa.

- Là ai ở bên trong?

Vừa mới hỏi xong, bỗng nhiên truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất, như là tiếng người bị ném xuống đất.

Quân gia lập tức đẩy cửa.

Quyền anh trên đài, hai cái người đàn ông tài trí nằm trên mặt đất ở vị trí ngược nhau, đều mở mắt thở phì phò, trên tay mang bao quyền anh, trên người lại không mang đồ phòng hộ, tây trang đơn giản, trên áo soni màu trắng, mồ hôi thấm ướt, dán trên người, theo hô hấp kịch liệt lên xuống.

Trận đánh có bao nhiêu kịch liệt a.

- Tam thiếu gia, Tứ thiếu gia, các người cả đêm luyện quyền a?

Nam Cảnh Thâm lắc đầu, tóc sau đầu đã sớm tán loạn, vài sợi dính ở trên trán, ướt đầy mồ hôi, hấn dùng lực, hít một hơi thật sâu, một giây theo đã đứng dậy.

- Đứng lên, trình độ của anh còn chưa đến lúc phải ngã xuống.

Nam Cảnh Ngôn ngồi dậy, một chân cong, tay đè trên đầu gối, tay còn lại lau mồ hôi trên trán.

- Lại đến.

Cắt lời sau hai giây, hai người đàn ông lại tái đầu.

- Đây..... Tam thiếu gia, Tứ thiếu gia, nếu không trước ăn sáng đã, các người nghỉ ngơi một chút, tôi đi phân phó người chuẩn bị cơm.

Quân gia vẫn duy trì khoảng cách an toàn, đứng ở dưới đài quyền anh, tà hữu khuyên nhủ, lại không có ai chịu nghe ông nói.

Bất đắc dĩ, đành phải trước đi xuống lầu nói một tiếng với phòng bếp.

Một giờ sau, quân gia lại một lần nữa lên lầu, thẳng đến phòng tập, hai cái người đàn ông tinh lực tràn đầy còn đang đánh túi bụi.

- Tam thiếu gia, Tứ thiếu gia.....

- Sao lại thế này?

Lúc này, cửa từ trong đây ra, Nam Vị Dương một thân tây trang giày da tiêu sái đi ra.

Quân gia trả lời chi tiết:

- Tam thiếu gia cùng Tứ thiếu gia ở bên trong đánh quyền, giống như đánh cả đêm.

Tiếng đánh nhau, cùng tiếng thở dốc ồ ồ rõ ràng truyền đến, Nam Vị Dương nhíu mày, vẻ mặt thấy nhưng không thể hờ hững.

- Không cần phải xen vào bọn họ, chờ đánh đủ tự nhiên sẽ dừng tay, bữa sáng chuẩn bị tốt chưa?

- Chuẩn bị tốt rồi, nếu ngài phân sẽ mang lên bàn.

- Ân.

Ông ta bình thường đều là dậy sau, phòng bếp y theo thói quen làm việc và nghỉ ngơi của ông ta, lúc ông ta ra khỏi phòng ngủ, cơ hồ cũng đã đem cơm của ông ta đặt ở vị trí thường ngồi.

Nửa giờ sau, Nam Cảnh Thâm cùng Nam Cảnh Ngôn về phòng mình tắm, lúc xuống lầu hai người như đã thương lượng tốt, mặc áo choàng tắm đi xuống.

Cách ăn mặc bất nhã như vậy, cùng trên người còn mùi sữa tắm, vừa đi vào phòng ăn, Nam Vị Dương liền nhăn mày lại.

- Sao không đánh nữa?

Nam Cảnh Thâm liếc nhìn ông ta một cái, đẩy ra một cái ghế ngồi xuống, không nói lời nào, Nam Cảnh Ngôn cũng không nói, hai người đều mệt mỏi, ăn rau so với bình thường hơn gấp đôi.

Dùng cơm xong, Nam Vị Dương xoa xoa miệng, nói:

- Tôi đi công ty, chú cùng tôi cùng đường, hay là tách nhau ra đi?

Mắt Nam Cảnh Thâm lóe lên sự hiểu sâu, nuốt đồ ăn xuống, nghiêng đầu khẽ cười nói:

- Không cần, tôi có xe, đại ca đi thông thả.

Nam Vị Dương ném khăn tay, đứng dậy, cầm lấy công văn.

- Nếu còn muốn tiếp tục đánh nhau, làm nhó thôi, chị dâu các người còn đang ngủ sẽ tức giận, đừng ảnh hưởng đến người khác.

- Chị dâu tính tình rất tốt.

Nam Cẩn Ngôn cười cười, dương một đôi mắt đen trong suốt, cười đến vô hại.

Nếu không chính mắt thấy cảnh đánh nhau, ai nhìn đều sẽ cảm thấy được anh em nhà này cảm tình tốt lắm.

- Dù vậy cũng không đại biểu sẽ không phát giận.

Nam Vị Dương mắng một câu liền đi, không bao lâu liền nghe thấy tiếng xe hơi bên ngoài.

Nam Cảnh Thâm tao nhã dùng com, cổ áo tẩm mờ ra, lộ đường cong ngực màu mật ong, toàn thân đầy hơi thờ quý khí.

- Đại ca nói cũng đúng.

Không hiểu gì, hần bỗng nhiên mở miệng.

Nam Cẩn Ngôn thần nhiên nói:

- Anh ta đã đi rồi.

Nam Cảnh Thâm kéo... khoe môi, gặm khối thịt bò cho vào miệng, hần cầm dao nữa, cười lưu manh, mơ hồ có chút công kích:

- Tam ca, tính tình Tổ Tổ rất tốt.

Nam Cẩn Ngôn dừng lại động tác trên tay một chút.

Tay cầm dao nữa dần dần căng thẳng.

Vừa nhấc mắt, trong con mắt trầm hắc dĩ nhiên là sương hàn bản lãnh ý.

- Chú có ý tứ gì?

Nam Cảnh Thâm chậm rãi nhấm nuốt, khoe môi phát ý cười rõ ràng.

- Tam ca, hiện giờ, Tổ Tổ vẫn còn là điểm yếu của anh à?

- Tôi hôm qua chỉ nói chú có một câu, chú có thể nhớ đến hừng đông, tâm khi nào thì nhỏ như vậy!

Ngữ khí Nam Cẩn Ngôn cũng không tốt, có chút công kích.

Nam Cảnh Thâm không vội mà tiếp lời hần, tuy rằng làm ngành bất đồng, nhưng hần cũng ngầm mưu cầu lòng người, đối mặt với người luôn miệng nói chính mình không có uy hiếp, hần trầm ổn, đôi mắt như chim ưng, ngay khi tâm trạng của người kia không ổn định có thể nhìn từ vẻ bề ngoài mà nhìn vào bên trong.

- Thứ cho tôi nói thẳng, Tam ca, Tổ Tổ đã muốn sinh cho anh một bé gái, đó là cốt nhục của anh, anh lại nhẫn tâm xóa bỏ nó, các người đã ở riêng hai năm, về mặt pháp luật, đã có thể ly hôn, nhưng chị ba vẫn đang ở vậy, anh cho là vì cái gì.

Nam Cảnh Thâm thâm trầm, mỗi lời hần nói, sắc mặt Nam Cẩn Ngôn liền trầm càng sâu.

Một chút biến hóa này, Nam Cảnh Thâm xem ở trong mắt, tâm như gương sáng, nói không nhiều lắm, lại là những câu ép sát.

Cho đến bữa sáng này, Nam Cẩn Ngôn rốt cuộc ăn không vô, Nam Cảnh Thâm mới dừng lại, theo nhà ăn đi ra, đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Chờ Cố Diễn gọi điện thoại đến, Nam Cảnh Thâm thay đổi tây trang ra cửa, lúc xuống lầu, thấy trong nhà ăn, người đàn ông vẫn đang ngồi ở chỗ đó.

Trước mặt hần, miếng thịt bò không có chạm qua một miếng, có một cái gạt tàn trên tay, và đã có vài ba mẩu thuốc lá trong đó. Nam Cẩn Ngôn nhìn đầu ngón tay mang theo một điếu, đang bóc khối thuốc, cách xa không thấy rõ biểu tình, nhưng một thân tịch liêu, lại rõ ràng như vậy.

Người đàn ông không có uy hiếp, có thể sao.

Chỉ cần là yêu, đó là nhược điểm cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Tứ gia nói cô gần đây rất ngoan

Ý Ý sáng sớm bị đồng hồ báo thức đánh thức, ánh mắt đều chưa có mở, thân thể hoàn toàn dựa vào thói quen lão đạo đi vào phòng tắm, thoáng nhìn qua gương thấy mặt mình sưng tấy, nhất thời sợ tới mức hoàn toàn tỉnh giấc.

Cô sừng sốt, chạy đến cái ghế đầu nhỏ, bước lên nó, trèo thẳng lên bệ rửa, và ngồi hắng xuống bồn rửa, nhìn vào gương một cách cẩn thận.

Đôi mắt sưng lên, có quầng thâm đậm ở dưới mí mắt. Khuôn mặt nhợt nhạt giống như ma., một chút tinh thần khí đều không có.

Tối hôm qua rõ ràng không khóc lâu a.

Thật sự không khóc lâu mà.....

Cũng chỉ một chút thôi.

Người làm cho cô thương tâm như vậy, nửa điểm quan hệ đều không có, cô cư nhiên tức giận vì thái độ hờ hững của Nam Cảnh Thâm, còn ghen hằn thân mật cùng người phụ nữ khác.

Điều này thực sự vô đạo đức.....

Ý Ý ở trong phòng tắm nửa giờ, lại lấy một ít kem, bôi kem mắt rồi xuống nhà ăn sáng.

Hồ bá và Tiểu Quý kỳ quai nhìn cô, hỏi:

- Phu nhân, mắt không thoải mái sao?

- Ân..... có chút bị sưng.

- Sưng phải không, tôi đi phòng bếp lấy cái trứng luộc cho ngài ăn.

Ý Ý mê mang quay đầu, nói lấp:

- Có hữu hiệu không?

- Có, nóng nóng, lăn một chút có thể tiêu sưng.

Tiểu Quý nói xong liền vào phòng bếp.

Hồ bá còn ở một bên, ông đương nhiên biết mất Ý Ý vì sao sưng, cũng cũng không nói, ông phản phó người hầu đem đồ ăn vặt sáng sớm đi mua sắp xếp trong rổ, để trên bàn cơm.

- Phu nhân, đồ ăn vặt này đều là của cô.

Ý Ý choáng váng, hai rổ lớn a, mỗi rổ rộng như một cánh tay, cô quả thực không thể tin được.

- Đều là của tôi hết à?

- Vâng, đều là của cô.

Hồ bá đem đồ ăn vặt hướng cô đẩy một ít.

- Tứ gia nói, cô gần đây rất ngoan, hôm nay cô muốn ăn bao nhiêu đồ ăn vặt cũng được, không đủ tôi lại đi mua.

- Cái này..... Đều là tôi, của tôi.....

Trời ạ, quả thực không thể tưởng tượng nổi, ngẫu nhiên Ý Ý đang thèm ăn, lúc mua đồ ăn vặt đều phải cẩn thận giấu diếm, lại vẫn là bị lộ ra mấy lần, Tứ gia mà phát hiện cô ăn đồ ăn vặt, sẽ bắt cô chép tự điển, chữ to chữ nhỏ, còn có chú giải đều phải chép lại toàn bộ, mà cũng không cho cô nghỉ ngơi, mãi cho đến khi cô nhận sai mới thôi.

Sau lại cô thông minh lên, nếu bị phát hiện, thì lập tức nhận sai.

Chính là Tứ gia cũng không dễ bị lừa, hần chi đơn giản là quy định số lượng trang, phải chép hết mới cho qua ải.

Sau này, cô làm sao còn dám đem đồ ăn vặt vào trong nhà, hoặc là mua rồi chạy tới chỗ Tổng Khái Nhân cùng ăn với cô, ăn xong rồi còn phải đánh răng, hoặc là trực tiếp ở chỗ ghé trong siêu thị, ngấm lại đợt đông kia, cô muốn ăn gói thịt, gói to vừa mở ra, xúc xích cũng đã đông lạnh thành đá, không thể ném được mùi vị.

Hiện tại nhiều đồ ăn vặt như vậy ở trước mặt, Ý Ý quả thực cao hứng vô cùng, ánh mắt sáng ngời, hướng Hồ bá nhếch miệng nói:

- Tôi có thể ăn toàn bộ sao?

- Có thể.

- Tôi muốn có thể ăn được nhiều thì thật tốt, buổi tối về nhà, ở trên giường còn có thể ăn sao?

Về mặt Hồ bá hiền lành.

- Đương nhiên có thể.

- Oa ——

Loại chuyện tốt này, so với nhặt được vàng còn cao hứng hơn.

Miệng cô rất nhanh chảy ra nước miếng, ghé vào đồ ăn vặt, bắt đầu được một tác lại muốn tiến một thước:

- Tôi đây có thể thay bữa sáng bằng mấy đồ ăn này không, ăn đến ăn no.

- Đây là không được, bữa sáng vẫn phải ăn no.

Quả nhiên a.....

Đổi với sự khoan dung của cô, vẫn còn một điểm máu chót.

Vừa mới thật vất vả và vui vẻ một chút, hiện tại lại không vui, cái miệng nhỏ nhắn bẹt ra, nhìn một túi khoai chiên liền thờ dài.

Bộ dáng buồn bã, đem Hồ bá làm cho tức cười, ông thả một chén cháo để trước mặt Ý Ý, kiên nhẫn nói:

- Buổi sáng ăn đồ ăn vặt đối với dạ dày không tốt, nói thế nào, vẫn là ăn chút cháo cùng bánh bao, trước lót qua dạ dày, nếu ăn xong bữa sáng vẫn muốn ăn đồ ăn vặt, tùy cô ăn nhiều ít đều có thể.

Hai trông mắt cô sáng ngời, được tiện nghi còn khoe mã.

- Vậy ăn một chén cháo, hai cái tiểu bánh bao thịt.

- Có thể, đều có thể.

Đây là bữa sáng đáng nhớ nhất của Ý Ý kể từ khi vào sống trong biệt thự này. Lúc Bạc Tư chờ cô đi làm, cô còn không bỏ được hai bao khoai tây chiên, trực tiếp mở một bao, ở ghế phụ ăn no nê.

Nếu mỗi ngày đều có thể như vậy, kia quả thực hạnh phúc muốn chết.

.....

Hôm nay chỉ ở công ty có buổi sáng, buổi chiều nghỉ, buổi tối ở khách sạn Khải Duyệt tham gia cuộc họp nửa năm.

Ý Ý ăn cơm trưa, trực tiếp đánh xe đi đến nhà Tổng Khải Nhân chọn lễ phục, thuận tiện nhờ Tổng Khải Nhân trang điểm cho cô để không quá câu dẫn người chú ý nhưng vẫn trang nhã trong những buổi như vậy.

Cô vừa mới vào công ty, có thể tham dự cuộc hội nửa năm, không có tư cách xin phép, nhưng cũng không nghĩ làm cho người ta chú ý tới mình.

Cho nên vừa đến hội trường, Ý Ý có ý chọn vị trí, đèn chiếu vào bên này cũng hơi tối một chút, dù sao cũng chỉ có hai ba giờ, chút xiu là xong.

- Các người xem, cô gái kia mặc thiết kế Cucci năm ngoái, vẫn màu xám, kết cấu của chiếc váy này rất dày, nhìn giống như mặc một mảnh vải lạnh trên mình.

Ý Ý vừa mới cắn miếng bánh ngọt, chợt nghe thấy giọng nữ không tốt.

Cô tự giác cúi đầu, am hiểu sâu về thị phi chốn phụ nữ, thời điểm này vẫn là đừng quá tò mò là tốt.

Cũng không biết người nào xui xẻo, bị đám phụ nữ trong công ty này bắt quái.

- Trên tay ngay cả trang sức đều không có, nha, tôi nhìn lầm rồi, có một sợi dây chuyền mỏng trên cổ, mặt dây chuyền rất nhỏ, chưa đến một nửa móng tay, cổ tay trống không, không đeo vòng tay, cũng nên đeo đồng hồ a.

- Xuy, trang điểm như thế này, mặt cô ta có dùng khí đến đây.

- Đừng nói như vậy, cô ta chính là được Nam phó tổng bảo hộ, nói không chừng bộ đồ trên người, chắc phải có hết sức mới có.

- Cô ta cũng chỉ xứng như vậy thôi, cô nói Nam phó tổng là ai? Có một vị chính là có vợ a, nga, không đúng, còn vị kia cũng có bạn gái a, là ngôi sao đại danh đình đình kia đấy.

Ý Ý căn bản không muốn nghe, nhưng này những người này ngồi ở bên cạnh cô, không biết nguyên nhân nào, vẫn là tới sớm, hiện trường yên tĩnh, cô cư nhiên một chữ không bỏ sót.

Nhìn không được ở trong lòng ai thán, bị các cô đàm luận như vậy, lúc này phỏng chừng hận không thể tìm chỗ yên tĩnh mà đi.

Cô bấu môi, nhìn thấy miếng bánh quy phô mai từ trong đĩa thức ăn, cắn một miếng.

- Trời a, cô ta cư nhiên còn ăn bánh bích quy, loại bánh quy này hàm lượng siêu cấp cao, tôi một tháng cũng không dám ăn nửa miếng, cô ta cư nhiên toàn bộ ăn, không sợ bị béo thành heo a, vốn đáng người không tốt, buồn cười chết tôi.

Ý Ý cứng đờ.

Ngừng lại một chút, quay đầu lại nhìn.

Bốn năm vị chân dài, nhìn thật tao nhã, kì thực lại đang nói thị phi về người ta, gương mặt mỗi người đều thực xa lạ, duy chỉ có một vị, Ý Ý lại nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ý Ý phản kích

Cùng một ngành với cô, là lão yêu bà bắt cô đi mua cà phê, lần trước bị Nam Cảnh Thâm bắt uống hơn mười ly cà phê.

Sau Ý Ý có hỏi qua tên của cô ta, giống như kêu Annie gì đấy, đáng tiếc cô không có cơ hội nói chuyện, từng có vài lần, Ý Ý tốt tính tiếp cận cô ta, muốn cùng cô ta giải thích thuận tiện làm dịu đi quan hệ, dù sao cùng ở chung ngành, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, chính là người ta căn bản là không chịu tiếp cô, vừa nhìn thấy cô, cô ta trông cứ như thâm thù đại hận cô vậy. Cô cảm thấy rằng mình nợ cô ta rất nhiều tiền.

Ý Ý cũng sẽ không mặt lạnh mặt nóng với người ta.

Chính là không nghĩ tới, vụ cà phê sự kia, lại bị Annie mang thù đến bây giờ, còn lôi kéo đồng nghiệp khác trong công ty, ngay tại chỗ cô nói vậy, loại hành vi này, quả thực đáng xấu hổ.

Vừa thấy tầm mắt của Ý Ý, một vài vị cảm miệng, che dấu uống rượu, ánh mắt cũng hướng đi nơi khác.

Duy chỉ có Annie, chủ động chống lại tầm mắt, khiêu khích nói:

- Nhìn cái gì.

Ý Ý giơ lên bánh bích quy trong tay.

- Cô là nói loại này sao, tôi cảm thấy ăn rất ngon, thơm thơm giòn giòn, còn rất xốp, cô có muốn nếm thử không?

Annie ngăn người, hiển nhiên không nghĩ tới câu mở miệng đầu tiên Ý Ý nói tự nhiên là vậy.

Ai muốn cùng cô ta ngay tại nơi cao cấp này bình luận bánh bích quy ăn có ngon hay không.

Cô ta tự nhiên càng hèn mọn, khóe miệng kéo đến lỗ tai.

Ý Ý vỗ vỗ tay, nâng váy, bước ra khỏi cái bàn. Mọi người đều nghĩ cô định rời đi, nhưng cô lại đi thẳng vào đây, cuối cùng dừng lại trước nhóm phụ nữ.

- Các người vừa rồi đang nói đến tôi đi, cảm thấy tôi ăn mặc không đúng ở chỗ nào sao?

Mấy người phụ nữ quả thực cảm thấy hoài nghi, họ nhìn nhau, rồi nhìn cô, cười nhạo nói:

- Tôi không nhìn lầm đi, sao lại có người phụ nữ da mặt dày như vậy.

- Nếu nghe thấy chúng tôi đang nói cô, còn dám tới, sao lại không biết xấu hổ như vậy.

Một tiếng khó nghe trong lời nói, không thể nói là thiệt nhiều hay ít, Ý Ý cũng không biến sắc, cúi đầu, nhấc lên váy nhìn nhìn, bĩu môi.

- Tôi không cảm thấy khó coi nha, cái lễ phục màu xám này, từ thắt lưng chính là kiểu dáng bánh ngọt, loại này kén chọn đáng người, nếu trên người hơi có chút thịt, trông sẽ rất mập. Đây hình như là mẫu Cucci đầu xuân, ngôi sao nữ kêu Lâm Duẫn, ở lễ trao giải có mặc qua nha.

- Giá cả sao, ngô.....

Ý Ý nắm cằm, buồn rầu nghĩ nghĩ.

- Giống như hơn ba trăm vạn đi.

Nói xong, lập tức vang lên tiếng hút khí, mấy người phụ nữ trở mắt nhìn nhau.

- Còn có cái vòng cổ này.

Vòng cổ Ý Ý đeo có chút dài. Mặt dây chuyền được giấu một nửa sau cổ áo. Cô lấy nó ra, se se ở đầu ngón tay. Cô cố tình uốn cong nó, đem nó để trước mặt họ

- Đây là nhãn hiệu gì tôi quên rồi, hình như là một tên tuổi lớn trên quốc tế, đây là của khuê mật của tôi, không phải cô ấy mua, mà bố cậu ấy là nhà đầu tư của thương hiệu này, vòng cổ này là được người ta tặng, trên thẻ giới chỉ có 2 cái. Một cái khác được đặt trong hộp thủy tinh của cửa hàng, được dùng để trưng bày không để bán, một số người trả giá với bạn tôi 7 trăm vạn, cô ấy cũng không chịu bán.

Lời này vừa dứt, tiếng hút không khí càng rõ ràng.

Nụ cười trên mặt Annie nứt toát, khóe miệng cương cứng, làm sao cũng cười không được, lại vẫn mạnh miệng cười nhạo nói:

- Có cái gì đặc ý, cũng không phải đồ của cô.

- Chính là khuê mật tôi tặng tôi nha, còn có cái váy cũng tặng tôi.

Ý Ý cau mày, khe khẽ thờ dài.

- Tôi đem một ngàn vạn mặc ở trên người, nom nớp lo sợ, chỉ sợ bị cướp mất, cô giấu lại đi, lấy tiền lương của chúng ta, cho dù làm cả đời cũng mặc không được xa xỉ phẩm, càng không thể mặc thử, giấu lại thật bí ai.

Cô là cố ý.

Cô ý nói những lời này, làm cho mấy người phụ nữ mồm miệng này khó xử.

Ở đây người nghe, đều là một hàng lão nhân nhiều năm, đã sớm luyện mắt nhìn tai nghe, nếu còn nghe không hiểu ý cô thì thật chậm chạp, ngu xuẩn.

Nhưng mà, Ý Ý căn bản không để các cô có cơ hội, lại liên tiếp ra chiêu.

- Còn có a, các vị tỷ tỷ biết không, vì cái gì tôi trang điểm trang nhã, trên tay còn không có trang sức, bởi vì tôi không nghĩ đem chính mình ăn mặc xinh đẹp, giống mấy con gà được vẽ bằng nhiều màu, lúc nào cũng trưng ra chính mình, làm cho người ta nghĩ cách mua chúng.

- Tiểu Ý Ý, nói chuyện với cô sao lại thối như vậy, miệng của bạn không dài à!

Annie hoàn toàn phần nộ rồi, một ly rượu hắt vào người cô.

Ý Ý né ra sau một chút, không kịp né, ngực dính rượu vang, lan ra một mảng lớn, phi thường đột ngột.

Cô không tức giận, ngược lại khẽ cười nói:

- Gấp cái gì nha, hiện tại cảm thấy miệng tôi thối, vừa rồi lúc các người vây quanh nói tôi, sao không cảm thấy miệng mình cũng ti tiện như vậy?

- Cô.....

- Tôi cái gì, tôi là vừa mới vào công ty thực tập, tôn trọng các vị là tiền bối, nhưng tốt xấu mời các người phải có bộ dáng tiền bối, muốn ra oai phủ đầu tôi sao? Không đạo lý bị các người khi dễ, tôi còn nén giận, cái này gọi là ăn miếng trả miếng, các vị tỷ tỷ, niệm tình tôi mới là đứa trẻ mới tốt nghiệp đại học, tha thứ cho tôi nhé.

- Quả thực, nói chuyện với cô.....

- Đúng rồi, cái váy này, tôi sẽ gửi cho cô hóa đơn và thư luật sư vào ngày mai, chúng ta sẽ đàm phán chuyện bồi thường.

Thái độ cường ngạnh, không kiểu ngạo không siểm nịnh, hoàn toàn không lưu cho người ta đường sống.

Annie hoàn toàn thay đổi sắc mặt, mặt trắng bệch, vừa nghe nói phải bồi thường cái váy giá trên trời, cô ta không tự giác run lên, vài vị hảo tỷ muội thừa dịp còn chưa đụng tới mình đều chặt vật rời đi.

- Ba ba ba ——

Không nhẹ không nặng, tiếng vỗ ta từ xa xa chậm rãi tới gần.

Ý Ý xoay người, mắt nhìn một nửa, đầu tiên nhìn thấy đôi giày da, nhìn lên, là tây trang tinh tế, áo khoác màu be, hoa văn cà vạt đầy màu sắc, khuôn mặt Nam Vân hường ngày diễm dứa lẳng lơ, nay tăng thêm vài phần tà khí.

Giờ phút này hần ôm lấy môi, tầm mắt từ chỗ cao nhìn xuống, ngang với trán Ý Ý, chế nhạo nói:

- Tính cách em thật sự là thay đổi không ít, trước đây ôn dịu ngoan thuận, anh chưa bao giờ thấy em giận dữ như vậy.

- Đó là bởi vì anh không có phát hiện ra.

- Nga?

Hần dương cao giọng, trong mắt dần hiện ra hứng thú.

- Em oán giận anh trước kia không có hiểu em?

Ý Ý cười cười, mặt mày nhạt nhẽo, cổ tình trời sinh cô có khuôn mặt nhuyễn manh nhỏ nhắn, loại biểu tình lạnh lùng không thích hợp với cô, nhưng nó cũng có vẻ như cô không thích những người trước mắt.

- Không phải, may mắn anh không quá hiểu tôi, nếu không, anh còn có thể theo tôi nói chuyện yêu nhau mấy năm đó sao.

Thật không?

Không hẳn!

Hiện giờ Ý Ý, cô trừ một mặt dịu ngoan, bộ dáng giận dữ này, càng làm cho hần cảm thấy chân thật.

Cũng càng..... làm cho tâm khó nhin.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Em dám đóng cửa thử xem

Ý Ý rất không thích ánh mắt Nam Vân nhìn cô lúc này.

Giống như phát hiện kiện hàng có giá trị bị che dấu, trong mắt, sự kinh ngạc rất ít, chủ yếu chính là sự cao cao tại thượng, coi cô như là vật phẩm bình thường bị hần đánh giá.

Tình yêu cuồng nhiệt trước kia, chưa từng có nghĩ tới có một ngày, từ nội tâm cô thể nhưng chán ghét Nam Vân nhìn cô.

Dù sao.

Cô từng cỡ nào khát vọng hần có thể nhìn cô nhiều hơn một chút.

Nhưng mà hiện tại, cô không thể chịu thêm thêm một giây nữa. Cô muốn lảng tránh khỏi hần.

Nam Vân không nói gì, lúc cô đi tới, nắm lấy cánh tay của cô.

Ý Ý theo bản năng lẩn tránh, hần liền gia tăng lực đạo, rõ ràng còn cách một khoảng, lập tức bị hần bức đến một chút khe hở đều không có, lòng bàn tay hần nắm chút da thịt cô, dần dần cô có cảm giác đau đớn.

- Anh buông tay!

Ý Ý cắn môi, ép âm thanh xuống rất thấp.

Lúc này hội trường đã rất nhiều người vào, hầu hết trong số họ là những gương mặt quen thuộc trong công ty phải đối mặt trong thang máy mỗi ngày. Đã có vài ánh mắt phóng đến chỗ

cô cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Thực tập sinh cùng ngành quản lý, thấy thế nào, đều cảm thấy có quan hệ dơ bẩn.

Huống chi, Nam Vân đã kết hôn, ở công ty không phải bí mật gì.

Nam Vân như thế nào có thể buông tay, hần nhẹ nhnú mày, biểu tình ần ần có chút xâm lược:

- Nếu anh không chịu?

Ý Ý thờ sâu, không dám lỗ mãng rút tay ra, cánh tay có chút cứng ngắc, nắm tay căng thẳng, rồi sau đó, lại chậm rãi buông ra, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng giật giật, nói không nặng không nhẹ.

- Mời anh chú ý một chút, cũng nên lo rằng anh đã kết hôn.

Nam Vân nghiêng đầu, ánh mắt buồn buồn, hai mắt hiện ra vẻ say đắm.

Môi hần giật giật, nói:

- Ý Ý, anh đêm nay đơn độc, thiếu một bạn gái.

- Thật không?

Cô nhẹ giọng hỏi.

Nam Vân tưởng thực, đáp lại cô một câu.

- Đúng vậy.

Nhưng hần lại thấy cô rút điện thoại ra, màn hình ngửa lên, vừa đủ để tầm mắt hần.

Cô bấm dãy số Tiêu Tĩnh Đình, không chút do dự nhấn nút gọi, tiếng đổ vang vài tiếng, bên kia liền tiếp, cô thừa dịp đối phương chưa kịp nói khó nghe, giành mở miệng trước:

- Nơi này là hội trường 2 ở khách sạn Khai Duyệt, chồng cô ở đây, anh ta nói thiếu một bạn gái, ăn mặc một chút, lại đây tìm anh ta.

Nói xong, cô cũng không quản đối phương có nghe rõ hay không, trực tiếp cúp máy.

Lời của cô vừa xong, một đạo mũi nhọn xẹt qua mắt Nam Vân.

Ánh mắt hần, chớp mắt trở nên âm lãnh, nắm cánh tay cô càng chặt hơn, cơ hồ có thể nắm đến xương của cô.

Ý Ý đau đến nhnú mày, ngửa đầu, mỉm cười vừa đúng với hần:

- Thay anh tìm bạn gái, cũng là vợ của anh, có thể thả tôi đi được chưa?

Cô rõ ràng đang cười, nhưng Nam Vân lại cảm thấy nụ cười đó có vài phần lạnh, mà cô nói chuyện, thần thái, ngữ khí, đều xa cách lạnh lùng, làm hần cảm thấy căng thẳng rút lui.

Tay hần, rất nhanh bóp cổ cô.

Ý Ý cả kinh, trường hợp này, là hành động quá khích, đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt chú ý tới.

Ánh mắt co lại, cũng không muốn tránh.

Mà Nam Vân cũng không phải thật phải bóp cô, thậm chí một khắc bóp cổ cô, hần thể nhưng kinh hãi một chút, rồi sau đó thay đổi thủ thế, nâng cằm của cô, ngón cái nhấn nhui vuốt ve cái cằm bóng loáng non mịn da thịt của cô.

- Em cố ý chọc giận anh?

Ý Ý cười lạnh một tiếng:

- Tôi nói đúng vậy, rồi thì thế nào?

- Em có tin anh sẽ không cho phép em đến Đài Loan trong cuộc họp nửa năm hôm nay?

- Tôi tin!

Cô ngay cả một giây do dự đều không có, tin không nghi ngờ.

Nhưng mà phản tự tin này, lại hung hăng làm đau hần.

Nguyên lai ở trong mắt cô, hần không đáng để cô đề ý?

Lúc này, cửa truyền đến một trận xôn xao.

Trong nháy mắt, chỉ thấy giám đốc Lý, giám đốc Phó bước nhanh hướng cửa, thái độ nghiêm cẩn giống như chào đón khách VIP, làm Ý Ý cũng hướng phương hướng kia qua xen.

Vừa thấy, thốt nhiên chống lại một đôi mắt đen thâm thúy.

Trong mắt lộ ra lãnh ý, đâm vào cô làm cả người đứng thẳng bất động.

Hai vị phó tổng tài đồng thời tiến vào.

Trên người Nam Cảnh Thâm vẫn mặc một thân tây trang bình tĩnh, cổ áo trong dựng thẳng ở hai bên cổ hắn, không có cà vạt, hai nút trên cùng không được cài, lúc đi, mồ hôi lộ ra xương quai xanh cùng hầu kết, cùng một chút màu da màu mặt ong khỏe mạnh, lại làm cho người ta nhìn không được muốn mở cái áo sơ mi nhìn đường cong hình thể.

Cách ăn mặc của hắn, chính thức cũng không chính thức, hừ nhân cũng không hừ nhân, thiếu một cái cà vạt, mở hai nút áo, ngược lại có vẻ đường như toàn bộ con người không có sự lạnh lùng như ngày thường, mà là khí chất tôn quý.

Làm cho người ta cảm giác, so với bình thường dễ tiếp cận hơn nhiều.

Toàn thân hắn đều lộ ra tinh xảo, ngay cả diện mạo cũng hoàn mỹ e, khuôn mặt tuấn tú, rõ ràng đang cười, nhưng trong ánh mắt đã có vài phần lạnh lẽo.

Mà phần lạnh lẽo này, đang nhìn Ý Ý, càng thêm nhiều hơn.

Ý Ý cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ lạnh lạnh, như là bị ánh mắt hắn đâm xuyên qua huyết nhục, xương thịt giống như bị đông lạnh.

Mà tầm mắt hắn, cũng không có không có ý nhìn cô lâu, nhanh đến chính là tùy ý nhìn liếc đi.

Ý Ý cảm thấy được kinh hãi, cô không biết làm sao tức giận, phát tay Nam Vân ra xoa sạch.

- Anh đủ rồi.

Cô lớn tiếng mở miệng, sợ hắn lại đến nữa, cố ý lui về sau đi nhanh, cước bộ vội vã rất nhiều.

Ý Ý chạy đến toilet mới dừng lại, hai tay chống đỡ hai bên bồn rửa mặt, thân thể rũ xuống, thở hơi gấp, cô ôm ngực, trái tim sau lồng bàn tay đập nhanh.

Có loại khăn trang rất kỳ quái, cô bị Nam Vân sờ cằm, rồi bị Nam Cảnh Thâm thấy một màn này, cô mặc danh kỳ diệu cảm thấy chột dạ, cảm giác như là có lỗi với hắn.

Cô không hiểu sao mình có suy nghĩ này.

Tâm trạng gần đây luôn bị dẫn dắt bởi người đàn ông này. Cảm giác thụ động này khiến cô rất khó chịu.

Cô lắc đầu, cưỡng chế chính mình đừng miên man suy nghĩ nữa, đẩy cửa toilet đi vào.

Lúc đi ra, cô cúi đầu, sửa sang lại làn váy, ánh mắt vừa nhấc, đối diện toilet, hình ảnh người đàn ông dựa tường hút thuốc lập tức đập vào mắt cô.

Cô hoảng sợ, không biết nên làm sao, lui lui ra sau, tay vừa mới bắt được cửa toilet nữ.

Cô muốn đóng cửa lại, nhưng có người so với cô còn nhanh hơn, khớp xương tay rõ ràng tiếp cửa, chặn lại cánh cửa.

Ý Ý không quan tâm, hai tay nắm chặt nắm cửa, chân người đàn ông chân vói vào, chặn lại cửa.

Đỉnh đầu đột nhiên hạ xuống âm thanh lạnh lùng của người đàn ông:

- Em dám đóng cửa thử xem

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 76: Ai cho em tỏ thái độ như vậy

Ý Ý run lên, lòng bàn tay để sát khung cửa rút ra, chân còn mang giày cao gót, gót giày có chút cao, cô cảm thấy không khống chế được, càng miễn bàn trọng tâm cả người không ổn, thân thể như ngựa hoang thoát cương, một đầu tiến vào trong lòng hắn.

Cô lập tức lui ra phía sau từng bước, ngẩng đầu, trong ánh mắt Nam Cảnh Thâm rõ ràng có tia sắc bén.

- Nhìn thấy tôi liền bỏ chạy, ai cho em tỏ thái độ như vậy!

Ngữ khí của hắn cùng ánh mắt đều giống nhau, lạnh lùng, hiện nay là tháng sáu bảy, sắp tiến vào lúc cực nóng, Ý Ý không hiểu sao theo cảm giác giọng nói của hắn lại đầy hàn ý.

Ý Ý mím môi.

Rồi sau đó, mở miệng:

- Không phải người không muốn gặp tôi là anh đi.

- Em nói cái gì?

Hắn như là không có nghe, đề nặng giọng hỏi lại.

- Tôi không phải người ngoài sao, tôi cũng không dám loạn nhìn anh, vạ nhất trên người anh nhìn thấy cơ mật gì, anh còn phải đề phòng tôi tiết lộ ra ngoài.

Nam Cảnh Thâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh, thông minh như hắn, liền đoán được ý trong lời cô.

Ngày ấy ở phòng bao, hắn nói chuyện quá thực có chút tàn nhẫn, cô nghe xong liền đề ý, điểm ấy không gì kỳ quái, chính là không được tự nhiên ở trước mặt hắn nói ra, hắn lại ần ần sinh ra chút tức giận.

Này là nói cho Bạch lão cùng Bạch Sanh Nhi nghe.

Kết quả người ta thì không để trong lòng, còn cô lại để ở trong lòng rất sâu.

Hiện tại bộ dáng ủy khuất căm giận này, là muốn cùng hắn tính sổ?

- Cảm thấy tôi xem em là người ngoài?

Hắn thật sự bình tĩnh hỏi.

Ý Ý thực để ý hắn, tìm từ để nói, nhưng nói không ra chỗ nào không đúng, rồi lại cảm thấy rất không thích hợp.

Cô nhủ này, sau đó từ từ thả lỏng.

Người đàn ông lạnh lùng khẽ nói.

- Em thật ra theo tôi nói, không phải là người ngoài, vậy em xem tôi là người nào?

Hắn nói ra từng từ, đều lộ ra khí lạnh, ngữ khí lên xuống không lúng túng, thậm chí mang theo điểm ôn nhu, lại giấu đi sự thâm sâu, căn bản là không kịp nắm giữ, lập tức liền bị hắn chặn trụ.

Ý Ý cắn môi đến trắng bệch, môi dưới bị cắn nhìn ra cả dấu răng.

Nam Cảnh Thâm dùng một ngón tay, liền đem môi cô giải cứu, cô cắn lần nữa, hắn lại dùng khí lực làm cho cô nhả ra, cô lại cắn, hắn đã muốn mất kiên nhẫn:

- Em tính muốn buồn không chịu hé răng, một câu cũng không nói?

Ý Ý nghiêng đầu sang một bên, nói:

- Nói cái gì, anh không phải cảm thấy tôi mất mặt xấu hổ sao.

Hầu kết người đàn ông lên xuống, ánh mắt toát ra hung ác nham hiểm.

- Em dọa ai, dám ở trong đại sảnh làm để Nam Vân chạm vào em, đem tất cả cảnh cáo của tôi quên ở sau đầu sao?

Hắn rốt cục lạnh lùng cười ra tiếng, bàn tay to ôm lấy eo thon của cô, cánh tay mạnh mẽ hữu lực, dùng không lớn sức, một tay bắt lấy Ý Ý ôm ra, hai bước lớn khóa cô trước bồn rửa mặt, đem thất lung cô liều chết ở bồn rửa lạnh như băng.

Ý Ý so không được với đôi chân dài của hắn, hắn bắt quá đi hai bước, cô mang giày cao gót lại theo không kịp, thất tha thất thểu bị dẫn đi, trên đường hai tay ôm lấy cổ hắn, chân thật cảm nhận sâu sắc, trước mặt là lồng ngực rộng lớn của hắn, hai tay của hắn để ở hai bên người cô.

Cô mãnh liệt cảm giác bị áp bách.

Cô chấn kinh ngừng đầu, khuôn mặt sắc bén của Nam Cảnh Thâm ngay trước mắt, mặt không chút thay đổi, tràn đầy uy hiếp.

- Anh muốn làm cái.....

Cô chưa nói xong, người đàn ông không hề dự liệu hàm trụ môi cô.

Bất ngờ không kịp phòng, một nụ hôn sâu, càng thân mật chặt chẽ.

Da đầu Ý Ý run lên, trái tim muốn nhảy đến cuống họng, trong khoang miệng hắn tràn đầy hương vị thuốc lá mới mẽ, hơi thở hùng hậu nam tính xâm chiếm từng lỗ chân lông cùng hô hấp của cô, quanh quẩn ở xoang mũi đều là hơi thở chỉ của riêng hắn, có xâm lược cùng tính dục, làm cho cô phải gục ngã, trong đầu giống lên hồi chuông.

Sững sờ qua đi, Ý Ý cố sức đem hai tay chặn ở trước ngực hắn, lòng bàn tay để ở chỗ trái tim hắn, cách áo sơ mi, đập còn nhanh hơn so với cô.

Nắm trong tay chủ quyền chính là hắn, cho nên thân thể cùng tinh thần hắn bình thường trấn định.

Cô vùng vẫy vài cái, Nam Cảnh Thâm buông lỏng cô ra, hốc mắt hắn hăm sâu, trong đó nổi lên tầng sương mù, nhìn xuống cái miệng nhỏ nhắn bị hôn đỏ bầm, hắn cảm thấy rung động lợi hại.

- Đây là toilet, tùy thời sẽ có người vào, anh thu liễm một.....

Ý Ý nhắc nhở hắn, muốn thanh tĩnh một chút, nhưng không có tác dụng gì, hắn lại một lần nữa mãnh liệt hôn xuống.

Hắn một tay ôm cô, tay kia theo áo trượt vào sau lưng Ý Ý, không có gì trở ngại đè ép tầng da thịt lưng cô.

Hai gò má Ý Ý nóng lên, toàn thân căng thẳng.

Lúc này, hành lang có tiếng bước chân truyền đến, khoảng cách còn rất xa, hệ thống báo động cơ thể trong cô vang lên ngay lập tức.

- Ô ô..... Ô ô..... Anh buông.....

Cô dùng sức đánh vào ngực người đàn ông, đầu quay trái phải muốn tránh môi hắn, nhưng không thể chống nổi khí lực của hắn.

Nam Cảnh Thâm thành thạo hôn sâu, đầu lưỡi quét qua miệng cô. Khi vừa tách ra, không khí trong vào mặt, Ý Ý giống như búp bê bị xì hơi, hai chân không thể khống chế run rẩy, đầu lệch qua cánh tay hắn đỡ lấy, tay nắm lấy hắn.

Người đàn ông ôm cô vào lòng, hắn thở ồ ồ, thân thể cũng nổi lên biến hóa, tiếng nói thô suyền, khàn khàn gọi cảm.

- Ở trong này, hay là đi lên phòng?

Lông mi Ý Ý nặng trĩu, thờ gấp, ngẩng đầu, con ngươi đen của Nam Cảnh Thâm thật sâu nhìn cô.

Đáy mắt toát ra ám muội nhọn, làm cho cô thấy thực xa lạ, bản năng cảm thấy nguy hiểm.

- Anh nói cái gì?

Nam Cảnh Thâm nhìn thấy hai gò má tím xảo ứng đỏ, hơi thở mềm mại phả vào ngực hắn, con ngươi hơi hơi nhúu lại:

- Tôi hiện tại muốn cùng em làm tình, tôi hỏi em, ở trong này làm hay là lên trên kia thuê phòng?

Ý Ý kinh ngạc.

Tiếng bước chân xa xa càng ngày càng gần, không phải của một người.

Cô hoảng hốt, lá gan thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

Cô nín áo Nam Cảnh Thâm, mở miệng, thanh âm đều run lên.

- Anh điên rồi sao?

Nam Cảnh Thâm dĩ nhiên không có kiên nhẫn tiếp tục cùng cô nháo, hắn đột nhiên xoay người, một tay khiêng Ý Ý lên, mở cửa nữ toilet, chân dài bước đi, lúc đóng cửa, thuận tiện đem cửa khóa lại.

Ý Ý ở hắn trên vai, nghĩ rằng hắn sẽ không đặt mình xuống, chân cô đã hạ cánh xuống đất.

Cô run rẩy, thiếu chút nữa không đứng vững, nhưng cũng không nghĩ tới hắn dùng lực chống đỡ, bàn tay dài chống ở trên vách tường xanh.

Đến bây giờ thân mình vẫn như cũ không bình tĩnh được.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chính em tự đến

Nam Cảnh Thâm lúc này cũng đã tỉnh táo lại, hắn dựa người vào bồn rửa mặt, chậm rãi đốt thuốc lá.

Tỉnh dục trên người hắn, tới mau, đi cũng nhanh.

Ý Ý không có trấn định như hắn, cô hoảng hốt, đem mỗi phòng đẩy ra nhìn, may mắn không có ai ở đây, nhưng tâm cũng lạnh đi, nói cách khác, cô hiện tại đang cùng một chỗ với người đàn ông vô cùng nguy hiểm.

Cô đi đến trước người hắn, run rẩy, rất sợ hơi thở nguy hiểm đang lan tỏa trên người Nam Cảnh Thâm lúc này, lại vẫn không thể không ngoan ngoãn trở về đối mặt với hắn.

- Anh rốt cuộc muốn thế nào?

Ý Ý ừm khua hỏi, hàng mi dài khẽ run lên, dính ở trên khuôn mặt trắng như sứ của cô càng trở nên quyến rũ hơn.

Nam Cảnh Thâm hút thuốc, khói trắng mờ lung trước vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, môi mỏng khẽ mở:

- Tôi muốn em, như thế nào?

Giọng hắn trầm thấp, tản ra trí mạng gọi cảm.

- Tôi van cầu anh đừng đùa giỡn tôi nữa.

Ý Ý không dám nhìn hắn, cặp kia con ngươi kia, vốn là trong suốt, lại ẩn chứa sương mù mê mang, chớp mũi rất nhanh liền đỏ.

- Em cảm thấy tôi đang nói giỡn?

Hắn không nhìn cô, nói thẳng:

- Ý Ý, tính nhẫn nại của tôi lần lượt dùng ở trên người em, rất mệt mỏi, em tốt nhất nên ngừng lại, nên lấy lòng tôi như thế nào.

Cô ngập ngừng:

- Tôi vì cái gì phải lấy lòng anh.....

Hắn cười lạnh.

- Sao em không nghĩ đến, chuyên của tôi và em, chồng em không biết?

Cô chấn động, bản năng trốn tránh sự thật:

- Tôi và anh làm gì có quan hệ.....

Khóe môi Nam Cảnh Thâm mang theo ý cười khó lường, khóe mắt mang theo chút ôn nhu, nhưng mà trong lời nói, lại như một lưỡi dao sắc bén cắm thẳng vào lòng của cô.

- Chúng ta đây có vài lần hôn môi thì tính là cái gì?

-

Cô cắn môi, ánh mắt rũ xuống, có một lớp mồ hôi mỏng trong lòng bàn tay cô.

- Nếu em còn muốn chạy, có thể đi.

Giọng Nam Cảnh Thâm thâm trầm, nghe không ra chút khoan dung, hần phui tàn thuốc lá trên người, tàn thuốc màu xám rơi vào bồn rửa, vách tường màu trắng còn lưu lại vết nước nhất thời đã bị tàn thuốc nhuộm đen, vết đen dọc theo dòng nước uốn lượn lan nhanh xuống.

Chính giờ phút lặng yên không một tiếng động này làm đáy lòng cô càng khủng hoảng hơn.

Mũi chân Ý Ý giật giật, hướng cửa đi.

Cô miễn cảm nhận thấy khi Nam Cảnh Thâm hút thuốc, không khí quanh thân đột nhiên lạnh đi.

Ý Ý do dự, gầy dựa, nhưng cuối cùng, cô vẫn là đi đến cửa, càng chạy càng nhanh.

Nam Cảnh Thâm không lên tiếng, chẳng sợ tay cô đã sắp mở cửa ra, hần cũng không có lên tiếng, im lặng, chỉ là hần hút thuốc nhanh hơn.

Rất nhẹ, rất nặng, một tiếng đánh vào lòng của cô.

Cô chung quy vẫn là không có mở cửa.

Nhưng cũng không tránh khỏi cửa, cô từ từ nhắm hai mắt, lấy lại nhịp thở, một phút đồng hồ trôi qua, tay chân cô dĩ nhiên lạnh lẽo đi, thử lại đem mở lại, đến một nửa thì đình chỉ, cô như cũ còn có chút do dự, nhưng.....

Cô vẫn mở cửa ra, nâng lên cái chân đã tê rần, chưa kịp bước ra, đột nhiên bên cạnh có một trận gió.

Người đàn ông hung hăng nắm cổ tay cô, dễ dàng đem người tiến vào trong ngực, hần một cước đem cửa đóng lại, một lần nữa khóa lại, hai tay kẹp ở dưới nách cô, đem cô ngồi ở trên bồn rửa mặt.

Hần đã cho cô cơ hội, Ý Ý chần chừ đã khiêu chiến nhẫn nại cực hạn của hần. Ngón tay thon dài hữu lực chế trụ cằm Ý Ý, ngón cái mang theo vết chai đặt ở môi cô.

- Tôi thấy em thật sự không ngoan!

Cô thiếu chút nữa khóc ra.

- Tôi đến tốt cùng sao lại đắc tội với anh.....

Nam Cảnh Thâm tức giận, hần từ trước đến nay đều giữ bình tĩnh, không ai có thể tính kế hần, lại ở chỗ cô không không chế được, hần dĩ nhiên phiền não, nghiêng răng nói:

- Tôi đang nhìn em, em đừng phủ nhận, kỳ thật trong lòng em đối với tôi cũng có cảm giác.

Ý Ý sợ hãi, thè thốt phủ nhận:

- Mới không có đâu, tôi mới không phải như anh nói, cảm giác gì, tôi không có.....

- Thật không?

Hần nguy hiểm híp mắt, một tay ấn lấy cô gái hướng vào mình.

Khớp xương hữu lực nâng cằm cô hướng lên, đón môi hần áp chế đến.

Nụ hôn này, hần chỉ lướt qua, chỉ ở môi cô chạm chút, nhưng mà đôi môi đó vẫn đang để ở cánh môi mềm mại của cô.

Hần khăn khăn giọng, cúi đầu mở miệng:

- Chính mình tự đến.

Ý Ý mờ to đôi mắt mang hơi nước sương mù, không còn lực kháng cự hần, cả đường cong đường như được che phủ rất chặt chẽ, cơ thể cô ngã ra sau, khẽ nâng lông mi lên để nhìn anh.

Về mặt mê mang, không hiểu được ý của hần.

Nam Cảnh Thâm cười lạnh.

- Hôn tôi, thậm chí ở trong này thoát quần áo của tôi, trực tiếp làm đều có thể, chính em tự đến, tôi muốn em chủ động.

Ý Ý hoảng sợ nhìn từng từ thoát ra từ đôi môi của hần.

Trong lòng sợ hãi tốt cùng.

Hần điên rồi sao, mặc kệ chỗ nào, tùy thời tùy chỗ đều có thể động dục sao?

Người đàn ông khệ năng môi, dù bận vẫn ung dung liếc cô, con người mang theo hàn ý:

- Em có thể thử không làm những gì tôi muốn, tôi gọi cho chồng em, tôi không sợ, xem em có thể đánh cuộc hay không.

- Anh.....

Cô nâng mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mỵ động lòng người tràn đầy hoảng loạn sợ hãi.

- Anh như vậy là ép buộc người khác, anh quá đáng.....

- Tôi chính là ép buộc em thì thế nào.

Người đàn ông khàn khàn nói, con người đen đã nhúm một màu đen đậm bóng ma.

Thân thể hắn nổi lên biến hóa, nếu không phải đem giọng đê xuống, chỉ sợ đã lộ ra sự khấn trương.

Chẳng qua hắn khấn trương, thuần túy chính là thân thể kéo căng trường đau.

Nam Cảnh Thâm túm trụ tay cô, kéo thẳng xuống phía dưới hắn tìm kiếm, cô cả kinh, dưới lòng bàn tay là nhiệt độ nóng bỏng, cô xấu hổ đến mức muốn kéo tay lại, nhưng sức mạnh bàn tay của người đàn ông quá lớn, lớn đến nỗi hắn trên cổ tay cô.

- Làm hay là không làm?

Giọng hắn khàn khàn.

Vẫn là giọng nói trầm thấp gọi cảm ấy, tiến vào trong tai, như một thứ độc dược.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đã mất nhiệt độ, và đôi môi khó tìm thấy lại được khí lực, âm ỉ mở ra.

- Anh thật sự phải như vậy sao?

Cô khóc nức nở, tiếng nói mềm mại phát ra sự tức giận, cho dù che dấu, cũng giấu không được sự sợ hãi.

Nam Cảnh Thâm nhìn thấy tiểu bộ dáng của cô, thiếu chút nữa mềm lòng.

Hắn nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, đã biến mất vài tia đau lòng, lại bá đạo nói:

- Phải!

Ý Ý hít một hơi, khuôn mặt nổi lên thần sắc cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Cô là độc dược của Tứ gia

Đáy lòng dần lạnh, cô biết, hôm nay tránh không được rồi.

Cô nuốt nước miếng.

- Anh thật sự muốn tôi chủ động sao?

Nam Cảnh Thâm nhăn mày, cúi đầu nhìn thấy là đỉnh đầu cô, xuống chút nữa là đôi tai đỏ ửng, chạm vào đôi môi nhỏ bóng mượt một cách nhẹ nhàng. Thân mình khẽ động, hắn nhắm mắt mình lại, đáy lòng hắn khó nhịn.

- Phải.

Ý Ý chấn động, cơ thể nhỏ nhắn bị giam cầm trong ngực hắn dĩ nhiên cứng ngắc.

Cô có diện mạo nhu thuận, chỉ cần liếc mắt một cái, khiến cho người bỏ xuống phòng bị, thậm chí phải hao hao sùng ái. Cô cần môi, khuôn mặt trắng như sứ đỏ bồng.

Người đàn ông lặng yên rũ mắt xuống, tay phủ ở sau lưng cô dần dần bắt đầu hạnh kiểm xấu.

Ý Ý không nhịn được ưm một tiếng, cô cảm thấy xấu hổ, mím môi, ngẩng đầu, mắt đẹp khẽ run nhìn hắn, đầu ngón tay xanh nhạt bắt lấy cúc áo của hắn.

- Nếu tôi chủ động, đêm nay anh hãy bỏ qua cho tôi được không?

Lời này vừa hỏi ra, cô thật sự xấu hổ muốn chết rồi.

Nam Cảnh Thâm nhìn thấy cô cực nhanh biến hóa sắc mặt, mỉm cười:

- Có thể, nhưng nhìn em có làm cho tôi vừa lòng hay không, Ý Ý, Tứ gia là đàn ông chín chắn, tiểu kỹ xảo căn bản không qua được mắt tôi.

Hắn lại gần, thanh âm thu nhỏ, nhiệt khí phả vào mặt cùng cô, cảm giác này, nói không rõ là gì, hàng ngày một chút muốn cắn nuốt cô.

Ý Ý kinh sợ người đàn ông này, cô cũng chỉ biết một ít tiểu kỹ xảo, hơi bất mãn, cô quay đầu, khóe mắt liếc nhìn hắn.

- Nói chính mình chín chắn, giả tạo, một chút cũng không giống người chín chắn.

Cô này liếc mắt một cái, rõ ràng là giận trừng, lại giống như oán giống như sân, đáng thương được ngay.

Người đàn ông hô hấp ngày càng nặng, hai người cơ hồ là không có kẻ hở, hần nắm lấy tay Ý Ý, vòng qua cổ hần, cúi đầu nhìn cô.

- Đàn ông tuổi này, phải như lang giống như hổ.

Hần ôm lấy thắt lưng Ý Ý, cúi đầu che lại môi cô, thân hình rộng lớn áp đến, lưng Ý Ý áp tới vòm cảm ứng, xương sống phỉếm đau, thân mình dựa vào tay hần, trừ lần đó ra, không hề chống đỡ lực.

Ý Ý đẩy hần ra, hần ngừng lại một chút, liền hôn tiếp, cô lập tức nghiêng đầu, môi hần chỉ chạm vào má cô.

Một chút tiếp xúc này, hiển nhiên không đủ thỏa mãn hần.

Ý Ý nắm lấy cánh tay hần, run giọng nói:

- Anh không phải muốn tôi chủ động sao, không cho anh động.

Nam Cảnh Thâm hơi kinh ngạc, đáy mắt chiếu ra mũi nhọn, mờ mịt hỏi:

- Em muốn hôn tôi?

Ý Ý cuộn lại đầu ngón tay, có chút khiếp đảm, nhìn đôi môi sưng đỏ của hần, cô không tự giác nuốt một ngụm.

- Tôi hôn anh, anh..... anh đừng động.

Hần mỗi lần hôn cô, đều cường thế tiến công, Ý Ý kháng cự không được, cũng không chịu nổi, trừ bỏ bản năng kháng cự, kỳ thật cô cũng không chán ghét cùng hần thân mật.

Hiện giờ tên đã lên đây, cô cũng cảm thấy sự kích động của người đàn ông này, nếu cô rút lui, chỉ sợ hần thực sự sẽ bóp chết mình.

Ý Ý nhắm mắt lại, thăm dò đem môi đi lên, tìm được môi hần, cô ôm lấy cổ hần, đem chính mình kéo lên một chút.

Kĩ thuật trúc trắc, giống như là cắn.

Tâm tình Nam Cảnh Thâm tốt, cũng không tính toán giúp cô phương pháp hôn môi chính xác, ngược lại theo cô, phối hợp kỹ thuật ngâm thơ của cô, trong lòng kích động lợi hại.

Hôn sâu lúc sau, hai người ngấn ngùi tách ra, trong đầu Ý Ý có chút thiếu đường, thân mình lắc lư một chút, theo bản năng lui ra.

Người đàn ông giữ lại thắt lưng cô, đem cô ấn trở về ngực, môi dán lên đôi môi đang run rẩy của cô, tiếng nói trầm thấp.

- Bé cưng, hiện tại muốn chạy, không có khả năng.

Ý vui đầu trong ngực hần, cúi đầu.

Cô siết chặt tay, nói câu táo bạo nhất của cuộc đời này:

- Tôi có thể cởi quần áo của anh không?

Mắt Nam Cảnh Thâm bỗng u ám, hầu kết lẫn lộn, cả người khô nóng.

Hần thấp giọng, siết chặt thắt lưng Ý Ý.

- Có cần tôi giúp không?

- Không..... Không cần.

Đôi tay nhỏ bé, thật vất vả mới tóm được một cúc áo, thử vài lần cũng chưa thành công.

- Cứ thoải mái, đừng quá khẩn trương.

..... Nói là thoải mái, dưới loại tình huống này làm sao có thể không khẩn trương.

Ý Ý oán thăm, hần muốn đem cô giống như hần thành cao thủ tình trường sao.

Cô một lần nữa nghịch ngợm cúc áo, động tác chậm dần, nhưng đầu ngón tay lại cứng ngắc, làn da cô vốn trắng, hơi chút một chút thẹn thùng liền đỏ ửng, càng miễn bàn hiện tại, khuôn mặt đã đỏ như tôm luộc.

Mắt cũng không dám chớp, đôi mắt trong veo được bao phủ bởi một lớp sương mù mỏng manh, cố gắng mở to mắt, ngược lại vành mắt ẩm ướt, trong mắt gọn sóng thủy quang.

Cô dùng ước chừng ba bốn phần thời gian, miễn cưỡng mới mở được một nút, cô có chút nhẹ nhõm, rồi lo lắng, mắt cô dán vào một nút bên dưới anh, cô định di chuyển bàn tay xuống.

Nam Cảnh Thâm nâng cằm cô lên, một phát áp lên môi cô.

Cô như bị mê hoặc, ánh mắt lại nhìn không thấy, động tác cởi nút áo rõ ràng ngắt đi rất nhiều, đôi tay nhỏ bé chạm vào cơ bụng hần, làm cho cả người hần ngứa ngáy lên.

Nam Cảnh Thâm không chờ nổi, một phen kéo hết mất cái nút còn lại, cúc áo mở ra hết, Ý Ý cả kinh, suy nghĩ muốn đi nhìn, nhưng lại bị người đàn ông đánh vào cái ót, lại đem mặt trở về.

- Chuyên tâm.

Ý Ý cảm thấy hô hấp bị hần câu lấy, đã muốn rời loạn.

- Anh phạm quy, đầu có có cho anh động.

- Em là người duy nhất có thể làm cho tôi phá quy cù.

Sau lời nói mập mờ, hân thật sâu hôn cô, cảm thấy đầu hôn không đủ, hận không thể đem cô gái nhỏ tiến nhập vào trong xương.

Lúc tách ra, giọng hân khàn khàn vang lên.

- Bé cưng, em quả thật chính là độc dược của Tứ gia.

Hân thở gấp gấp, đầy đầu hôn cô, bàn tay mò đến phía sau, động tác vội vàng muốn còi hết tây trang.

Ý Ý bỗng nhiên nắm lấy tay hân, lắc lắc, thật vất vả thoát ra khỏi nụ hôn sâu, còn có sợi tơ màu bạc, càng thêm..... ngượng ngùng.

Cô mang theo một cổ nóng rực, hơi thở hỗn loạn mở miệng:

- Đã nói anh không được động, anh còn động.....

Cô mềm mại oán trách, như con mèo trên đầu quả tim hân, mảy hân nhủ lại, toát ra vẻ tức giận, khi nói chuyện, dâng lên trên mặt hân chính là nồng đậm khí tức.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Dám lấy số tiền lớn như vậy

Nam Cảnh Thâm thở nặng, nhìn cô.

Con người đen dần sâu thẳm, bạc môi nhẹ nhàng nâng lên.

- Được, em tới.

Ý Ý thở có chút gấp, hơi tròn tròn mắt, trong mắt vì có tia động tình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đèn trên trần nhà sáng ngời làm nổi rõ từng lông tơ trên mặt.

Mỗi một chỗ, đều đáng yêu như vậy.

Tim Ý Ý đập càng nhanh, bên tai đều nghe thấy tiếng tim đập thay đổi, trên thân người đàn ông, mùi thuốc lá cùng mùi nước hoa tỏa ra khắp mũi, cô không uống rượu, lại không hiểu có chút say.

Cô nâng tay, ở trên ngực hân nhẹ nhàng đẩy ra, đỏ mặt, thấp giọng nói:

- Anh lui ra một chút.

Nam Cảnh Thâm nghe theo, lùi ra sau từng bước, thiên hạ nhỏ nhắn rời khỏi vòng ôm của hân, trước người có gió lạnh tiến vào, rất lạnh, làm hân nhẩn mày lại.

Lấy tính hân, tuyệt đối không nghĩ sự tình tiến triển chậm như vậy, nhưng mà kiên nhẫn lần này lại thật là tốt.

Đơn giản vì là cô.

Khó được bé cưng chủ động một lần, hân không nghĩ dễ dàng buông tha lần này, nghĩ muốn hào hào quý trọng, thuận tiện nhìn xem, cô có thể lớn mật đến đâu.

Ý Ý chống tay, từ trên bồn rửa đi xuống, ngón tay nhét vào miệng dùng sức cắn một cái, muốn thanh tỉnh một chút, nhưng nơi nơi đều là hơi thở cuồng thế của người đàn ông, căn bản cũng không thể tránh, như là muốn kéo cô vào trận tình triều này.

Cô đứng thẳng, lòng bàn chân chạm đất mềm nhũn, ngửa đầu, mặt hân gần trong gang tấc, ánh mắt thâm sâu thâm thúy làm cho tim người ta đập nhanh, quần áo xốc xếch, cơ ngực như lộ ra, đường cong cơ bụng rõ ràng, ánh sáng từ đèn, càng làm nổi rõ đường cong, dưới chân giày da Ý thủ công, mũi giày sáng đến mức có thể phản chiếu màu sắc đôi giày cao gót của cô.

Ý Ý cố áp chế, mới có thể đứng ở trước mặt hân, cô nhắm mắt, hít vào một hơi, lại thở ra.

Sau đó, như là đã làm tốt tâm lý, cô nâng lên hai tay, chạm vào vai hân, thoáng do dự trong chốc lát, mới vòng qua cổ hân.

Cô khẽ cắn chân, đảm bảo thân cao có thể gần hân, chu cái miệng nhỏ nhắn, chậm rãi, chạm vào môi hân.

Mắt Nam Cảnh Thâm kịch liệt run lên, giương môi, hấp dẫn mùi đinh hương của cô tiến vào, Ý Ý thử vài lần cũng chưa thành công, cô tựa hồ có chút buồn bực, rầu rĩ thở ra một tiếng.

Người đàn ông đột nhiên cười ra tiếng, thanh âm trầm thấp, giống như ở chỗ sâu trong lồng ngực chấn động mà vọng lại, đuôi lông mày nhếch lên, lộ vẻ ôn nhu ý cười.

Hân không nhắm mắt, cực kỳ sung sướng giờ phút này nhìn cô thẹn thùng, trong con người đen, nhiều điểm nhỏ sáng ngày càng lớn, đến cuối cùng, chỉ có che chở đau sùng nhìn cô.

- Bé cưng.....

Hân rì rầm một tiếng, mang theo khăn khăn, lộ ra vẻ gọi cảm

Ý Ý run rẩy dữ dội, cô dùng sức ôm cổ Nam Cảnh Thâm, học hân bộ dáng hôn sâu, hân rất nhanh đáp lại, thậm chí muốn cướp chủ quyền, Ý Ý đợi cho hân ý loạn tình mê, tay cô lặng lẽ để trên vai hân, tay nhỏ bé run rẩy nắm chặt cổ áo hân cời ra.....

Quần áo thoát đến cánh tay hắn, Ý Ý cố ý trượt xuống, nắm lấy tay áo, buộc chặt hai tay hắn.

Khi cảm thấy Nam Cảnh Thâm nghĩ cô đã hôn xong, cô hai bước ra phía sau hắn, đem nút thắt chặt hơn.

- Bé cưng, nghĩ muốn trói chặt sao?

Ý Ý thờ sâu, người đàn ông xoay người đối mặt cô, thanh âm nặng nề trong trẻo nhưng lạnh lùng, ý cười lại ẩn ẩn ở khóe miệng.

Cô bỗng nhiên kinh hãi.

..... Không có gì là có thể nhìn thấu tâm tư người đàn ông này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ý Ý còn ửng hồng, ngực cao thấp phập phồng, cô cắn môi.

- Không chơi, chính anh ở trong này tự chơi đi.

Cô chưa nâng đầu đã bước nhanh ra cửa.

Phía sau, người đàn ông đe dọa, bình tĩnh dị thường.

- Em dám đi thử xem.

Tay cô thủ đã chạm đến nắm cửa.

- Bé cưng, Từ gia từng phạt, em nhận không nổi đâu.

Cô khiếp đảm, tay phát run, khí lực mờ cửa đều không có.

- Lại đây.

Hắn cho mệnh lệnh cuối cùng.

Ý Ý ôm đầu, bàn tay bịt lỗ tai, liều mạng lắc đầu, đem giọng hắn bỏ ra, nửa ngày, cô trở về lại, rồi lại lùi hai bước, ở chỗ cửa rút ra bốn năm tờ giấy để xoa tay, nhồi thành cục nhét vào miệng hắn.

Cô một giây cũng không dám ở lâu, mở cửa liền đi ra ngoài.

Vừa mới ra cửa, cước bộ cũng nhanh dần, sau đó, cô chạy, tiếng giày cao gót dẫm lên sàn nhà đánh vào lòng cô. Ý Ý cảm thấy ngày càng hoảng hốt, hành lang chỉ có một đoạn nay phá lệ dài ra, rốt cục lúc chạy về, Ý Ý lập tức dừng lại, tay vịn tường, thở gấp từng hơi.

Cô thề, làm chuyện vừa rồi, cô đời này cũng không dám làm lại.

Hiện tại nghĩ lại, thật không biết sao mình rốt có dũng khí, nghĩ đến lại thấy sợ, cô cứ nhiên lại đem..... Nam Cảnh Thâm nhốt trong WC.

Ý Ý thờ sâu, dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, nắm tay đấm ngực, khó khăn hướng đại sảnh đi. Đi được nửa hội trường, người càng đến càng nhiều, cô cúi đầu, ánh mắt né tránh, chỉ nhìn đôi chân đang đi quanh mặt đất.

Đi nhanh tới cửa, cô bỗng nhiên lộn trở lại, tìm được một nhân viên phục vụ, nói quanh co:

- Cái kia, anh đi toilet nữ nhìn thử xem, giống như có người bị nhốt ở bên trong.

- Tiêu tiểu thư.

Bên cạnh bỗng nhiên có giọng nói vang lên, trong lòng cô nhảy dựng lên, Cố Đình Thâm bụng ly rượu để dài, chậm rãi hướng cô đi tới.

- Tôi muốn hỏi cô một chút, có thấy Nam phó tổng đâu không?

- Phó tổng.....

Ý Ý mím môi, giơ tay lên sờ tai.

- Phó tổng nào nha?

Cố Đình Thâm cười khế, hơi hơi cúi đầu, để sát vào cô một chút.

- Tôi hỏi cô, ở chỗ này, cô cảm thấy tôi hỏi là phó tổng nào?

Ý Ý cố ý tránh đi tầm mắt.

- Tôi.....

- Trong WC nữ có người, hình như là một tên biến thái a.

Đi ngang qua hai người là hai người phục vụ đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Động tác lắc rượu trong tay Cố Đình Thâm dừng lại một chút, thâm ý liếc mắt một cái, rồi sau đó đem ly rượu đặt lên khay người phục vụ, cất bước hướng toilet đi.

- Đi ra ngoài.

Cố Diễn đứng ở cửa toilet, một bên cùng bảo an vây lui người ta đang xúm lại, một bên gọi điện thoại, nhờ trợ lý lấy quần áo.

Cố Đình Thâm từ trong đám đông tiến vào, thấp giọng hỏi:

- Sao lại thế này?

Cố Diển có chút một lời khó nói hết, cũng tránh ra, làm cho Cố Đình Thâm đi vào

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Ngoại tình là thú vui

Đẩy cửa ra, Cố Diển lặng lẽ cầm điện thoại, không đến hai giây, Cố Đình Thâm tiến vào toilet nữ, thực tự giác đóng cửa lại.

Lúc này Nam Cảnh Thâm đang dựa người vào bồn rửa mặt, hai tay bị trói ở sau người, hắn rất nhanh tháo loại nút trói, với hắn mà nói căn bản là không phải việc gì khó, hai ba cái đã tháo xong, cởi quần áo ra, hắn hoàn toàn cởi trần, cơ bụng buộc chặt, theo nhịp thở, phập phồng lên xuống có chút gấp, như là đang khắc chế cảm xúc, vẻ mặt âm trầm lại lạnh lẽo, khuôn mặt cao thẳng, hốc mắt sâu tĩnh mịch trầm mặc.

Miệng hắn còn ngậm giấy, cũng lười phun ra, chờ cởi bỏ trói buộc xong, lại chậm rãi bỏ ra.

Cố Đình Thâm sờ sờ đầu mình tạm thời còn bình an, rốt cục đã hiểu vì sao Cố Diển nhờ hắn vào, đây là đến chấn thương từ a.

Kinh ngạc qua đi, Cố Đình Thâm yên lặng lấy ra di động, chết thì chết đi, dù sao cũng phải chết có giá trị.

Hắn gỡ đầu, từ màn hình nhìn biểu tình Nam Cảnh Thâm, tìm đập mạnh một chút, hắn dùng lực nuốt nước miếng.

- Lão Tứ, tôi lựa lại chút chứng cứ, về sau nếu cậu kiện tôi quấy rối, dù sao cũng phải có chứng cứ phải không?

- Gần đây có phải hoa cúc của cậu ngứa phải không?

Cố Đình Thâm ngượng ngùng sờ sờ cái mũi.

- Ngứa, nếu không cậu chặt của tôi đi à?

Người đàn ông xoay người, tấm lưng rộng lớn lưng dựa vào mặt bàn, hắn hút thuốc, thần sắc âm đạm.

- Tôi chỉ cho cậu một cơ hội, đưa điện thoại cho tôi.

Vừa nghe lời này, Cố Đình Thâm nhanh chóng cho điện thoại vào trong túi quần, vỗ vỗ, bộ dáng sợ hãi, khóe miệng lại hàm chứa trêu tức.

- Rất sợ đó a, nếu tôi không đưa cho cậu thì sao?

Nói giỡn, nhìn thấy bộ dạng Nam Cảnh Thâm bị thế này rất khó, có thể thấy một lần, người này bình thường thì nghiêm cẩn, đòi này cũng không có cơ hội như vậy hôm nay.

Nam Cảnh Thâm lạnh lùng cười ra tiếng, thanh âm xuyên thấu qua không khí, mang theo một cỗ uy hiếp chết người.

Miệng hắn ngậm điều thuốc, đề nặng bước chân, làm Cố Đình Thâm sợ tới mức liên tiếp lùi về sau.

- Cậu đừng lại đây a, ngoài cửa đều là bảo vệ, cậu mà qua, cẩn thận tôi hô a!

- A ——

Hắn la lên ngay sau khi nói.

Bất quá, la lên là vì bị Nam Cảnh Thâm lưu loát vật qua vai xuống đất, theo bản năng la to.

Cố Đình Thâm chống thắt lưng, lắc lư ngồi dậy, từ ống quần hướng lên nhìn, hắn nhẹ răng trợn mắt mắng lên:

- Lão Tứ, cậu đùa thật a?

- Lấy di động ra.

- Không cho, đánh đầu đã đánh, cho... cậu di động, tôi không phải thực mệt.

Cố Đình Thâm vừa nói vừa đứng lên, vành tai đột nhiên có trận gió, hắn đứng lúc phòng bị, trở lại lấy tay cản một quyền.

Hai người đàn ông rất nhanh đấu nhau, quyền phong của Nam Cảnh Thâm lại ngoan lại lệ, xuống tay không lưu tình, ra chiêu đều là từ chiêu, những năm hắn ở trong quân đội luyện tập cường độ cao, kỹ xảo đánh nhau kịch liệt đã sớm quen đến tận xương tủy, Cố Đình Thâm dần dần không địch lại, rất nhanh bại trận.

Đến cuối cùng, Nam Cảnh Thâm đoạt lấy di động, không nói hai lời, trực tiếp ném vỡ.

Xác di động văng đến dưới chân Cố Đình Thâm, hắn ngồi xuống, một chân cong, khuỷu tay để lên xương bánh chè, ngón cái quẹt đi vết máu ở khóe miệng, mờ miệng, đầu tiên là cười ra tiếng.

- Thế nào, thực động tâm a?

Nam Cảnh Thâm lắc lắc cổ tay, hơi thở vi suyễn, vẻ mặt lạnh thấu xương, con ngươi lãnh đạm

Cố Đình Thâm thân là bạn tốt của hắn nhiều năm, theo biểu tình, liền có thể nhìn ra lòng người, nụ cười trên mặt hắn dần bình thường lại.

- Lão Tứ, ngoại tình chỉ chơi thôi, nếu cậu lún quá sâu, không phải là điều tốt cho cậu.

Nam Cảnh Thâm nghiêm khắc.

- Khi nào thì cậu lại xen vào việc của người khác.

- Chuyện của cậu có thể tính là chuyện nhân sao, tôi nói lời này, đó là vì xem cậu là anh em.

Lúc này, cửa vang hai tiếng, Cố Diển cầm tây trang tiến vào, hầu hạ Nam Cảnh Thâm mặc đồ.

Người đàn ông ngựa đầu, hai nút áo ở cổ, đường cong bên mặt sắc bén thâm thúy, tây trang trên người che dấu đi mấy cú đánh bị Cố Đình Thâm đánh vào, cả người lộ ra kiêu ngạo.

- Thật sự là anh em, theo giúp tôi mấy ly?

Cố Đình Thâm cười nói

- Cô nàng này làm cậu để bụng? Không thể ăn vào miệng, hiện tại cần nhờ rượu để phát tiết a?

Nam Cảnh Thâm liếc qua, thấy không rõ lắm, ngữ khí cũng tràn đầy uy hiếp.

- Muốn đánh một trận nữa?

Cố Đình Thâm vội vàng nhấc tay đầu hàng, chiến đấu với người đàn ông đã từng là bộ đội, hắn thật sự bị hư não a.

.....

Ý Ý rời khách sạn, vốn nên bắt taxi rời đi, nhưng Bạc Tư đã sớm chờ ở bên ngoài, cô vừa ra tới, xe liền từ bãi đậu xe đi ra, đèn pha ở đầu xe chiếu vào cơ thể nhỏ nhắn của cô.

Cô hai bước lên xe, cái gì cũng chưa nói, chờ xe đã lái ra xa, Ý Ý còn liên tiếp nhìn ra sau, giống như phía sau có mãnh thú, nước lũ.

Về đến nhà, tắm cũng không tắm, liền gọi điện thoại cho đồng nghiệp Kỳ Lâm Lâm.

- Ý Ý, cô rời đi trước à, sao cô lại rời đi, cô không biết mình đã bỏ lỡ một vở kịch tuyệt vời của thiên nhiên kỳ.

Điện thoại mới vừa bắt, Ý Ý còn chưa có mở miệng, tiếng Lâm Lâm hưng phấn truyền vào trong tai.

Mỉ tâm cô mi nháy dựng, thử thăm dò hỏi:

- Cái trò gì hay nha?

- Tôi nói cho cô a, Nam phó tổng giống như ở toilet nữ cùng người ta chơi đùa, quần áo bị tháo sạch sẽ, còn bị trói, rất chặt vật.

Câu nói kế tiếp, thanh âm rõ ràng nhỏ đi nhiều, như là cố ý hạ giọng nói.

Ý Ý đứng ở cửa sổ, gió lạnh theo bức màn thổi đến trên người cô, mắt cô rất, mí mắt càng nháy.

Cô hỏi

- Sao lại chặt vật nha, cô đi nhìn sao?

- Tôi nghe được, tại hiện trường bảo vệ đang đuổi người, tôi cũng chưa chen đến phía trước, ngay cả cửa toilet môn cũng chưa thấy đã bị đẩy ra, bắt quá nghe mọi người nói, lúc Cố giám đốc vào, bọn họ liếc mắt một cái, Nam phó tổng trên người trống trơn, tay bị trói, hình ảnh đó, tôi tưởng tượng một chút liền muốn phun máu mũi.

Kỳ Lâm Lâm càng nói càng kích động, thanh âm phát run.

Tím Ý Ý như chìm xuống đáy, ngón tay siết chặt điện thoại đến trắng bệch, cô ha hả cười hai tiếng.

- Thật sao?

- Thật nha, cô không biết.....

Sau lại Kỳ Lâm Lâm còn nói cái gì, Ý Ý tự động xem nhẹ, cô nghe không vào, trong đầu chỉ nhớ rõ ràng câu nói kia của Kỳ Lâm Lâm.

Nam phó tổng bị cời hết.

Bị cời hết.....

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Tú ca, theo em đi

Chẳng lẽ, sau khi cô đi, còn có người đi vào sao.

Dù sao Nam Cảnh Thâm bị cô trối rồi, còn bị nhét giẻ vào miệng, vạn nhất thật sự có biến thái, hắn phản kháng không được, lại hét không ra tiếng.

Nếu nói đêm nay thật là bởi vì cô nhất thời nóng nảy cấp hắn trối lại, hại hắn bị người ta..... xâm phạm, cô rất áy náy a.

Cô cầm lấy điện thoại, rồi lại cảm thấy hoảng sợ, đem vùi mình vào sâu trong chăn trốn tránh

.....

Đêm khuya.

Cố Đình Thâm giúp đỡ Nam Cảnh Thâm rời khỏi quán bar, một tay đỡ hắn, tay kia gọi điện thoại kêu xe, hắn đem Nam Cảnh Thâm đặt vào xe, làm cho hắn (Nam Cảnh Thâm) dựa vào thân xe.

- Bình thường cậu tập luyện thân thể tốt lắm mà, hôm nay sao thế này.

Cố Đình Thâm hoạt động một chút gân cốt, đối với điện thoại bên kia nói cái địa chỉ, cúp điện thoại, tay chống vào lưng áo, một tay đặt trên đỉnh xe thở phì phò.

Ánh mắt nhìn chăm chú vào người đàn ông say rượu trong xe.

Mấy cúc áo trên người Nam Cảnh Thâm bị bung ra, bởi vì cánh tay đang ra, bởi vì cánh tay đang ra, cổ áo hướng hai bên lại mở rộng chút, cả người lộ ra hơi thở mị hoặc, lúc này hai mắt đang khẽ đóng, tăng thêm vài phần gợi cảm.

Cố Đình Thâm là đàn ông, cũng nhận không được kinh ngạc vì diện mạo của người đàn ông này, hắn không tự nhiên nuốt nước bọt, một bên nói thầm, một bên định sờ cánh tay.

Đúng lúc này, người đàn ông bỗng nhiên chuyển mình, hắn ngẩng đầu, đôi mắt đen kìa, làm cho người ta có cảm giác bị nhìn từ trên cao xuống.

Ánh mắt kia, làm Cố Đình Thâm ngưng ngừng, tay đi đến một nửa lại lộn trở về, ở trên cổ gãi gãi:

- Tôi đi lấy chìa khóa xe.

Cố Đình Thâm hướng khách sạn đi, nhỏ giọng nói:

- Không có gì tốt để xem, lão tử là thẳng nam, một ngày nào đó cũng bị làm cho cong.

Hắn cũng uống không ít rượu, đêm nay Nam Cảnh Thâm điên rồi, uống rượu liên tục, hắn cũng không còn cách nào khác, mới cầm mấy bình, ánh mắt nhìn cái gì cũng hoa cả lên.

Nam Cảnh Thâm nhìn thấy hắn xiêu xiêu vẹo vẹo, khoe miệng cười khinh, hắn lấy thuốc lá, thử vài lần, cũng chưa lấy được một cây.

Một đôi tay trắng nõn tiến đến, cầm lấy, sau đó có ý lấy thuốc đưa hắn.

- Để cho em

Người đàn ông ngẩn ra, nâng mắt lên, hắn liếc mắt nhìn người phụ nữ một cái, rồi buông tay.

Thuốc lá đưa tới, Bạch Sinh Nhi cảm thấy có chút không thật, run rẩy cầm thuốc đưa đến trước miệng hắn.

- Anh để cái bạc lửa ở túi nào?

- Bên trái.

Nam Cảnh Thâm đứng dưới đèn đường, áo somi ban ra, lộ ra cơ ngực, cổ tay áo vén lên, tỏa ra hơi thở thành thực của người đàn ông.

Bạch Sinh Nhi nhìn có chút ngốc, tay cô ta mò vào túi quần bên trái hắn, bị nhiệt độ cơ thể hắn làm nóng lên, cô khần trương mím môi.

Lấy cái bật lửa ra, cô ta đem lửa đến trước mặt người đàn ông. Hắn hơi hơi cúi đầu, hút thuốc, hai mắt mơ màng, mặc dù say cũng chút không che dấu được vẻ tao nhã cùng tôn quý.

Đôi mắt Bạch Sinh Nhi tối lại, trong lòng bỗng nhiên có ý tưởng lớn mật, cô ta nắm lấy cánh tay người đàn ông, thân mình hướng sát vào hắn một chút, nhón chân, nhìn lên hắn, thì thầm nói:

- Tư ca, đi theo em đi.

Người đàn ông hít một hơi men say, hút thuốc, nhẹ nhàng thở ra, trúng vào mặt Bạch Sinh Nhi, cô ta vô thức mím môi, cũng không dám động, trong lòng khần trương.

Nam Cảnh Thâm chẳng biểu hiện gì, cách sương khói lượn lờ đánh giá cô ta.

- Được.

Cô ta cảm thấy kích động.

Sợ hắn đổi ý, vội vàng mang theo hắn đến xe của mình ở cách đó không xa.

Người đàn ông này, cô ta đã muốn ái mộ nhiều năm, cũng biết hắn hiện tại thân chí không rõ, nhưng cô ta chính là muốn nhảy vào lúc này.

Cố Đình Thâm tìm được người giữ chìa khóa xe, lúc trở về, thấy có một chiếc xe ở đằng xa, hắn lắc lắc đầu, không có để ý, hướng chỗ cũ đi, lại không thấy Nam Cảnh Thâm đâu, nhất thời luống cuống, đầu óc một bị kích thích, tỉnh rượu hơn phân nửa.

Hắn dọc theo phụ cận chiếc xe tìm kiếm, sợ Nam Cảnh Thâm tùy tiện tìm chỗ ngủ, nhưng mà tìm mãi, đừng nói người, ngay cả tàn thuốc cũng không tìm được.

Cố Đình Thâm dùng sức mặt một phen mặt, gọi điện cho Cố Diễn.

- Tôi làm mất Tứ gia của cậu rồi, chạy nhanh tìm đi.

.....

Tia nắng ban mai chiếu qua song cửa, ánh sáng rơi vào khuôn mặt đẹp trai góc cạnh rõ ràng của người đàn ông. Hai mắt hắn đang nhắm, một tay để ở trên trán, cái mũi cao ngất đang thờ.

Hắn mở mắt, cảm giác say rượu nhất thời dâng lên. Đầu hắn choáng váng, tay day nhẹ trán, thờ dài.

Nam Cảnh Thâm rất nhanh cảm thấy khác thường, có đầu phụ nữ gối lên cánh tay hắn, một mùi hương xộc vào mũi hắn.

- Đứng lên.

Hắn thậm chí không nhìn qua.

Bạch Sênh Nhi từ từ tỉnh dậy, vô tội nháy mắt mấy cái, ngửa đầu nhìn hắn, lập tức đem tay đang ôm cánh tay hắn rút về, bộ dáng chán kinh.

- Tứ ca, tối hôm qua chúng ta.....

- Như thế nào?

Nam Cảnh Thâm híp con ngươi đen, ánh mắt đậm tĩnh, hàng năm ở thương trường thượng chìm nổi, mở miệng một cái là làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ.

Bạch Sênh Nhi lập tức lùi hướng cạnh giường, tay cầm lấy chăn, đem chính mình che kín.

Trên người cô ta mặc áo ngủ mỏng màu hồng nhạt, bên trong cái gì cũng chưa mặc, lúc này tách ra, cơ thể ở trên người hắn có nhiệt độ càng lộ rõ ràng, cô cắn môi, rất ủy khuất nhìn thấy hắn.

- Tối hôm qua anh uống say, em ở trên đường vô tình nhìn thấy anh. Em mang anh về nhà em. Không nghĩ tới tối hôm qua lúc giúp anh cởi quần áo, anh liền.....

Cô ta nói được một nửa thì không nói thêm gì nữa, sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt cũng tự nhiên thùy đi xuống.

Nam Cảnh Thâm nắm lấy cánh tay cô ta, dùng chút lực, liền đem cô ta ra khỏi chăn, nằm vào trong ngực hắn.

Hơi thở nam tính thuần hậu, có tính xâm lược cảm quanh quần ở chớp mũi, Bạch Sênh Nhi bất ngờ không kịp phòng, cả người bị túm có chút phát mộng, nửa ngày, mới rõ ràng cảm giác được chính mình đang ở trong ngực hắn.

Lòng bàn tay ở trên thân hình trần của hắn, một đêm qua đi, hơi còn theo lỗ chân lông tán ra, nhiệt độ cơ thể lại còn nóng.

Cô ta vuốt ve, cảm thấy rất không chân thật, rồi lại vui sướng phát cuồng.

- Xấu hổ cái gì, chuyện tối hôm qua so với cái này còn thân thiết hơn, không phải đã làm rồi sao?

Hai người thân thể gắt gao ôm nhau, Bạch Sênh Nhi không biết nên đặt tay vào đâu, ngực dè lên ngực hắn đến thay đổi hình dạng.

Cô ta liếm liếm môi:

- Tứ ca, anh nói gì vậy, em nghe không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Thân phận Nam phu nhân

Nếu không nói lo lắng là giả, Bạch Sênh Nhi thậm chí cũng không dám nhìn hắn, sợ hắn nhìn ra cái gì.

Nam Cảnh Thâm nhìn chăm chăm cô ta, không buông tha biểu tình gì.

- Cô nam quả nữ ở trên giường trải qua một đêm, em hiện tại đang muốn thuyết phục anh cái gì cũng chưa làm?

Bạch Sênh Nhi đột nhiên ngừng đầu, dưới hốc mắt có nước mắt, cô ta cắn môi, muốn thốt ra, Nam Cảnh Thâm lại buông cô ta ra, kéo chăn cao lên che cho cô ta, bộ dáng ôn nhu như vậy, cô ta sắc mặt hắn thật bình tĩnh.

- Tối hôm qua anh uống rượu, nhưng em lại tỉnh táo, Tứ ca chưa bao giờ muốn chiếm tiện nghi người khác, anh thực xin lỗi em, hiện tại em muốn bồi thường gì, em nói đi.

Nam Cảnh Thâm xốc chăn lên, trên người hắn chỉ mặc cái quần lót, mi tâm ần ần cau lại, nhưng lập tức lại dần ra.

Hắn xuống giường, đem quần áo nhặt lên, ở trước mặt cô ta, mặc từng cái một.

Động tác chậm rãi, không thấy dấu hiệu chột vạt.

Rất nhanh, hắn cũng đã mang giày vào, khí chất chói mắt đặc làm cho người ta muốn đui mù.

Thấy hắn sắp đi, Bạch Sênh Nhi nhất thời luống cuống, cô ta lập tức ngồi dậy, trước ngực chột lạnh, lại cuống quýt đem chăn che lên trên người.

- Tứ ca, em muốn bồi thường.

Nam Cảnh Thâm vẫn tiếp tục động tác, đem đồng hồ màu bạc đeo lên cổ tay.

- Nói xem, bởi thường cái gì.

Bộ dạng hần trần định tự nhiên, làm cho Bạch Sênh Nhi có chút nhụt chí.

- Mặc kệ anh có nhớ chuyện tối qua hay không, chúng ta..... chúng tôi đã làm như vậy, em muốn..... em muốn anh cưới em.

Nam Cảnh Thâm cổ tay áo rũ xuống, cài lại tay áo, mặt hần không chút thay đổi, nhưng dần dần trầm xuống.

- Sênh Nhi, làm em gái của anh, với làm người phụ nữ của anh không giống nhau, sau này em sẽ gặp nguy hiểm.

Bạch Sênh Nhi cắn môi.

- Anh cảm thấy em hiện tại còn muốn làm em gái của anh sao?

Đôi môi mỏng của người đàn ông khẽ nhếch lên, lạnh lùng nói:

- Đích xác không nên.

Thái độ mơ hồ này làm cho Bạch Sênh Nhi hoảng hốt. Ở trong mắt cô ta, Nam Cảnh Thâm là một cái người đàn ông rất giỏi che dấu, dù là lúc hần tức giận, cũng sẽ không làm cho người ta thấy rõ, chỉ áp bách tinh thần đối thủ. Mặc dù cô ta lẫn lộn ở giới giải trí nhiều năm, cô ta cũng chưa bao giờ tin mình có thể che dấu con người thật của mình mà diễn ra con người khác trước mặt hần.

Rất cuộc cô ta đã đi quá xa rồi.

Chính mình thế mà lại uy hiếp hần, nghĩ đến mình gan cũng lớn.

Nhưng mà cơ hội chỉ có một lần, Nam Cảnh Thâm sẽ không phóng túng mình nhiều lần, giống như uống đến say mềm như tối hôm qua.

Cô ta dò hỏi:

- Vậy anh nguyện em sao?

- Không.

Người đàn ông lạnh lùng lên tiếng.

- Nếu em muốn, thân phận nam phu nhân, cũng không phải không thể cho người.

Bạch Sênh Nhi sững sốt hai giây, cô ta không đi phỏng đoán ý tứ trong lời nói của người đàn ông, cũng không nghĩ muốn phỏng đoán, chỉ bằng trực giác hỏi:

- Anh có thể cưới em đúng hay không?

Nam Cảnh Thâm nhìn cô ta, khoe môi khẽ cười mang theo vài phần nghiền ngẫm, hần mở miệng, tràn ngập từ tính thuần hậu nói:

- Anh trở về báo Cố Diễn sắp xếp, chọn ra một ngày cùng em đính hôn.

Bạch Sênh Nhi hoàn toàn trở mặt, giấu không được vẻ mừng như điên.

- Nói như vậy, anh nguyện ý cưới em đúng không?

Nam Cảnh Thâm cúi người, hai tay chống hai bên người cô ta, thâm thúy nhìn thẳng cô ta.

- Là đính hôn, đây là nhượng bộ lớn nhất anh dành cho em.

- Được, đính hôn liền đính hôn, Từ ca, chờ đính hôn sau, chúng ta từ từ thương lượng chuyện kết hôn?

Bạch Sênh Nhi quý gần hần, cũng bất chấp che đậy mình, cô ta mặc như vậy, vốn chính là muốn cho hần nhìn. Cô ta kích động nắm lấy cánh tay Nam Cảnh Thâm, nước mắt chớp mắt lần ra.

Ở quá gần, hơi thở của hần, làm cho cô ta nổi da gà.

Cô biết rõ hần là người có trách nhiệm, một là đứng ở góc độ đàn ông, hai là nhìn mặt mũi ông nội. Nam - Bạch hai nhà xưa nay có giao hảo, hơn nữa tính tình cô ta kiêu ngạo, hôm nay nếu không phải theo Nam Cảnh Thâm đến nơi này, cô ta sẽ trực tiếp đến nháo trước mặt Nam gia lão gia tử và lão phu nhân, đến lúc đó cô ta vẫn như cũ có thể đạt mục đích gả cho hần, nhưng cô ta sẽ không được nhìn thấy sắc mặt tốt của hần như lúc này.

Nam Cảnh Thâm rút tờ giấy, không tự mình lau cho cô ta, mà là ý bảo cô ta tự lấy.

- Đừng khóc, chúng ta sớm đã là người trưởng thành, loại chuyện này tránh không được, là anh có lỗi với em, sẽ chịu trách nhiệm.

- Ân.....

Cô ta còn muốn khóc, nhưng không chế không được.

- Bất quá em biết rõ cách làm người của Từ ca, nếu dám thiết kế anh ——

Nam Cảnh Thâm đứng thẳng dậy, giọng nói trầm thấp vang lên, làm cho người ta không rét mà run.

- Em nên biết Từ ca không phải người nương tay.

Bạch Sênh Nhi không ngẩng đầu, khăn tay trong lòng bàn tay, cô ta dùng sức nắm thật chặt, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh tốt chính mình.

- Em sẽ không, sẽ không lừa Tứ ca.

Nam Cảnh Thâm hít mắt, con ngươi đen lộ ra lãnh ý, hần cảm thấy được gì đó, rồi lại như không giống.

Hần cũng không có ở lâu, rửa mặt xong, gọi điện thoại cho Cố Diễn, trực tiếp lái xe đến đây đón.

Bạch Sênh Nhi âm thầm nghĩ nghĩ, về sau, có phải hay không mỗi buổi sáng, Cố Diễn lái xe chạy đến đây, mang theo cô ta cùng Nam Cảnh Thâm, mà cô ta giống như cô vợ vậy, thắt caravat, mặc áo khoác cho hắn, tiễn hắn ra cửa.

Chỉ cần tưởng tượng vậy thôi, cô ta liền cảm thấy cảm xúc kích động.

.....

Sáng sớm, Ý Ý nhanh chóng rửa mặt rồi xuống lầu ăn bữa sáng.

Trong khi ăn, cô lướt Weibo, sau khi đọc một số tin đồn, đã chuyển đến một tiêu đề giải trí.

Tiêu đề thực bắt mắt —— hung thần thương giới Nam Cảnh Thâm qua đêm với mình tinh Bạch Sênh Nhi, triển miên một đêm, tình cảm lưu luyến.

Miệng Ý Ý miệng còn đang chứa đồ ăn, động tác chậm lại, đầu ngón tay đề lại, do dự một chút, mới đưa tay mở tin.

Tin tức có chứa một số hình ảnh tối hôm qua Nam Cảnh Thâm ôm Bạch Sênh Nhi xuống xe. Hai người trực tiếp vào trong thang máy. Khi phóng viên chụp được hình khác thì đó đã là buổi sáng ngày hôm sau, Nam Cảnh Thâm mang theo Bạch Sênh Nhi rời nhà, lên xe, mọi người có thể phát hiện, trên người hắn vẫn mặc tây trang ngày hôm qua.

Ý Ý tránh không đọc tin, loại tin tức này ở dưới ngòi bút bất quá của phóng viên, có thể viết ra ba hoa như vậy, thường đều là nói ngoa, cô rất nhanh mở phần bình luận phía dưới.

Tin tức mới tuôn ra chưa đến hai phút, bình luận phía dưới đã hơn một vạn.

Càng làm cho cô giật mình chính là, bình luận cư nhiên toàn là chúc phúc.

- Đã sớm biết Nam tổng với Sênh Nhi nhà chúng tôi là người yêu của nhau, còn không thừa nhận.

- Sênh Nhi nhà chúng ta cũng chỉ có Nam tổng mới xứng đôi, bọn họ mới được gọi là trai tài gái sắc.

- Thật ra cái chuyện bất quá này là thật mà. Sênh Nhi nhà chúng tôi vốn chính là thiên kim nhà giàu, hiện tại lại có người yêu nhà giàu, lại còn là thanh mai trúc mã, trời ạ, thật sự rất mộng ảo.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Tôi sắp đính hôn, em không để ý sao

Ý Ý không đọc nhiều, cô không muốn nhìn nữa.

Nam Cảnh Thâm cùng Bạch Sênh Nhi.....

Chuyện của bọn họ lúc trước không phải chưa từng có.

Lòng Ý Ý ngu vị trần tạp, bữa sáng ăn không mấy miếng, lại cảm thấy hoảng hốt, cô cảm thấy khó chịu.

Cô không hiểu sao mình lại cảm thấy như vậy, cảm giác như muốn sụp đổ. Ánh mắt nhìn cái gì cũng đều là ảm đạm, ngay cả với bánh bao cùng sữa đậu nành cô yêu thích nhất, cũng mất cảm giác ăn uống. Ly sữa còn nóng, hơi khói bốc lên thành làn sương trắng mỏng lung ở trước khuôn mặt nhỏ nhắn, làn khói chui vào trong lỗ mũi, cô hít một hơi, không thể thở được.

- Phu nhân, sao mặt cô đỏ thế?

Tiểu Quý mới vừa đem khăn tay đến, quay đầu thấy bộ dáng ủy khuất muốn khóc của Ý Ý.

Ý Ý cả kinh, cuống quýt sờ sờ, lại không sờ thấy nước mắt gì đó.

Cô lắc đầu.

- Không có việc gì, bị sặc thôi.

- Sặc?

Tiểu Quý liếc nhìn bữa sáng.

- Không có ót nha, sao cô lại sặc được?

Ý Ý úp mở, ngón tay dùng sức ở trên mí mắt:

- Tôi nói sặc chính là sặc thôi, em hỏi nhiều như vậy làm gì.

Cô rất ít khi nổi nóng như vậy, bình thường đối người làm đều là vẻ mặt ôn hoà. Tiểu Quỷ cũng không cảm thấy cô cao cao tại thượng, ngược lại đau lòng, dỗ dành cô:

- Em không hỏi, nếu cô cảm thấy không ăn được nữa, ngày mai em bảo phòng bếp đổi khẩu vị được không?

- Đổi hết đi, khó ăn muốn chết!

Ý Ý bỗng nhiên có chút khóc nức nở, chính là cô không nhận ra, Tiểu Quỷ tình tế xem của sắc mặt cô, nhất thời không dám trêu ghẹo, vốn đang muốn nói hai câu nói cho thoải mái một chút, hiện tại xem ra, phu nhân giống như gặp chuyện buồn.

Chưa từng thấy cô ấy có bộ dáng như thế này.

So với Hồ bá không cho cô ăn vặt còn khổ sở hơn.

Cô lau nước mắt, không ăn sáng nữa, tùy tiện thay đổi quần áo rồi ra cửa.

Đến trước thang máy công ty, Ý Ý theo thói quen tính đứng cùng đám người bên ngoài. Sau thang máy thứ nhất, người bớt đi nhiều, đến nhóm thứ hai, cô chậm rãi đi vào, tìm vị trí đứng.

Lúc này, thanh âm ồn ào bỗng nhiên lặng xuống, không biết là ai hô lên:

- Nam phó tổng, chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng.

Người đàn ông lên tiếng, Ý Ý run lên, theo bản năng ngẩng đầu.

Trước cửa thang máy, Nam Cảnh Thâm một thân tây đen, bên cạnh có Cố Diễn đi theo, vốn nên đi thang máy chuyên dụng dành cho hắn, thế nhưng người có địa vị cao như hắn lại vào thang máy của nhân viên.

Mọi người đem chừa chính giữa cho hắn, nhưng hắn đi tới vị trí cuối, lưng dựa lưng vào lan can, đứng thẳng, ở bên trái Ý Ý.

- Đừng khảnh trương, còn có rất nhiều chỗ, mọi người cứ đứng vào đi.

Lúc hắn nói, cảm giác nhu ý, cũng không cho rằng vì mình là phó tổng tài mà đem mình nâng lên.

Nhưng mà nói thì nói vậy, nhưng không một ai dám cùng hắn vui đùa, thật ra nghe xong hắn nói, cũng đi vào đứng.

Không khí trong thang có sự thay đổi. Họ có cảm giác áp lực, không muốn nói cũng không muốn làm gì.

Ý Ý cố ý đem tóc sau tai thả xuống, buông xuống suy nghĩ, đuôi mắt không tự chủ liếc nhìn đôi giày da màu đen của người đàn ông kia.

Nam Cảnh Thâm đứng ở bên cạnh cô, khoảng cách gần không đến nửa thước.

Trên người hắn có mùi thuốc lá mát lạnh mùi thuốc lá cùng hương bột cacao rải quanh quần trong hơi thở cô, tim Ý Ý không hiểu sao đập nhanh hơn, khuôn mặt trắng nhò nhò lộ ra vẻ ửng đỏ.

Cô không nghiêng người, cũng không quay đầu, sợ sẽ thấy mặt hắn.

Rất cục đến lầu 12, cô theo đồng nghiệp muốn đi ra ngoài, trên chân bỗng nhiên đau xót, cô hoảng sợ cúi đầu nhìn, Nam Cảnh Thâm thế nhưng đá cô một cước.

Cô ngẩn ra, nhìn lên, theo góc độ này, chỉ nhìn thấy góc cạnh mặt hắn.

Cô chỉ ngậy người trong nháy mắt, cửa thang máy lại khép lại, trừ bỏ Ý Ý cùng Nam Cảnh Thâm, thang máy chỉ còn có ba bốn người.

Cửa thang máy đóng mở vài lần, các đồng nghiệp toàn bộ đã đi hết. Mỗi lần cửa mở, Ý Ý đều muốn đi, không bị đá chân, thì cũng là bị hắn túm quần áo từ phía sau, vài lần như vậy, căn bản là nửa bước cũng khó đi. Thang máy đi lên, dừng lại ở lầu 22.

Nam Cảnh Thâm lời kéo tay cô, trực tiếp vào văn phòng phó tổng tài.

Cánh cửa đóng sầm mạnh phía sau cô, cô bị đẩy mạnh đến cánh cửa, một bàn tay bất ngờ để ở phía sau ván cửa.

Ý Ý luống cuống, đuôi mắt nhìn thấy rõ khớp xương bàn tay to.

Cô bỗng nhiên cảm thấy áp bách.

- Nam tổng, ngài đem tôi kéo đến nơi này là có ý gì?

Lời vừa ra khỏi miệng, trên trán nhất thời bị đánh một cái.

- Sao không gọi Tứ gia?

Ý Ý nâng tay lên đỡ, cô đột nhiên ngẩng đầu, mi tâm nhăn lại.

- Anh đang đùa với tôi à, Nam tổng, hiện tại là giờ làm việc, thỉnh anh tự trọng!

- Sao lại tức giận?

Nam Cảnh Thâm nhìn cô, con ngươi đen nghiêng nghiêng vài phần.

Gần quá, giọng nói trầm thấp của hắn làm Ý Ý nổi cả da gà.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng sang một bên.

- Tôi không có tức giận.

Nam Cảnh Thâm dễ dàng đem mặt cô quay trở về, ánh mắt giằng co, hần bỗng nhiên lại gần hơn, tay để ở cửa chạm vào gáy cô, năm ngón tay khẽ nhập vào tóc cô.

Hắn cúi đầu, hơi thờ quét qua mặt cô.

- Nói đi, tức giận cái gì?

Ý Ý nhăn mày, nắm tay nắm chặt, rất nhanh liền cảm giác lòng bàn tay ướt.

- Anh không phải sắp đính hôn sao, bây giờ còn cùng như tôi như vậy, không mình lẳng nhăng à?

Người đàn ông như ông mày, cười cười.

- Thấy tin tức?

Ý Ý cắn môi, không mở mắt, miệng bất mãn nói thầm:

- Không biết chừng mực!

Trong hần có ý cười, bộ dáng cô tức giận, hai gò má lộ ra hồng hồng, thật sự đẹp.

Nam Cảnh Thâm tâm tình lên, đáy mắt nhu hòa ý cười.

- Tôi sắp đính hôn rồi, em để ý à?

Hần ôn trọng hỏi, lại bởi vì mang theo ý cười, chẳng nghiêm cần gì, ngược lại càng như là trào phúng.

Ý Ý chú ý tới khuôn mặt thượng tựa tiểu phi tiểu kia, mị hoặc lòng người, lại như chậu nước lạnh xối xuống đầu, đem cô đánh vỡ mộng.

- Tôi không quan tâm, anh hiện tại cùng tôi như vậy, không lo lắng cho vợ tương lai của anh à?

Nụ cười trên môi Nam Cảnh Thâm càng sâu, hần cúi đầu, môi đặt trên cái miệng nhỏ nhắn đo đỏ này.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Em thích tôi

Môi hần trở ra, thở ra khí nóng, Ý Ý ngửa đầu né tránh, kinh hoàng nhìn thấy ý cười trên miệng hần.

Nam Cảnh Thâm chẳng những không khó chịu, càng không có ý dừng dừng lại, môi hần lại che lên môi cô, cắn vào môi dưới cô.

- Cái miệng nhỏ nhắn này muốn làm tôi tức chết sao?

Ý Ý mê mang một lúc, không biết sao, thế nhưng có nước mắt tràn ra.

Cô không hiểu sao cảm thấy ủy khuất.

- Ai tức giận, ai tức giận chứ!

Người đàn ông nhìn chằm chằm bộ dáng của cô, bỗng nhiên một tay ôm lấy cô, toàn thân ngồi ở trên sofa, hần đem Ý Ý để trên đùi, con ngươi đen sâu thẳm không hề chớp mắt nhìn cô.

- Không cho khóc, khóc chính là em thực dễ ý.

Ý Ý hít hít cái mũi, rất có cốt khí đem nước mắt ép xuống, trừng mắt nhìn hần.

- Tôi mới không thèm để ý đâu, anh chính là hoa tâm đại cú cái. Nếu người ta nhìn thấy anh đùa giỡn tôi trong này, người ta sẽ không chúc phúc anh cùng Bạch Sênh Nhi.

Mắt Nam Cảnh Thâm chợt trầm xuống.

Lộ ra một vẻ bí hiểm.

Ý cười dưới đáy mắt đã biến mất, thay vào đó là chút bí hiểm mang theo tia lãnh ý.

- Ý Ý, em thích tôi.

Này không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Ý Ý kích động, cô thờ sâu, nắm tay cuộn thành quyền.

- Mới không có đâu, sao anh tự tin như vậy.

Nam Cảnh Thâm hơi nhú mày.

- Chỉ cần em nói em không muốn tôi cùng người phụ nữ khác đính hôn, tôi liền hủy bỏ.

Thân mình Ý Ý cứng đờ.

Tất cả lời muốn nói, lại bị chặn ở yết hầu, cô thờ dốc, không khỏi căng thẳng.

Tầm mắt hần tầm mắt đối diện với Ý Ý.

Đáy mắt sâu thẳm, ám trầm, lại có một tia chờ mong.

Ý Ý giật mình nhìn hần, làm gì có chờ mong, trong lòng đột nhiên nảy lên ý không rõ, cô rất khó chịu, cô không muốn nghĩ nữa, càng nghĩ, ngực càng buồn.

Cô dời tầm mắt.

Cô nắm chặt tay, miệng phát ra tiếng:

- Không có, tôi không thích anh. Anh yêu ai rồi đính hôn thì cứ đính hôn.

Dứt lời, cô cảm thấy căng thẳng.

Cánh tay cọ lên ngực hần, cô cảm giác được thân thể người đàn ông này cứng đờ đi, con ngươi đen mắt dần độ ẩm.

Hần nhích khóe miệng.

- Xem ra là tôi tự mình đa tình.

Sắc mặt Ý Ý trắng nhợt, muốn nói cái gì, rồi lại cảm thấy phí công, liền tránh tầm mắt đi.

Tiếng nói lạnh lùng của người đàn ông vang lên từ đỉnh đầu:

- Chờ ngày đó tôi đính hôn, thiệp mời nhất định sẽ phát đến tay em.

- Nhớ mang chồng em theo nữa.

Cô hung hăng chấn động, sắc mặt vốn trắng, nay lại càng tái nhợt, điều đó giống như là sự sỉ nhục đối với cô.

Cô là phụ nữ đã kết hôn, lại ngồi trên đùi đàn ông sắp đính hôn, lỗ chân lông đều dựng cả lên, Ý Ý mở miệng, lo lắng nói:

- Đó là..... đương nhiên, tôi nhất định sẽ cùng chồng của tôi tới tham dự.

Con mắt người đàn ông tối sầm lại, nhú mày, mặt không chút thay đổi, cười lạnh,

- Em thật biết điều.

Tay hần ở phía sau lưng cô vuốt ve.

Không có nhiều khí lực để nói, Ý Ý muốn đứng lên.

Cô không có hơi hần, vì cái gì ở bên ngoài công khai là đã kết hôn, hiện tại lại cùng phụ nữ khác đính hôn.

Khó trách lúc trước không nói rõ ràng, có lẽ ngay từ đầu, thân phận kết hôn chính là để nguy trang, mà hần vẫn cảm thấy xấu hổ về nó.

- Nếu không còn việc gì, tôi đi trước.....

Vừa mới bước đi, cổ tay đột nhiên bị nắm lại, cô một lần nữa ngồi trở lại trên đùi người đàn ông, tư thế không giống lúc trước, hần cố ý tách hai chân cô ra, mặt cô đối diện với mặt hần.

Nam Cảnh Thâm nheo mắt lại, con ngươi đen u ám.

- Tôi có cho em đi sao?

Ý Ý cắn môi, nghẹn khuất vô cùng, cô sợ khi nhìn ánh mắt lạnh lùng của Nam Cảnh Thâm.

Hần hình như rất tức giận, sắc mặt phi thường khó coi. Hần dựa lưng vào sô pha, áo khoác bị còi ra chút, cả người hết sức mệt mỏi, nhưng mà đôi mắt u lãnh kia đang nhìn cô.

- Dám đem tôi tức giận thành như vậy, bản lĩnh của em đúng là không nhỏ.

Hần bỗng nhiên đứng lên, Ý Ý bám trên người hần, cũng đứng lên theo, chính là chân vẫn đang để ở hai bên sườn hần, tư thế này, làm cô có chút xấu hổ.

- Anh muốn làm gì, anh, ngó.....

Lời còn chưa dứt, Nam Cảnh Thâm ném cô vào sô pha, không kiên nhẫn nhìn cô.

- Trước khi tôi hết giận, ngoan ngoãn ở trong này cho tôi.

- Tê ——

Hần mới vừa quay người lại, Ý Ý liền hít khí lạnh, hai tay đè trên đỉnh đầu.

Mặt Nam Cảnh Thâm thất lại.

Hắn hít một hơi, thét hỏi:

- Em đang làm cái gì!

Ý Ý cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Da đầu bị kéo đau, nhưng mà lúc này, Nam Cảnh Thâm di chuyển, chân hắn vốn thon dài, muốn trực tiếp đem cô ôm vào sô pha, làm cô sợ tới mức kêu la.

- Anh đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích!

Nam Cảnh Thâm cũng hoảng sợ, vội vã đem cô ôm lên, lúc này mới thấy tóc của cô dính vào khóa kéo quần của hắn.

- Anh đừng đụng đến tôi, đừng nhúc nhích! Đau quá.

Người đàn ông mặt âm trầm, cau mày.

- Em muốn tôi làm sao?

- Anh ngồi xuống.

Ngừng lại một chút, lại bổ sung.

- Chậm thôi.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm đã đen như diêm vương, nhưng lại phối hợp với cô, thậm chí lúc ngồi xuống, hắn cố ý điều chỉnh tư thế, tận lực không kéo căng tóc cô.

Hắn mới vừa ngồi xuống, Ý Ý liền chen vào giữa hai chân hắn, thân mình mềm mại ghé vào đùi hắn, nhất thời không tìm đúng khoảng cách, cô nghĩ muốn thử đứng dậy, da đầu lập tức kéo căng đau đớn.

Mới vừa nâng lên một nửa người lại phải trở về.

Lần này lại chạm phải góc rẽ của hắn.

Hô hấp người đàn ông trầm xuống, sắc mặt căng tới cực hạn, thanh âm như phát ra từ giữa hàm răng.

- Tiểu Ý Ý, em còn dám lộn xộn nữa, anh ngay tại nơi này làm em.

Ý Ý không sợ chết nói lầm bầm:

- Cho có làm, tư thế này, anh có thể làm gì tôi.

Cô thật sự rất đáng khích lệ a.

Nam Cảnh Thâm quả thực tức giận nở nụ cười,

- Muốn thử xem không, xem anh có cách nào làm em không.

Cô đau quá khóc, lại lại bị hắn kích thích, khóc nói:

- Dù thế nào, anh trước cũng phải gỡ tóc cho tôi cái đã nha.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Con thỏ nhỏ, sờ ở đâu đấy

Nam Cảnh Thâm híp mắt, trong ánh mắt đều là hàn ý.

- Động tác mau một chút.

- Ân.....

Ý Ý đưa bàn tay lên trên đỉnh sờ sờ, mấy sợi tóc hình như bị dính vào giữa khóa kéo, hơi chút căng ra, cả da đầu đều đau chịu không nổi, cô tận lực cúi đầu, hoàn toàn dựa vào cảm giác mà sờ.

- Tóc giống như bị kẹt vào.....

Cô đụng vào mớ tóc rối bù, nghĩ muốn xoắn nó, thử xem có thể rút ra được không, nhưng mà ngón trỏ và ngón tay cái đi hơi lệch hướng, đụng phải cái gì đó cứng cứng, nóng nóng.

Cô dừng lại, không có phản ứng, lại tiếp tục về nắn.

Hành động này chạm vào chốt mở trên người Nam Cảnh Thâm, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Con thỏ nhỏ kia, em sờ đi đâu vậy!

Đầu ngón tay Ý Ý run lên, hoảng hốt rút tay về.

- Thực xin lỗi, tôi sẽ chú ý một chút.

Nói thì nói như vậy, cô cũng hiểu được vừa rồi đụng phải cái gì, cô xấu hổ quá, động tác càng thêm lộn xộn. Bàn tay nhỏ bé giống như không có xương nhảy múa trên quần hần, hầu kết Nam Cảnh Thâm quay cuồng, hô hấp ồ ồ, đứng phất lên.

- Còn muốn nháo nữa à.

Ý Ý đau đến rơi nước mắt ào ào, sợ bị hần nghĩ lầm là nữ sắc lang, cuồng quit giải thích:

- Tôi không có nháo a, tóc của tôi kẹt ở..... khóa quần anh, tôi không tháo ra được a.

Nam Cảnh Thâm nhú mày, hần chịu đựng cái kia dần thức tỉnh, vén ra mái tóc rối bù của cô, lúc này mới thấy rõ, tóc của cô quấn chặt ở khóa quần hần, trong ngoài đều cuốn lấy, lộn xộn một mớ tóc.

Hần hít một hơi.

- Vật nhỏ ngu ngốc!

Nói xong, hần bắt lấy tay cô, đụng đến vị trí chuẩn xác, hướng dẫn ngón tay cô lấy tóc ra.

Hần ách thanh, hơi thở ồ ồ:

- Mau lấy nó ra nhanh cho tôi!

- Tôi cũng muốn đây.....

Ai biết tóc trên đầu bị kẹt, cô ngay cả ngừng đầu cũng không được, cô nghĩ muốn giúp hần, động tác không còn ngốc nghếch nữa, ngược lại cuốn lấy càng nhanh.

Cô cùng hần lúc này vốn không có nhiều khoảng cách, gỡ tóc vài lần, ngược lại đem khoảng cách rút ngắn.

Cái mũi của cô dựng thẳng lên nơi kia của hần, chỉ cần thoáng động, miệng cô có thể đụng trúng.

Ý Ý vừa then vừa vội, cô căng thẳng lên, lại một lần nữa làm đau mình.

- Tôi tôi tôi..... tôi không gỡ được a, anh giúp tôi được không?

Nam Cảnh Thâm ngồi vắt chân, lúc cô nói chuyện hơi thở phun vào nơi đó của hần, lúc này lại nổi lên cảm giác, hormone đàn ông dĩ nhiên thức tỉnh, giấu cũng không được, ngay tại mí mắt cô nhìn thấy, hần khó nhịn cúi đầu, con ngươi đen ám ra mũi nhọn.

- Giúp như thế nào?

Cô cắn môi, hai má phồng ra, khuôn mặt nhỏ nhấn đỏ lên, ngượng ngùng lớn mật nói:

- Anh đem quần cởi ra đi.

Nam Cảnh Thâm nhảy dựng:

- Vật nhỏ, chỉ có một chuyện mới làm tôi cởi quần, nói chuyện với đầu óc của em, tôi chính là một người đàn ông có nhu cầu sinh lý bình thường.

Ý Ý khó tin nói:

- Giờ là lúc nào rồi mà anh còn nghĩ đến loại chuyện này!

Quả nhiên, đàn ông đều là động vật nửa người dưới.

Cô không dám nghĩ đến cái suy nghĩ không thuần khiết ấy nữa, hơn nữa còn cố gắng muốn thoát khỏi tình trạng này, sau đó rời đi, tránh cho hai người duy trì tư thế này lâu, lại cảm thấy không thoải mái.

Huống hơ, cho dù văn phòng hần rất ít người có thể tiến vào, nhưng không thể tránh được Cố Diễn sẽ đến, vạn nhất bị thấy bọn họ như vậy, làm sao để giải thích đây.

- Tôi cho... em một phút nữa, nếu không gỡ được, tôi giúp em gỡ.

Tiếng nói như phát ra giữa hai hàm răng, càng thêm u lạnh.

Ý Ý run lên, không dám trì hoãn.

- Vậy anh đừng nhúc nhích a.

Ý Ý không dám lộn xộn, tay lại mò lên trên đỉnh đầu, còn chưa có làm gì, đầu ngón tay kéo lấy sợi tóc, lần này trực tiếp dứt ra một phất, nóng đau, cảm giác như bị kéo mất lớp da.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm trầm xuống, theo ánh mắt hần, có thể rõ da đầu cô sưng đỏ, mắt híp lại.

- Bé con!

Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ý Ý sợ tới mức thân mình run lên, đầu nâng lên, đem da đầu mình kéo căng làm đau, vô tình kéo khóa quần hần xuống, Ý Ý tròn mắt nhìn vào trong cái quần tây đen của hần, cái màu tím kia.....

Màu sắc quần lót của hắn, nhảy mắt làm cho mặt cô nóng lên.

Cô cũng không dám nói chuyện, hô hấp như bị rút hết.

Nam Cảnh Thâm không nhận ra điều đó, hắn lạnh lùng gọi điện cho Cố Diễm:

- Lấy kéo đem vào đây.

Kéo.....

Kéo!

Ý Ý bị dọa, nâng tay đánh ngay đùi hắn.

- Anh muốn lấy kéo làm cái gì, anh muốn cắt tóc tôi sao, không được.....

- Có làm hay không, đó là việc của tôi.

Cô anh anh khóc thành tiếng:

- Nam Cảnh Thâm, anh hỗn dân, anh chính là cái đại hỗn dân, ô ô.....

Hắn nắm bả vai cô, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

- Giữ em cảm thấy sao, nếu em còn vậy nữa, tôi hiện tại liền hỗn dân cho em xem.

Ý Ý cảm thấy rùng mình, sinh ra vài phần khiếp ý.

Cô biết hắn chỉ chính là cái gì, rõ ràng như vậy, sao cô không hiểu được.

Vừa rồi hô to gọi nhỏ, cô đột nhiên cảm thấy kinh hãi, lúc này bị hắn rống, đã mất đi cảm giác lo lắng.

Cô liềm liềm môi, tự giác hạ ngữ khí.

- Vậy anh đừng cắt tóc tôi, tôi có thể gỡ nó ra, thật sự có thể mà, anh tin tôi đi.

Nam Cảnh Thâm cười lạnh.

- Mất nhiều thời gian như vậy rồi, em còn muốn thêm bao lâu.

Cho dù đã ép xuống, hắn cũng không cam đoan chính mình còn có thể trấn định được không.

Dù sao hắn đã tuổi này, chính là khoảng thời gian huyết khí phương cương.

Cố Diễm không có gõ cửa, trực tiếp đi vào, liếc mắt một cái thoáng nhìn qua chỗ sofa, nhìn thấy tư thế của hai người, hắn sợ hãi hít một hơi lạnh, nhanh chóng nhắm mắt lại, đồng thời quay đầu đi.

- Xin lỗi, tôi cái gì cũng chưa thấy.

Hắn cầm lấy nắm cửa, còn chưa đóng cửa, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng người đàn ông:

- Đi cái gì, mạng kéo lại đây.

Cố Diễm không nhúc nhích, vẫn đang quay lưng.

- Tứ gia, ngài dám cam đoan, sau khi tôi nhìn các người xong, ngài sẽ không lấy mắt của tôi.

- Nói nhiều như vậy làm gì!

Nam Cảnh Thâm trầm giọng, mang theo một tia tức giận.

- Tóc của cô ấy mắc vào người tôi.

Cố Diễm đến gần, mới nhìn rõ tình huống, thật đúng là tóc mắc vào, không phải như hắn nghĩ.

Chính là kẹt ở đầu không kẹt, cổ tình là kẹt ngay quần Tứ gia, ** dưới quần hắn, phàm là đàn ông liếc mắt một cái, đều có thể hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Tứ gia, Ý Ý van cầu ngài

- Kéo!

Nam Cảnh Thâm giờ tay lên, đồ còn chưa tới tay hắn, hắn đảo mắt sang bên, lạnh lùng lên tiếng:

- Tôi bảo cậu đưa kéo cho tôi.

Lòng Ý Ý đều lạnh, tóc đối với phụ nữ có bao nhiêu sao trọng yếu, hần chẳng lẽ không biết sao.

- Không được đưa!

Cô trong lòng ủy khuất, nghẹn khuất mở miệng:

- Đã bảo tôi có thể gỡ mà, anh không được cắt tóc tôi.

- Tứ gia, hay là thôi đi, cây kéo này tôi mang ra ngoài?

Cố Diễm ở bên hát đệm.

Nam Cảnh Thâm đã sớm không còn kiên nhẫn, bọn họ một bên nói bên đáp, sắc mặt hần đen không thể nhìn, hần lại dùng lực ở tay một chút, mạnh mẽ nói:

- Đưa cho tôi!

Cố Diễm đồng tình nhìn Ý Ý, chung quy vẫn là đưa tôi.

Ý Ý cúi đầu, cơ thể lúc này đã đến cực hạn, cô có thể cảm nhận được Nam Cảnh Thâm đang khều tóc cô, trong lòng hoảng hốt, há mồm muốn cắn. Cô cũng không biết phải cắn vào đâu, tay đặt ở trên đùi hần, cảm thấy cơ thể hần đột nhiên căng thẳng, đỉnh đầu hạ xuống một tiếng kêu rên.

Ý Ý không quan tâm, nói lầm bầm nói:

- Cho anh cắt, anh còn muốn cắt không, nếu anh dám cắt, tôi sẽ cắn anh.

Lời này mà đe dọa à? Lời nói nhẹ nhàng như vậy, cô còn không thấy dọa mà còn thấy buồn cười.

Nam Cảnh Thâm hừ lạnh nói:

- Tùy em, tốt nhất là cắn cho đúng chỗ.

Ý Ý tròn mắt nhìn, quần lót màu tím của hần, vết nước miếng trên đó, là vừa nãy cô cắn hần.....

Thật xấu hổ quá.

Nhưng mà có ngưng ngưng gì, cũng không để hần cắt tóc cô. Ý Ý thực thông minh, cô dịu lại, nhu thuận chạm vào bàn tay hần, cổ lấy dũng khí đem tay nhỏ bé nhét vào tay hần, thuận tiện nắm lấy cây kéo hần đang cầm, cô mềm nhũn làm nũng nói:

- Nam Tứ gia, Tứ gia tốt, Ý Ý cầu ngài, không cần cắt tóc tôi, tôi luyến tiếc.

Người đàn ông thô nặng, con thô nhỏ này, dùng chiều này làm cho hần chống cự không được.

Ý Ý liền nhân cơ hội muốn đem cây kéo trong tay hần lấy ra:

- Cho... tôi một chút thời gian nữa thôi, một chút thôi, không cần lão nhân gia tự mình ra tay.

Cô dùng một chút lực, cây kéo đã nằm trong tay. Cô nắm chặt nghĩ thầm như thế nào cũng không cho hần có cơ hội ra tay.

Người đàn ông nheo mắt, kéo kéo cà- vạt.

- Vật nhỏ, em sinh ra ảo giác à, nghĩ muốn nói tốt với Tứ gia?

Giọng hần trầm thấp, không giận mà uy, lãnh đạm với vẻ không hợp tình.

Ý Ý khăn trương nuốt nước miếng, ánh mắt rũ xuống, lực chú ý của cô đôi chân dài hấp dẫn ở bên.

Cô chú ý nhất cử nhất động của hần, lại nghe thấy được cái bật lửa.

Nghĩ đến hần muốn hút thuốc, giây tiếp theo, một mùi khét xộc vào mũi.....

Cố Diễm hít một hơi khí lạnh.

Trong lòng không khỏi bội phục.

- Tứ gia, tôi nghĩ tôi còn việc chưa hoàn thành, tôi đi trước.

Hần lui đi nhanh, nhân cơ hội trốn đi, thuận tiện ra giữ cửa.

Ý Ý sừng sốt, ngốc lảng ra, đại não trống rỗng.

Nam Cảnh Thâm đứng dậy, thân hình cao ngất đứng thẳng, ánh sáng từ vai hần phản quang, kéo dài bóng hần dài, bao phủ lên thân mình nhỏ xinh của cô.

- Còn quý làm gì, đứng lên.

Ý Ý giật mình, lấy tay sờ lên đỉnh đầu, dễ dàng đụng phải nhúm tóc bị đốt, cô không thể tin được, lại sờ sờ, đỉnh đầu có một khoảng trống nhỏ.

Trong lúc nhất thời, mặt cô trắng lên, thân mình run rẩy đứng lên.

- Nam Tứ gia, anh thật quá đáng!

Hốc mắt Ý Ý phỉm hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Nam Cảnh Thâm nhủ mày.

- Tôi không phải không cho em cơ hội.

Nắm tay nhỏ bé siết lại, cái nhìn của hắn đậm cô bị thương.

- Quên đi, loại người hống hách như anh, làm gì quan tâm đến cảm thụ người khác.

Ý Ý lau nước mắt, cước bộ rất nhanh đi ra ngoài.

Cô mở cửa, bước đi vội vã đến nỗi thậm chí cũng không thềm đóng cửa.

Cố Diển đang ở văn phòng trợ lý đối diện, lúc Ý Ý đi ra, hắn thăm dò nhìn, nhẹ nhàng lại gần, nghĩ muốn trộm đem cửa văn phòng phó tổng đóng lại.

- Đi vào.

Giọng nói người đàn ông bỗng nhiên từ bên trong vang lên.

- Lấy cho tôi cái quần mới.

Cố Diển co rúm cổ lại, không dám hai lời, lập tức đi vào phòng nghỉ lấy quần tây mới, đưa cho hắn.

- Tứ gia, đây.

Nam Cảnh Thâm hồ hững đem cái bộ kia cởi ra, mặc bộ mới vào. Ngón tay hắn kẹp lọn tóc của phụ nữ, vuốt trên quần áo nên bị nhiễm tĩnh điện.

Hắn cúi đầu, hơi giật mình.

- Lúc ra cô ấy có biểu tình gì?

Nam Cảnh Thâm bỗng nhiên hỏi.

Cố Diển nhất thời không phản ứng kịp.

- A?

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm hơi trọng, con ngươi đen liếc mắt một cái, cực kỳ không kiên nhẫn.

Cố Diển nháy mắt đã hiểu.

- Phu nhân chắc là khóc đi, lúc vào thang máy, tôi nhìn thấy cô ấy lau nước mắt, chắc là ủy khuất.

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm càng ngưng trọng.

Cố Diển do dự một chút, nói:

- Kỳ thật, tôi cảm thấy, nếu ngài nếu dùng kéo cắt, khẳng định so với dùng bật lửa đốt thì tốt hơn, ít nhất là khi dùng kéo, phu nhân có thể chạy tới tiệm cắt tóc chỉnh sửa thì tốt rồi, đằng này ngài lại dùng lửa đốt, phần tóc kia lại ở phía trước đầu, vị trí rõ ràng như vậy, phu nhân thương tâm cũng phải thôi.

Nam Cảnh Thâm nhủ mày.

- Có một chút tóc, quan trọng như vậy à?

- Đối với phụ nữ mà nói, cái đó quan trọng vậy à.

Hốc mắt Nam Cảnh Thâm sau lại.

Với hắn, tóc bị cắt có thể dài ra được mà.

Da đầu cô đều đã sưng lên, tóc vương vãi lưu lại làm gì.

Cố Diển đánh bạo quan sát sắc mặt Tứ gia, như là thông suốt gì đó, nhin không được nhắc nhở một câu:

- Tứ gia, nếu muốn dỗ phu nhân, ngài trước chờ một chút, chờ cô ấy hết giận lại nói sau.

Người đàn ông liếc mắt nhìn hắn một cái.

- Nhiều chuyện.

Hắn lúc nào nói phải đi đồ vật nhỏ kia.

Đốt tóc cô là vì tốt cho cô, còn dám nhăn nhó với hắn.

Tuy nói như thế, hắn lại cảm thấy mơ hồ.

- Đi đặt một bó hoa lại đây.

Cố Diển kinh ngạc, lần thứ hai không phản ứng kịp.

- A?

- A cái gì a, tôi bảo cậu đi đặt bó hoa.

- Nga, tặng ai?

Sắc mặt Nam Cảnh Thâm trầm xuống.

- Còn giả vờ như không hiểu, chạy nhanh đi làm.

Cố Diển cười cười.

- Đã biết, tôi đi làm ngay.

Cố Diển đã đi tới cửa, Nam Cảnh Thâm bỗng nhiên ngăn cản hắn.

- Vẫn là quên đi, đừng làm.

- Từ già, phu nhân khóc rất thương tâm, ngài thật sự không đi dỗ sao?

Nam Cảnh Thâm nhú mồm, chọc cán bút vào bàn.

- Cậu rất rảnh?

Cố Diển lập tức lắc đầu, đóng cửa đi ra ngoài.

Ý Ý tự nhiên phải là dở, nhưng không phải lúc này, cũng không thể trực tiếp đi dỗ, hắn có điều cố kỵ, hơn nữa là không thể để xảy ra chuyện gì được.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Không thêm để ý thúc thúc hư

Ý Ý khóc lóc trở về bộ phận quảng cáo.

Cô cúi đầu, vốn chỉ là nhân vật nhỏ, tự nhiên sẽ không ai chú ý tới cô.

Ngồi vào chỗ của mình, Ý Ý lấy gương ra nhìn, cúi đầu, mắt nhìn lên đầu, ngón tay vuốt mấy sợi tóc bị đốt ra nhìn, thử vài lần, sờ lên thấy thô cứng, cố gắng muốn vuốt cho thẳng lại nhưng không được.

Cô ném gương, cúi xuống mặt bàn, vừa tức vừa khóc.

- Ý Ý, tóc của cô làm sao vậy?

Kì Lâm Lâm trong tay đang cầm ly nước, mới từ chỗ lấy nước về, thoáng nhìn thấy đầu tóc cô.

- Suyt!

Ý Ý cuống quýt ngẩng đầu, ngón trỏ để trước môi, ánh mắt cuống quýt nhìn quanh, thấp giọng nói:

- Đừng lớn tiếng, tôi bị cái dạng này xấu muốn chết.

Kì Lâm Lâm nhất thời che miệng, gật đầu ngồi xuống, nhìn không được bất quái hỏi:

- Sao lại bị thế này, nhìn tóc của cô hình như là bị lửa đốt.

- Có thể không phải là lửa không.

Ý Ý bium bium, bất mãn nói thầm.

- Cô có dây buộc tóc không?

- Tôi tìm xem đã.

Kì Lâm Lâm kéo ngăn kéo ra, ở trong đó đồ ăn tìm được dây buộc tóc màu đen.

- Cái này được không?

- Được, cho tôi mượn đi.

Ý Ý tiếp lấy, buộc tóc cao lên thành đuôi ngựa, cô lắc tóc qua lại, cảm thấy da đầu lạnh lẽo.

- Có phải xấu lắm không?

Kì Lâm Lâm cười khúc khích.

- Rất đáng yêu a, giống y khẩu súng đồ chơi của mấy đứa nhỏ.

Ý Ý cảm thấy lúng túng, trừng mắt nhìn cô.

- Còn cười, có chỗ nào đáng cười.

- Đúng là rất buồn cười a, tóc cô bị đốt cũng là chuyện tốt. Bình thường tôi nhìn khuôn mặt cô cảm thấy vài chỗ không ổn, hiện tại thì ổn rồi. Với khuôn mặt trẻ con như cô, cô thích hợp với kiểu tóc này.

Nói xong còn không quên sờ soạng mặt Ý Ý một chút, híp mắt cười giống mấy tên lưu manh.

Hai má Ý Ý phồng ra, hai mắt như mèo con trừng ra, thật sự cảm thấy bộ dáng này rất mất mặt, thất bại nằm úp sấp lên bàn, bàn tay che lên đỉnh trán.

Đều do Nam Cảnh Thâm, thôi thúc thúc hồng hách, đồ thúc thúc hư hỏng!

Cô dám có ý kiến sao, cô dám nằng hấn sao?

Cuối cùng còn không phải bản thân buồn bực, còn thể nào được nữa, người ta là cường quyền, cô cái gì cũng không phải.

.....

Hôm sau.

Bạch Sinh Nhi thông báo nghỉ một ngày, ngồi nhà cắm hoa.

Đạo diễn gọi điện đến nhiều lần, cô ta không tiếp, sau lại nhấc máy lên, lại bị mắng mấy câu. Gần đây có đóng bộ điện ảnh, đang trong thời gian tuyên truyền, cô ta cảm thấy mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng không nói trước với đoàn làm phim. Mọi người ở buổi họp báo đang chờ cô ta, chọc giận đạo diễn, lúc này mới gọi điện thoại đến.

Bạch Sinh Nhi nghe thấy phiền, muốn gọi cho ông nội, còn nói muốn đem đạo diễn chính không thể sống yên ở giới giải trí.

Tức giận cúp điện thoại, cô chạy đến thư phòng lý tìm người, nhất thời nhu thuận.

- Ông nội, ngài xong việc rồi a.

Bạch lão liếc nhìn cô ta một cái, sắc mặt chút âm trầm.

- Ai chọc con à?

- Không có ai hết, chỉ có một chút việc nhỏ.

Bạch Sinh Nhi tiến vào, kéo cánh tay Bạch lão, mang ông ta đến chỗ sofa.

- Con chăm trà cho ông, ông đến nếm thử chút.

Cô ta thật sự rất ân cần, dùng cái nhíp cầm cái bình, rót trà xanh vào chén sứ con, hai tay bung, cung kính đưa tới trước mặt Bạch lão.

- Đây ông, vẫn còn nóng đó.

Bạch lão cười nhìn cô ta, nhấp một ngụm trà.

Miệng cũng chưa rời chén, cô ta đã lên tiếng, ánh mắt chờ mong nhìn ông lão.

- Thế nào, uống ngon không a?

Bạch lão liếc xéo cô ta, đáy mắt hàm chứa vẻ chế nhạo.

- Ta xem con không phải vì ta tới pha trà, là ta làm vật thí nghiệm đi, về sau chờ để pha cho tứ tiểu tử Nam gia kia chứ gì?

Bạch Sinh Nhi xấu hổ đỏ mặt.

- Ông nội, ngài nói cái gì đầu.

Cô lấy cho mình ly trà, chậm rãi uống, như là bị Bạch lão nói trúng tâm sự, khóe miệng nhếch lên ý cười.

- Con cùng tiểu tử Nam gia kia thương lượng tốt chuyện đính hôn rồi, tảng đá lớn trong lòng có phải đã buông xuống rồi không?

Bạch Sinh Nhi nhướng mày, dò xét nhìn ông lão, lại cúi đầu, thần sắc thẹn thùng lại càng rõ ràng.

- Cũng đừng cao hứng quá sớm.

Bạch lão lấy ra một phong bì, lục đạo có chút lớn, lấy ra mấy tấm ảnh chụp. Bạch Sinh Nhi liếc mắt một cái, ánh mắt nhất thời cứng đờ, cô ta cầm lấy ảnh đứng lên nhìn. Kích thước ảnh chụp rất lớn, không có đánh mờ, theo góc chụp giống như là ảnh chụp lên, nét hình tương đối thấp, nhưng có thể rõ ràng nhìn thấy người đàn ông ngồi trên sofa.

Là Nam Cảnh Thâm.

Mà giữa hai chân hần là một người phụ nữ.

Đang làm cái gì, không cần nói cũng biết.

- Không có khả năng. Tứ ca chưa bao giờ gần nữ sắc, anh ấy tuyệt đối không có khả năng làm loại chuyện này, nhất định là có người hãm hại, nói không chừng, nói không chừng ảnh

này là photoshop đấy?

Cô ta tức giận đến run người, vội vàng hỏi Bạch lão, muốn từ miệng người khác để chứng thật suy đoán.

Nhưng mà biểu tình của Bạch lão, lại cho cô ta bị đá kích.

Ông nội đem ảnh chụp đến trước mặt cô, khẳng định đã sớm kiểm tra thực giả, nói cách khác ——

Hắn thật sự dẫn theo phụ nữ vào văn phòng mình..... làm vậy.

- Sao anh ấy có thể làm chuyện có lỗi với con được, sao có thể!

- Con ngần ngại vạ tuyến, kết quả chọn ra một thằng đàn ông phong lưu, có hối hận không?

Hối hận?

Cô ta bỗng nhiên bắt lấy tay Bạch lão.

- Con không hối hận, con vất vả lắm mới làm cho anh ấy cùng con đính hôn, vị trí Nam phụ nhân, ai con cũng không cho! Tấm ảnh này, ngài từ đâu có?

- Từ một tên phóng viên, bọn họ tính đem công bố bức ảnh này, bị ta cản lại.

- Làm sao bây giờ, con nên làm cái gì bây giờ.....

Bạch lão nhìn cháu gái ông ta, ánh mắt nghiêm túc hiểm có.

- Ông nội hỏi con, có muốn gả cho tiểu tử kia?

- Con.....

- Ông nội đang nói là kết hôn, chứ không phải đính hôn.

Bạch Sinh Nhi chán động, lập tức trong mắt hiện ra vẻ hung ác nham hiểm.

- Con muốn.

- Nếu là con muốn, kia liền dễ làm.

Thật ra, Bạch lão luôn có tư tâm.

Đàn ông như Nam Cảnh Thâm, vô luận là tài lực hay địa vị thương giới, đều là ứng cử viên sáng giá cho cháu gái Bạch lão, hơn nữa phía sau hắn, là cả Nam gia, đây chính là miệng thịt béo a.

Phong lưu thì thế nào, chỉ cần đem danh nghĩa Nam gia cùng Bạch gia cột chặt vào nhau, muốn cái gì mà không được.

Về phần hạnh phúc của cháu gái, chỉ có thể dựa vào cô ta mà thôi.

Bạch lão lấy di động, bấm dãy số, bên kia tiếp được sóng, trầm lệ lên tiếng:

- Đem ảnh chụp đăng ra ngoài.

Bạch Sinh Nhi vừa nghe liền luống cuống, nhảy dựng lên muốn cướp di động, Bạch lão cũng đã cúp điện thoại.

- Ông nội, ngài làm gì vậy, tấm ảnh con coi như chưa từng xem qua, ngài đưa ra làm cái gì a!

Bạch lão dè lại tay cô ta.

- Nếu muốn thuận lợi ngồi lên vị trí Nam tứ phu nhân, phải nghe lời ta.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiêu Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Công khai ảnh chụp

- Nhưng mà con.....

- Nghe lời!

Ánh mắt Bạch lão càng nghiêm khắc, giọng nói uy hiếp làm cho người khác không thể xen vào.

Một tiếng trách cứ, đem lời muốn nói của Bạch Sinh Nhi nuốt trở về, lúc còn muốn nói, lại không biết phải mở miệng thế nào.

.....

Phó tổng tài Hoa thủy Nam Cảnh Thâm cùng phụ nữ xa lạ ở văn phòng yêu đương vụng trộm, ảnh chụp một khi đăng ở trên mạng, sự kiện nhanh chóng dậy sóng.

Thiên kim Bạch Sênh Nhi kể từ ngày công khai đính hôn, hôn sự của hai người đã nhận được sự quan tâm lớn của cộng đồng mạng. Có thể hình dung rằng, lúc này các cuộc tìm kiếm, bình luận đang nổ ra nhanh chóng trên mạng. Mọi người đều tò mò không biết người phụ nữ ngày đó ở trong văn phòng Nam Cảnh Thâm là ai.

Ý Ý đem ảnh phóng to lên, đầu ngón tay chạm vào màn hình đang run lên.

Tuy rằng ảnh không chụp trúng mặt, nhưng cái tư thế nằm úp sấp giữa hai chân hần kia, thân dưới được chân dài của hần che hơn phân nửa, kỳ thật chỉ lộ ra nửa người trên mà thôi, nhưng chỉ cần nhìn kỹ, có thể nhận ra quần áo người phụ nữ đó mặc, đó là bộ Ý Ý ngày đó mang.

- Ý Ý.

Bỗng nhiên một giọng nữ vang lên bên tai.

Ý Ý cả kinh, hoảng muốn thu lại di động, ánh mắt không hề có tiêu cự nhìn Kỳ Lâm Lâm.

- Cô gọi tôi sao?

- Tôi đã gọi cô mấy tiếng rồi, cô làm sao thế?

Ý Ý nói quanh co nói:

- Không có gì.

Kỳ Lâm Lâm nhìn quanh, mũi chân đập đập đất, thậm chí còn di chuyển ghế đến bên cạnh Ý Ý ngồi xuống, cô lấy tay che miệng, để sát vào tai Ý Ý mở miệng:

- Tôi đã xem ảnh rồi, cái người ở cùng Nam phó tổng kia, là cô à?

Ý Ý cảm thấy rùng mình, ánh mắt mơ hồ.

- Sao có thể nha, sao có thể là tôi được.

- Là cô nga, tôi nhận ra được.

Kỳ Lâm Lâm liếc mắt nhìn cô một cái.

- Ngày đó quần áo cô mặc trên người chính là bộ đó mà.

Đầu Ý Ý vang lên tiếng ầm ầm, suy nghĩ gì đều không có. Một cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân lan lên trên người, tay cô run rẩy bung lên ly nước nhấp một ngụm, lại cuống quýt buông xuống, tâm tư gì đều viết hết ở trên mặt.

- Cô yên tâm, tôi sẽ không nói với ai đâu.

Ý Ý quay đầu, nhìn kỹ biểu tình trên mặt Kỳ Lâm Lâm, người này thần bí cười hề hề, như cũ chỉ dùng để khí âm nói chuyện với cô.

- Sự kiện cà phê lần trước tôi đã nhìn ra, Nam phó tổng đối với cô để ý rất, nếu không cũng sẽ không tự mình đứng ra giải quyết. Tôi mới mặc kệ chuyện xấu của anh ta cùng Bạch Sênh Nhi có phải thật hay không, tôi chỉ nhìn đến cô cùng Nam phó tổng.

Ý Ý trong lòng hốt hoảng, cảnh giác nhìn bốn phía, nhẹ giọng nói:

- Đừng nói nữa, không nghĩ bị người khác nghe thấy à.

- Nga nga, không nói không nói.

Kỳ Lâm Lâm hướng cô mỉm cười, sau đó trở lại bàn làm việc của mình.

Ý Ý chính đồn trái tim rối loạn. Cô liếm môi, hớp hơn phân nửa ly nước, vẫn không thể ức chế nỗi sợ của mình.

Cô căn bản không nghĩ tới sẽ bị chụp phải ở trong văn phòng hần, dù sao hần là một người nghiêm cẩn như vậy, sao có thể có sơ hở được.

Chỉ có một lời giải thích duy nhất, đó là tấm ảnh này, rất có thể là ở hần cho phép tung ra, nếu không lấy tính tình của hần, sẽ ém đi cái tin tức này.

Ngu ngơ cả ngày, khi đến lúc về, Ý Ý lấy di động nhìn, màn hình hiện ba cuộc gọi nhỡ, đều là Bạc Tư gọi tới, mặt khác, còn có một tin nhắn.

- Phụ nhân, tôi ở trong xe dưới này chờ cô.

Cũng là Bạc Tư phát tới.

Cô vừa đi vừa nhấn lại.

- Tôi tan làm rồi, đang xuống dưới.

Ý Ý thực loạn, cảm xúc thấp mê, khi đến lúc tan ca cũng không đi, cả người giống như người máy, đem tư liệu ngày mai muốn dùng sao chép xong rồi, cuối cùng rời khỏi chỗ làm.

Lúc này, tầng lầu cũng không còn người nào.

Cô đứng ở trước thang máy, chỉ có một mình cô, có vẻ cô đơn.

Cửa mở ra, cô cho điện thoại vào trong túi, cúi đầu đi vào, lại đập phải ai đó, cô cảnh giác lùi ra sau, trên lưng bỗng nhiên có một bàn tay, giúp đỡ cô một phen.

Ý Ý ngửi được mùi thuốc lá quen thuộc, ngẩng đầu, ánh sáng từ đỉnh đầu bao phủ xuống dưới, đem khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Nam Cảnh Thâm hiện rõ.

Hần cũng không đi một mình, bên người hần là vị hôn thê, Bạch Sênh Nhi.

Ý Ý bỗng nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, muốn thoát khỏi hắn, Nam Cảnh Thâm đã rút tay ra trước, tay lịch sự tao nhã cho vào túi quần. Thân hình hắn cao ngất đứng trong thang máy, cả không gian đều bị khí thế trên người hắn chiếm đầy.

- Tứ ca, em có làm đau anh không?

Bạch Sênh Nhi kéo cánh tay hắn, ánh mắt thân thiết nhìn lướt qua ngực hắn.

- Không sao.

Tiếng nói của người đàn ông trầm thấp, tiến vào trong lỗ tai, tựa hồ như đang bắt mắt gì đó. Ý Ý khản trương, không khí cũng trở nên ngột ngạt.

Cô cố ý hướng góc sáng đứng, tay nắm lấy lan can, dùng sức nắm chặt, khiến ngón tay cái trở nên trắng bệch, hết sức khắc chế cảm xúc, làm cho hơi thở dần vững lại.

Bất quá mới có hai mươi giây trôi qua, Ý Ý lại cảm thấy như đang trải qua cả năm.

Cửa thang máy tầng hầm mở ra, Nam Cảnh Thâm bị Bạch Sênh Nhi kéo tay đi ra ngoài, Ý Ý cố ý giữ chút khoảng cách phía sau.

Ga ra xe rất tối, bình thường đều có bật đèn, hôm nay có tình lại không có ánh sáng.

Lúc Ý Ý ra thang máy, nương theo ánh sáng thang máy, thấy biển sữa chữa đặt trước cửa, thăm nghĩ sao xui vậy, cô vốn sợ tối, tức thì đem túi nắm chặt, bước một cẩn thận về phía trước.

Bỗng nhiên, dưới chân giẫm phải cái gì đó, cô lao đảo, nghĩ sẽ ngã trên mặt đất, trên lưng bỗng nhiên có một bàn tay, đem cô níu lại, cô nương theo lực đạo đứng vững vàng, thở hắt, thốt nhiên ngửi được mùi hương quen thuộc, cô lập tức căng thẳng.

- Cẩn thận dưới chân.

Hai gò má cô hây hây hồng, trong đầu nghĩ đến tấm ảnh chụp, liền càng cảm thấy thích màu hồng.

- Cảm ơn Tứ ca, có anh ở đây, em không sợ.

Trong bóng tối, Bạch Sênh Nhi mềm nhẹ nói.

Cùng lúc đó, cái tay trên lưng Ý Ý rút lại.

Cô sững sốt, rồi sau đó mới nhớ tới lấy điện thoại di động ra, ánh sáng màn hình chiếu lên mặt đất, ánh mắt lại nhìn không được hướng về phía kia nhìn lại. Nam Cảnh Thâm đang giúp đỡ Bạch Sênh Nhi thật day an toàn. Bạch Sênh Nhi lại nữa người tựa vào ngực hắn, tư thái vô cùng thân thiết, hơn nữa, hắn còn che chở rất khá.

Ý Ý tự giễu, cô thiếu chút nữa liền nghĩ đến mấy câu quan tâm của hắn.

Làm sao có thể, vị hôn thê của hắn đang ở ngay bên cạnh, làm gì còn nhìn thấy được cô.

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dễ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Em cảm thấy, Tứ ca dễ bị lừa gạt vậy sao

Đi chưa được bao lâu, phía trước có hai luồng ánh sáng chiếu tới, Ý Ý híp mắt, nâng tay lên che, tiếp theo liền nghe thấy hai tiếng kèn xe.

Cô ngậy người một lúc, nhìn vào phía đèn đối diện, liền nhìn thấy Bạc Tư trong xe.

Ý Ý lập tức chạy chậm đến hướng xe, mở cửa xe an vị trong xe, giống như phía sau có gì đó đi theo cô.

- Đi thôi, mau lái xe.

Mới nói xong, bên cạnh có ánh sáng lóe lên, quét vào kính xe, chiếu vào mắt Ý Ý.

Nam Cảnh Thâm lái chiếc Maybach màu đen, rẽ vào góc, tốc độ không đổi rời khỏi gara xe.

Ý Ý bỗng nhiên cảm thấy được cả người mất hết sức lực, thân mình hư nhược dựa vào lưng ghế, tay đặt lên ngực mình, giờ phút này lại cảm thấy mình buồn cười.

Rốt cục cũng chỉ là tự mình đa tình.

Xe đi được một lúc, Ý Ý vẫn chỉ nghiêng đầu nhìn ngoài xe, đột nhiên bảo dừng xe.

- Bạc Tư, anh đỗ xe ở ven đường đi, tôi đi mua thuốc đã.

- Muốn mua thuốc gì sao?

- Gần đây tôi bị viêm họng, tôi đi mua thuốc để chữa.

Tay cô đã đặt ở cửa xe, Bạc Tư quay đầu lại.

- Cô ngồi trong xe đi, tôi đi xuống mua.

Ý Ý nghĩ nghĩ, lại ngồi trở về, dù sao Bạc Tư đã kiên trì, kết quả cuối cùng vẫn là giống nhau.

Cô ở trong xe chờ, thật sự có chút nhàm chán, mấy cái suy nghĩ lộn xộn lại hiện ra, cô nhanh lắc đầu, lấy di động ra chơi.

Không biết qua bao lâu, cửa xe lại một lần nữa mở ra, khóc mắt Ý Ý nhìn thân ảnh, thuận miệng nói:

- Đã trở lại a, mua gì vậy?

.....

Chiếc Maybach vừa rời công ty không lâu, một đám phóng viên đã ngồi thủ sẵn chạy thoát khỏi bảo vệ, mang micro và máy ảnh chạy theo xe.

Nam Cảnh Thâm bị ép phải dừng xe.

Bạch Sênh Nhi tháo dây an toàn, nửa người nhích qua, kéo cánh tay Nam Cảnh Thâm

Nhẹ giọng ở bên tai hắn nói:

- Tứ ca, ôm em

Hiện giờ đúng là nơi đầu sóng ngọn gió, truyền thông từ trước đến nay đều rất nhạy, nếu đã có ý thủ sẵn, thì không thể tay không mà về.

- Tứ ca.....

Bạch Sênh Nhi ngửa đầu, bắt lực lại khăn cầu nhìn về phía Nam Cảnh Thâm

Hắn cau mày, một tay ôm lấy thắt lưng cô ta.

- Muốn xuống xe?

Bạch Sênh Nhi lắc đầu.

- Không thể đi xuống, nếu dễ dàng xuống xe, hôm nay chúng ta không thể thoát được, đem cửa sổ mở ra, trả lời đơn giản hỏi mấy vấn đề của bọn họ là tốt rồi.

Cô ta cẩn thận quan sát sắc mặt hắn, lại lấy lòng bỏ sung câu:

- Anh không cần phải nói, em trả lời là tốt rồi, em có cách ứng phó mấy chuyện xấu này, yên tâm, sẽ không sao đâu.

Nam Cảnh Thâm hơi hơi trầm ngâm, ngón tay dùng chốt mở cửa xe, đem kính chắn gió ghế lái tòa cùng pho lái mở ra.

Phóng viên nhanh chóng tiến lên, một đám tranh nhau ném ra vấn đề.

- Buổi sáng công bố bức ảnh Nam tổng ăn vụng, hiện tại các người lại xuất hiện, xin hỏi có phải hay không là giấu đầu hờ đuôi, muốn chữa việc đó?

- Trên phố truyền ra chuyện xấu của Nam tổng và Sênh Nhi tiểu thư, song phương đều không có đáp lại, gần đây lại thường xuyên xuất hiện ở trước mặt công chúng, đến tốt cùng hôn nhân của hai người có ân tình gì không?

- Bạch Sênh Nhi tiểu thư, mặc dù là Nam tổng ăn vụng, cô vẫn giữ thái độ như vậy, có phải cô tính toán muốn cùng ngài ấy tiếp tục?

Bạch Sênh Nhi thủy chung vẫn khẽ mỉm cười, chờ mọi người hỏi xong, cô ta đều ghẹo cười.

- Các người hỏi nhiều vấn đề như vậy, muốn tôi trả lời làm sao đây?

Phóng viên như bầy đàn lao tới chỗ trống, rất nhanh, liền có người hỏi:

- Như vậy thành Nam tổng cùng Sênh Nhi tiểu thư trả lời một chút, người phụ nữ trong ảnh là ai?

Bạch Sênh Nhi nhấp môi dưới, mỉm cười, hàm xúc không rõ nói:

- Thật có lỗi, chuyện này, tôi không thể nói thêm gì được.

Lời vừa nói ra, các phóng viên đều cảm thấy ra không thích hợp.

- Chẳng lẽ nói, người phụ nữ trong ảnh chụp chính là Sênh Nhi tiểu thư?

Bạch Sênh Nhi ra vẻ do dự, rồi sau đó lại nhẹ nhàng lắc đầu.

- Không biết nga, ai biết được, nói không chừng về sau tất cả mọi người sẽ biết.

Cô ta khoát tay, cố ý lớn mật cọ vào Nam Cảnh Thâm, làm trò trước mặt phóng viên.

- Thật có lỗi, tôi hiện tại muốn cùng hôn phu của tôi đi ăn tối, không thể trả lời nhiều vấn đề của mọi người được.

Cửa kính xe chậm rãi nâng lên, có phóng viên chạy theo xe, Bạch Sênh Nhi đem cửa kính xe nâng xuống, ôn nhu khuyên mọi người lui ra sau một chút.

Thái độ của cô rất tốt, các phóng viên cũng không dây dưa nhiều, đề nhường đường cho xe đi.

Chiếc Maybach từ giữa đám người chạy ra, rất nhanh đi vào đường lớn, tốc độ xe tăng gấp đôi.

Bạch Sênh Nhi không có phòng bị, thân mình theo quán tính ngã ra sau, lập tức kéo dây an toàn đeo vào.

Cô nhìn người đàn ông, ánh sáng xuyên qua cửa thủy tinh chiếu vào mặt hắn, vẽ lên người đàn ông khí chất thành thực, Bạch Sênh Nhi cố ý đem người hướng hắn một chút, nhẹ giọng nói:

- Từ ca, không bị dọa đi, phóng viên chính là như vậy, không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, nếu anh không thích, lần sau chúng ta sẽ tận lực tránh.

Nam Cảnh Thâm nhếch khóe môi, đúng là đang cười, nhưng đáy mắt không có ý cười, ngược lại lạnh ý đâm xuyên lòng người.

- Em cảm thấy đây là trùng hợp?

Giọng hắn trầm thấp, làm cho người ta khó nắm bắt.

Bạch Sênh Nhi đột nhiên khản trương,

- Không phải..... là trùng hợp sao.

Khóe miệng Nam Cảnh Thâm cong lên, hai cánh mỏng như lưỡi dao lạnh.

Phía trước đèn đỏ, xe dừng lại.

Người đàn ông đột nhiên nghiêng người qua, con người đen u lạnh không thấy một tia ấm áp. Ánh mắt đó quá mức sâu, tựa hồ có thể nhìn thấu sâu trong linh hồn.

- Sênh Nhi, ở trước mặt Từ ca nói dối, là không được đâu.

Lòng Bạch Sênh Nhi chợt trầm xuống, móng tay mới làm tốt dùng sức ép vào lòng bàn tay, môi không chế không được run lên, cô ta cười hai tiếng:

- Anh đang nói cái gì nha, em nghe không hiểu.

Nam Cảnh Thâm lạnh lẽo nhìn cô ta.

- Cố ý đem hành tung để lộ ra, dẫn phóng viên đến, cũng là trùng hợp?

Hắn nói vững vàng, thậm chí là ôn hòa, lại lộ ra làm cho người ta thấy kinh sợ.

Sắc mặt Bạch Sênh Nhi bỗng biến đổi.

Người đàn ông nhíu mày, trong mắt lưu chuyển sắc lạnh.

- Điều kiện tiên quyết để anh và em đính hôn là em phải ngoan, làm trò trước mặt anh, là em đánh giá cao chỉ số thông minh của mình, hay là em cảm thấy được, Từ ca dễ bị lừa như vậy?

Cô ta kịch liệt run rẩy.

Hoàn toàn luống cuống, cũng không dám... nói dối nữa, há mồm nói:

- Em sai rồi, Từ ca, em nhất thời ám muội, anh đừng tức giận, em hứa, tuyệt đối sẽ không có lần sau.

- Em từ nhỏ đến lớn hứa qua vài chuyện, có mấy phần có thể tin được?

Nam Cảnh Thâm mĩa mai, biểu tình này, làm Bạch Sênh Nhi đau lòng.

- Tôi chỉ là tức giận chút thôi, nhưng em rất ngoan a, em sẽ không đi tìm người phụ nữ kia.....

Người đàn ông giương mắt, ánh mắt sắc bén, trào phúng hỏi:

- Nga? Nếu tìm được cô ấy, em định làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Manh Thê Khó Dỡ, Thủ Tịch Cung Chiều Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.